Larry Niven

TRONUL LUMII INELARE

Cartea a treia din seria Lumea Inelară

Larry Niven

Tronul Lumii Inelare

THE RINGWORLD THRONE

Traducere: Mihai Bădescu

Ediţia: Teora, 1998

Versiunea 3.0 standard RIF1

Prolog
Harta Muntelui St. Helens

1733 d.C. Prăbuşirea Oraşelor (regimul Păpuşarilor Experimentalişti introduce virusul supraconductoarelor pe Lumea Inelară)

2851 d.C. Primul contact: *Mincinosul Ticălos* se prăbuşeşte pe Lumea Inelară

2878 d.C. *Acul Încins al Căutării* părăseşte planeta Canyon

2880 d.C. *Acul Încins al Căutării* ajunge la Lumea Inelară

2881 d.C. Refacerea stabilităţii Lumii Inelare

2882 d.C.

Ultimul dansa.

Dansau, cât se putea cuprinde cu privirea, sub un plafon plat din oglindă. Zeci de mii de semeni de-ai săi se mişcau într-un ritm strâns, cu mlădieri stranii, în ridicări şi coborâri de capete care-şi păstrau orientarea. Asemeni unui acompaniament de sute de mii de castaniete, tropotul copitelor făcea parte din muzică.

Un tropot scurt, altul mai lung, întoarcere. Un ochi către partener. În acest moment şi în următorul, nu se priveşte spre zidul ce ascunde mirii. Nicio atingere. Timp de milioane de ani, dansul competiţional şi un spectru larg de alţi vectori sociali stabiliseră cine urma să se împerecheze şi cine nu.

Dincolo de iluzia dansului, se contura iluzia unei ferestre, îndepărtată şi imensă. Faptul că Ultimul putea zări *Patriarhul Ascuns* reprezenta un element de distragere a atenţiei, o regulă de bază a hazardului, un obstacol în calea dansului. *Extinde un cap; plecăciune*…

Ceilalţi dansatori tripezi de pe vasta podea şi de pe plafon erau proiecţii din memoria computerului de pe *Acul Încins al Căutării*. Dansul îl păstra pe Ultimul în formă, îi menţinea reflexele şi sănătatea. Anul acela fusese unul de toropeală, de recuperare şi contemplare; asemenea stare se putea schimba, însă, într-o clipă.

În urmă cu un an terestru, sau cu o jumătate din anul arhaic de pe lumea Păpuşarilor, sau cu patruzeci de rotaţii ale Lumii Inelare…

Ultimul şi sclavii săi exotici descoperiseră o corabie cu pânze, de peste un kilometru şi jumătate lungime, ancorată la baza Hărţii Marte. Aceştia o botezaseră *Patriarhul Ascuns* şi plecaseră cu ea, lăsându-l singur. Fereastra din dansul Ultimului era o imagine în timp real, culeasă de un dispozitiv plasat în faţa cabinei echipajului de la bordul *Patriarhului Ascuns*.

Ceea ce arăta fereastra era cu mult mai real decât dansatorii.

Chmeee şi Louis Wu leneveau în prim plan. Ambii servitori rebeli ai Ultimului arătau un pic îmbătrâniţi. Programele sale medicale le restabiliseră o dată tinereţea, cu numai doi ani în urmă. Rămăseseră încă tineri şi sănătoşi, dar şi fragili şi delăsători.

Pas în spate, copite atinse. Răsucire, scurtă atingere a limbilor.

Marele Ocean se întindea sub o mare de pâclă. Fuioare de ceaţă răsucite de vânt se scurgeau de-a lungul corăbiei gigantice. La ţărmuri, ceaţa se spărgea asemeni valurilor. Numai cabina echipajului, ce se ridica la aproape două sute de metri înălţime, reuşea să străpungă ceaţa. Departe, în interiorul uscatului, dincolo de pătura albă, zvâcneau spre cer vârfurile munţilor, de un negru aproape strălucitor.

Patriarhul Ascuns ajunsese acasă. Ultimul era pe cale să-şi piardă însoţitorii săi exotici.

Acum dispozitivul capta voci.

Louis Wu: „Sunt aproape sigur că Munţii Hood şi Rainier sunt aici. Pe *ăsta* nu-l cunosc, dar dacă vârful Muntelui St.

Helens n-ar fi explodat cu aproape o mie de ani în urmă, ar putea să fie chiar el."

Chmeee: „Un munte de pe Lumea Inelară nu explodează decât dacă-l izbeşti cu un meteorit."

— Este *exact* punctul meu de vedere. Cred că vom trece pe lângă harta Golfului San Francisco în mai puţin de zece ore. Ţinând cont de felul vântului şi valurilor ce se formează pe Marele Ocean, ai avea nevoie de un golf adecvat pentru landerul tău, Chmeee. Nu-ţi poţi începe invazia aici… doar dacă nu te deranjează faptul că vei fi remarcat imediat.

— Îmi place să fiu remarcat.

Kzinul se ridicase şi îşi întindea membrele, cu ghearele scoase. Aproape doi metri şi jumătate de blană, prevăzută peste tot cu pumnale, constituia o viziune dintr-un coşmar. Ultimul fusese nevoit să-şi reamintească faptul că privea doar o hologramă. Kzinul şi *Patriarhul Ascuns* erau la aproape cinci sute de mii de kilometri distanţă de astronava îngropată sub Harta Marte.

Rotaţie, fandare spre stânga, pas în stânga. Ignoră elementul de distragere a atenţiei.

Kzinul se aşezase din nou.

— Nava asta este predestinată, nu crezi? A fost construită pentru a invada Harta Pământ. Apoi, a fost furată de Teela, după ce devenise Protector, pentru a invada Harta Marte şi Centrul de Reparaţie. Acum, *Patriarhul Ascuns* revine, ca să invadeze din nou Pământul.

Un vânt rece şi tot mai puternic sufla în cabina din interiorul astronavei prizoniere a Ultimului. Ritmul dansului devenise foarte alert. Transpiraţia scălda coama elegant coafată şi se scurgea pe picioare.

Fereastra îi oferea suficientă lumină naturală. Prin radar, putea analiza golful uriaş din partea sudică, potrivit orientării hărţii, şi crusta de oraşe pe care vechii Kzini le construiseră în jurul ţărmurilor sale.

— O să-mi lipseşti, spuse Louis.

Timp de câteva clipe, tovarăşul său lăsă impresia că nu-l auzise. Apoi, imensa masă de blană portocalie vorbi fără să se întoarcă.

— Louis, înţelege-mă, aici există Lorzi pe care-i pot învinge şi mă pot împerechea pentru a-mi creşte copiii. *Aici* este locul meu. Nu şi al tău. Pe aici, hominizii sunt sclavi, şi oricum nu sunt chiar din specia ta. Tu n-ar trebui să vii, iar eu nu trebuie să mai stau.

— Am spus eu altfel? Tu pleci, eu rămân. O să-mi lipseşti!

— În ciuda intelectului tău.

— Ei, asta e…

— Louis, cu ani în urmă am auzit o poveste de la tine. Acum aş vrea să aflu adevărul.

— Spune-o!

— După ce ne-am întors pe lumile noastre, după ce am oferit astronava Păpuşarilor pentru a fi studiată de guvernele noastre, Chtarra-Ritt te-a invitat să vizitezi parcul de vânătoare de lângă oraşul Sângele lui Chwarambr. Ai fost primul străin care ai intrat în acel parc fără să fii considerat pradă. Ai stat acolo două zile şi două nopţi. Cum a fost?

— În general, mi-a plăcut, răspunse Louis, lăsându-se pe spate. Mai ales, cred, datorită onoarei ce mi se făcuse. Totuşi, adeseori, omul trebuie să-şi testeze norocul.

— Am auzit o altă poveste în noaptea următoare, la banchetul lui Chtarra-Ritt.

— Ce-ai mai auzit?

— Că erai în cuadrantul interior, printre importaţi. Ai găsit un animal valoros…

— Un tigru bengalez alb! spuse Louis ridicându-se în capul oaselor. Am descoperit un ungher de pădure verde în toată acea floră kzinti roşie şi portocalie şi m-am simţit în siguranţă, confortabil şi nostalgic. Apoi acest… acest drăguţ-dar-la-naiba „mâncător de oameni” a apărut din tufişuri şi m-a studiat. Chmeee, era de mărimea ta, având poate 350 de kilograme şi nemâncat. Scuze, continuă.

— Cum îi zicea? Tigru Bengalez?

— Ceva de-al nostru, de pe Pământ. Un duşman străvechi s-ar putea spune.

— Ni s-a spus că te-ai îndepărtat vioi de el pentru a ridica o ramură. Ai confruntat tigrul fluturând ramura precum o armă strigând „Îţi aminteşti?”. Tigrul s-a întors şi a plecat.

— Da.

— De ce ai făcut asta? Tigrii pot vorbi?

— M-am gândit că va pleca dacă nu mă comport precum o pradă, spuse Louis râzând. Dacă asta nu ar fi funcţionat mă gândeam să îi dau una peste nas. Am văzut un copac despicat în apropiere, cu o ramură din lemn de esenţă tare ce era perfectă pentru o măciucă. Şi am strigat la el pentru că puteam fi ascultat de către un Kzin. A fi omorât precum un turist inept în parcul de vânătoare al Patriarhului e suficient de rău. Dar să mori precum o pradă smiorcăită, *nyet*.

— Ştiai că Patriarhul ţi-a aranjat o gardă personală?

— Nu. Am presupus că există monitoare, camere. Am observat tigrul retrăgându-se. M-am întors şi am dat nas în nas cu un Kzin înarmat. Era să îmi sară inima din piept. Credeam că e alt tigru.

— A spus că a fost cât pe-aci să folosească paralizantul. L-ai provocat. Erai gata să îl ciomăgeşti.

— A povestit de paralizant?

— Da.

— Avea un paralizant ARM cu mâner integrat. Patriarhia nu a învăţat niciodată să realizeze arme neletale, bănuiesc că a trebuit să le cumpere de la Naţiunile Unite. Când mă pregăteam să folosesc ciomagul el a *scăpat* arma, şi-a intins braţele, iar atunci am observat că era un Kzin şi am râs.

— Cum?

Louis îşi dădu capul pe spate şi râse cu toată gura, cu dinţii la vedere. Pentru un Kzin asta ar fi însemnat o provocare directă şi urechile lui Chmeee se pliară.

— Hahahaha! Nu m-am putut abţine. Eram al naibii de norocos. *Nu* era gata să mă paralizeze. M-ar fi omorât cu o lovitură de gheare dar s-a controlat.

— Oricum, o poveste interesantă.

— Chmeee, mi-a trecut prin cap o idee. Dacă am putea pleca de pe Lumea Inelară, ai vrea să te întorci ca Chmeee, nu-i aşa?

— Slabe şanse să fiu recunoscut. Tratamentul de intinerire al Ultimului mi-a şters cicatricile. Aş părea doar cu puţin mai bătrân decât cel mai mare fiu al meu, care se ocupă de proprietăţile mele.

— Da. Şi nu se ştie dacă Ultimul va coopera…

— Eu nu l-aş întreba!

— Pe mine m-ai intreba?

— Nu aş fi nevoit să o fac, răspunse Chmeee.

— Nu am realizat că Patriarhul ar putea accepta cuvântul lui Louis Wu în privinţa identităţii tale. Dar ar face-o, nu-i aşa?

— Cred că ar face-o, vorbitor-cu-tigrii. Dar ai ales să mori.

— Of, Chmeee, pufni Louis, nu mor mai repede ca tine! Mai am cincizeci de ani, probabil suficienţi, iar Teela Brown a *făcut praf* dispozitivele medicale magice ale Utimului.

Asta, gândi Ultimul, a fost suficient!

— Probabil că are propriile dispozitive medicale pe puntea de comandă, spuse Kzinul.

— Nu putem ajunge la ele.

— Bucătăria a avut programe medicale, Louis.

— Şi aş cerşi de la un păpuşar.

Încă o întrerupere i-ar înfuria. Poate că o distracţie ar fi potrivită?

Discursul păpuşarilor era mai succint şi flexibil decât orice limbaj omenesc sau kzinti. Ultimul fluieră câteva fraze: *comandă [ ] dans [ ] reducere complexitate cu un nivel [ ] din nou [ ] vizualizare reţeaua şase de pe Patriarhul Ascuns [ ] transmitere/recepţionare [ ] trimite semnal, sunet, fără miros, fără textură*.

— Cmeee, Louis…

Amândoi au sărit în picioare privind surprinşi.

— Vă întrerup? Aş vrea să vă arăt câteva imagini.

Pentru un moment se uitau pur şi simplu la dans. Ultimul putea ghici cât de caraghios arată. Pe feţele celor

doi apăreau rânjete; deşi al lui Louis însemna râs pe când al lui Chmeee furie.

— Ne-ai spionat, spuse Chmeee. Cum?

— Priveşte în sus. Nu o distruge Chmeee, dar priveşte deasupra capului, la catargul ce susţine antena radio. Chiar la îndemâna ghearelor tale…

Figura extraterestrului devenise imensă. Louis interveni.

— Seamănă cu o pânză de păianjen din bronz, cu un păianjen negru în centru. Structură fractală. Abia se zăreşte… abia se vede unde se termină. Pare a fi ţesută de o insectă de pe Lumea Inelară.

— Este videocameră, microfon, telescop, proiector, şi încă altele în plus, îi lămuri în continuare Ultimul. Se pulverizează. Le-am plasat în diferite locuri, nu numai pe navă. Louis, vrei să-i chemi şi pe oaspeţii tăi? – Fluieră: *comandă [ ] localizează Constructorii Oraşului*. – Am ceva să vă arăt. Ar trebui şi ei să vadă.

— Ce faci tu seamănă un pic cu Tai Kwon Do, spuse Louis.

Comandă [ ] Caută: Tai Kwon Do.

Informaţia fusese găsită. Un stil de luptă. Culmea ironiei: specia lui nu luptase cu adevărat niciodată…

— Nu vreau să-mi pierd tonusul muscular, continuă Ultimul. Lucrurile neaşteptate apar întotdeauna în vremuri dificile. – O a doua fereastră se deschise printre dansatori: Constructorii Oraşului preparau prânzul într-o bucătărie imensă. – Trebuie să vedeţi…

Ghearele lui Chmeee se repeziră spre ochii Păpuşarului. Fereastra şase clipi alb şi se închise.

* * *

Tropot. Fandare pe lângă Conducătorul de moment. Stai. Mişcă un milimetru; stai. Răbdare.

Trebuiau să-l evite, pe cât posibil. Reuşiseră s-o facă de aproape zece ore, şi de aproape o jumătate de an arhaic, înainte de asta; acum, însă, trebuiau să mănânce.

Masa din lemn era imensă, potrivită pentru un banchet Kzinti. Cu un an în urmă, Ultimul se văzuse nevoit să

renunţe la informaţiile olfactive din reţea, din cauza putorii de sânge putrezit ce se ridica din masă. Mirosul era mai slab acum. Tapiţeriile Kzinti şi frescele pictate rudimentar fuseseră înlocuite, fiind prea sângeroase pentru gustul hominizilor. Unele fuseseră mutate în cabina lui Chmeee.

Mirosul de peşte fript devenise pătrunzător. Kawaresksenjajok şi Harkabeeparolyn încă mai trebăluiau prin bucătărie. La unul dintre capetele mesei, fetiţa lor părea destul de fericită. La celălalt capăt, o jumătate de peşte crud aştepta plăcerea Kzinului.

Chmeee ochise peştele.

— Aveţi noroc, aprobă el.

Privirea îi alunecă de pe plafon pe pereţi. Găsi ceea ce căuta: o pânză fractală şi strălucitoare de păianjen chiar sub marele bulb portocaliu din vârful domului.

Constructorii Oraşului îşi făcură apariţia ştergându-se pe mâini – Kawaresksenjajok, un băiat abia trecut de adolescenţă; Harkabeeparolyn, perechea sa, cu câţiva ani mai în vârstă; ambii fără păr în vârful creştetului, în vreme ce acela de pe margini era căzut peste umeri. Harkabeeparolyn ridică fetiţa şi începu s-o alăpteze. Kawaresksenjajok vorbi primul:

— O să te pierdem curând.

— Avem un spion, izbucni Chmeee. Am bănuit eu, dar acum avem dovezi. Păpuşarul a montat camere pretutindeni în jurul nostru.

Băiatul se amuză de furia lui.

— Şi noi am fi procedat la fel. Căutarea informaţiei este ceva firesc!

— În mai puţin de o zi, voi scăpa de ochii Păpuşarului. Kawa şi Harkee, mărturisesc că o să-mi lipsească mult compania voastră, cunoştinţele voastre, înţelepciunea voastră distorsionată. Dar regretul va fi numai al meu!

„Am să-i pierd pe toţi”, gândi Ultimul. „Supravieţuirea îmi impune să găsesc o cale ca să-i aduc înapoi.”

— Hei, lume, îmi acordaţi o oră să vă distrez puţin?

Constructorii Oraşului rămăseseră cu gura căscată. Kzinul zâmbi.

Louis Wu se mulţumi să comenteze:

— Dacă este vorba de relaxare… desigur.

— Vreţi să stingeţi lumina.

Louis se execută. Păpuşarul slobozi câteva triluri. Le urmărea figurile pe ecranul monitorului.

Acolo unde fusese dispozitivul reţelei, acum se vedea o fereastră: priveliştea unei ploi torenţiale ce cădea dincolo de marginea unui platou. Foarte departe, undeva jos, figuri palide umanoide mişunau cu sutele. Păreau destul de gregari. Se frecau unii de alţii fără ostilitate, iar ici şi colo se împreunau, fără să se sinchisească de ceilalţi.

— Este vorba de timpul prezent, preciză Ultimul. Am monitorizat acest loc chiar din clipa în care am stabilizat orbita Lumii Inelare.

— Vampiri! exclamă Kawaresksenjajok. Phii, Harkee, ai mai văzut atâţia laolaltă?

— Ei bine? interveni Louis.

— Înainte de a aduce sonda înapoi la Marele Ocean, am utilizat-o pentru a depune câteva reţele. Priviţi această regiune, pe care am explorat-o prima oară de pe cea mai înaltă structură pe care am găsit-o, pentru a-mi oferi cea mai bună vedere. Din păcate, ploaia şi norii au făcut-o neclară mai tot timpul de atunci. Dar, Louis, poţi remarca faptul evident că este viaţă acolo.

— Vampiri.

— Kawaresksenjajok, Harkabeeparolyn, regiunea se află în partea dinspre babord a locului unde trăiaţi voi. Vedeţi că viaţa a rezistat acolo? Vă puteţi întoarce.

Femeia aştepta, amânând luarea unei hotărâri. În schimb, băiatul era extrem de tulburat. Pronunţă un cuvânt intraductibil, în propria sa limbă.

— Nu promite ceea ce nu poţi oferi, interveni Louis Wu.

— Louis, m-ai evitat chiar din momentul în care am salvat Lumea Inelară. Tot timpul ai vorbit ca şi cum aş fi năpustit un foc de sute de kilometri peste zonele locuite. Eu m-am îndoit de cifrele tale. N-ai vrut să asculţi. Acum vezi şi singur că ei încă trăiesc!

— Minunat! exclamă Louis. Au supravieţuit Vampirii!

— Mai mult decât Vampirii… Priviţi!

Ultimul slobozi un tril şi imaginea se apropie de un munte îndepărtat.

Treizeci de hominizi mărşăluiau printr-o trecătoare dintre două culmi. Douăzeci şi unu de Vampiri, şase păstori mici, cu pielea roşie, întâlniţi în ultima expediţie, cinci creaturi hominide mari şi întunecate la culoare, precum şi doi din varietatea cu capul mic, probabil neraţionali. Toţi cei care formau prada erau goi, şi niciunul nu încerca să scape. Erau obosiţi, dar veseli. Fiecare membru al unei alte specii avea un Vampir drept companion. Numai câţiva dintre Vampiri purtau haine pentru a se proteja de frig şi ploi. Îmbrăcămintea era clar de împrumut, potrivită pentru alte fiinţe decât cele care o purtau.

Vampirii nu erau dotaţi cu conştiinţă, sau cel puţin aşa le spusese Ultimul. Se întreba, însă, dacă nişte animale ar ţine sclavi sau dacă ar creşte alte animale pentru hrană… oricum nu mai conta.

— Louis, Chmeee, vedeţi? Iată şi alte specii care au supravieţuit. Odată am văzut chiar unul din specia Constructorii Oraşului.

— Nu văd cancerele, şi nici mutaţiile, interveni Louis, dar fără îndoială, ele există. Ultimule, informaţiile mele provin de la Teela Brown. Ea era un Protector şi, ca atare, era mai inteligentă decât mine şi decât tine. Spunea de un trilion şi jumătate de morţi.

— Într-adevăr, Teela era foarte inteligentă, dar eu o privesc, mai degrabă, tot ca pe o fiinţă umană, Louis. Chiar şi după schimbare. Oamenii nu se uită direct la pericol. Crezi că Păpuşarii sunt laşi, dar nu privitul în faţă este laşitate…

— Las-o baltă! A trecut doar un an. Cancerele au nevoie de zece sau douăzeci de ani pentru a se dezvolta. Mutaţiile privesc o întreagă generaţie.

— Şi Protectorii îşi aveau limitele lor! Teela nu avea habar de *puterea* computerelor mele. Tu m-ai lăsat să fac ajustările, Louis…

— Las-o *baltă*!

— Eu voi continua, totuşi, să privesc, conchise Păpuşarul.

* * *

Ultimul dansa. Maratonul urma să continue până ce ar fi făcut o greşeală. Se împingea singur spre epuizare; trupul avea să se vindece şi să devină mai puternic.

Nu îi păsase că întrerupsese prânzul străinilor. Chmeee nu-i mai distrusese reţeaua, dar cu siguranţă că nu vor mai vorbi lucruri secrete decât pe ascuns.

Nici nu era nevoie. Acum un an, în timp ce echipajul de strânsură încă mai încerca să rezolve problema Teelei Brown şi a instabilităţii Lumii Inelare, sonda Ultimului împrăştiase reţele aproape în toate ungherele *Patriarhului Ascuns*.

Mai degrabă, ar trebui să se concentreze asupra dansului.

Va avea timp destul pentru altele. Chmeee va dispărea foarte curând. Louis se va închide din nou în muţenie. Peste un an, era posibil ca şi el să părăsească nava, să iasă de sub controlul Ultimului. Oare Bibliotecarii din specia Constructorii Oraşului… acţionau asupra lor?

Pentru el, într-un anume sens, erau deja pierduţi. Ultimul controla facilităţile medicale de pe *Ac*. Dacă ei îşi dădeau seama că el îşi utiliza puterea pentru extorcare, nu erau prea departe de adevăr. Fuseseră, însă, prea direcţi. Atât Chmeee, cât şi Louis refuzaseră orice îngrijiri medicale.

Louis Wu şi Chmeee coborau în grabă printr-un coridor întunecat. Recepţia era destul de slabă, din cauza iluminatului, dar nici ei nu reuşeau să descopere reţeaua. Ultimul prindea doar frânturi de dialog. Dar le reluase de atunci de mai multe ori.

Louis: „… joc de dominare. Ultimul este *nevoit* să ne controleze. Suntem mult prea aproape de el şi, teoretic, am putea să-l atacăm.”

Chmeee: „Eu am încercat să găsesc o cale.”

Louis: „Cât de greu? Las-o baltă! Ne-a ignorat un an, apoi şi-a rupt din timpul unui exerciţiu de rutină. De ce să ne pese? Nimic din această transmisie nu justifica graba.”

Chmeee: „Ştiu cum gândeşti *tu*. Ne ascultă, nu? Dacă reuşesc să mă întorc acasă, n-o să am nevoie de Ultimul pentru a-mi recupera proprietăţile. Te am pe tine. Tu nu impui un preţ.”

Louis: „Exact.”

Ultimul se gândise să-i întrerupă. Dar ce ar fi putut spune?

Chmeee: „Pe mine m-a controlat prin posesiunile pierdute; în schimb, pe tine te avea la mână cu dependenţa ta de curent, pe care, însă, ai reuşit s-o înfrângi. Autodocul din lander a fost distrus. Totuşi, eşti sigur că bucătăria are un program de fabricat Elixir?”

— Se prea poate. Chiar şi pentru tine.

Chmeee îi făcu semn să tacă.

— Dacă, însă, nu-ţi pasă că îmbătrâneşti, nu mai are nimic.

Louis dădu din cap aprobator.

— Te va crede, însă, Ultimul? Pentru un Păpuşar… Nu vreau să te insult, Louis. Sunt convins că spui adevărul. Pentru un Păpuşar, însă, a te lăsa să îmbătrâneşti, echivalează cu o sinucidere.

Louis îl aprobă în tăcere.

— Se cheamă asta justiţie pentru un trilion de crime?

Louis ar fi vrut să amâne conversaţia, dar, până la urmă, se hotărî să-i răspundă:

— Justiţie pentru amândoi. Am să mor de bătrâneţe. Ultimul şi-a pierdut hăţurile… şi-a pierdut controlul asupra mediului înconjurător.

— Dar dacă trăiesc?

— Dacă trăiesc… Mda! Ultimul a făcut toată programarea. Eu n-am putut ajunge în acea secţiune a Centrului de Reparaţie. Era infestat cu arborele vieţii. Eu i-am *oferit* posibilitatea să împrăştie un jet de plasmă din soare de-a lungul unei fâşii reprezentând cinci la sută din Lumea Inelară. Dacă n-a făcut-o, atunci *pot*… trăi. Astfel,

Ultimul mă stăpâneşte din nou. Şi ceea ce este important, eu *reprezint* motivul pentru care nu te stăpâneşte pe *tine*.

— *Exact*.

— Aşa că hai să-i arătăm lui Louis o înregistrare mai veche, dar să-i spunem că este o transmisie în timp real…

Vântul se înteţise şi paraziţii înăbuşeau vocile.

Chmeee: „Dacă… numerele…”

— … Ultimul le-a coborât…

— … creierul îmbătrâneşte mai repede decât restul corpului tău!

Kzinul îşi pierduse răbdarea, se lăsase pe cele patru labe şi începuse să ţopăie de-a lungul punţii. Oricum, nu mai conta. Erau în afara razei lui de acţiune.

Ultimul izbucni într-un ţipăt de parcă ar fi explodat o uriaşă cafetieră expresso.

În ţipătul său se amestecau note acute şi supratonuri pe care nicio creatură de pe Pământ sau de pe Kzin nu le-ar fi putut auzi şi ale căror armonici purtau o considerabilă cantitate de informaţie. Dezavantajul a două specii abia ieşite din stepă sau coborâte din copac. Proiecte pentru un echipament care să oblige soarele să producă protuberanţe, pe care să le transforme, apoi, în laser, un tun pe măsura Lumii Inelare. Specificaţii pentru computere miniaturizate la nivel cuantic erau răspândite prin cabina Ultimului ca un strat de vopsea. Programe extrem de puternice şi fiabile.

Voi, căzături semisălbatice, corcituri semiinteligente! Cu Protectorii voştri demni de milă, câştigători ai Loteriilor Drepturilor de Naştere, încrucişaţi prin noroc pentru a obţine fiinţe ca Teela, nu dispuneţi de flexibilitate sau de capacitatea de a înţelege, şi nici măcar n-aveţi înţelepciunea de a asculta. Eu i-am salvat pe toţi, eu, cu softul navei mele!

Un ultim tremur, şi Ultimul era din nou calm. Nu greşise niciun pas. *Înapoi unul, plecăciune, în timp ce Conducătorul de moment angajează mirii în quadret: şansa de a bea puţină apă, atât de necesară*. Un cap coborâse pentru a

suge, celălalt se ridicase pentru a urmări dansul: uneori, era nevoie de o anumită variaţie.

Devenise Louis Wu senil? Atât de repede? Trecuse deja de două sute de ani. Pe unii oameni, Elixirul îi ajuta să rămână sănătoşi şi cu mintea întreagă până aproape de cinci sute de ani, uneori chiar mai mult. Lipsit de acest medicament miraculos, Louis Wu putea să îmbătrânească mai repede.

Iar Chmeee avea să dispară.

Nu conta. Ultimul se afla în cel mai sigur loc imaginabil. Astronava sa era îngropată sub kilometri cubi de magmă răcită, în apropierea Centrului de Reparaţie al Lumii Inelare. Nimic nu se dovedea urgent. Putea să mai aştepte. Existau Bibliotecarii. Ceva urma să se schimbe… În plus, mai exista şi dansul.

PARTEA ÎNTÂI –
CUIBUL DIN UMBRĂ

1.
Un război al mirosurilor

2892 d.C.

Norul acoperea cerul precum o placă cenuşie de piatră. Iarba galbenă arăta ofilită: prea multă ploaie şi prea puţin soare. Fără-ndoială, soarele se afla chiar deasupra capului, iar Arcada era încă la locul ei, dar Valavirgillin nu le mai văzuse de douăzeci de zile încheiate.

Vehiculele rulau prin burniţa neîntreruptă şi prin iarba înaltă, cocoţate pe roţi de înălţimea unui om. Vala şi Kay călătoreau pe bancheta din faţă, iar Barok stătea deasupra lor, pe post de tunar. Fiica lui, Forn, dormea sub o foaie de cort.

Putea fi orice zi… orice oră…

— Asta căutaţi? le atrase Sabarokaresh atenţia.

Valavirgillin se ridică în picioare pe locul ei. Zări doar zona în care imensitatea de iarbă era înlocuită de o imensitate de mirişte.

— Ei lasă urmele astea, spuse Kaywerbrimmis. Ar trebui să le vedem sentinelele, sau vreo echipă de recoltare. Şefa, nu înţeleg, însă, de unde ştii că vom întâlni Giganţii Ierbii prin locurile astea. Eu, unul, nu am fost niciodată atât de departe spre tribord. Iar tu eşti din Oraşul-Centru, nu-i aşa? Asta înseamnă o sută de zile de mers spre babord.

— Am auzit şi eu, răspunse Valavirgillin.

Bărbatul nu mai insistă. Secretele unui comerciant reprezentau un bun personal.

Ajunseră la mirişte şi cotiră. Vehiculul rula acum mai repede. Spre dreapta, se întindea miriştea, iar spre stânga – iarba înaltă până la umeri. Departe, în faţă, se roteau şi

coborau în picaj multe păsări. Păsări mari şi negre: gunoierii.

Kaywerbrimmis îşi atinse armele, pentru a prinde curaj. Butoiaşele cu încărcare frontală erau mai lungi decât braţul său. Masivul Sabarokaresh se aşeză mai bine în turelă. În partea superioară a cabinei era montat tunul, de care se putea să aibă nevoie. Celelalte vehicule patrulau spre stânga şi spre dreapta, acoperind vehiculul lui Kay, în aşa fel încât acesta să poată investiga în siguranţă.

Păsările continuau să se rotească în depărtare. Pretutindeni, se împrăştiaseră pene negre. Douăzeci de păsări mari, îndopate, ce abia mai puteau zbura. Oare cu ce s-or fi hrănit atâtea?

Cadavre. Micuţii hominizi cu cranii ascuţite zăceau fie în mirişte, fie în iarba înaltă, aproape lipsiţi de carne. Erau sute de leşuri! Puteau fi copii, deşi, probabil, pruncii lor arătau şi mai mici.

Vala căuta ceva de acoperit. Într-un ţinut străin, nu puteai să ştii care dintre hominizi erau inteligenţi.

Sabarokaresh se aruncase la pământ, cu pistolul în mână. Kaywerbrimmis ezitase o clipă, dar, pentru că nimic nu ţâşnise din ierburi, îl urmase. Foranayeedli scosese capul adormit printr-o fereastră şi căsca. Era o fetiţă de şaisprezece *falani* sau pe aproape, abia ajunsă la vârsta împerecherii.

— Sunt de noaptea trecută, spuse Kay în cele din urmă.

Mirosul de putrefacţie nu era destul de puternic. Dacă Demonii nu sosiseră înaintea păsărilor, însemna că victimele fuseseră ucise în preajma apariţiei zorilor.

— Cum au murit? întrebă Vala. Dacă ăsta este obiceiul Giganţilor Ierbii, n-avem nevoie de ei.

— Păsările n-ar fi putut face asta. Oase rupte, vedeţi? Au fost sparte, însă, de ciocuri puternice, în căutare de măduvă. Ăştia sunt Culegători, Şefa. Vezi, aşa se îmbracă, în pene. Ei îi urmează pe cei ce recoltează. De obicei, vânează smeerpi şi firedoţi, orice care sapă. Tăiatul ierbii le descoperă vizuinile.

Pene… avea dreptate. Erau negre şi roşii, verzi-roşcate, nu numai negre.

— Atunci, ce s-a întâmplat?

— Eu recunosc mirosul ăsta, spuse Forn.

Dincolo de putrefacţie: ce putea fi? Era ceva familiar, nu neapărat neplăcut… dar suficient ca să o neliniştească pe Foranayeedli.

Valavirgillin îl angajase pe Kaywerbrimmis să conducă caravana pentru că era din partea locului şi părea destul de competent. Restul grupului era format din oamenii ei. Până acum, nimeni nu se aventurase atât de departe spre tribord.

Vala ştia mult mai multe despre aceste ţinuturi decât oricare dintre ei… dacă nu se înşela asupra locului în care se afla.

* * *

— Ei bine, unde sunt?

— Probabil ne privesc, spuse Kay.

Vala putea să vadă până departe de pe locul său de observaţie din cabina vehiculului. Câmpia era plată, iar iarba galbenă fusese tunsă scurt. Giganţii Ierbii depăşeau doi metri şi jumătate înălţime. De vreme ce iarba le ajungea doar până la talie, se puteau ascunde în ea?

Comercianţii îşi aranjaseră vehiculele în triunghi. Prânzul consta în fructe şi în rădăcini, ce fuseseră depozitate sub treptele laterale. Uneori, mai fierbeau unele ierburi locale, cu rădăcini cu tot. În schimb, nu aveau carne proaspătă.

Acum îşi făceau siesta. Majoritatea hominizilor devin mult mai apropiaţi după masă. Dacă Giganţii Ierbii gândeau ca Oamenii-Maşină, i-ar fi lăsat pe străini să mănânce, şi abia apoi ar fi încercat un prim contact.

Nu apărea, însă, niciun ambasador. Caravana se puse din nou în mişcare.

Cele trei vehicule rulau cu greu peste o stepă lipsită de orice animal ce putea fi vânat. Platforme mari, pătrate, din lemn rulau pe patru roţi aşezate la colţuri; motorul, centrat

în partea din faţă rotea încă două roţi de direcţie. Carcasa din fontă ce acoperea platforma se întindea şi deasupra părţii frontale a motorului aidoma unei case din fier prevăzute cu un coş de fum prea gros. Arcuri mari erau montate sub cabină şi sub bancheta conducătorului. Un sălbatic s-ar fi putut mira văzând turnul de pe carcasa din fier a platformei. Ce-ar fi crezut, însă, dacă n-ar mai fi văzut până atunci un tun?

I s-ar fi părut inofensiv.

Forme de culoarea ierbii aurii, prea mari pentru a fi oameni: doi umanoizi masivi îi priveau de pe coama unui deal îndepărtat. Vala îi remarcase numai după ce unul dintre ei se întorsese şi se îndepărtase în salturi de-a curmezişul preriei. Celălalt începuse să alerge de-a lungul crestei, spre locul unde urma să întâlnească vehiculele.

Îi aştepta, privindu-i cum se apropie. Avea aproape culoarea aurie a ierbii: piele aurie, coamă galbenă. Masiv. Era înarmat cu o imensă sabie curbată.

Kaywerbrimmis păşi în întâmpinarea gigantului. Valavirgillin îl urmărea îndeaproape cu vehiculul, ca şi cum ar fi fost un animal de povară îmblânzit.

Distanţa dusese la apariţia unor ciudate întortocheri în dialectul comercial. Kaywerbrimmis încercase s-o înveţe pe Vala câteva dintre variantele de pronunţie, cuvinte noi şi înţelesuri alterate. Acum, ea asculta, încercând să înţeleagă ce spunea Kay.

— Venim cu gânduri paşnice… vrem să facem comerţ… Comerţul de Perspectivă… *rishathra*?

În timp ce Kay vorbea, privirea gigantului se muta de la el la cei din spatele lui. Le examina atent maxilarele, holbându-se la Forn, la Vala, apoi la Kay şi la Barok. Părea amuzat.

Figura lui era mai păroasă decât a oricăruia dintre Oamenii-Maşină! Fâşia nostimă de barbă abia crescută ce acoperea maxilarele lui Forn începuse să se răsucească la margini. Cea a lui Vala, de un alb elegant, se ridica la câţiva milimetri pe obraz. Şi alţi hominizi fuseseră distraşi de bărbile Oamenilor-Maşină, în special de cele ale femeilor.

Gigantul aşteptă până ce Kay isprăvi de vorbit, pentru a păşi vioi pe lângă el şi a se aşeza pe treapta laterală a vehiculului. Apoi, se rezemă cu spatele de carcasa ce acoperea şi motorul, dar imediat ţâşni cât colo, ars de metalul încins. Îşi recăpătă rapid aerul de demnitate, împingând vehiculul de lângă el.

Locul în care stătea masivul Barok se afla deasupra gigantului. Forn urcase alături de tatăl ei. Era şi ea înaltă, dar, în comparaţie cu noul venit, amândoi păreau pitici.

— Unde este tabăra voastră? vorbi din nou Kaywerbrimmis.

Dialectul gigantului era greu de înţeles.

— Da. Veniţi. Doriţi adăpost. Avem nevoie de luptători.

— Cum practicaţi voi *rishathra*?

Era primul lucru pe care orice comerciant ar fi vrut să-l afle, la fel ca orice mascul beta, dacă aceştia semănau cu Giganţii Ierbii de pretutindeni.

— Veniţi repede, răspunse gigantul, altfel aflăm prea multe despre *rishathra*.

— Ce?

— Vampirii.

Ochii lui Forn se dilataseră.

— Mirosul acela! strigă ea.

Kay zâmbea, pentru că nu vedea în asta o ameninţare, ci o ocazie.

— Eu sunt Kaywerbrimmis. Ea este Valavirgillin, patroana mea, iar ei sunt Sabarokaresh şi Foranayeedli. În celelalte vehicule sunt tot Oameni-Maşină. Sperăm să vă convingem să vă alăturaţi Imperiului nostru.

— Eu sunt Paroom. Conducătorului nostru trebuie să-i spuneţi Thurl.

Vala îl lăsase pe Kay să continue dialogul. Sabia-seceră a Giganţilor Ierbii avea o rază de acţiune prea mică. Tunurile Comerţului de Perspectivă ar fi rezolvat rapid un atac al Vampirilor. Asta l-ar impresiona pe Taur, iar apoi ar veni – afacerile.

* * *

O mulţime de Giganţi ai Ierbii împingeau vagoane pline cu iarbă printr-o deschizătură făcută într-un zid de pământ.

— Asta nu e normal, spuse Kaywerbrimmis. Giganţii Ierbii nu construiesc ziduri.

Paroom îi auzise.

— A trebuit să învăţăm. Cu patruzeci şi trei de *falani* în urmă, ne-am luptat cu Roşii. Am învăţat de la ei să facem ziduri.

Patruzeci şi trei de *falani* însemnau 430 de rotaţii ale constelaţiilor, câtă vreme cerul se rotea la fiecare şapte zile şi jumătate. În patruzeci de *falani*, Valavirgillin devenise bogată, se împerechease, crescuse patru copii, apoi îşi pusese zălog averea în altă direcţie. Ultimii trei *falani* călătorise.

Patruzeci şi trei de *falani* reprezentau o lungă perioadă de timp.

— Era pe vremea când au venit norii? interveni Vala.

— Da, atunci când bătrânul Thurl a fiert marea.

Într-adevăr, acesta era locul căutat!

Kaywerbrimmis ridică din umeri, nefiind interesat de superstiţiile locale.

— De când v-aţi întâlnit cu Vampirii?

— Dintotdeauna au fost câţiva, răspunse Paroom. În aceşti ultimi *falani*, au apărut pretutindeni, cu fiecare noapte mai mulţi. În dimineaţa asta, am descoperit aproape două sute de Culegători morţi. La noapte, vor fi din nou flămânzi. Zidurile şi arbaletele noastre îi vor ţine la distanţă. Pe aici, continuă sentinela. Treceţi-vă carele prin deschizătură şi pregătiţi-le de luptă.

Aveau *arbalete*?

Şi lumina dispăru.

* * *

Era aglomeraţie în interiorul zidurilor. Giganţii Ierbii, bărbaţi şi femei, îşi descărcau căruţele, făcând destul de des pauze, pentru a mai mânca din iarbă. Priviseră la Oamenii-Maşină ce îşi făceau loc printre ei, căscaseră şi reveniseră la treburile lor. Mai văzuseră vehicule

autopropulsate? Vampirii, însă, reprezentau o ameninţare mult mai urgentă.

Deja, oameni protejaţi de armuri din piele se aliniaseră de-a lungul peretelui. Alţii îngrămădeau pământ şi pietre în dreptul deschizăturii, pentru a o astupa.

Vala simţea cum Giganţii Ierbii îi studiau barba.

Erau cam o mie, bărbaţi şi femei în număr egal. În alte părţi, printre Giganţii Ierbii, femeile depăşeau în număr bărbaţii; în plus, aici nu vedea *niciun* copil. Probabil, câteva sute de femei se ocupau de copii undeva, în clădirile din jur.

O uriaşă formă argintie, neobişnuită, cobora cu paşi mari panta, venind în întâmpinarea lor.

Ajuns la doi paşi de ei, îşi scoase casca zimţată şi dădu la iveală o coamă aurie. Thurl era cel mai mare dintre Giganţii Ierbii masculi. Armura pe care o purta se umfla la fiecare încheietură; nu semăna cu niciun hominid pe care Vala să-l fi văzut vreodată.

— Thurl, începu Kaywerbrimmis, căutându-şi cuvintele, Comerţul de Perspectivă a venit să te ajute.

— Bine. Sunteţi Oamenii-Maşină? Am auzit de voi.

— Imperiul nostru este puternic, dar noi ne extindem prin comerţ, nu prin război. Sperăm să vă convingem să faceţi combustibil pentru noi, precum şi pâine şi alte lucruri. Din iarba voastră se poate produce o pâine bună; e posibil să vă placă şi vouă. În schimb, vă putem arăta tot soiul de minunăţii, cum ar fi de pildă, armele noastre. Aceste pistoale bat mult mai departe decât arbaletele voastre. Pentru distanţe mai mici, avem arzătoare…

— Sunt lucruri care ucid, nu-i aşa? Ce noroc pe noi că aţi venit! Dar şi pe voi, că aţi găsit un adăposti Acum, vă puteţi aşeza armele pe zid.

— Thurl, armele mari sunt montate pe vehicule.

Peretele avea o înălţime de două ori mai mare decât cea a Oamenilor-Maşină. Valavirgillin îşi amintise, însă, un cuvânt local. Rampă.

— Thurl, există vreo rampă care să ducă pe zid? Ar putea susţine vehiculele noastre?

Culorile zilei lăsaseră locul unor nuanţe de cenuşiu. Începuse să plouă. Întinzându-se cu mult deasupra norilor, umbra nopţii acoperise complet soarele.

Nu existase niciun fel de rampă până ce Thurl nu-şi rostise ordinele. Toţi bărbaţii şi femeile îşi întrerupseseră lucrul lor şi începuseră să adune pământ.

Vala remarcă o femeie care se căţărase pe movila de pământ, pentru a-i ghida pe ceilalţi. Era masivă şi avea o voce de spărgea pietrele. Prinsese din zbor şi un nume: Moonwa. Probabil, era soţia principală a lui Thurl.

Carcasa din metal, motorul, precum şi platformele laterale din lemn, groase de-o palmă făceau dintr-un autovehicul un lucru extrem de greu. Rampa avea tendinţa de a se surpa. În cele din urmă, vehiculele fuseseră ridicate unul câte unul cu o latură la zid în vreme ce cealaltă latură era susţinută şi împinsă de zece bărbaţi. Dar cum urmau să le mai *coboare*?

Partea superioară a zidului era la fel de lată cât autovehiculele. Sentinelele îi ghidau.

— Îndreptaţi-vă armele spre tribord. Vampirii vin din partea aceea. După ce-şi plasaseră vehiculele, Oamenii-Maşină se adunară să se sfătuiască.

— Whand, Anth, ce părere aveţi? Punem şrapnele în tunuri? S-ar putea să se înfunde. Asemenea accidente se-ntâmplă adeseori.

— Să-i punem pe giganţi să adune pietriş, propuse Anthrantillin. Economisim muniţia noastră. Am putea s-o folosim şi la pistoale. Ne răspândim?

— Asta vor şi giganţii, spuse Whandernothtee.

— Şi mie îmi convine, interveni Kaywerbrimmis.

— Giganţii Ierbii au arbalete, adăugă Vala. Atunci de ce sunt atât de speriaţi? Arbaletele nu au bătaia pistoalelor, dar depăşesc cu mult miasma Vampirilor.

Se priviră surprinşi. Anth îndrăzni o primă ipoteză:

— Mâncători de iarbă…

— Oh, nu-i asta! îl contrazise Whand. Pretutindeni, ei sunt consideraţi luptători fioroşi!

Nimeni nu mai îndrăzni să facă vreun comentariu.

Vehiculele lui Whandernothtee şi Anthrantillin fuseseră împinse în direcţii opuse. Erau aproape invizibile în ploaie şi întuneric, dar Giganţii Ierbii le opriseră.

Kaywerbrimmis stabili îndatoririle.

— Barok, tu rămâi la tun, dar ţine-ţi şi puştile la îndemână. Eu am pistoalele. Forn este la încărcat. – Ea era prea tânără pentru a i se încredinţa o sarcină mai importantă. – Şefa, îţi convine aruncătorul de flăcări?

— Nu vor ajunge niciodată atât de aproape, răspunse Vala. Dar sunt în stare să arunc destul de bine.

— Atunci, aruncătoare şi bombe de mână. Sper că vom ajunge să folosim şi aruncătoarele de flăcări. Ne-ar ajuta să putem arăta şi alte utilizări ale alcoolului. Giganţii Ierbii n-au nevoie de combustibilul nostru, îşi împing singuri căruţele. Vampirii nu sunt inteligenţi, nu-i aşa?

— Cei din preajma Oraşului-Centru nu sunt.

— În majoritatea limbilor, preciză Forn, li se zice *vampiri*, nu *Vampiri*. Pentru animale se foloseşte litera mică. Limbajul nu-l interesa prea mult pe Kay.

— Obişnuiesc să dea asalturi, Şefa? Vin într-un val mare?

— N-am luptat cu Vampirii decât o singură dată.

— Oricum, tot mai mult ca mine. Eu am auzit doar poveşti. Cum este?

— Am fost singura supravieţuitoare, spuse Valavirgillin. Kay, crezi că sunt doar poveşti? Ştii să foloseşti bine ştergarele şi combustibilul?

Sprâncenele lui Kay se adunaseră a nedumerire.

— Ce?

Deodată, capul Valei se aplecă în direcţia chemării joase a unei sentinele.

Acum, totul era alcătuit din umbre şi dintr-un sunet care putea fi vântul ce trecea printre corzile întinse ale arbaletelor. Giganţii Ierbii se arătau destul de zgârciţi cu săgeţile lor. Nu aveau prea multe la dispoziţie, acolo unde nu exista o rasă client care să le facă în cantităţi mai mari.

Vala încă nu zărea nimic. Pentru Giganţii Ierbii, nu era atât de întuneric, pentru că aceste câmpii erau căminul lor.

O arbaletă şuieră şl ceva albicios se ridică, pentru a cădea imediat alături. Vântul se înteţise... dar nu era vânt.

Un cântec.

— Caută forme albicioase! strigă inutil Forn.

Kay trase, schimbă puşca şi trase din nou.

Se dovedea o idee bună faptul că autovehiculele fuseseră aşezate separat. Lumina pistoalelor era orbitoare. La asta se gândea Vala, în timp ce stelele colorate din ochi i se stingeau. Apoi, femeia se rostogoli sub vehicul şi trase aruncătorul şi sacul cu bombe de mână după ea. Încerca să-şi protejeze ochii de lumina orbitoare provocată de pistoale.

Dar tunul?

Se trăgea peste tot în jurul ei. Îşi întoarse privirea. Acolo se zărea o formă hominidă albicioasă. Apoi, alta. Putea număra mai mult de douăzeci! Una dintre ele căzuse şi celelalte se retrăseseră. În mod sigur, cele mai multe se aflau deja dincolo de bătaia arbaletelor. Cântecul lor o călca pe nervi.

— Tunul! strigă Barok, şi ea apucă să-şi închidă ochii la timp.

Focul reuşea să lumineze miriştea. În apropiere, se zăreau câteva trupuri albicioase, şase... opt. Treizeci sau patruzeci de Vampiri aşteptau în câmp deschis, dar în bătaia puştilor, gândi Vala.

De ce se temeau de Vampiri oamenii care aveau arbalete? Pentru că nimeni nu mai văzuse atâţia la un loc!

Era bizar, nebunesc. Cum se puteau hrăni atâţia?

Cei din Grupul Mobil de Comerţ muriseră într-un turn dintr-un oraş pustiu, cu patruzeci şi trei de *falani* în urmă. În noaptea aceea, nu luptaseră cu mai mult de cincisprezece. Şi nu omorâseră mai mult de opt. Toţi ceilalţi muriseră, şi numai o întâmplare o salvase pe Valavirgillin.

Îşi aduse aminte de cântecul ce plutea peste stradă. De Vampirii palizi, goi, frumoşi. De teroare. Grupul Mobil deschisese focul de la ferestrele etajului zece şi fuseseră postate sentinele de-a lungul scărilor de coborâre. Una câte una, sentinelele dispăruseră, apoi...

— Vântul bate cum trebuie, spuse Kay.

— Tunul! strigă Barok.

Femeia îşi strânse pleoapele, ca să blocheze lumina. Tunul lui Barok bubui, apoi răsună altul în depărtare, abia auzit.

— Ar putea să ne încercuiască, rosti Barok, cu voce stinsă.

— Nu sunt conştienţi, îl încurajă Kay.

Spre stânga, un alt tun îndepărtat bubuise. Apoi, în dreapta, altul.

Vampirii nu aveau nicio unealtă, nu purtau haine. Cel ce apuca să examineze un cadavru al unui asemenea specimen descoperea prea mult păr de un superb blond deschis în jurul unui craniu mic şi plat. Ei nu construiau oraşe, nu formau armate, nu inventaseră mişcările de învăluire.

În schimb, luptătorii de pe zid nu mai conteneau să ochească şi să tragă săgeţi în întuneric, în toate direcţiile.

— Kay? Au nasuri. Barok privea în jos spre el.

— Ce-ai spus?

— Nu au un plan de luptă, interveni Valavirgillin. Pur şi simplu, evită mirosul emanat de o mie cinci sute de giganţi, produs de un sistem sudoripar primitiv. Acelaşi miros i-a adus aici! Dacă vor pleca din bătaia vântului, n-or să mai fie deranjaţi. Atunci, *noi* vom fi în bătaia vântului ce vine dinspre *ei*.

— Am să-i cer lui Whandernothtee să-şi deplaseze vehiculul pe partea cealaltă, spuse Barok şi porni în fugă.

— Cârpe şi alcool! strigă Vala după el.

— Ce anume? întrebă bărbatul întorcându-se din drum.

— Pune combustibil pe un ştergar, doar umezeşte-l. Apoi leagă-l în jurul nasului. Îndepărtează miasma. Spune-i şi lui Whand!

— Încă mai am ţinte aici, spuse Kay de undeva, de deasupra. Şefa, nu sunt în raza de bătaie. *Du-te* să-i spui lui Anth să se mute. Spune-i şi despre ştergar şi combustibil. S-ar putea ca nici Giganţii Ierbii să nu ştie. Şefa, îţi

aminteşti că voiam să le arăt unele utilizări ale combustibilului?

Idiotul. Vala stropi un ştergar pentru sine şi pregăti încă două, pe care le luă cu ea. Era posibil ca lucrurile să se precipite.

Din cauza golurilor ce se căscau de ambele laturi ale zidului, trebuia să păşească cu grijă în întuneric. Ploaia încetase. Cântecul Vampirilor plutea în aer. Vaporii de alcool pe care îi inhala din ştergarul legat în jurul feţei îi provocau ameţeli.

Auzi în depărtare, „Tunul”. Închise ochii, în aşteptarea bubuitului. Apoi se îndreptă spre o umbră pătrăţoasă şi strigă.

— Anthrantillin!

— E ocupat, Vala. – Era vocea lui Taratarafasht.

— Va fi şi mai ocupat, Tarfa. Vampirii ne-au înconjurat. Scoate-ţi ştergarul, stropeşte-l cu alcool, şi leagă-ţi-l peste gură. Apoi, mută vehiculul cu şaizeci de grade pe cerc.

— Valavirgillin, eu primesc ordine numai de la Anthrantillin!

Femeie proastă.

— Mută vehiculul unde ţi-am spus, pentru că altfel o să staţi amândoi de vorbă cu Demonii! Dă-i un ştergar şi lui Anth. Dar, mai înainte, dă-mi o carafă de alcool pentru giganţi.

Pauză.

— Bine, Valavirgillin, sosi în cele din urmă răspunsul. Ai suficiente ştergare?

* * *

Carafa cu alcool era grea. Valavirgillin devenise extrem de conştientă de faptul că nu avea nicio armă cu ea. Se mai relaxă puţin abia când zări forma uriaşă din faţa sa.

Gigantul Ierbii nu se întoarse.

— Cum merge apărarea, Valavirgillin?

— Ne înconjoară. O să-i miroşi în câteva minute. Leagă-ţi asta…

— *Pfff*! Ce pute aşa?

— Alcoolul. El pune în mişcare vehiculele noastre, iar acum ne-ar putea salva. Leagă-ţi asta în jurul gâtului.

Gardianul nu se clinti, şi nici nu se întoarse s-o privească. Nu avea de gând să insulte un oaspete străin. Deci: *Valavirgillin nu vorbise*.

Vala nu avea timp de şarade.

— Îndrumă-mă spre Thurl!

— Dă-mi cârpa!

Vala i-o îndesă în mână. Gardianul fornăi a dezgust, dar şi-o legă la gât. Apoi, îi arătă ceea ce ea văzuse deja: armura lucitoare a Taurului.

* * *

Taurul observase cârpa din mâinile ei şi se dăduse un pas înapoi, din cauza putorii.

— La ce bun?

— N-ai *auzit* ce se spune despre Vampiri?

— Poveştile au ajuns şi la noi. Vampirii mor destul de uşor şi ei nu *gândesc*. În rest... ar trebui să ne acoperim şi urechile cu cârpa?

— De ce?

— Ca să nu ne mai cânte morţile.

— Nu sunetul. Miasma!

— Miasma?

Giganţii Ierbii nu erau idioţi, ci pur şi simplu... nu avuseseră noroc. Mai întâi, cineva trebuia să supravieţuiască unui atac al Vampirilor. Dacă cel ce supravieţuia era un copil, el nu avea să ştie de ce muriseră toţi adulţii. Ea sau Kay, sau *altcineva*, ar fi trebuit să ridice acest subiect, chiar dacă fuseseră foarte grăbiţi.

— Vampirii emană un miros de împerechere, Thurl. Plăcerea în tine creşte, creierul se opreşte şi eşti *pierdut*!

— Spui că mirosul combustibilului vostru rezolvă problema? Nu apare, în schimb, alta? Am auzit de voi, Oamenii-Maşină, şi de imperiul vostru, al alcoolului. Îi convingeţi pe hominizii din alte specii să fabrice alcool pentru vehiculele voastre. Apoi, aceştia învaţă să-l bea.

Atunci, prind scârbă de muncă, de jocuri, chiar şi de viaţă, îi interesează doar alcoolul şi mor de tineri.

Vala izbucni în râs.

— Mirosul degajat de Vampiri face toate astea mai înainte de a apuca să răsufli de o sută de ori.

Totuşi, Thurl avea ceva dreptate. *Ne putem permite ca arbaletierii să se îmbete în timp ce Vampirii înconjoară zidurile*?

— Este combustibilul mai bun? Să încercăm cu ierburi puternic mirositoare…

— Când o să aduni ierburile astea? Avem alcoolul acum, nu mâine.

Taurul se îndepărtă de ea şi strigă câteva ordine. Majoritatea bărbaţilor erau de acum pe zid, dar femeile începură să se agite. Imediat, fură aduse baloturi de cârpe. Femeile se urcară pe zid şi se aşezară de-a lungul culmii lui, până la vehicule. Vala aştepta, fremătând de nerăbdare.

— Vino! bubui vocea Taurului şi gigantul intră primul într-o construcţie de pământ, a doua ca mărime.

Clădirea era alcătuită dintr-o ţesătură întinsă peste partea de sus a unui perete din pământ cu un pilon central. Aici se aflau căpiţe mari de iarbă uscată, dar şi alte plante cu mii de arome. Taurul îi sfărâmă câteva frunze sub nas. Vala se retrase un pas. Mirosi precaut o altă frunză. Apoi, alta.

— Încercaţi toate astea, dar încercaţi şi cu alcool, conchise ea. Vom afla care a avut efectul cel mai bun. De ce le-aţi adunat?

Taurul zâmbi.

— Pentru savoare – sunt piperpraz şi minch. Le mănâncă femeile, ca să-şi facă laptele mai bun. Ai crezut că noi mâncăm doar iarbă? Dacă este pălită sau puţin putrezită, avem nevoie de ceva pentru a-i drege gustul.

Taurul apucă un braţ zdravăn de plante şi ieşi strigând. „Putea fi auzit până în Oraşul-Centru”, gândi ea. Vocea sa şi a femeilor sale, dar şi tropotul picioarelor solide care urcau.

Vala îşi umplu din nou carafa cu alcool şi urcă şi ea după ceilalţi.

Privea de sus umbrele imense, – luptători nemişcaţi şi femei care se deplasau printre ei pentru a le distribui ştergarele impregnate. Zări o femeie masivă, matură.

— Moonwa?

— Valavirgillin, spui că ei omoară prin *mirosuri*?

— Întocmai. Nu ştim ce miros ne poate proteja mai bine. Unii oameni au deja ştergare îmbibate cu alcool. Lasă-i aşa şi distribuie celorlalţi plantele lui Thurl. Vom vedea la urmă…

— Vom vedea cine moare, nu?

Vala nu-i mai răspunse. Aburii de alcool o ameţeau un pic. Se descurca, însă, numai că acum ştergarul ei era aproape uscat.

În dimineaţa aceea, se gândise că Forn era suficient de maturizată pentru a practica *rishathra* sau, pur şi simplu, pentru a se împerechea. Forn, însă, infirmase predicţia sa. Ea abia dacă-şi mai amintea de mireasma Vampirilor. Recunoştea parfumul unui iubit!

Acel parfum vechi al plăcerii şi al morţii apăru din nou în nările lui Valavirgillin, gâdilându-i creierul.

Giganţii Ierbii rămăseseră aceleaşi fantome nemişcate, înconjurate de umbrele în mişcare ale femeilor. Erau, însă, … mai puţini.

Şi femeile remarcaseră acest lucru. Se auziră ţipete înăbuşite de furie şi teamă; doi, apoi patru coborâră de pe taluz, strigându-l pe Thurl. Altul alerga, gemând, în direcţie opusă, de-a lungul câmpului cosit.

Vala se deplasa printre apărătorii care mai rămăseseră pe zid şi le stropea prosoapele cu alcool; femei, bărbaţi, pe oricine întâlnea în cale încerca să-l ajute. Graba putea ucide. Alcoolul ar fi protejat. Ierburile? Mda, era posibil ca mireasma ierburilor lui Thurl să dureze mai mult. În toate direcţiile, putea vedea forme hominide albicioase. Dar se zăreau puţine detalii. Trebuia să-ţi imaginezi cum arătau; cum îţi gâdilă creierul mirosul lor şi îţi induce fantezii minunate.

Se apropiaseră. De ce nu auzea tunurile? Ajunse la vehiculul lui Anthrantillin şi urcă pe treapta laterală.

— Hei, Anth? Platforma era pustie. Se căţără pe ea.

Toţi dispăruseră. Nicio avarie, nicio urmă de luptă; pur şi simplu, dispăruseră.

Îşi umezi ştergarul. Apoi, se repezi la tun. Vampirii erau îngrămădiţi mai mult spre stânga. Se strânseseră în jurul lui Anth, sau al lui Forn, sau al lui Himp, ce căzuseră pe undeva? Nu mai conta. Trase şi văzu aproape jumătate din ei căzând.

* * *

Uneori, în timpul acelei nopţi auzise o şoaptă repetată. „Anthrantillin?”

„A dispărut”, spuse, dar nu-şi putea auzi propria voce. Ţipă: „A dispărut! Sunt Valavirgillin!”, şi abia dacă auzea. Strigătele lor, strigătul ei erau reduse la şoapte de bubuitul asurzitor al tunurilor.

Era timpul să mute vehiculul. Vampirii se retrăseseră din zona aceea şi învăţaseră să nu se mai bulucească. Aveau să găsească prada potrivită în altă parte. Nu era nevoie de tunuri spre tribord şi spre sensul de rotaţie. Vântul sufla prielnic şi arbaletierii îi puteau ajunge.

— Sunt Kay. Au dispărut toţi?

— Da.

— Ne lipseşte muniţia. Tu cum stai?

— Am destulă.

— Până dimineaţă, n-o să mai avem combustibil.

— Nu. Am folosit toată cantitatea de care dispuneam şi le-am spus femeilor cum să-l întrebuinţeze. Cred că... Moonwa, cea care i-a forţat pe luptători să se lege cu prosoape... ai învăţat-o cum să folosească tunul? Oare vrem ca...

— Nu, Şefa, nu! Sunt secrete!

— Oricum, ar fi avut nevoie de ceva timp până ar fi învăţat.

Kay îşi vârâse capul în cabina tunarului. Trase afară un urcior cu praf de puşcă şi îl săltă cu un icnet.

— Acum, la treabă!

— Ai nevoie şi de proiectile?

— Avem destule pietre.

Îşi ridică privirea spre ea şi îngheţă. Apoi aşeză urciorul jos. Ea alunecă la pământ şi începură să se mişte împreună.

— Trebuia să mai fi udat prosopul, spuse ea fără convingere. Au fost ultimele ei cuvinte coerente pentru multă vreme.

El, nu Vala, *Kay* ieşi pe uşă, împleticindu-se şi căzu în mocirlă şi ploaie. Vala îl urmă, pentru a se agăţa de spatele său.

Kay îi sfâşie cămaşa. Ea îşi apăsa trupul de al lui, dar bărbatul continua să-i smulgă hainele şi să urle, apoi se răsuci în braţele ei şi reveni cu două jumătăţi de cămaşă sfâşiate – pe una o presă peste faţa ei, iar pe cealaltă peste propria sa figură.

Vala inspiră adânc vaporii de alcool. Se sufoca.

— În regulă.

Kay îi lăsă cârpa. Pe cealaltă şi-o legă în jurul gâtului.

— Mă întorc, spuse el. Mai bine rămâi singură să tragi cu tunul. În circumstanţele…

Izbucniră amândoi în hohote de râs.

— Crezi că acum eşti în siguranţă? Singură?

— Trebuie să încerc.

Când bărbatul plecă, Vala îl urmări din priviri.

N-ar fi trebuit niciodată. Niciodată. N-ar fi trebuit niciodată să se împreuneze cu altcineva. Mintea, *conştiinţa* ei se dizolvaseră într-un val de plăcere. Ce-o să mai creadă Tarb despre ea?

Împreunarea cu Tarablilliast nu fusese niciodată atât de intensă.

Acum, raţiunea îi revenea. Se împreunase *deja*.

Îşi ridică prosopul la nivelul nărilor. Alcoolul îi intra direct în cap şi i-l limpezea, dacă nu era şi asta o iluzie. Privi de-a lungul peretelui şi remarcă umbrele masive, tot mai puţine – totuşi, mai rămăseseră câteva. Formele hominide de pe câmpul negru erau, de asemenea, tot mai puţine, dar şi mult mai apropiate. Erau mai înalte şi mai slabe decât cei din specia sa. Cântau; implorau; se buluceau în jurul vehiculului.

Vala se căţără pe platformă şi încărcă tunul.

2.
Convalescenţa

O lumină slabă creştea tot mai mult înspre sensul de rotaţie. Cântecul încetase. Vala nu mai auzise de mult vibraţia arbaletelor. Vampirii deveniseră tot mai greu de localizat.

Pe neaşteptate, noaptea îngrozitoare se încheiase.

Dacă ar mai fi fost vreodată atât de obosită, epuizarea ar fi trebuit să-i cureţe definitiv memoria. Acum, Kaywerbrimmis o întreba ceva.

— Ţi-au mai rămas ceva proiectile? auzi ea în cele din urmă.

— Câteva. Şi nici nu ne-am folosit pietrişul!

— Când m-am întors eu la vehicul, Barok şi Forn dispăruseră. Vala îşi frecă ochii. Se părea că nu era nimic de spus. Whandernothtee şi Sopashintay, se apropiau susţinându-se reciproc.

— Ce noapte! exclamă Whand.

— Lui Chit i-au plăcut prea mult cântecele, adăugă Spash. A trebuit să-l legăm. Cred că am pus prea mult alcool pe cârpa lui. Doarme aşa cum… aşa cum aş vrea şi eu s-o fac, dacă… – femeia se îmbrăţişă strâns… dacă n-aş fi atât de nervoasă!

Somn. Iar câteva sute de masculi dintre Giganţii Ierbii aşteptau…

— Acum nu pot să mă angajez în *rishathra*, spuse Vala.

Îşi scosese din memorie împerecherea cu Kay. Acest lucru ar fi putut avea consecinţe.

— Să dormim în vehicule, interveni Kaywerbrimmis. Cel puţin, pentru noaptea asta. Hei…

Mâna lui i se aşeză pe umăr, făcând-o să se întoarcă. Aveau companie. Nouă Giganţi ai Ierbii şi o armură argintie veneau spre ei. Se putea vedea şi simţi de la distanţă faptul că erau epuizaţi.

— Cum stau Oamenii-Maşină? întrebă Thurl.

— Jumătate din noi lipsesc, preciză Valavirgillin.

— Nu ne-am aşteptat la atât de mulţi, completă Whand. Credeam că avem arme pentru orice.

— Călătorii povestesc că Vampirii ne *cântă* pieirea definitivă.

— Jumătate din înţelepciune este formată din lucrurile neînvăţate, interveni Kay.

— Noi eram pregătiţi pentru un inamic greşit. Miasma lor! N-am bănuit-o niciodată. Dar acum i-am pus pe fugă! răsună vocea lui Thurl. Oare n-ar trebui să-i urmărim şi să-i vânăm prin ierburi?

Whand îşi ridică braţele şi se dădu la o parte.

Vala, Kay şi Spash se priviră surprinşi. Dacă războinicii Giganţi ai Ierbii mai puteau lupta… Whand era terminat, stors de vlagă, dar *cineva* trebuia să reprezinte Oamenii-Maşină.

Îi urmară pe războinici peste miriştea udă.

Forme se ridicară la baza zidului. Doi hominizi goi. Arbaletele şi armele zăngăniseră, în poziţie de tragere. Braţe care-i împing deoparte, voci care răstesc ordine. *Nu! Nu sunt Vampiri*! O femeie masivă şi un bărbat mititel se ajutau reciproc să rămână în picioare.

Nu erau Vampiri, nu! O femeie din rasa Giganţii Ierbii şi…

— Barok!

Figura lui Sabarokaresh împietrise de teroare. Se uita la Valavirgillin ca şi cum ea ar fi fost stafia, nu el. Pe jumătate nebun, murdar, epuizat, speriat, dar în viaţă.

Credeam că eu sunt obosită! Vala îl plesni peste umăr, bucuroasă să-i simtă carnea tare sub palmă. Unde-i era fiica? Nu-l întrebă asta.

— Probabil că ai multe de povestit. Vorbim mai târziu, da?

Thurl îi ordonă ceva arbaletierului Paroom. Paroom îi trase pe Barok şi pe femeia gigant pe rampă în sus.

Apoi, căpetenia se îndepărtă în grabă de zid şi porni spre tribord, în sensul de rotaţie. Oamenii săi şi Oamenii-Maşină îl urmau, târându-şi picioarele. O noapte de teroare, fără somn şi împerecherile sălbatice îi lăsase pe toţi fără vlagă.

Trecură pe lângă cadavre de Vampiri. Nimic din frumuseţea lor nu supravieţuise după moarte. Un gigant se opri să examineze o femelă străpunsă de săgeata unei arbalete. Spash se oprise şi ea.

Vala îşi reaminti că făcuse la fel, cu patruzeci şi trei de *falani* în urmă. *Mai întâi, miroşi carnea intrată în putrefacţie. Apoi, celălalt miros îţi explodează în creier*…

Gigantul Ierbii se aplecă brusc. Ţinea capul coborât şi vomita; după câteva clipe, se îndreptă, dar continuă să-şi ascundă faţa. Spash se ridică brusc, porni împleticindu-se spre Vala şi îşi ascunse faţa pe umerii ei.

— Spash, draga mea, spuse Valavirgillin, n-ai *făcut* nimic! Ţi s-a părut că vrei să te împerechezi cu un cadavru, dar nu *mintea* ta te-a îndemnat.

— Nu mintea mea. Vala, dacă nu putem să-i examinăm, nu putem afla nimic despre ei!

— Este o parte din ceea ce îi face atât de temuţi. Plăcerea şi mirosul de carne putrezită nu au loc împreună într-un creier.

Vampirii din apropierea zidului aveau săgeţi de arbaletă înfipte în ei. Cei mai îndepărtaţi fuseseră loviţi de schije sau gloanţe. Vala remarcă faptul că Oamenii-Maşină făcuseră de o sută de ori mai multe victime decât Giganţii Ierbii.

La o distanţă de două sute de paşi depărtare de zid, nu mai găsiră niciun Vampir. Giganţii Ierbii morţi zăceau goi sau pe jumătate dezbrăcaţi, emaciaţi, cu obrajii şi ochii supţi şi cu răni îngrozitoare pe gât, pe încheieturi, pe umeri.

Figura aceea imobilă… Vala o văzuse pe acea femeie fugind în întuneric doar cu câteva ore în urmă. Unde avea rănile? Gâtul îi părea neatins. Braţul stâng era întins pe orizontală, cu încheietura neatinsă; braţul drept atârna de-a

lungul corpului… Nu se zărea nicio picătură de sânge pe tunica mototolită… Vala se opri şi îi ridică mâna dreaptă.

Antebraţul era smuls şi plin de sânge. Un bărbat gigant se întoarse clătinându-se, cu faţa spre zid, şi începu să vomite.

Femeie mare, Vampir mic. N-a putut să-i ajungă la gât. Spash are dreptate, avem de învăţat.

Ceva mai încolo, aproape de zona ierburilor înalte, se zăreau câteva elemente de îmbrăcăminte strălucitoare. Vala porni în fugă într-acolo, apoi se opri brusc. Recunoscuse hainele de lucru ale lui Taratarafasht.

Vala le ridică. Erau curate. Pe ele nu exista nicio pată de sânge sau de pământ. De ce fusese Tarfa adusă atât de departe? Unde era acum?

Thurl se depărtase destul de mult. Aproape că ajunsese la iarba necosită. Oare cât cântărea acea armură? Se urcase pe o mică movilă de vreo treizeci de picioare înălţime şi se oprise în vârful ei, aşteptându-i pe ceilalţi să i se alăture.

— Nici urmă de Vampiri, spuse el. Probabil că se ascund pe undeva. Călătorii spun că nu rezistă la lumina soarelui…

— Povestea asta este adevărată, răspunse Kay.

— Atunci, vă zic că au dispărut, continuă Thurl.

Nimeni nu-i răspunse.

— Beedj! urlă Thurl din toate puterile.

— Thurl!

Un bărbat se apropie în fugă: matur, mai masiv decât majoritatea, vioi, indecent de vioi.

— Vii cu mine, Beedj! Tarun, vom da ocol şi ne vom întâlni de cealaltă parte. Dacă n-o să fiţi acolo, voi presupune că a trebuit să luptaţi.

— Am înţeles.

Beedj şi Thurl porniră într-o direcţie, în timp ce restul giganţilor o luară în direcţie opusă. Vala ezită pentru o clipă, apoi îl urmă pe Thurl.

* * *

Thurl o zărise. Începetini ritmul, pentru a-i da posibilitatea să-l ajungă. Beedj vru să aştepte şi el, dar gestul lui Thurl îl determină să continue.

— N-o să găsim Vampiri vii ascunşi în iarbă. Iarba creşte drept în sus. Noaptea alunecă peste soare, dar soarele nu se mişcă niciodată, niciodată. Atunci, unde se poate ascunde un Vampir de razele soarelui?

— Îţi aminteşti de vremea când soarele s-a mişcat? întrebă Vala.

— Eram copil pe atunci. Au fost vremuri înspăimântătoare.

Nu arăta suficient de înspăimântat, gândi Vala. Louis Wu îi vizitase pe aceşti oameni; dar ceea ce Louis îi spusese lui Valavirgillin, se pare că nu le fusese împărtăşit şi lor.

Este un inel, spusese el. *Arcada este o parte a inelului pe care stai acum. Soarele a început să se clatine pentru că inelul este descentrat. În câţiva falani, inelul va atinge soarele. Dar îţi jur că-l voi opri, sau voi muri încercând să fac acest lucru*.

Mai târziu, soarele încetase să se mai clatine.

Beedj încă mai înainta în ritm alert, oprindu-se ici şi colo pentru a examina cadavrele; tăia câte un smoc de iarbă cu sabia pentru a vedea ce se ascunde dedesubt; mânca ceea ce tăiase şi îşi continua cercetarea. Degaja mai multă energie decât Thurl. Vala nu remarcase vreo provocare între ei – comandă simplă şi simplă supunere; era, însă, sigură că îl avea în faţă pe următorul Thurl.

Îşi făcu singură curaj să întrebe:

— Thurl, a venit cumva printre voi un hominid necunoscut care pretindea că este dintr-un loc din cer?

Thurl o privi uimit.

— Din *cer*?

Cu greu ar fi putut uita, dar trebuia să păstreze secretele.

— Un bărbat vrăjitor cu faţa îngustă şi lipsită de păr, cu piele bronzată, scalp negru şi drept, mai înalt decât semenii mei şi mai îngust în umeri şi şolduri.

Vala îşi ridică două degete, îşi alungi colţurile ochilor, apoi continuă.

— Avea ochii *aşa*... El a fiert o mare din împrejurimi, pentru a pune capăt plăgii aduse de Florile-Oglindă.

Thurl aprobase din cap tot timpul.

— Lucrul ăsta a fost făcut de bătrânul Thurl, cu ajutorul lui Louis Wu, spuse el. Dar cum de ştii tu asemenea lucruri?

— Am călătorit împreună cu Louis Wu departe, spre babord. Fără lumina soarelui, Florile-Oglindă nu se pot apăra, spunea el. Norii, totuşi, nu s-au împrăştiat niciodată de atunci?

— Niciodată. Noi ne-am sădit iarba aşa cum ne-a învăţat vrăjitorul. Smeerpii şi alţi săpători de tunele prin pământ se deplasau cu mult în faţa noastră. Oriunde am ajuns, am găsit Florile-Oglindă mâncate de la rădăcină. Iarba nu creşte prea bine în această lumină slăbită de nori, aşa că la început a trebuit să mâncăm Florile-Oglindă. Roşii, care-şi păşteau cirezile pe iarba noastră în timpul tatălui meu şi s-au luptat cu noi când am protestat, ne-au urmat în noua câmpie. Culegătorii au vânat săpătorii de tunele. Oamenii Mării s-au retras pe râul pe care Florile-Oglindă puseseră stăpânire.

— Ce s-a întâmplat cu Vampirii?

— Se pare că şi lor le-a mers bine.

Vala zâmbi.

— Exista o regiune, continuă Thurl, pe care noi toţi o evitam. Ca să se ferească de lumina soarelui, Vampirii aveau nevoie de un sistem de peşteri, de copaci, de orice. Când au apărut norii, nu s-au mai temut de soare. Au început să călătorească tot mai departe de locaşurile lor. Nu ştim mai mult decât atât.

— Trebuie să-i întrebăm pe Demoni.

— Voi, Oamenii-Maşină, vorbiţi cu Demonii? – Lui Thurl nu părea să-i placă ideea.

— Ei îşi au propriile companii. Dar ştiu unde a murit cineva. Mai mult ca sigur, ei cunosc locurile unde vânează Vampirii şi cele în care se ascund în timpul zilei.

— Demonii acţionează numai noaptea. Eu n-aş şti cum să vorbesc cu ei.

— S-a făcut! – Vala încerca să-şi amintească, dar mintea nu-i funcţiona prea bine. Oboseala îşi spunea cuvântul. – S-a făcut. Când apare o nouă religie, sau un vechi preot moare, există un rit de succesiune pentru noul şaman. Demonii trebuie să cunoască şi să accepte ritualurile cerute de cel mort.

Taurul aproba din cap. Demonii erau nevoiţi să ducă la bun sfârşit ceremoniile funerare ale oricărei religii, cu limite evidente.

— Cum aşa?

— Trebuie să li se atragă atenţia. Trebuie curtaţi. Merge orice în sensul ăsta, mai ales că sunt timizi. De fapt, şi ăsta este un test. Un nou preot nu va fi luat în serios până nu are de-a face cu Demonii.

Taurul fluieră uimit.

— Să fie *curtaţi*?

— Semenii mei au venit aici ca negustori, Thurl. Demonii au ceva ce ne dorim şi noi: cunoaştere. Ce le-ai putea oferi în schimb? Mai nimic. Ei stăpânesc lumea, Arcada şi totul, şi nu trebuie decât să fie întrebaţi.

— Curtaţi. – Uriaşul scrâşni din dinţi. – Cum?

Ce auzise şi ea? Poveşti spuse noaptea; nu prea multe, din punctul de vedere al negocierilor. Dar îi văzuse şi vorbise cu ei.

— Demonii lucrează la ferma din umbră, de sub aglomerarea de clădiri plutitoare, departe, spre babord. Noi îi plătim cu unelte, iar Constructorii Oraşului le acordă privilegiile Bibliotecii. Vor negocia pentru informaţii.

— Dar noi nu *ştim* nimic.

— Aproape adevărat.

— Ce altceva le-am putea noi da? insistă Thurl. Oh, Valavirgillin, asta-i de-a dreptul cumplit!

— Ce?

Thurl făcu semn cu mâna spre zona din faţa lui. Acolo, se vedeau aproape o sută de cadavre de Vampiri, toţi căzuţi aproape de zid, şi cam cincizeci de Giganţi ai Ierbii,

împrăştiaţi de la limita de bătaie a arbaletelor până la iarba necosită.

Beedj examina un cadavru mai mic. Remarcase că este privit şi îi ridicase capul, pentru ca Vala să-i vadă faţa. Era Himapertharee, din echipajul lui Anthrantillin.

Un fior îi parcurse şira spinării. Thurl avea dreptate.

— Demonii trebuie să se hrănească, spuse ea. Mai mult decât atât, dacă aceste mii de cadavre sunt lăsate să putrezească, ar putea izbucni o epidemie. Toţi vor da vina pe Demoni. Trebuie să vină să cureţe.

— Dar de ce ar asculta ei de mine?

Vala îşi clătină capul, pe care îl simţea ca umplut cu bumbac.

— Şi ce facem *după* ce aflăm unde este lăcaşul Vampirilor? Îi atacăm noi?

— Demonii s-ar putea să ne spună, de asemenea…

Thurl o rupse la fugă. Vala îl văzu pe Beedj agitându-şi braţele şi ţinând… ce? Chiar în acea clipă, tocmai îl zdruncina violent, apoi îl aruncă cât colo, iar el alergă în direcţia opusă. „Lucrul” se chirci şi rămase nemişcat, dar Beedj continua să urle.

Era un Vampir viu.

— Thurl, strigă Beedj, îmi pare rău. Era viu, rănit în şold de un glonţ. Am crezut că putem să vorbim cu el, să-l examinăm… orice… dar… dar… miasma!

— Calmează-te, Beedj! A degajat mirosul brusc? Tu l-ai atacat şi el s-a apărat?

— Vrei să spui, ca o băşină? Uneori controlată, alteori nu?…. Thurl, nu sunt sigur.

— Continuă-ţi patrularea!

Sabia lui Beedj reteză cu violenţă un smoc de iarbă. Thurl înaintă mai departe alături de Vala, care între timp, mai meditase.

— Trebuie să laşi o delegaţie printre morţi. Un cort, câţiva din oamenii tăi…

— O să-i găsim dimineaţa supţi de măruntaie!

— Ba nu, eu cred că vor fi în siguranţă la noapte şi mâine noapte. Vampirii au vânat deja în zona asta şi îşi

miros propriii morţi. Chiar şi aşa îţi recomand să-i înarmezi pe oameni şi, mmm, să trimiţi atât bărbaţi, cât şi femei.

— Valavirgillin…

— Vă cunosc obiceiurile, dar, dacă Vampirii cântă, mai bine să se împerecheze între ei.

Trebuia să spună ea toate astea? Cu siguranţă că n-ar fi vorbit astfel în faţa altui gigant.

Taurul fornăi, dar…

— Da, da, iar ceea ce Thurl nu vede nu se întâmplă. Aşa să fie!

Căpetenia îi făcu semn lui Beedj, apoi se întoarse din nou către Vala:

— Ni se va alătura şi Comerţul de Perspectivă?

— Noi va trebui să vă sprijinim. La nevoie, două specii pot vorbi mai tare decât una. Comerţul de Perspectivă vă poate ajuta în multe probleme, dar nu în *asta*. Oamenii lui şi-au scurs majoritatea combustibilului în ştergare.

— Atunci, trei specii. Mulţi Culegători au murit în noaptea precedentă. Ei vor aştepta cu noi. Ar trebui să fim mai mulţi? Cred că Vampirii şi-au întins vânătoarea şi printre Roşii.

— Merită o încercare.

Beedj ajunsese lângă ei. Thurl începu să vorbească mai repede decât putea să urmărească Vala. Celălalt încercă să argumenteze, dar, în cele din urmă, acceptă.

— Va trebui să dormim în timpul zilei, spuse Vala.

Trupul ei striga după somn.

* * *

Ceva o strânse de încheietura mâinii.

— Şefa?

Vala se trezi tresărind. Căscatul ei intenţionase să fie un ţipăt. Se întoarse pe o parte şi se ridică – nu era decât Kaywerbrimmis.

— Şefa, ce ţi-a spus Taurul?

Era încă ameţită. Ar fi avut nevoie să bea ceva şi să facă o baie sau să… oare acele răpăieli aparţineau ploii?

Atunci, străfulgerările şi bubuiturile erau cu siguranţă trăsnete.

Înainte de a se culca, se dezbrăcase de hainele murdare. Ieşi direct de sub pături şi din caroseria vehiculului în ploaia rece. Kay o privea din cabina tunului cum dansa sub şuvoaiele de apă.

Consecinţe. Comercianţii nu se împerechează. Ei împărtăşesc *rishathra* cu speciile pe care le întâlnesc, dar împerecherea este altceva. Nu poţi lăsa gravidă o parteneră de afaceri şi nu te poţi angaja în jocuri sexuale dominante, şi nici să te îndrăgosteşti.

Când te aflai însă în ţinuturi îndepărtate, printre hominizi stranii, era imposibil totuşi să-ţi eviţi semenii în mod deliberat.

Vala îi făcu semn şi-i strigă.

— Spală-te cu mine. Cât e ceasul?

— Suntem pe înserat. Am dormit cu toţii foarte mult. – Kay se dezbrăcă şi el de haine cu gesturi repezi, ca şi cum ar fi vrut să se elibereze de o povară. – Cred că am avea nevoie de timpul ăsta ca să ne înarmăm împotriva Vampirilor.

— Atunci, s-o facem. Cum se mai simte Barok?

— Nu ştiu.

Băură împreună, se spălară şi se uscară reciproc şi se asigurară încă o dată că pot rezista tentaţiei de a se împerechea.

În cele din urmă, ploaia se opri. Ultima rafală se pierdea pe întinsul miriştii. Frânturi de cer de un albastru marin se arătau prin spărturile norilor agitaţi de vânt, iar, la un moment dat, se zări şi o linie îngustă, verticală, de segmente alb-albastre.

Vala oftă. Nu mai văzuse Arcada de patru rotaţii.

La lumina ei, putu să observe nişte desene în mirişte. Un arc de pătrate albicioase. Un cort se ridica în interiorul acestui arc. Giganţii Ierbii mişunau în jurul lui, iar printre ei, prinşi în aceeaşi fervoare, se agitau şi câţiva hominizi mai mici. Pe pătrate… cearşafuri? Aşezau cadavrele.

— Le-ai spus să facă asta?

— Nu, dar nu este o idee rea, spuse Vala.

În vehiculul pustiu al lui Anthrantillin îl găsiră pe Barok cu o femeie de două ori mai mare decât el. Bărbatul părea anormal de supus şi zâmbea.

— Wemb, iată-i pe partenerii mei Valavirgillin şi Kaywerbrimmis. Oameni buni, ea este Wemb.

— Ar trebui să credem…, începu Kay.

— Exact, şi aţi fi avut dreptate dacă aţi fi crezut că am dormit! – Veselia lui Barok nu era prea sănătoasă.

— Dormitul aici, împreună, interveni Wemb, ne-a protejat de intenţiile celorlalţi, împotriva a *şi mai multă rishathra*. Am fost fericiţi să ne avem unul pe altul.

Căutând cu dificultate prin mintea sa epuizată, Barok găsi un alt gând.

— Forn… N-aţi găsit-o pe Foranayeedli?

— A murit, spuse Vala.

Trupul lui Barok fu zguduit de un tremur incontrolabil. Mâna i se închise strâns pe încheietura lui Vala.

— Am strigat în jos spre ea: „Încarcă!” Nimic. Dispăruse. Am coborât s-o caut, s-o opresc, în cazul în care s-ar fi luat după cântec. Am coborât, şi mintea mi-a luat-o razna. Eram la baza zidului şi ploaia devenise tot mai sâcâitoare. Cineva a sărit peste mine. M-a doborât în noroi. Era Wemb. Iar pentru ceea ce a urmat, *rishathra* nu este un cuvânt suficient de puternic…

Wemb îl prinse de umeri şi îl întoarse spre ea.

— A fost dragoste împărtăşită, sau chiar împerechere, dar noi *trebuie* să spunem că a fost *rishathra*, Barok! Va trebui cu adevărat.

— … Ne-am sfâşiat hainele şi am *rishat*, şi *rishat*, fără nicio clipă de odihnă. Un semicerc alcătuit din chestiile alea albicioase se apropia de noi. Bănuiesc că ploaia mai spălase puţin din miasmă. Am văzut arbaletele părăsite pretutindeni în jurul nostru. Giganţii Ierbii coborâseră de pe zid toată noaptea, aruncându-şi arbaletele şi tot ce mai purtau cu ei…

— Am ridicat atunci arbaletele, interveni femeia. L-am văzut pe Makee zăcând mort cu un Vampir în braţe,

străbătuţi amândoi de aceeaşi săgeată, în vreme ce tolba lui cu săgeţi era aruncată alături. Am tras-o repede spre mine, am golit-o şi i-am întins o mână de săgeţi lui Barok, care a tras în cel mai apropiat Vampir. Apoi, în următorul…

— La început, n-am putut să încordez arbaleta.

— Apoi, în următorul… Atunci ai început să urli? N-am mai vorbit despre asta după aceea.

— Urlam şi trăgeam, încuviinţă Barok, cu un aer halucinant. Urlam ca să capăt putere. Blestematele alea de arcuri nu erau construite pentru plăpânzii Oameni-Maşină…

— Aţi rămas afară toată noaptea? întrebă Vala.

Wemb aprobă din cap.

— Când ploaia începuse să se mai domolească, ne-am pus prosoapele, adăugă Barok. Erau grămezi de prosoape…

Strânsoarea lui devenea tot mai puternică.

— Kay, Vala, am văzut de ce…

— Războinicii treceau peste noi, reluă Wemb. L-am împuşcat pe Heerst în picior, dar el a continuat să înainteze, ţinându-se după cântec.

Vampirii au tăbărât pe el, i-au smuls prosopul de pe faţă şi l-au condus departe. Este fiul meu.

— Dacă ceva îţi acoperea faţa, o smulgeau! Heerst îmbibase prosopul cu alcool. Ploaia îl spălase. Noi am căutat prosoapele care aveau… Wemb, ce erau acelea?

— Piperpraz şi minch.

— Exact, acestea îşi păstrau mirosul. Prosoapele şi *rishathra* ne-au ţinut în viaţă. De câte ori nu mai rezistam, ne *risham*. Şi, desigur, săgeţile de arbaletă. Gardienii îşi aruncau săbiile şi arbaletele, dar nu şi tolbele. A trebuit să le căutăm, să jefuim morţii.

— Am văzut ceea ce nu înţelesesem, reluă Wemb. Trebuie să-i spun lui Thurl. Vampirii *rishau* cu unii dintre noi, apoi îi conduceau departe, în iarba înaltă, şi mai departe. De ce-i ţineau în viaţă? Mai trăiesc încă?

— Poate că Demonii vor şti, spuse Vala.

— Demonii păstrează secretele Demonilor, interveni prompt Wemb.

Norii acoperiseră din nou cerul. În întunericul care se lăsase, Barok continuă:

— L-am împuşcat pe Vampirul care-l conducea pe Anth. Cu două săgeţi. Altă femelă-Vampir a reluat cântecul şi am împuşcat-o şi pe ea. Anth s-a luat atunci după cea de-a treia femelă, dar de data asta ieşiseră din bătaia arbaletei. L-au dus în iarbă. Nu l-am mai văzut. Ar fi trebuit să trag în *el*?

Îl priveau cu toţii în tăcere.

— Nu pot să stau de pază cu voi, continuă Barok. Nu mai pot face *rishathra* acum. Capul mi-este prea… Nu ştiu dacă reuşiţi să mă înţelegeţi…

Partenerii îi strânseră mâna, în semn de înţelegere, şi îl lăsară acolo unde-l găsiseră.

3.
Furtuna se apropie

Cortul se sprijinea de zid, dar se deschidea spre exterior într-un arc de cearşafuri cenuşii.

Cadavrele fuseseră întinse cap la cap, – pe un cearşaf încăpeau doi giganţi sau patru Vampiri. Giganţii îi găsiseră pe Anthrantillin şi pe coechipierul său, Himapertharee, şi-i puseseră împreună. Taratarafasht şi Foranayeedli încă lipseau. Pe un alt cearşaf fuseseră întinşi şase Culegători firavi.

Giganţii aproape că-şi încheiaseră pregătirile. Hominizi firavi se amestecau printre ei, cărând alimente sau poveri mai uşoare. Toţi purtau cearşafuri prevăzute cu o gaură, prin care le ieşea capul.

Un Gigant al Ierbii putea să ridice cadavrul unui Vampir fără nicio dificultate, dar întotdeauna era nevoie de doi pentru a căra un semen de-al lor mort.

Beedj, însă, căra singur pe spinare, cadavrul unei femei uriaşe. O rostogoli de pe umeri pe un cearşaf, plasat unde trebuia, apoi îi luă mâna şi începu să-i vorbească, apăsat de tristeţe. Vala îşi reprimă intenţia de a-l aborda.

Două femei terminaseră de aliniat mai multe cadavre de Vampiri. Una dintre ele se apropie.

— Am frecat piperpraz de-a lungul marginilor cearşafurilor. Să oprim gunoierii mai mici, le spuse Moonwa celor trei Oameni-Maşină. Pe cei mari îi putem împuşca. Demonii nu vor fi nevoiţi să lupte pentru ce-i al lor.

— O intenţie binevoitoare, răspunse Valavirgillin. Nişte mese ar fi ferit morţii de atingerea gunoierilor; dar unde ar fi putut găsi Giganţii Ierbii lemn?

— Cu ce vă putem ajuta? întrebă Moonwa.

— Am venit să priveghem împreună cu voi.

— Lupta v-a costat destul de mult. Niciun Demon nu vine în prima noapte. Odihniţi-vă!

— Oricum, a fost ideea mea, spuse Vala.

— A fost ideea lui Thurl! o informă Moonwa.

Vala dădu aprobator din cap şi încercă să nu zâmbească. Era o convenţie socială, aidoma celei ce susţinea că *Louis Wu îl ajutase pe Thurl să fiarbă marea*. Arătă, în schimb, spre micii hominizi.

— Cine sunt ăştia?

— Perilack, Silack, Manack, Coriack! chemă Moonwa. – Patru capete mici se ridicară spre ei. – Aceştia sunt aliaţii noştri suplimentari: Kaywerbrimmis, Valavirgillin, Whandernothtee.

Culegătorii zâmbiră şi clătinară din capete, dar nu li se alăturară. Se depărtară de locul în care Giganţii Ierbii împătureau cu grijă cearşafurile pe dos, departe de morţi şi de cort, apoi îşi ridicau secerile şi arbaletele. Îşi împăturiseră şi ei cearşafurile contaminate, apoi îşi încinseseră săbiile pe spate.

Beedj se apropie de ei, fără cearşaf şi înarmat.

— Pe ştergarele din cort am frecat frunze de minch, spuse el. Bun venit tuturor!

Culegătorii ajungeau până la antebraţul celor din specia Oamenii-Maşină şi până la buricul lui Beedj şi al Moonwei. Feţele lor ascuţite erau lipsite de păr, iar când zâmbeau li se vedeau toţi dinţii – un zâmbet un pic exagerat. Purtau tunici din piele tăbăcită de smeerp, cu blana bej pe dinafară şi decorate extravagant cu pene. În cazul femeilor, Perilack şi Coriack, modelul format de pene semăna cu nişte mici aripioare. Ele trebuiau să meargă cu mai multă precauţie pentru a le proteja. Manack şi Silack semănau destul de mult cu femeile. Îmbrăcămintea lor era diferită – şi ea era acoperită cu pene, dar braţele le rămâneau libere, pentru activitate. Sau pentru luptă.

Ploaia cernea mărunt, suficient pentru a-i trimite pe Oamenii-Maşină în cort. Vala remarcă straturile groase de iarbă împrăştiate pe sol. Iarba ce servea drept culcuş şi

hrană pentru această rasă de uriaşi. Îşi opri partenerii până ce îşi scoaseră sandalele.

Deja devenise atât de întuneric încât Vala abia mai remarca feţele. *Rishathra* ar fi putut să înceapă.

Dar nu pe un câmp de luptă.

— A fost o afacere proastă, spuse Perilack.

— Câţi aţi pierdut? se interesă Whandernothtee.

— Aproape două sute, până acum.

— Noi am fost numai zece. Patru au dispărut. Pe Sopashintay şi Chitakumishad i-am lăsat de gardă deasupra, cu tunurile. Barok îşi revine după o noapte de coşmar.

— Omul reginei noastre s-a dus cu femeia lui Thurl ca să aducă alţi hominizi pentru tranzacţie. Dacă... – Ochii micii ai femeii clipiră rapid. – ... dacă domnii nopţii nu vorbesc, atunci alte voci ni se vor alătura mâine.

Legendele afirmau că Demonii aud orice cuvânt care li se adresează, dacă – spun unii – acestea nu sunt rostite la lumina zilei. Demonii ar fi putut să fie pretutindeni în jurul lor chiar acum.

— Ar putea omul reginei să *risheze* cu adevărat cu tovarăşii lui de călătorie? întrebă Kay.

Cei patru Culegători chicotiră. Beedj şi Moonwa izbucniră în râs. Femeia mai micuţă, Perilack, fu cea care îi răspunse.

— Dacă femeia gigant va sesiza acest lucru... Dimensiunea contează. Dar voi şi noi am putea face ceva împreună.

Perilack şi Kaywerbrimmis se priviră reciproc, ca şi cum ar fi fost animaţi de aceleaşi gânduri. Mica femeie îl prinse pe Kay de cot; braţul acestuia îi mângâie penele.

— Presupun că le aduni pe toate într-un timp mai scurt decât cel rezervat perioadei de folosinţă! sugeră el.

— Nu, spuse ea, pieile se strică repede. Putem să facem comerţ cu puţine, nu cu multe.

— Dar dacă noi am găsi o cale de a amâna alterarea?

Din timp în timp, Valavirgillin prindea în aer câte un iz neplăcut de câmp de luptă şi râgâia. În schimb, mirosurile

nu ajunseseră şi la Kaywerbrimmis. Nu şi la el! Kay se afla într-o dispoziţie comercială. Mintea sa era într-un loc unde câştigul şi pierderile constituiau o problemă de numere, unde disconfortul era o jenă pe care nu şi-o putea permite, unde un imperiu supravieţuia pentru că gunoiul unui hominid era stratul de minereu al altuia.

Se instalase noaptea deplină. La lumina slabă a Arcadei, Vala remarcă un zâmbet larg pe faţa lui Beedj.

— Ai asistat vreodată la sesiuni de negocieri? îl întrebă ea pe gigant.

— La unele. Louis Wu a venit când eram copil, dar toate înţelegerile s-au încheiat numai între el şi bătrânul Thurl. Roşii au făcut pace cu noi cu treizeci de *falani* în urmă; atunci am parcelat locurile noastre. Cu douăzeci şi patru de *falani* în urmă, ne-am unit cu Roşii şi cu Oamenii Mării, ne-am împărtăşit unii altora hărţile. Toate rasele au aflat lucruri necunoscute despre noile teritorii. Dar cu toţii au considerat că Giganţii Ierbii s-au extins prea mult.

O negare politicoasă n-ar fi fost crezută. Vala se ridicase pe vârfuri ca să-şi poată freca cotul de cel al gigantului. Îşi ciulise urechile, vrând să prindă vreun semn al Demonilor în noapte, dar singurul sunet era provocat de ploaie.

Mica spărtură în nori se închisese. Întunericul era total.

— Va trebui doar să aşteptăm? întrebă unul dintre bărbaţii Culegători. Ar considera acest lucru mai politicos?

Fusese oare Manack? Individul avea părul perie în jurul gâtului, ca şi cum ar fi fost un bărbat alfa, iar Silack un beta. La cele mai multe specii hominide, masculul era cel care iniţia toate acţiunile; Vala nu ştia cum stăteau lucrurile în cazul Culegătorilor.

— Manack, noi suntem *aici*, spuse ea. În ţinuturile lor. Ai putea considera că am venit să-i întreţinem pe Lorzii Nopţii. Ai împărtăşi *rishathra*?

Adăugă imediat, numai pentru Beedj:

— Asta este pentru mărime, pentru a mă lărgi. Mă aştept ca Whand să meargă mai întâi cu Moonwa…

Remarcă faptul că Perilack şi Kay încetaseră să mai discute afaceri. Filosofiile lor difereau.

* * *

Rishathra cu un Culegător bărbat nu era mai mult decât un preludiu.

Rishathra cu moştenitorul lui Thurl era, de asemenea, altceva. Oferea anumite plăceri. El era mare şi foarte energic. Era mândru de faptul că reuşea să se reţină, deşi acum se afla la limita controlului. Era *foarte* mare.

Kaywerbrimmis avusese o noapte minunată, sau, cel puţin, aşa i se păruse. Acum, împărtăşea cu Moonwa câteva glume sau mici secrete. Un comerciant bun, acest Kay, şi, în general, un om bun. Vala continua să se uite în direcţia lui.

Se împerecheaseră. Vala nu-şi putea lua gândurile de la acel procedeu… În realitate, nici nu încerca. Era o bună atitudine mentală pentru o partidă de *rishathra*. Întotdeauna.

Împerecherea este o problemă de ordine. Eoni de evoluţie modelaseră multe din obiceiurile de împerechere ale hominizilor: abordarea, mirosurile, poziţiile, gesturile vizuale sau tactile. Cultura sporise această modelare: dansuri, asociaţii, cuvinte şi fraze permise.

Dar evoluţia n-a atins sexul practicat în afara unei specii şi întotdeauna *rishathra* era considerată o formă de artă. Unde formele nu se potrivesc, trebuie găsite altele. Cei care nu pot participa, pot privi, pot da sfaturi licenţioase…

Pot sta de gardă, de pildă, atunci când mintea sau trupul unui comerciant are nevoie de odihnă.

Noaptea era aproape liniştită, dar nu orice şoaptă era provocată de vânt. Demonii ar fi trebuit să fie acolo. Era de datoria lor. Dar dacă, dintr-un motiv oarecare, vestea despre existenţa unui câmp de luptă plin de stârvuri nu ajunsese până la ei, atunci era posibil ca acele sunete să fie ale Vampirilor.

Vala era cocoţată pe un scaun înalt de câteva picioare, destul de solid pentru un Gigant. Noaptea era suficient de caldă pentru a rămâne dezbrăcată – sau doar *ei* i se părea. În schimb, pistoalele încărcate îi stăteau la îndemână. În faţa sa, cu excepţia ploii intermitente, nu mai era altceva

de văzut. În spatele său, orice fel de distracţie încetase, cel puţin pentru moment.

— Noi şi Giganţii Ierbii ne iubim unii pe alţii, dar noi nu mai suntem paraziţi, spunea unul dintre Culegători. Oriunde au fost pe vremuri pădurile de Flori-Oglindă, există acum mâncători de iarbă, o pradă care ne poate hrăni. Noi cercetăm terenul, în faţa oamenilor lui Thurl. Noi încercăm, noi suntem ghizi, noi le facem hărţile.

Cel care vorbea, era Manack. El era un pic prea mic pentru a se acomoda chiar şi cu femeile Oamenii-Maşină, şi totodată lipsit de experienţă; dar putea învăţa. Atitudinea decentă s-a dovedit uşoară pentru unii; alţii însă, n-au învăţat-o niciodată.

Împerecherea avea consecinţe. Răspunsul unui hominid la acest act nu se făcea cu mintea. În schimb, *rishathra* nu avea consecinţe şi mintea putea rămâne la comandă. Stânjeneala era nepotrivită. Râsul trebuia împărtăşit întotdeauna. *Rishathra* însemna distracţie şi diplomaţie şi prietenie, precum şi asigurarea că erai în stare să-ţi iei armele pe întuneric.

— Noi sperăm să ne îmbogăţim, spunea Kay. Cei care extind Imperiul sunt bine trataţi. Imperiul creşte cu rezervele noastre de combustibil. Dacă reuşim să convingem o comunitate să fabrice alcool şi să-l vândă Imperiului, recompensa primită ne va permite fiecăruia dintre noi să întreţinem o familie.

— Acele recompense rămân ale voastre, remarcă Moonwa. În acelaşi timp, însă, triburile care vă slujesc sunt confruntate cu pierderea ambiţiei, a prietenilor şi a perechilor, cu deziluzii şi moarte precoce pentru toţi cei care învaţă să bea combustibilul vostru.

— Unii sunt prea slabi pentru a spune „Destul!”. Moonwa, tu *trebuie* să fii mai puternică!

— Desigur. Pot face aşa ceva în noaptea asta, acum. *Destul, Kaywerbrimmis*!

Vala se întoarse, remarcând zâmbetele mari şi mici.

— Eu am purtat noaptea trecută unul dintre ştergarele voastre îmbibate cu alcool. Mă ameţise. Mi-a înmuiat voinţa.

Kay schimbă cu eleganţă subiectul.

— Valavirgillin, te-ai întoarce în Oraşul-Centru, te-ai împerechea şi ţi-ai forma o familie?

— M-am împerecheat deja, spuse ea.

Brusc, Kay nu mai avu ce să spună.

Nu ştia!

La ce se gândise? Crezuse că el şi ea vor deveni în mod oficial o pereche?

— Eu m-am făcut singură bogată, adăugă ea, cu ajutorul unui dar primit de la Louis Wu, cel din specia Oamenii Sferei.

Cum reuşise asta nu era treaba nimănui, şi nici ilegal.

— Atunci m-am împerecheat. Părinţii lui Tarb erau prieteni ai familiei mele – aşa se obişnuieşte pe la noi, Moonwa. El avea puţini bani, dar s-a dovedit un tată bun, şi mi-a permis să mă angajez în negocieri comerciale. Cu timpul am devenit destul de pretenţioasă. Mi-am adus aminte că Louis Wu sugerase… ba nu, *întrebase* dacă semenii mei construiesc unelte din borhotul care rezultă după distilarea alcoolului. *Plastic*, îi spunea el. Vorbea despre lucruri care nu puteau fi traduse, dar eu i-am învăţat cuvântul. Spunea că înseamnă fără formă. Plasticul poate lua orice formă vrea fabricantul. Acest borhot este nefolositor şi dezgustător. Clienţii ar fi fericiţi dacă noi am avea un motiv să-i scăpăm de el. Aşa că am finanţat un laborator chimic.

Ridică din umeri în întuneric, apoi continuă:

— Întotdeauna costă mai mult decât ne aşteptăm, dar noi aveam răspunsurile. În acest proces, există multe secrete. Într-o bună zi, însă, marea majoritate a banilor s-au dus. Acum, Tarablilliast şi copiii sunt cu părinţii tatălui, iar eu mă aflu aici, până am să-i pot hrăni din nou. Coriack, eşti pregătit să stai de gardă?

— Desigur. O clipă, Whandernothtee. Vala, ce se-ntâmplă afară?

— Ploaia. Uneori, am zărit ceva negru lucitor şi am auzit şuşoteli. Nu se simte miros de Vampiri.

— Asta e bine.

* * *

Moonwa trecuse la limbajul Giganţilor Ierbii, spunând glume care-l făceau pe Beedj să râdă în hohote. În lumina cenuşie a dimineţii, Culegătorii sporovăiseră, arătând spre câmpul ce se lumina, apoi se lungiseră peste o căpiţă de iarbă.

— Credeţi că vor veni?

Spash nu adresase întrebarea cuiva anume, apoi ieşise din cort.

— Nu-mi pasă, răspunse Whand. Hai să ne culcăm!

— Au venit! strigă Spash.

Vala ieşi după el afară.

Abia după o clipă, îşi dădu seama că unul dintre cearşafuri era gol. Care? Cel din extremitatea stângă… cel cu şase Culegători morţi. Celelalte rămăseseră neatinse.

Beedj apăru şi el în grabă, încingându-şi sabia-seceră. Mai mulţi giganţi coborau zidul de pământ. Se sfătuiră o clipă, apoi se împrăştiară ca să exploreze, să caute semne ale activităţii Demonilor.

În schimb, Vala se urcă pe zid, pentru a dormi cum trebuie în vehicul.

* * *

Se trezi pe la prânz, extrem de flămândă, simţind în nări miros de carne prăjită. Urmă dâra miresmelor până în cort.

Acolo se aflau Culegători şi Oamenii-Maşină, adunaţi laolaltă. Culegătorii vânaseră. Focul pe care-l făcuseră pentru a-şi frige vânatul era folosit de Barok şi de Whand ca să facă pâine din iarba locală.

— Noi mâncăm de patru, cinci, şase ori într-o zi, le spunea Silack. Pint zice că voi mâncaţi doar o dată…

— Aşa este. Dar ne ajunge. Aţi găsit multă carne?

— Când oamenii voştri au coborât să mănânce, ai noştri au plecat să vâneze mai mult. Luaţi şi mâncaţi – vânătorii urmează să se întoarcă.

Pâinea turtită meritase efortul şi Vala îi complimentă pe bărbaţi. Şi carnea de smeerp era bună, deşi un pic prea slabă şi tare. Cel puţin, Culegătorii nu aveau obiceiul pe care-l întâlnise la alţi hominizi: schimbarea gustului cărnii prin frecarea ei cu sare, ierburi sau fructe zemoase.

Vala se întrebă dacă nu renta să înmulţească smeerpi şi în alte locuri, dar toţi comercianţii ştiau deja răspunsul. Ceea ce constituia un vânat pentru un hominid, putea fi o plagă pentru alţii. În lipsa prădătorilor locali, capabili să le reducă numărul, smeerpii ar fi putut mânca recolta altcuiva, înmulţindu-se dincolo de capacitatea surselor lor de hrană, apoi, ar fi răspândit boli atunci când foametea i-ar fi slăbit.

Între timp, mâncase tot ce era la vedere. Atât Culegătorii, cât şi Oameni-Maşină o priviseră amuzaţi. Silack rupse tăcerea:

— S-a lucrat din greu noaptea trecută.

— Mi-a scăpat ceva?

— Demonii au fost activi, preciză Kay. Nu mai este niciun gigant mort între zid şi iarba înaltă. Beedj a găsit o adevărată movilă de oase curate în iarbă. Nu s-au atins de Vampiri. Presupun că i-au păstrat pentru la noapte.

— Drăguţ din partea lor! – Odată dispăruţi morţii lor, jelitul giganţilor lua sfârşit, doar dacă… – Ar fi fost mai politicos dacă ar fi luat şi restul de morţi. Altceva?

Silack arătă cu mâna spre cer.

Acum nu mai ploua. Norii formau un plafon plat şi infinit, foarte ridicat. Privirea putea cuprinde împrejurimile până destul de departe. Vala remarcă pe câmpie un car, tras de animale şi apreciabil ca mărime, ce se îndrepta spre domeniile giganţilor. Erau cinci animale imense, cu şolduri solide. Carul supradimensionat avea nevoie de forţa lor.

— O să ajungă aici înainte de căderea nopţii. Chiar şi aşa, dacă specia voastră poate dormi pe frânturi, aveţi destul timp.

Vala aprobă din cap şi se urcă din nou pe zid, pentru a-şi continua somnul.

* * *

Paroom călătorea pe locul conducătorului, alături de un bărbat cu piele roşie, mult mai mic de statură. Alţi trei Roşii se aflau în incinta închisă din spatele lor.

Opriră carul chiar sub zid, lângă deschizătură. Apoi, ridicară ceva de pe platforma lui. Vala îşi miji ochii, în încercarea de a distinge ceva aproape invizibil. Instinctele sale de comerciant îi alertaseră sistemul nervos într-un fel de neînţeles.

După Prăbuşirea Oraşelor, vehiculele zburătoare erau cele mai obişnuite obiecte căzute. Aceste foi curbe şi transparente reprezentau tipul de lucruri pe care oamenii le găseau la vehiculele prăbuşite. Majoritatea erau făcute cioburi. Aceasta, însă, arăta intactă. Valoarea sa trebuia să fie imensă!

Roşii înaintau ţinând-o de colţuri. Fiecare purta câte o sabie aproape tot atât de înaltă ca şi ei, agăţată de spate, într-o teacă de piele. Atât bărbaţii, cât şi femeile erau îmbrăcaţi în kilturi de piele şi purtau rucsacuri tot din piele, dar îmbrăcămintea femeilor era împodobită în culori mai vii. Aveau cu toţii dinţii foarte ascuţiţi şi un rând dublu de canini.

Le ieşiră în întâmpinare Valavirgillin, Kaywerbrimmis, Moonwa, Thurl, complet ascuns sub armură, Manack şi Coriack. Grupul era un pic redus.

— Thurl, asta este o fereastră, spuse unul dintre bărbaţii Roşii pe un ton solemn. Este un cadou de la Oamenii Mlaştinii, care nu pot pleca din locul unde trăiesc. Ne mulţumesc astfel pentru că o să-i protejăm de plaga crescândă a Vampirilor. Oamenii Mlaştinii nu pot pleca, pentru că numai mlaştina le dă lor viaţă.

Valavirgillin surprinse privirea nedumerită a lui Thurl.

— Cunoaştem şi noi astfel de specii, interveni ea. Mlaştina, deşertul, versantul unui munte, o pădure care este alcătuită dintr-un singur tip de arbori. Burţile lor s-au

schimbat şi acceptă doar un singur fel de hrană, sau nu pot supravieţui în frig sau în căldură, sau le face rău o umezeală redusă a aerului ori una prea mare. În schimb, acesta este un dar magnific.

— Într-adevăr! încuviinţă Thurl. Vom face tot ce putem pentru Oamenii Mlaştinii! Aceşti aliaţi ai noştri au fost în stare să ajungă la noi...

Thurl făcu prezentările de rigoare, vorbind rar şi pronunţând numele Culegătorilor şi ale celor din specia Oamenii-Maşină destul de corect.

— Eu sunt Tegger hooki-Thandarthal, spuse bărbatul Roşu. Ea este Warvia hooki-Murf Thandarthal. Am călătorit împreună cu Anakrin hooki-Whanhurhur şi Chaychind hooki-Karashk.

Ceilalţi doi Roşii plecaseră să aibă grijă de animalele de povară.

— Cum fac semenii voştri *rishathra*? întrebă direct Thurl.

— Noi nu putem, răspunse Warvia, fără a mai insista asupra acestui subiect.

Paroom zâmbi, iar Vala îi întoarse zâmbetul, imaginându-şi dezamăgirea bărbaţilor din specia Giganţii Ierbii. Ca gazdă, Thurl le vorbi în numele tuturor, aşa cum o cerea protocolul, dar foarte scurt. Ce rost ar fi avut să povestească despre talentul oaspeţilor în *rishathra*, în faţa unei specii care nu putea s-o facă deloc? Tegger şi Warvia abia dădură din cap atunci când îşi încheie discursul de primire. Ceilalţi bărbaţi Roşii nici măcar nu îl ascultaseră. Examinau cadavrele de Vampir lungite pe cearşafuri şi şuşoteau foarte repede.

Tegger şi Warvia semănau foarte mult. Pielea lor roşie era netedă, iar faţa lipsită de păr. Purtau kilturi din piele moale, împodobite cu fireturi decorative. Erau la fel de înalţi ca şi Oamenii-Maşină, dar mult mai slabi. Urechile mari se ridicau de-o parte şi de alta a capetelor înguste. Dinţii lor erau extrem de ascuţiţi. Warvia avea sâni, dar destul de plaţi.

— N-am auzit niciodată să fi fost găsiţi atât de mulţi Vampiri împreună, spuse ea.

— Aţi omorât o armată, adăugă Tegger. Zac pretutindeni. Vecinii voştri trebuie să se bucure.

Warvia interveni din nou.

— Au venit Demonii?

— A venit o adevărată armată de Vampiri noaptea precedentă, preciză Thurl. O armată s-a retras când soarele a risipit umbrele nopţii. Voi aţi văzut doar morţii pe care i-au lăsat în urmă – pe morţii noştri i-au luat Demonii. Ca număr, ei erau aproape de două ori mai puţini, la care s-au adăugat o sută de Culegători şi patru dintre Oamenii-Maşină. Vampirii sunt un duşman cumplit. Vă spun bun venit!

— Noi n-am mai văzut ceva atât de cumplit, spuse Tegger. Tinerii vânători începuseră să dispară. Atunci, ne-am spus că fie învăţătorii noştri şi-au pierdut îndemânarea, fie ne-a găsit pe noi un vânător nou şi necunoscut. Paroom, te rog să ne ierţi dacă nu te-am crezut!

Paroom înclină graţios din cap.

— Ceea ce ştiam noi despre Vampiri s-a dovedit pe jumătate fals, interveni Thurl. Imperiul Oamenilor-Maşină a venit la timp pentru a ne ajuta.

Vala îşi dădea seama că niciun alt gigant n-ar fi *putut* spune aşa ceva. Discreditarea tribului era totuna cu discreditarea lui Thurl.

— Trebuie să vă arătăm locurile noastre de apărare, continuă căpetenia. Dar, mai întâi, aţi mâncat? Vreţi să gătiţi cât timp mai este lumină?

— Noi mâncăm carnea nepregătită. Ne place varietatea. Ştim că Giganţii Ierbii nu obişnuiesc să mănânce carne… dar Culegătorii şi Oamenii-Maşină? Putem să împărţim cu voi? Să vă arătăm ce avem.

Aveau cinci animale de povară şi cuşca de pe platforma carului. Animalul din interiorul cuştii le surprinsese privirile şi începuse să guiţe. Era la fel de mare precum unul dintre Giganţii Ierbii, un carnivor, remarcase Vala.

— Ce este? întrebase ea nelămurită.

— Un hakarrch, preciză Tegger cu evidentă mândrie. Vânează pe Dealurile Barieră. Două exemplare ne-au fost trimise de Oamenii Grădinari pentru plăcerea noastră. Deşi vâna în afara terenului familiar lui, masculul a reuşit să omoare pe unul dintre noi înainte de a-l doborî.

Era o împăunare. Cu alte cuvinte: *Ce vânători mari suntem noi! O să-i vânăm noi pe prădătorii mai mici, o să vă vânăm noi Vampirii*!

— Perilack, am putea să-l împărţim pe ăsta? sugeră Vala. Nu la noapte, ci mâine, la prânzul nostru.

— S-a făcut! spuse femeia Culegător. Warvia, în noaptea asta ai putea să vânezi un animal de povară. Mâine şi poimâine, lăsaţi-ne pe noi să facem pe gazdele. O să vă hrănim pe toţi până ce... – Muchia de Umbră muşcase o bucăţică din soare, dar lumina era încă strălucitoare. – ... până ce mâncătorii de morţi se vor hotărî să vorbească. O să vă placă să gustaţi carne de smeerp!

— Îţi mulţumim!

* * *

Focul devenise singura sursă de lumină. Nu era de ajuns pentru pregătirea mâncării, dar această activitate luase deja sfârşit. Printre ceilalţi Roşii, Anakrin hooki-Whanhurhur era un om bătrân, extrem de ridat, deşi încă agil. Chaychind hooki-Karashk, alt bărbat, avea multe cicatrice şi îşi pierduse un braţ într-o bătălie mai veche.

Ei aduseseră un dar din bunurile lor, un urcior de dimensiuni considerabile plin cu bere neagră şi foarte tare. Nu era rea deloc. Vala văzuse şi reacţia lui Kay. *Să vedem cum va reacţiona Kay*.

— Aţi făcut-o singuri? exclamase el. Aţi făcut mai multă?

— Desigur. Te gândeşti la comerţ?

— Chaychind, ar merita să fie transportată dacă ar fi suficient de ieftină...

— Povestirile despre Oamenii-Maşină nu sunt exagerate.

Kay îi privi deconcertat. Asta era destul de rău, dar Vala avea şi alţi paşi de făcut.

— Kaywerbrimmis vrea să spună că, dacă am putea distila suficientă bere, am avea combustibil pentru autovehiculele noastre. Ele transportă arme şi multe altele. Merg mai repede decât animalele de povară, dar nu se pot mişca fără combustibil.

— Este un dar pe care-l voiţi? întrebă Chaychind, în timp ce Tegger exclama:

— Vreţi să fierbeţi berea noastră pentru combustibil?

— Daruri pentru război. Toţi trebuie să contribuie. Giganţii ierbii cu luptători, Culegătorii cu spioni, combustibilul vostru…

— Ochii noştri.

— Cum?

— Nu cunoaştem vreo specie care să vadă atât de departe ca oricare dintre Păstorii Roşii.

— Ochii voştri. Vehiculele noastre, tunurile noastre, aruncătoarele noastre de flăcări. Puteţi contribui cu trei sute de greutăţi de om din această bere la războiul împotriva Vampirilor? Băutura ar urma să fie distilată, obţinându-se treizeci de greutăţi umane de combustibil. Transportăm cu noi o instalaţie de distilare suficient de simplă pentru a fi copiată.

— Asta este suficient pentru a îneca toată civilizaţia! izbucni Warvia.

Tegger dorea, însă, precizări:

— Ce tip de greutate umană?

„*Asta era*!” zise în sinea ei Vala, apoi răspunse:

— Greutatea voastră.

Tegger întrebase elementul esenţial, dar el implica un acord… iar greutatea umană, în cazul Oamenilor Maşină, ar fi fost cu o şesime mai mare.

— Mă gândesc să luăm cu noi două vehicule, continuă ea. Pe al treilea îl vom lăsa aici şi îl vor alimenta cu alcool cei din specia lui Thurl.

— Whand şi Chit ar putea superviza asta, spuse Kay.

— Cum?

Pe Vala o mira faptul că amândoi erau absenţi.

— Le-a fost de ajuns, Şefa! Şi Spash şovăie. La fel şi Barok.

— Orice raid ar fi o sinucidere, interveni Warvia, cu excepţia cazului în care ne-am cunoaşte duşmanul. Au vorbit Demonii?

— Unele cadavre au dispărut, spuse Thurl şi ridică din umeri.

— Plătim pentru bunele noastre maniere! strigă Vala. – Un comerciant trebuia să ştie să-şi proiecteze vocea la cerere. – Cadavrele pe care le-am protejat de paraziţi, vor fi luate ultimele de către Lorzii Nopţii. Au luat Curăţătorii pentru că muriseră cu o zi mai devreme.

Noaptea avea s-o audă.

* * *

În noaptea aceea, Kay şi Whand au stat pe zid, împreună cu Barok. Acesta, de lângă tun, privea peste ei.

Noaptea se dovedise a fi mai puţin obositoare, dar şi mai puţin veselă. Culegătorii şi Oamenii-Maşină, precum şi femeia mai puţin dezvoltată din specia Giganţii Ierbii, pe nume Twuk, încercaseră să organizeze ceva. Thurl îşi păstrase armura pe el. Cei patru Păstori Roşii priveau voioşi de la o distanţă apreciabilă şi şuşoteau pe limba lor.

Roşii nu erau neprietenoşi. Păreau un pic rigizi doar în jurul lui Thurl, dar, în compania celorlalţi, erau relaxaţi şi vorbăreţi. Acum, Spash şi trei Roşii făceau schimb de poveşti. În ciuda handicapului lor, Roşii aveau o considerabilă experienţă cu hominizii.

Vala asculta absentă. Roşii erau influenţaţi de dieta lor. Mâncau carne crudă, erau păstori-gurmanzi. Îngrijeau o singură formă de viaţă, rareori două, pentru că le venea mai uşor să procedeze aşa decât să încerce să ţină împreună mai multe tipuri animale de carne. triburile Roşiilor întocmeau o hartă a rutelor, pentru a se întâlni şi a organiza cu rândul ospeţe.

Făceau şi schimburi de poveşti, şi întâlneau tot soiul de hominizi în diverse tipuri de mediu. Acum, vorbeau despre

două tipuri de Oamenii Apei, care aparent, nu semănau cu cei cu care Vala era familiarizată.

Al patrulea Roşu, Tegger, stătea de veghe împreună cu Chit.

Thurl adormise în armură. „Evident, nu era interesat nici de *rishathra*, nici de Demoni”, gândi Vala.

Sopashintay stătea întinsă lângă pilonul cortului.

— Mă întreb ce se întâmplă în interiorul zidurilor în noaptea asta, spuse ea.

Vala încercă să raţioneze cu voce tare.

— Thurl este aici. Beedj este acolo, pe poziţii de apărare. „Ceea ce Thurl nu vede, nu se întâmplă.”

Spash se ridică într-un cot.

— De unde ai auzit asta?

— De la Thurl. Presupun că masculii beta sunt ocupaţi cu împerecherea, iar ceilalţi cu lupta. Cred că vom pierde această distracţie…

— Din nou, în ceea ce mă priveşte, spuse Spash.

— … dar nu vor *risha* dacă au posibilitatea să se împerecheze. Iar eu pot să utilizez pauza.

— La fel şi Thurl. Doarme ca un vulcan aproape stins, adăugă Spash.

Chit privi spre femeie, zâmbi şi ieşi tiptil din cort. O ceaţă densă ascundea noaptea. Chit ridică un os rămas de la cină şi îl aruncă. Vala auzi un *trosnet* înăbuşit.

O formă argintie ajunsese pe nesimţite în dreptul umerilor săi. Thurl fornăi, în timp ce mâinile sale ridicau o sabie, fără zgomot şi fără efort.

— Nu sunt pe aproape, nici Vampirii, nici Oamenii Nopţii, spuse el. Chitakumishad, vezi ceva? Miroşi ceva?

— Nimic.

Thurl părea extrem de vioi pentru un ins care dormea în urmă cu numai câteva momente. Îşi coborî viziera şi ieşi afară. O gardă gigant, Tarun, îl urmă.

— L-am judecat greşit, nu-i aşa? întrebă Spash. De ce…

— Roşii, şopti Vala. Ei sunt vechii inamici şi se află pretutindeni în jurul lui. Din cauza asta îşi ţine armura pe el şi de aceea se preface că doarme. Pariez pe asta!

* * *

Dimineaţa, nu mai găsiră cadavre între zid şi iarba înaltă, cu excepţia celor care erau lungite pe cearşafuri. Se părea că Demonii se luaseră după vorbele Valei.

— Ar trebui să dăm drumul hakarrch-ului? întrebă Chaychind într-o doară.

Coriack privi spre Manack.

— Numai până la iarba înaltă, răspunse femeia Culegător. Mai întâi, însă, lăsaţi-mă să-i anunţ pe tovarăşii mei. Vala, şi semenii tăi vânează?

— Cred că nu, dar am să-i întreb.

Vorbi şi cu ceilalţi. Niciunul nu se dovedi interesat. Oamenii-Maşină mâncau carne, dar, în general, carnea de prădător avea un gust neplăcut.

— Vom părea prea timizi dacă nu va participa niciunul dintre noi la vânătoare, fu de părere Kay.

— Pune mai întâi câteva întrebări, îi spuse ea. Această creatură pare periculoasă. Cu cât ştii mai multe, cu atât îţi cresc şansele de a scăpa cu viaţă.

Kay nu mai auzise proverbul. Rămase o clipă pe gânduri, râse, apoi spuse.

— Nu vrem să-l prindem decât *o dată*?

— Exact.

Vala dormi în timpul vânătorii. La prânz, se trezi pentru a lua parte la masă. Kaywerbrimmis avea doar o singură tăietură, de-a lungul antebraţului. Vala îl tamponă cu un prosop îmbibat cu alcool. Carnea de hakarrch avea gust de pisică.

Numărul cadavrelor scăzuse din nou, dar putoarea lor plutea în jurul cortului, iar noaptea îngrozitoare abia urma să vină.

Demonii se luaseră după cuvintele pe care le strigase, gândi ea. *Cadavrele pe care le-am protejat de paraziţi vor fi luate de Lorzii Nopţii în ultima noapte*. În noaptea aceasta.

4.
Oamenii Nopţii

Când umbra acoperise aproape în întregime soarele, Vala îi găsi pe Culegători şi pe Roşii adunaţi în jurul focului. Culegătorii mâncau, după ce se oferiseră să împartă hrana cu ceilalţi. Roşii îşi mâncaseră vânatul fără să-l fi preparat în prealabil.

O ploaie măruntă începuse să cearnă peste cărbuni. Negociatorii intrară în cort: Valavirgillin, Chitakumishad şi Sopashintay, din partea Oamenilor Maşină; trei dintre Roşii; cei patru Culegători. Vala nu ştia că Anakrin hooki-Whanhurhur, Thurl şi o femeie se aflau deja înăuntru.

Iarba veche fusese înlocuită cu una proaspătă.

Thurl vorbi primul, vocea sa acoperind imediat celelalte conversaţii:

— Oameni buni, faceţi cunoştinţă cu negociatorul meu, Waast, care are să vă spună o poveste.

Waast arăta destul de graţioasă pentru o femeie atât de mare.

— Cu două zile în urmă, Paroom şi cu mine am plecat pe jos spre tribord, începu ea. Paroom s-a întors cu aceşti Roşii din neamul lui Ginjerofer. Eu mi-am continuat drumul, însoţită de o gardă a războinicilor Roşii, ca să vorbesc cu Oamenii Râului Tulbure. Ei nu pot veni aici, dar vor vorbi cu Oamenii Nopţii despre supărarea noastră.

— Vor avea şi ei aceleaşi probleme pe care le avem şi noi, interveni Coriack.

(Ceva îi atrăsese atenţia Valei.)

Waast se aşeză, apoi îi întrebă direct pe Roşii:

— Voi nu puteţi practica *rishathra*. Împerecherea, însă, vă este familiară?

— Nu mi-a venit timpul, răspunse Warvia, strâmbând din nas.

Anakrin şi Chaychind zâmbeau. Tegger părea furios.

(Vântul.)

Multe specii hominide erau monogame, cu excepţia momentelor de *rishathra*, desigur. Probabil că Tegger şi Warvia formau o pereche.

— Iar eu trebuie să-mi păstrez armura, se grăbi Thurl să precizeze. Nu ştim cine ne-ar putea vizita…

Păcat! Ar fi avut parte de niţică distracţie.

(Muzică?)

— Auziţi şi voi muzică? întrebă Spash, cuprinsă de nelinişte. Nu este cântecul Vampirilor.

Sunetul era încă slab, dar creştea treptat în intensitate, devenind aproape dureros, atingând nivelul de sus al percepţiei lor. Vala îşi simţi părul ridicându-i-se pe gât şi pe şira spinării. Auzea un instrument de suflat, unul cu coarde şi unul de percuţie, bubuitor. Nu se distingea nicio voce.

Thurl îşi coborî viziera şi păşi afară. Într-o mână, ţinea o arbaletă, îndreptată spre cer. Chit şi Silack se postară de o parte şi de alta a intrării. Ceilalţi hominizi din cort se înarmau la repezeală.

Silack cel subţirel se retrase câţiva paşi spre interiorul cortului. Odată cu el, pătrunse şi mirosul. Hoit şi blană udă.

Îl urmau două siluete masive, după care apăru şi mai masivul Thurl.

— Avem oaspeţi, tună el.

În cort, era aproape beznă. Vala sesiza doar sclipirea ochilor şi a dinţilor Demonilor, precum şi cele două siluete negre profilate pe fundalul luminat palid de Arcada ce se întrezărea printre spărturile norilor. Ochii ei se adaptau, însă, şi începuseră să distingă detalii.

Erau un bărbat şi o femeie. Părul, negru şi drept şi lucios din cauza ploii, îi acoperea aproape complet. Gura lor afişa un zâmbet larg, ce expunea dinţii mari şi laţi. În afara traistelor prinse de o curea de piele, nu purtau nicio piesă de îmbrăcăminte. De asemenea, nu ţineau nimic în mâinile mari şi scurte. Nu mâncau. Vala se simţea extrem de

relaxată, deşi rezistase cu greu impulsului de a se retrage spre fundul cortului.

Devenise aproape evident faptul că numai Valavirgillin mai văzuse vreodată aşa ceva. Unii reacţionau ciudat. Chit rămăsese în uşă, de gardă, şi privea în afară. Spash se ridicase în picioare; nu se retrăsese, dar părea să fi ajuns la limita autocontrolului. În schimb, Culegătorul Silack, Tegger şi Chaychind se dăduseră la o parte, cu ochii mari şi gurile căscate.

Vala era conştientă că trebuia să întreprindă ceva. Se aşeză şi făcu o plecăciune din cap.

— Bine-aţi venit! Eu sunt Valavirgillin, din specia Oamenii-Maşină. V-am aşteptat ca să vă cerem ajutorul. Aceştia sunt Anakrin şi Warvia, din specia Păstorii Roşii, Perilack şi Manack, din cea a Culegătorilor. Chitakumishad şi Sopashintay sunt tot Oamenii-Maşină… – Prezentându-i astfel, gândea că aceştia îşi vor recăpăta aplombul.

— Cunoaştem speciile voastre diferite, interveni bărbatul Demon. Eu sunt…

Era ceva ca o răsuflare. Buzele nu i se închiseseră complet. Altfel, vorbea destul de fluent dialectul comercial, accentul fiind mai asemănător cu cel al lui Kay, decât cu cel al Valei.

— Spuneţi-mi, însă, Harpster, după instrumentul pe care-l imit. Perechea mea este…

Se auzi ceva între respiraţie şi fluierătură, asemănător cu muzica ce încă nu contenise afară.

— … Buciuma, reluă Demonul. Cum practicaţi voi *rishathra*?

Tegger se retrase înspăimântat. Într-o clipă, ajunse alături de perechea lui.

— Noi nu putem! spuse el.

Femeia Demon îşi reprimă cu greu un hohot de râs.

— Ştim asta, spuse Harpster. Fii liniştit!

— Se află sub directa mea protecţie, se adresă Thurl spre Buciuma. Pot să-mi scot armura, dacă te referi la siguranţa noastră. După aceea, va trebui să aveţi grijă doar de mărimea mea.

Waast doar zâmbea spre Harpster, iar Vala nu putea decât s-o admire pentru stăpânirea de sine de care dădea ea dovadă.

Cei patru Culegători stăteau unul lângă altul, încremeniţi cu toţii în picioare.

— Semenii noştri practică *rishathra*, spuse Coriack.

Vala tânjea după căminul ei. Ar fi găsit hrană pentru perechea şi copiii săi şi în altă parte… Cât despre pasiunea pentru aventură, ar fi putut s-o mai amâne o vreme… Acum, însă, era mult prea târziu.

— *Rishathra* ţine unit Imperiul nostru, le preciză Valavirgillin Lorzilor Nopţii.

— Adevărul este că *rishathra* a unit imperiul Constructorilor Oraşului, o corectă Harpster. Combustibilul îl ţine unit pe al vostru. Şi noi practicăm *rishathra*, dar nu cred că o vom face în noaptea asta, pentru că bănuim cât de mult îi va deranja pe Păstorii Roşii…

— Nu suntem aşa de fragili, spuse Warvia.

— … dar şi pentru alt motiv, continuă Harpster. Aveţi a ne face vreo cerere?

Toţi încercară să vorbească deodată:

— Vampirii…

— Aţi văzut teroarea…

— Morţii…

În cele din urmă, vocea lui Thurl reuşi să le acopere pe celelalte.

— Vampirii au decimat toate speciile pe un teritoriu întins, cât zece zile de mers pe jos. Ajutaţi-ne să punem capăt ameninţării lor.

— Două sau trei zile de mers pe jos, nu mai mult, preciză Harpster. Vampirii au nevoie să ajungă la un adăpost, după un raid. Cu toate acestea, este un teritoriu destul de mare, ce adăposteşte mai mult de zece specii hominide…

— Dar ei ne hrănesc pe noi, interveni blând Buciuma (vocea ei se dovedea a fi puţin mai ascuţită şi mai înaltă decât cea a tovarăşului său). Problema cu care vă confruntaţi voi constă în faptul că *noi* nu avem probleme.

Ceea ce este bun şi pentru fiecare dintre voi este, de asemenea, bun pentru Oamenii Nopţii. Vampirii ne hrănesc la fel de sigur cum deşteptaţi şi voi plăcerea pentru alcool printre speciile ce sunt clienţii voştri, Valavirgillin. Dacă veţi reuşi, însă, să-i cuceriţi pe Vampiri, şi acest lucru ne va fi de folos.

Îşi dădeau seama cât de multe lucruri dezvăluiseră în doar câteva vorbe? Pentru că prea mulţi începură din nou să vorbească deodată, Vala ceru să se facă linişte.

— Pentru înţelegerea voastră, continuă Buciuma, să-l luăm ca exemplu pe Manack. Ce s-ar întâmpla dacă regina voastră s-ar certa cu oamenii lui Thurl? Aţi încerca să ne convingeţi să nu ne atingem de niciun mort care zace în apropierea zidurilor lui Thurl? Curând, ar trebui să se predea.

— Dar noi şi Giganţii Ierbii, dădu să protesteze Manack, noi niciodată nu…

— Desigur că nu. Dar, Warvia, voi şi cu bătrânul Thurl aţi fost în război, cu cincizeci de *falani* în urmă. Să presupunem că lidera voastră, Ginjerofer, ne-ar ruga să sfâşiem orice gigant care le ucide animalele…

— Foarte bine, spuse Warvia. Înţelegem.

— Chiar înţelegeţi? Nu vom lua partea niciunui hominid împotriva celorlalţi. Voi toţi depindeţi de noi. Fără Oamenii Nopţii, cadavrele voastre ar rămâne acolo unde au căzut, ar izbucni molimele şi s-ar răspândi pretutindeni, apa ar deveni poluată! cânta femeia Demon cu vocea ei ascuţită.

Mai ţinuse acest discurs şi altă dată.

— Noi interzicem incinerarea, dar să presupunem că n-am face-o? Ce s-ar întâmpla dacă fiecare specie ar avea combustibilul necesar ca să-şi ardă morţii? Norii încă acoperă acest cer, la patruzeci şi trei de *falani* după ce a fiert marea. Dar dacă ar fi vorba de fumul morţilor arşi, o duhoare ce ar spori cu fiecare *falan*? Ştiţi cât de mulţi hominizi din fiecare specie mor într-un *falan*? Noi ştim!

— Noi nu putem alege o parte.

Chaychind hooki-Karashk se înroşise şi mai mult.

— Cum puteţi să consideraţi Vampirii o parte? Sunt nişte animale!

— Ei nu gândesc, interveni Harpster, iar voi o faceţi. Dar puteţi spune întotdeauna, cu mâna pe inimă, că aşa se întâmplă? Noi cunoaştem hominizi ce se află la limita raţiunii, câţiva care trăiesc chiar de-a lungul acestui arc al Arcadei. Unii folosesc focul, dacă-l găsesc, sau formează haite atunci când vânatul este mai mare şi înspăimântător. Alţii transformă beţele în suliţe. Unii trăiesc în apă; ei nu pot utiliza focul, dar cizelează rocile pentru a-şi face cuţite. Cum îi consideraţi pe aceştia? Unde trageţi linia?

— Vampirii nu utilizează uneltele sau focul!

— Focul, nu, dar uneltele, da. Sub această ploaie fără sfârşit, Vampirii au învăţat să poarte haine smulse de pe victimele lor. Atunci când sunt uscaţi, le abandonează ca pe un gunoi.

— Vedeţi, deci, de ce nu *rishăm* cu voi, de vreme ce trebuie să vă refuzăm celelalte dorinţe, adăugă femeia Demon.

Buciuma nu remarcase, sau se făcuse că nu vede, emoţiile amestecate pe care această declaraţie le generase.

În acest caz, trebuia să încerce altceva.

— Ajutorul vostru ar fi fost de o imensă valoare, dacă aţi fi avut motive să ni-l daţi, interveni din nou Vala. Deja ne-aţi vorbit despre zona de prădare a Vampirilor şi despre faptul că ei trebuie să se întoarcă la adăpostul lor… aţi precizat că au un singur adăpost. Ce altceva ne mai puteţi spune?

Harpster ridică din umeri, iar Vala tresări. Umerii săi erau teribil de căzuţi, ca şi cum oasele n-ar fi fost legate unele de altele şi i-ar fi alunecat liber sub piele.

— Am auzit un zvon, o poveste, o fabulă, continuă ea cu încăpăţânare. Oamenii-Maşină au auzit-o în locurile unde sunt cunoscuţi Vampirii. Trebuie să înţelegeţi că speciile de dincolo de Oraşul-Centru, cele cu care facem schimburi, nu-şi explică cum de au apărut aşa, deodată.

— Au o rată a natalităţii extrem de ridicată, preciză Harpster.

— Aşa este, adăugă Buciuma. În plus, din grupul principal s-au desprins mai multe cete, pentru a căuta alte cuiburi. Zece zile de mers *nu* reprezintă o estimare prea exagerată.

Ceilalţi, chiar şi Chaychind, o lăsaseră pe Vala să vorbească.

— S-a răspândit, însă, şi o explicaţie mai puţin logică, reluă ea. Victima unui Vampir învie din morţi, pentru a deveni ea însăşi un Vampir.

— Asta, interveni Harpster, este un nonsens pur!

Şi, fără îndoială aşa era.

— Desigur, numai că asta explică de ce se răspândeşte flagelul atât de rapid. Priviţi-o din punctul de vedere al unui… Trebuia să-şi aleagă cuvintele cu grijă. – … al unui Om Agăţător, văduvă sau mamă.

Oamenii Agăţători existau pretutindeni. Vala puse mâna pe grinda de deasupra capului şi se sprijini ca să se ridice în picioare.

— Ce trebuie făcut, dacă biata mea Vaynya, care a fost omorâtă, devine duşmanul meu, la noapte? Lorzii Nopţii ne interzic să ne ardem morţii. Dar, uneori, permit să…

— Niciodată! interveni Buciuma.

— Spre tribord şi spre sensul de rotaţie, pornind de la Oraşul-Centru, continuă Vala, la aproape douăsprezece zile de mers, mai dăinuie amintirea unui flagel…

— Asta a fost cu mult timp în urmă şi foarte departe! izbucni Harpster. Noi înşine am proiectat crematoriul, i-am învăţat cum să-l folosească, apoi am plecat. După mai mulţi ani, ne-am reîntors. Flagelul fusese învins. Oamenii Săpători continuau să-şi incinereze morţii, dar noi i-am convins să-şi lase morţii din nou nearşi. A fost uşor de pus în practică. Lemnele de foc erau rare.

— Vedeţi pericolul, insistă Vala. Nu cred că localnicii au început deja să ardă victimele Vampirilor…

— Nu. Altfel, am fi văzut vetrele.

— ... dar, dacă una dintre speciile ce ne sunt clienţi va începe, celelalte s-ar putea să le urmeze.

— Atunci, desigur, spuse Buciuma cu tristeţe, va trebui să încheiem un pact al masacrului.

Valavirgillin îşi reprimă un tremur, apoi se întinse puţin şi întrebă:

— De ce să nu începem acum, cu Vampirii?

Buciuma medită o clipă, apoi răspunse:

— Nu este chiar aşa de uşor. Şi ei stăpânesc noaptea...

Ochii lui Vala se închiseră pentru o clipă. *Acum a venit momentul, este o provocare, iar speciile inferioare trebuie să vadă că tu o rezolvi! Acum vă dau gata*.

* * *

Demonii îndepărtaseră iarba de pe o porţiune apreciabilă a podelei cortului. Începuseră să deseneze în întuneric, conversând între ei în limbajul lor ascuţit. Se contraziseseră asupra unor aspecte pe care ceilalţi nu le înţelegeau, apoi se înţeleseseră, iar Harpster se ridicase.

— Când se va retrage umbra, veţi examina această hartă, spuse el. Acum, am să vă descriu doar ceea ce o să vedeţi. Aici, în sensul de rotaţie, spre babord, la o jumătate de zi de mers, structura antică a unui centru industrial pluteşte deasupra solului la două zecimi din înălţimea omului.

— Am auzit despre un oraş plutitor, interveni Vala.

— Exact. Lângă Oraşul-Centru al vostru, există mai multe clădiri libere, legate între ele. Oraşele Plutitoare sunt destul de rare în zilele noastre. Credem că aici se fabricau maşini pentru Constructorii Oraşului. Mai târziu, centrul a fost abandonat.

— Vampirii au trăit sub Oraşul Plutitor vreme de multe generaţii, sute de *falani*. Umbra perpetuă este perfectă pentru ei. Localnicii s-au mutat din raza lor de acţiune cu mult timp în urmă. Călătorii obişnuiţi şi grupurile migratoare erau avertizaţi să ocolească locul. Războinicii trebuiau să aibă grijă şi ei de această ameninţare. Acest lanţ de munţi ce se află la babord, spre sensul invers

rotaţiei faţă de Cuibul din Umbră, se întinde de acolo până aici. El a reprezentat o barieră pentru Florile-Oglindă. Hominizii de pe partea cealaltă o numeau Bariera de Flacără, după flăcările pe care puteau să le vadă, uneori, jucând pe creste. În cele din urmă, florile ucigaşe ar fi reuşit să treacă de munţi şi ar fi ars Cuibul din Umbră în maniera lor cunoscută. Vampirii nu ar fi fost în siguranţă în faţa razelor *orizontale* de lumină. Atunci, însă, au apărut norii.

În întuneric, capetele se înclinau, în semn de aprobare.

— Raza de acţiune a Vampirilor s-a mărit cu o zi de mers, continuă Harpster. Buciuma are dreptate, dezastrul este mult mai mare. Numărul lor a crescut, iar foametea i-a împins şi în alte zone.

— Poţi să împrăştii norii? îl întrerupse Vala.

Amândoi Demonii izbucniră în râs.

— Vrei ca noi să *mutăm norii*? întrebă Buciuma, după câteva clipe.

— Da, vă rugăm!

— Ce te face să crezi că am fi în stare de aşa ceva?

Peste hohotele de râs, Valavirgillin reuşi să adauge:

— Louis Wu a făcut asta.

— Mecanic Ominvor. Nu numai că era mai ciudat decât hominizii, ci şi venea de dincolo de Arcadă, din stele. El avea unelte pentru a dovedi ce spunea că este, dar noi nu ştim că a făcut norii.

— El i-a făcut! interveni Thurl. El şi bătrânul Thurl au fiert marea, ca să facă aceşti nori deasupra noastră…

— Atunci, duceţi-vă la el!

— Louis Wu a murit. Bătrânul Thurl a murit.

— Noi nu suntem în stare să mutăm norii, şi de aceea ne simţim extrem de stânjeniţi. – Harpster izbucni din nou în râs. – Ce putem noi face în plus faţă de voi?

— O să utilizăm harta pe care ne-aţi desenat-o, spuse Thurl. Vă mulţumim mult pentru ea. Eu o să conduc o armată formată din toate speciile care vor dori să lupte. O să distrugem acest cuib de Vampiri.

— Thurl, *tu* nu poţi să participi! interveni Buciuma.

Harpster o chestionă, nedumerit. Buciuma începu să explice, dar Thurl nu mai avea răbdare:

— Eu sunt protectorul poporului meu! Când luptăm, eu lupt în frunte…

— În armură, sublinie femeia Demon.

— Desigur!

— Nu trebuie să porţi armura! Ea îţi blochează transpiraţia. Voi, toţi cei care luptaţi, nu trebuie să purtaţi nimic! Îmbăiaţi-vă acolo unde găsiţi apă. Spălaţi fiecare bucăţică din vehiculele şi căruţele voastre. Nu vă daţi seama că Vampirii nu trebuie să vă adulmece?

„*Asta era*”, gândi Vala.

— Problema o reprezintă combustibilul, interveni şi Chitakumishad. Roşii au făcut o bere ce poate fi transformată în combustibil…

— Porniţi la războiul vostru peste păşunile Roşiilor. Le putem trimite proiectele pentru distileriile voastre printr-un mijloc secret, mâine. Ei vor produce alcool acolo, iar voi îl veţi produce aici, din propriile voastre ierburi putrezite. Va trebui să vă confruntaţi cu Cuibul din Umbră cam peste un *falan*.

Chit îl aprobă, dar mintea lui era plină de planuri.

— Combustibil pentru a duce două autovehicule acolo şi înapoi…

— Va trebui să traversaţi Bariera de Flacără. Cred că vehiculele voastre vor fi în stare de aşa ceva. Există trecători.

— Luaţi mai mult combustibil.

— Combustibil pentru explorări, sau pentru ştergare, sau pentru aruncătoarele de flăcări… Veţi consuma rapid ceea ce aveţi. Şi ce dacă? Numai în caz de victorie aţi avea nevoie de combustibil, ca să reveniţi aici, iar atunci va apărea şi cel de-al treilea vehicul, sau va trebui să părăsiţi unul acolo. În plus, vă sfătuim să alcătuiţi o caravană din perechi, continuă Harpster. Buciuma şi cu mine vom călători împreună. Thurl, noi îţi cunoaştem obiceiurile, dar din timp în timp tribul tău se divide. Fă-o cu această ocazie! Tegger, crezi că tu şi Warvia veţi putea să vă împotriviţi

Vampirilor? Ar fi posibil, dar ce se va întâmpla cu ceilalţi? Lăsaţi-i să se împerecheze când trebuie, pentru a nu *risha* cu cei ce beau sânge. Anakrin, Chaychind, voi nu aveţi perechi! Va trebui să vă întoarceţi acasă...

Începură dezbaterile. Niciun hominid de acolo n-ar fi acceptat planul unui Demon pentru războiul lor, fără a-l critica. Doar Vala rămase tăcută, pentru că-şi dădea seama cât de mult câştigase.

Sunt alături de noi. Cu adevărat. Iar ei se vor îmbăia...

5.
Locuitorul Reţelei

2892 d.C., ORAŞUL ŢESĂTORILOR

Nu se ştia de cât timp era vrăjitorul acolo. Copiii mai răsăriţi plecaseră în Pădurea Mare pentru a se întrece în prinderea păsărilor. Băiatul Parald îşi aruncase plasele cu evidentă graţie – acestea îşi păstrau forma mult mai mult timp decât celelalte, zburau cel mai departe –, totuşi, nu prinsese decât două. Strill se gândea cum să-i vorbească, atunci când îşi ridicase din întâmplare privirile.

Vrăjitorul era deasupra râului, zburând peste apa argintie, pe un suport gros sub formă de monedă, nu mai lat decât înălţimea unui om.

Strigaseră şi îi făcuseră semne să coboare. După ce le remarcase şi el prezenţa, îşi oprise înaintarea impresionantă printre vârfurile copacilor şi începuse să coboare lin. Zâmbise şi le vorbise într-o limbă necunoscută. Nu avea păr pe cea mai mare parte a corpului, dar această caracteristică nu era atât de rară în rândurile Vizitatorilor.

Îl conduseseră acasă, vorbind tot timpul. Unii dintre băieţi îi testaseră cunoştinţele utilizând insulte. Strill le dezaprobase gestul, şi acum ştia că avusese dreptate.

Vrăjitorul nu cunoştea deloc limba lor, cu excepţia câtorva cuvinte, precum „flup” şi „*rishathra*”; în schimb, purta la gât un colier care vorbea, care începuse să vorbească, asemeni unui învăţător, chiar înainte de a ajunge în sat.

Oricare dintre speciile stranii putea fi învăţător. Un vrăjitor care zbura şi care era servit de un traducător magic fără îndoială că avea multe să-i înveţe.

* * *

Se împlineau nouă ani de când îi părăsise pe Kawaresksenjajok şi Harkabeeparolyn; zece de când Chmeee plecase pe Harta Pământ. Unsprezece ani de când se îmbarcaseră la bordul navei *Patriarhul Ascuns*. Doisprezece de la revenirea lor pe Lumea Inelară. Patruzeci şi trei de ani de când Louis Wu şi echipajul său pestriţ aterizaseră întâia oară aici, învăluiţi în stază, cu peste 1200 de kilometri pe secundă.

Primii hominizi pe care-i întâlniseră fuseseră nişte fanatici religioşi, mici şi acoperiţi cu blană.

Aceşti tineri vorbăreţi erau din rasa lor sau dintr-o specie similară. Îi ajungeau lui Louis până la obraz, erau acoperiţi cu un puf de blană blondă şi purtau kilturi de culoare maronie. Îşi aruncau plasele minunat alcătuite cu o îndemânare impresionantă în acest labirint de trunchiuri, cu ramuri crescute asemeni pălăriilor de ciuperci.

Erau prietenoşi. Toate speciile din jurul Marelui Ocean erau prietenoase cu străinii. Louis se obişnuise cu asta.

— Ce formă are lumea? îl întrebase cea mai mare dintre fete. Se lăsase liniştea şi toate capetele se întorseseră spre el. Era un test?

— Mai degrabă, ar trebui ca eu să întreb, Strill. Ce formă are lumea?

— Un cerc, forma infinitului, spune Locuitorul Reţelei. Totuşi, eu nu înţeleg. Văd un arc ca acela.

Strill arătă cu degetul. Mai încolo, se zăreau acoperişuri mici, conice, răspândite printre copaci: un sat de o mărime considerabilă se întindea de-a lungul fluviului imens. Înspre amonte, se înălţa un arc asemănător cu Arcul St. Louis reconstruit, larg la bază şi tot mai îngust pe măsură ce se ridica.

— … precum Poarta Amonte.

Deci, totul era în regulă.

— Arcul este partea inelului pe care nu stai, spuse Louis.

Locuitorul Reţelei?

Înainta pe jos, ţinând o mână pe discul-platformă cu marfă stivuită, care plutea alături de el.

Existau *milioane* de discuri de acest fel în Centrul de Reparaţie de sub Harta Marte. Sudase câteva lucruri utile în partea sa cea mai de sus. Era vorba despre balustrade, un fotoliu, un container pentru haine de schimb şi un altul pentru alimente, precum şi un mic propulsor de orientare, o piesă de schimb de la sondele Ultimului. Şi… desigur, aflată deja pe disc, după bătălia din urmă cu unsprezece ani: trusa medicală a Teelei Brown.

Adulţii acoperiţi de blană şi copiii lor mici remarcaseră că prinzătorii de păsări se întorseseră prea devreme. Mulţi îşi văzuseră de treburi, dar un bărbat şi o femeie îi aşteptau lângă arc, pentru a-i întâmpina.

— Este un vrăjitor! strigă Strill. Kidada-sir, el spune că este un inel!

Bărbatul privi spre discul plutitor, apoi întrebă:

— *Cunoşti* tu asta?

— L-am văzut, răspunse Louis. Eu sunt Louis Wu, din specia Oamenii Sferei.

Acest lucru n-ar fi trebuit să însemne nimic pentru ei, dar adulţii rămăseseră cu gura căscată, iar copiii exclamaseră un *Oohhh* de uimire.

— Louis Wu din specia Oamenii Sferei? repetă femeia.

Vârsta presărase alb din belşug peste blana ei aurie, chiar mai mult decât în cea a bărbatului. Kilturile lor lungi până la genunchi erau tapiţerii elaborate care ar fi avut valoare în orice cultură.

— Eu sunt Sawur şi acesta este Kidada. Amândoi suntem din Consiliu, amândoi aparţinem Poporului Ţesătorilor. Tu nu eşti din nicio parte a Arcadei, nu? Locuitorul Reţelei a garantat pentru puterile şi pentru înţelepciunea ta.

— Locuitorul Reţelei?

Cum de era posibil ca, acolo, să-l cunoască cineva?

— Locuitorul Reţelei este, cu siguranţă, de pe o altă lume, preciză Kidada. Are două capete! Şi nenumăraţi servitori ca el.

Oh, tanj!

— Ce altceva a mai spus Locuitorul Reţelei?

— Ne-a arătat imagini de deasupra Arcadei… cel puţin, aşa spunea el.

— Şi ce-aţi văzut? Vampiri?

— Nişte umanoizi stranii ce trăiesc în întuneric şi o alianţă a mai multor feluri de oameni, pregătiţi să-i atace. Ne poţi spune ceva despre asta?

— Ştiu câte ceva despre Vampiri. Fără îndoială că Locuitorul Reţelei ştie mai multe, dar n-am vorbit cu el de treizeci şi şase de *falani*.

— Cum face poporul tău *rishathra*? întrebă Sawur şi îşi reprimă un chicot.

Louis zâmbi.

— Cât de bine putem. Voi?

— Se spune că noi, Ţesătorii, avem nişte mâini foarte pricepute, iar Vizitatorii vorbesc frumos despre atingerea blănii noastre. Se pune întrebarea, trebuie să ne spălăm?

— Bună idee!

* * *

„Ţesătorii” era un nume pe care şi-l dăduseră singuri.

Satul lor – *oraşul* – nu era aglomerat în nicio porţiune, ci se părea că se tot lungeşte, împrăştiat în sus şi-n jos pe ambele maluri ale Fluviului, crescând printre copacii vastei păduri. Casele lor erau un fel de carcase împletite, de forma unor ciuperci mici, asemănătoare copacilor.

Louis fusese condus spre o stâncă verticală – o rocă albă, golaşă.

— Vezi apa din faţa acestei stânci? îi spuse Kidada. Ea formează băile. Soarele o încălzeşte puţin, în timp ce curge.

Bazinul era lung şi îngust. Pe nişte mese joase, se găseau răspândite kilturi ornamentate. Sawur şi Kidada le adăugară pe ale lor peste celelalte. Trei urme paralele străbăteau blana de pe spatele bărbatului. Cicatricele vechi, bordate cu blană albă, îl îndemnară pe Louis să se gândească la prădătorii locali.

Deja, Ţesătorii se îmbăiau unii pe alţii. Copiii şi bătrânii păreau că se atrag reciproc; postadolescenţii erau separaţi

şi rareori formau perechi. Louis învăţase să observe asemenea obiceiuri.

Apa era tulbure. Nu remarcase niciun fel de ştergare. Îşi scoase hainele – îmbrăcăminte de campanie stil Canyon şi o geantă de spate, de la două sute de ani-lumină depărtare –, le aşeză pe o masă şi intră şi el în bazin. Când eşti la Roma…

Totuşi, apa nu era prea caldă.

Acum toate vârstele se amestecaseră, pe măsură ce Ţesătorii se adunau în jurul străinului, învăţătorului. Întotdeauna, speciile noi pe care le întâlnea aveau aceleaşi întrebări.

— Acum patruzeci de *falani*, tovarăşii mei şi cu mine ne-am îndreptat nava uriaşă spre ţărmurile Marelui Ocean. Am găsit numai pustiul. Cu mult înainte ca vreunul dintre voi să se fi născut, Pumnul-lui-Dumnezeu ridicase ţărmurile cu patruzeci de înălţimi de om, de-a lungul a douăzeci de mii de zile de mers de la ţărmuri…

Confuzie. Translatorul lui Louis urma să transforme sistemul de măsurători din sistemul Sol în cel al Lumii Inelare, de treizeci de ore ziua, şaptezeci şi cinci de zile *falanul*; dar zi de mers şi înălţime de om variau în funcţie de specie. Louis plutea pe spate, călcând apa, în timp ce Ţesătorii vorbeau despre distanţe, timp, înălţime. Nu era nicio grabă. Mai dansase pe muzica asta şi altă dată.

— Oamenii dinspre sensul de rotaţie amintesc de Pumnul-lui-Dumnezeu în legendele lor. Cu trei mii cinci sute de *falani* în urmă, ceva mai mare decât orice munte a lovit pardoseala lumii din spate, cu o viteză infernală. – Probabil în anul 1200 d.C., după calculele lui Louis. – A ridicat pământul, apoi a ţâşnit prin el ca o minge de foc uriaşă. Puteţi vedea de aici muntele pe care l-a făcut, de la aproape o sută cincizeci de mii de kilometri, precum şi deşertul din jurul lui. Ţărmurile Marelui Ocean s-au mutat cu aproape o mie cinci sute de kilometri spre interior. Toate formele de viaţă s-au schimbat…

Apa era adâncă până la umeri, dar mai puţin adâncă la capătul unde se adunaseră copii. În preajma lui, se

desfăşura un fel de dans: nu unul curtenitor, pentru că femeile de lângă Louis erau de vârsta împerecherii, iar bărbaţii de vârsta lor se agăţaseră de spatele lor. Obicei specific Lumii Inelare. Un dans *rishathra*!

Privirea îi fusese atrasă de privirea atentă şi de zâmbetul minunat al lui Strill. Toţi aveau întrebări. Aceleaşi întrebări, întotdeauna. Dar Louis zărise sclipirea de bronz de pe stânca golaşă de deasupra capului. Reţeaua de păianjen fractală se afla în afara posibilităţii de atingere a Ţesătorilor, iar apa care curgea pe lângă stâncă nu o dusese cu ea. Continuă să vorbească unei audienţe nevăzute:

— Trebuia să rămânem în preajma oceanului, altfel nu aveam ce mânca. Am pierdut doi *falani* navigând de-a lungul ţărmurilor, până ne-am dat seama că ne aflam în estuarul unui fluviu. Am urcat spre amonte. De-a lungul văii Fluviului Shenthy, solul redevenise fertil. Am rămas în această vastă vale uriaşă vreme de treizeci şi cinci de *falani*. Prietenii mei, Constructorii Oraşului, m-au lăsat într-un sat din aval, acum douăzeci de *falani*.

— De ce?

— De acum, ei aveau copii. Eu am continuat să înaintez spre amonte. Oamenii erau prietenoşi pretutindeni. Le făcea plăcere să-mi asculte poveştile.

— De ce te surprinde acest lucru, Louis Wu? îl întrebă Sawur.

Louis îi zâmbi femeii bătrâne.

— Atunci când în satul vostru vine un Vizitator, probabil că el nu mănâncă ce mâncaţi voi, sau nu doarme unde dormiţi voi, sau nu se simte cu adevărat confortabil în casele voastre. Un străin nu concurează cu gazda sa. În plus, ar putea s-o înveţe ceva. În schimb, Oamenii Sferei sunt toţi de o singură specie, pe toate lumile lor. Un Vizitator ar putea însemna şi veşti rele.

Urmă un moment de linişte stânjenitoare. Apoi, unul dintre băieţii maronii din spatele lui Strill izbucni:

— Poţi să faci asta?

Îşi întinsese un braţ prin spate, în vreme ce celălalt era îndoit în faţă, şi îşi prinsese încheieturile mâinilor, îmbrăţişându-se singur.

Louis Wu râse. Odinioară ar fi fost în stare de o asemenea performanţă.

— Nu.

— Atunci, va trebui să te spele cineva pe spate, spuse băiatul şi se apropiară cu toţii.

* * *

Pe Lumea Inelară, lucrul cel mai extraordinar era varietatea. Iar în privinţa varietăţii, lucrul cel mai extraordinar era că *rishathra* n-ar fi funcţionat deloc dacă ar fi fost legată de un dans elaborat.

— *Cum folosesc semenii tăi rishathra*?

— *Dacă ne spui de ce gen eşti*...

— *Cât de mult poţi să-ţi ţii respiraţia*? Poporul Mării.

— *Nu, dar ne place să vorbim despre asta*.

— *Noi nu putem. Nu te simţi ofensat*. Păstorii Roşii.

— *Astfel am condus lumea*! Constructorii Oraşului.

— *Numai cu speciile raţionale. Iată, rezolvă această ghicitoare*...

— *Numai cu speciile neraţionale. Preferăm să nu ne implicăm sentimental*.

— *Putem să te privim în timp ce o faci cu tovarăşa ta*?

Într-un rând, Louis fusese nevoit să explice că tovarăşul lui, Chmeee, nu era un hominid şi că, pe deasupra, era mascul. Se întreba cât de multe ştiau Ţesătorii despre pânza de păianjen de culoarea bronzului de deasupra capetelor lor. Acum erau perechi, dar nu se împerecheau în public. Cum ar fi *rishat* Ţesătorii?

Sawur îl conduse afară din apă. Cu ajutorul lui, îşi mai stoarse aproape un litru de apă din blana maronie presărată cu alb. Când observă că acesta începuse să tremure, începu să-l şteargă cu propria cămaşă.

Louis simţi miros de carne de pasăre friptă.

Se îmbrăcaseră. Sawur îl conduse într-un cerc de cuşti împletite din nuiele.

— Camera Consultativă, spuse ea, arătând una.

Deasupra unei gropi cu jar se prăjeau păsări. Mirosul era extrem de plăcut. Mai multe păsări şi un peşte uriaş se rumeneau sub supravegherea…

— Sawur, ăştia nu sunt Ţesători!

— Nu. Sunt Marinari şi Pescari.

Unul dintre Ţesători, de vârstă mijlocie, pregătea groapa cu ajutorul a şapte străini! Nu erau toţi din aceiaşi specie. Doi masculi aveau mâinile prevăzute cu membrane şi picioarele scurte şi late, în vreme ce un păr uleios şi drept le acoperea corpul în curbe line. Ceilalţi cinci, trei bărbaţi şi două femei, reprezentau nişte versiuni musculoase şi puternice ale Ţesătorilor, dar aveau maxilarele modificate. Probabil, erau suficient de apropiaţi pentru a se putea împerechea. Toţi şapte purtau fantasticele kilturi ale Ţesătorilor.

Pescarul masiv, Shans Serpentstragler, făcu prezentările. Louis încerca să-şi amintească numele lor. Translatorul le-ar fi refăcut, chiar dacă ar fi reuşit să-şi amintească numai o singură silabă.

— Într-adevăr, facem comerţ pentru haine, explica Shans. Suntem în competiţie. Când Hishthare Rockdiver şi cu mine ne-am oferit să coacem acest monstru de peşte pe care l-au prins Marinarii în aval, s-au oferit şi ei. Le era teamă că noi vom vorbi cu Kidada, că vom învăţa ceva util. Că vom obţine un preţ mai mic.

— Totodată, ne-am contrazis în privinţa felului cum urma să pregătim peştele nostru.

Acesta era Navigatorul, Wheek.

— Cel puţin, Kidada îşi pregăteşte păsările cum vrea el.

— Eu aş spune că păsările acelea sunt gata, interveni Louis. În schimb, nu pot spune nimic despre peşte. Când aţi început?

— Va fi perfect peste o sută de răsuflări, vorbi din nou Shans. Prăjit pe partea de jos, pentru Marinari, încălzit pe partea de sus, pentru noi. Ţie cum îţi place.

— Partea de jos.

Ţesătorii se uscaseră deja pe jumătate şi acum veneau să mănânce. Păsările erau scoase dintre pietrele fierbinţi şi desfăcute în bucăţi. Peştele continua să se prăjească. Louis urma să-şi culeagă a doua zi vegetalele sale.

Şi cu toţii începură să vorbească.

Degetele agile ale Ţesătorilor împleteau capcane pentru a prinde păsările şi animalele de mărime mijlocie ce populau pădurea, dar ţeseau şi haine pentru comerţul desfăşurat de-a lungul râului. Haine transparente, hamace, plase de peşte, genţi şi borsete, o varietate de lucruri pentru o varietate de specii.

Pescarii şi Marinarii făceau negoţ în susul şi-n josul fluviului cu kilturi de-ale Ţesătorilor, cu peşte sărat şi afumat, cu sare, cu rădăcini comestibile…

Se pălăvrăgea ca în bazar. Louis se obişnuise. Îl întrebase pe Kidada unde-şi dobândise cicatricele, şi acesta îi povestise despre o luptă cu ceea ce părea a fi un urs monstruos. Ţesătorii se retrăseseră: auziseră povestea. Kidada era bun povestitor, deşi, după cum spunea că se desfăşuraseră lucrurile, cicatricele ar fi trebuit să se afle în frunte.

La apusul soarelui, se părea că Ţesătorii se topiseră. Sawur îl conduse la un cerc de corturi, mergând printr-un strat gros de crenguţe subţiri şi uscate.

Marinarii şi Pescarii rămăseseră să discute în jurul vetrei de cărbuni pe jumătate stinşi. Cineva strigă după el, dându-i un sfat.

— Nu te plimba! Numai Oamenii Nopţii rătăcesc prin aceste locuri în întuneric.

Se lungiseră sub o cuşcă împletită. Sawur se lipise de el şi adormise instantaneu. Louis simţi o iritaţie de moment, deşi era conştient de faptul că speciile cărora le aparţineau difereau foarte mult.

* * *

De *falani*… ba nu, de o groază de ani, dormitul în locuri străine nu-l mai deranja pe Louis. Nici dormitul în braţele unei femei stranii, nici frecarea de o blană miţoasă…

precum dormitul lângă un câine mare… nu toate în acelaşi timp, desigur. Ştiind că ochiul Ultimului era pe aproape, rămase treaz o vreme.

Cândva, pe parcursul nopţii, visase că un monstru îşi înfipsese colţii în piciorul său. Se trezi, sufocat de un ţipăt.

— Ce s-a întâmplat, Învăţătorule? îl întrebă Sawur, fără să deschidă ochii.

— Cârcei. În gambă.

Louis se rostogoli din braţele ei şi se târî până la uşă.

— Şi eu am cârcei. Umblă!

Apoi Sawur adormise din nou.

Ieşi afară şchiopătând. Muşchiul piciorului se contractase. Ura cârceii!

Arcurile zilei de pe Arcada Lumii Inelare reflectau mai multă lumină decât luna plină a Pământului. Kitul medical i-ar fi oferit un medicament care să-i înlăture simptomele, dar acesta n-ar fi acţionat mai repede decât simplul mers.

Sfărâmă sub tălpi câteva ramuri uscate.

Colibele oaspeţilor erau înconjurate de frunze şi surcele uscate. Deşi erau foarte prietenoşi, Ţesătorii se văzuseră obligaţi să găsească câteva metode de a-i descuraja pe hoţi. Materialul acesta uscat putea fi apărarea lor.

Crampele se mai potoliseră, dar Louis se trezise de-a binelea. Discul său plutea lângă colibă. Se ridică la bord. Străbătu bariera de uscături fără să facă niciun zgomot, mergând în zig-zag printre trunchiurile copacilor.

Nu se dovedeau deloc nocturni aceşti Ţesători. Nu se zărea niciun semn care să probeze că vreunul dintre ei veghea. Dacă dormeau aşa, ca morţi, cum ar fi putut să prindă un hoţ?

Străinii veniţi în vizită se retrăseseră şi ei! Câteva felinare luminau prova şi prora unei nave cu pânze lungi şi joase, pe care n-o remarcase mai devreme.

Peste un minut sau două, Louis plutea liniştit peste bazin, luminat de strălucirea directă şi de cea reflectată a Arcadei.

Se îndrepta spre stâncă… şi o lumină îi explodă în faţă.

Louis clipi, înjurând. Privi în lumină… printr-o fereastră cu margini neregulate, la un impresionant con cenuşiu acoperit de ceea ce părea a fi zăpadă murdară. Pe orice Lume, aşa ar fi arătat un vulcan. Aici putea fi vorba de un crater meteoritic pătruns pe dedesubt. Semăna foarte bine cu Pumnul-lui-Dumnezeu, al cărui vârf ajungea în vid şi era încoronat cu structura golaşă a fundaţiei Lumii Inelare.

Un mesaj de la Ultimul?

De vreme ce Păpuşarul ştia că Louis se deplasa în amontele fluviului, putea să-şi fi mutat sonda şi mai în faţă. Împrăştiase un dispozitiv spion pe acest pinten de rocă şi, fără-ndoială, plantase şi altele, în diverse locuri. Le vorbise Ţesătorilor… asta fusese destul de uşor… dar de ce îl sâcâia? Ce dorea?

Ceva ţâşnise din crater, de două-trei ori în zece secunde.

— Cu şase sute zece ore în urmă, preciza un contaalto familiar. Priveşte!

Imaginea se apropie de cele trei obiecte. Astronave imense, sub formă de lentilă. Concepţie Kzinti, gândi Louis. Se opriseră chiar deasupra vârfului, apoi începuseră coborârea, la doi sau trei metri deasupra pereţilor îngheţaţi ai craterului.

— Pentru nişte nave de război, se deplasează destul de încet, spuse Ultimul. Dă-mi voie să le vedem pe repede înainte.

Navele acceleraseră brusc, de-a lungul pantei, în jos. Dincolo şi mai jos de ele, pătura de nori se transformase într-un curent continuu.

— În două ore şi douăzeci de minute, chiar sub viteza sonică, au parcurs peste două mii două sute de kilometri. Pentru nişte Kzini, este o forţare uimitoare. Apoi, s-au despărţit, astfel…

Fundalul de nori şi farfuriile se opriseră brusc. Două cotiseră în unghi drept, în vreme ce a treia continuase să meargă înainte.

Lumina albă clipi. Apoi, scena rămase aceeaşi, dar cele trei nave aveau acum un aspect amorf, părând aproape

topite în peisaj, strălucind ca nişte oglinzi. Începuseră să coboare… să cadă.

— Câmpuri de stază, murmură bărbatul. Ţi-au oprit fasciculul.

— E îngrijorător, Louis. Două greşeli în cinci secunde. Ţi se deteriorează creierul?

— Se poate întâmpla, răspunse pământeanul foarte calm.

— Fasciculele acelea au fost intense. Un vast flux energetic a fost prins înăuntru, înainte de formarea câmpurilor de stază.

— Dar…

— Tu şi Nessus aţi supravieţuit unui atac similar pentru că *noi* proiectaserăm mecanisme de apărare care să acţioneze *rapid*! Aceste nave de război Kzinti nu mai sunt acum decât nişte bombe. Iar ăsta a fost Sistemul de Apărare Antimeteoritic al Lumii Inelare, dar nu eu l-am folosit.

— Mda, corect…

— Uită-te aici…

Imaginea sări din nou… un soare mărit, dar întunecat de ceva până la limita toleranţei. Din furtuna fluidă, se ridica o trombă într-o mişcare de înaintare foarte rapidă. Tot mai sus, direct spre cameră… sute de mii de kilometri. O undă de şoc, mai luminoasă, se formă de la baza ei. Se propagă de-a lungul protuberanţei şi, brusc, deveni teribil de strălucitoare.

— Un efect laser supratermal… fără îndoială, Sistemul de Apărare Antimeteoritic. Dar nu acţionat de mine, Louis.

Ultimul *putea* să mintă. Dar ar fi doborât el o navă invadatoare?

— Louis, eu nu dobor nave invadatoare! Voiam să-i contactez. Numai un hiperpropulsor m-ar putea elibera din acest loc!

— Să zicem că sunt de acord cu asta, dar… Ultimule, crezi că mai este cineva, în afară de tine în Centrul de Reparaţii?

— Nu cred că mi-a fost străpunsă apărarea. Louis, există două Mari Oceane…

Bărbatul avu nevoie doar de clipă pentru a înţelege ce voia să spună Ultimul.

Un singur Mare Ocean ar fi dezechilibrat Lumea Inelară. Masa de apă implicată ar fi fost echivalentă cu cea a unui satelit jovian major. Trebuiau să fie două, pe arcuri opuse, şi într-adevăr erau două.

Echipajul Ultimului găsise un Centru de Reparaţie într-unul din Marile Oceane, sub Harta Marte. Pe celălalt nu-l exploraseră deloc.

Acesta se afla exact de cealaltă parte a Lumii Inelare, la şaisprezece minute-lumină depărtare. Şaisprezece minute cu viteza luminii, până ce al doilea Centru de Reparaţie să poată *vedea* cum pătrund prin Pumnul-lui-Dumnezeu navele invadatoare. Încă opt minute pentru a începe să afecteze soarele. Mai mult – o oră? două? – ca să îndrepte o protuberanţă de plasmă la câteva milioane de kilometri de soare, iar apoi ca s-o transforme în laser. Teribila sabie de lumină ar mai fi avut nevoie de opt minute pentru drumul de întoarcere.

Două ore şi douăzeci de minute era o perioadă plauzibilă.

— Marcat, spuse Louis. Mai degrabă ar trebui să presupui că mai există un alt Centru de Reparaţie pe acea parte a Arcului Lumii Inelare şi un Protector înăuntru.

— De ce un Protector? Îţi dai seama, Louis, şi eu cred la fel.

— Un Protector ar fi găsit intrarea. Dacă a fost cumva un hominid – un Prăsitor –, de acum a devenit Protector. Celălalt Centru de Reparaţie trebuie să fie infestat cu arborele-vieţii, la fel ca al nostru. Pentru asta mă căutai? Ştii tot atât de multe despre Protectori ca şi mine, iar aici este miezul nopţii şi, ca atare, creierul meu s-ar putea să nu fie pe deplin funcţional.

— Ar fi posibil ca şi vârsta să-ţi fi afectat creierul. E necesar să vorbim, pentru că am mai multe să-ţi arăt.

Louis, ar trebui să apar în faţa Ţesătorilor şi să fac cunoscută puterea ta? Sau nu?

— Drăguţ din partea ta, dar asta nu prea ne stă la-ndemână. Localnicii dorm, iar Pescarii sau Marinarii trebuie să fi văzut această strălucire, şi cine poate şti când va fi un Demon prin apropiere?

De fapt...

— Aceşti Ţesători par ospitalieri, spuse Ultimul, fără a sesiza zâmbetul ce înflorise brusc pe buzele bărbatului.

— Toate speciile din jurul Marelui Ocean sunt prietenoase, dacă ştii să-ţi ţii gura.

— Ce veşti ai de la tovarăşii tăi?

— Chmeee a luat un vehicul de asalt ca să-şi care bagajele. N-ai o reţea pe el?

— A ars-o, preciză Ultimul.

Louis izbucni în râs.

— Putea s-o deconecteze, dacă voia, bombăni Păpuşarul. Ce s-a întâmplat cu cei doi Constructori ai Oraşului?

— Kawaresksenjajok şi Harkabeeparolyn au de crescut doi copii şi al treilea este pe drum. Nu pot spune că ne-am plictisit unii de alţii, dar… În fine. I-am instalat într-un sat, în aval, şi le-am lăsat una dintre bărcile de asalt. Îi instruiesc pe localnicii de aici şi de pe ţărmul îndepărtat. Tu ce mai faci?

— Nu arăt prea prezentabil. Louis…

Cele trei boluri argintii ce alunecau în salturi de-a lungul pantelor Pumnului-lui Dumnezeu fuseseră înlocuite de strălucirea zăpezii de pe nişte munţi ce se profilau în lumina crudă a zilei. O bordură verde clipea în jurul a două puncte ce se târau alene printr-o trecătoare ce străbătea lanţul muntos.

— … dă-mi voie să-ţi atrag atenţia asupra acestora. Acum zece ani ţi-am arătat…

— Îmi amintesc. Este aceeaşi regiune?

— Da, sunt imagini luate cu trei zile în urmă de pe marginea unei structuri plutitoare de deasupra cuibului Vampirilor.

— Asta le-ai arătat Ţesătorilor?

— Da.

Imaginea se apropia. Era vorba de două vehicule rudimentare cu şase roţi, probabil puse în mişcare de aburi. Unul dintre ele tocmai depăşea culmea trecătorii. Imaginea se apropie de celălalt şi focaliză pe bancheta din faţă.

— Sunt Oameni-Maşină?

— Exact, răspunse Louis, privind cu atenţie. Remarcă bărbile. Astea, de asemenea, seamănă cu vehiculele folosite de Oamenii-Maşină. Hei….

— Louis, programul computerului de recunoaştere al fizionomiilor…

— Este Valavirgillin!

6.
Trecătoarea Zăpezii

Bariera de Flacără arăta destul de joasă şi se dovedea extrem de erodată.

Nimeni, în afara lui Valavirgillin, nu vedea munţii în felul acesta. Louis Wu, din neamul Oamenilor Sferei, o învăţase să privească lumea ca pe o mască. El şi ciudatul său tovarăş o văzuseră pe dedesubt, acolo unde mările erau nişte umflături, şirurile de munţi erau lanţuri de gropi, iar uriaşe ţevi cărau flupul ce se aduna pe fundul mărilor şi oceanelor peste Zidurile de Margine, spre a deveni Munţii Răsturnaţi.

O misterioasă entitate *modelase* Bariera de Flacără, pentru a împlini o dorinţă estetică. Dacă ar fi ţinut seama de nevoile călătorilor, ar fi trebuit să modeleze un tunel prin lanţul muntos. Diferite triburi de Roşii, împreună cu cirezile lor, urmăriseră retragerea Florilor-Oglindă peste Trecătoarea Zăpezii. Doi indivizi, din rândul aceloraşi triburi de Roşii, ghidau acum vehiculele.

Noaptea muşcase o bucăţică din soare chiar în momentul când vehiculele depăşeau creasta trecătorii. Niciunul din ei nu mai văzuse cerul albastru de mulţi *falani*. Acum, se bucurau de el. Sub ei, se întindea, neîntrerupt, plafonul norilor. Pe sol era zăpadă, un strat nu prea gros, dar suficient pentru a provoca patinarea roţilor. Vala întâmpina dificultăţi în menţinerea direcţiei. În stânga şi în dreapta se ridicau flancurile munţilor, iar zăpada reflecta puternic lumina soarelui.

În spatele ei, ceva mai jos de bancheta conducătorului, Waast vorbea cu cineva nevăzut:

— Noi n-am întâlnit zăpadă când am trecut pe aici. Florile-Oglindă o topiseră pe toată.

Statura sa masivă, aproape îl acoperise pe Tegger.

— Florilor-Oglindă nu le plac norii, spuse acesta. Ele ard tot ce mişcă. Waast, n-ar trebui să separăm carele cât mai este încă lumină?

— Trebuie să luăm o decizie, răspunse Waast pe un ton ferm.

Păstorul Roşu se încruntă.

— Desigur, cel care conduce dă ordinele. Dar, vezi, perechile s-au separat – Valavirgillin şi Kaywerbrimmis, la fel Buciuma şi Harpster.

Kaywerbrimmis şi Chitakumishad sunt amândoi *bărbaţi*. Ce se-ntâmplă dacă vin Vampirii? Warvia şi cu mine suntem despărţiţi şi în siguranţă. Beedj este cu tine, Paroom este cu Twuk, Manack cu Coriack, dar ce fac restul?

Vala îndreptă Vehiculul Unu în jos, pe panta lungă, prefăcându-se că nu ascultă. Aşa îşi exprima un Păstor Roşu nemulţumirea, lăsând să fie auzit. *Perechi*! La următoarea curbă, în faţă se deschise panorama unui imens fluviu maroniu.

Roşii erau o rasă de monogami şi se împerecheau. Nu le plăcea să fie separaţi, dar cele două vehicule aveau nevoie de doi ghizi. Kay şi Vala trebuiseră să se despartă şi ei, întrucât cele două vehicule aveau, de asemenea, nevoie de doi conducători. Dar ea şi Kaywerbrimmis nu se împerecheaseră!

Din spate, dinspre Vehiculul Doi, apăru în goană Pilack. Vala verifică indicatorul de combustibil, apoi frână.

Culegătorii puteau alerga ca vântul. Pilack încetini şi se uită în sus, spre ea, zâmbind în timp ce-şi trăgea răsuflarea.

— Kaywerbrimmis doreşte să mergem mai departe, spuse el.

Vala se întoarse să privească în spate. În stânga trecătorii, creasta muntelui urca destul de lent. Kay trebuie să fi fost deasupra liniei de zăpadă şi avea să-i zărească foarte curând.

— E cazul să aşteptăm?

— Kay a spus să nu aşteptaţi. Dacă daţi de pericol, opriţi-vă. Noi vă vom avea în vedere. Vom veni după voi.

— Bine.

Pilack o rupse la fugă înapoi. Sus, spre vârful pantei, echipajul lui Kay descărca tone întregi de marfă. Fără giganţii Paroom şi Twuk, treaba asta le-ar fi luat o veşnicie. Aşa, după câteva zeci de respiraţii, Vehiculul Doi porni din nou, avându-l pe Kay pe post de conducător, iar restul echipajului mergând pe jos – desigur, cu excepţia Demonului. Buciuma nu avea să se mai trezească până pe la mijlocul nopţii.

Acum, o curbă îi ascunse din nou privirii.

Vehiculul Unu îi transporta pe Valavirgillin şi Sabarokaresh, Waast şi Beedj, Manack şi Coriack, Tegger şi Harpster. Stăteau cu toţii pe platforma carosată de marfă. Aceasta nu mai fusese niciodată atât de curată şi fără niciun miros. Demonului Harpster îi plăcea întunericul, dar se îngrijise şi pentru restul zilei când stăteau cu toţii sub coviltir, pe pături întinse de-a lungul platformei.

Oamenii-Maşină de pe Autovehiculul Doi erau amândoi bărbaţi. Vala şi Kay ezitaseră să-l ia pe Chitakumishad. Ar fi preferat-o pe Spash, dar nimeni nu i-ar fi pus viaţa în primejdie acum când era gravidă.

În timpul atacului Vampirilor, fuseseră nevoiţi să-l lege pe Chit, în schimb acesta era inteligent şi îndemânatic cu uneltele.

Trebuia ca totul să fie în regulă. Aveau tot timpul la dispoziţie *rishathra*.

Vehiculul Unu coborâse acum sub plafonul norilor. Umbra ce se lăsa semnala un soare pe jumătate acoperit. Oare ce se întâmpla acolo jos, în zona fluviului?

— Tegger, ajută-ne cu privirea ta. Fluviul?

Culegătorii erau miopi, abia îşi vedeau degetele picioarelor. Oamenii-Maşină aveau o vedere bună. Dar niciunii nu aveau ochii Roşiilor. Tegger se căţără agil pe cabina de conducere, iar de acolo şi mai sus, în cabina tunului.

— Vampiri. Doi. Sunt hidoşi, Vala. Auzi ceva?

— Nu.

— Cred că au început să cânte. Şi… un lucru negru iese din apă. Cum arată Oamenii Fluviului?

— De un negru umed. De mărimea ta, dar solizi, cu o formă hidrodinamică…

— Au braţe scurte şi mâini mari, cu degetele unite de membrană? La fel şi picioarele? Au ademenit unul afară. Acum, unul dintre Vampiri se deplasează în aval. Poate că nu este sexul potrivit, nu pot să-mi dau seama de la distanţa asta. Cât de repede putem coborî?

— Nu prea repede.

Nu suficient de repede pentru a-l salva. Vampirii se apropiaseră şi mai mult. Vala putea vedea şi ea două forme albicioase şi una neagră. Una dintre formele albicioase o luase în josul fluviului. Cea neagră se apropia clătinându-se de cealaltă formă albicioasă, care o cuprinse în braţe. Câteva clipe mai târziu, aceasta din urmă se retrase câţiva paşi.

Forma negricioasă şi pătrăţoasă se apropie din nou, cu braţele larg deschise. Cea albă se retrăgea rapid pe picioarele ei slăbănoage. Adunându-şi curajul, sau îmboldită de foame, se resemnă în cele din urmă şi acceptă îmbrăţişarea celeilalte.

Negrul se freca de alb. Vala auzi un ţipăt ca al pisicii de munte în timp ce forma albicioasă se eliberă şi alergă în aval, spre ţărmul fluviului.

Forma neagră nu o putea prinde. Se oprise şi începuse să grohăie dezolant.

— Cât de repede? se interesă din nou Tegger.

— Vom ajunge jos înainte de miezul nopţii, la timp ca să ne spălăm. Apoi, cred că ne vom testa apărarea. Ar fi mai bine dacă Vehiculul Doi ar rămâne sus până în zori. Manack, ai auzit? Coriack?

— Am auzit, răspunse Coriack. Vehiculul Doi rămâne sus până în zori.

— Du-te să-i spui lui Kaywerbrimmis. Apoi, rămâi cu cei de acolo! Nu vreau să stai singur noaptea pe pantele muntelui.

Beedj se ridică şi începu să se deplaseze înainte şi spre dreapta, cu arbaleta pregătită. Barok controla Tunul. Tegger stătea cocoţat deasupra lui, scrutând împrejurimile.

Hominidul negru zăcea neconsolat în noroiul fluviului. În cele din urmă, se rostogoli şi văzu vehiculul care cobora. Rămase în aşteptare.

Manack sări de pe treapta vehiculului şi fugi în faţă. Vala ţinea pistolul în mână, pregătită să tragă.

Un Vampir cânta.

Muzica era inconfundabilă şi-i înfiora nervii. Manack se opri brusc. Vala nu vedea nicio ţintă. Făptura Fluviului se îndrepta cu un mers legănat spre tufişuri.

Cel de-al doilea Vampir ieşi timid din ele şi porni în întâmpinarea lui. Era mascul. Îşi ridicase braţele, cu un gest de implorare. Deşi muzica şi mirosul se amestecau sălbatic în mintea ei, Vala trase.

Glonţul îl lovi în omoplat, doborându-l. În semiobscuritate, sângele său era la fel de roşu ca al oricărui hominid. La nările Valei ajunse un damf puternic din mirosul lui; ea îşi ridică prosopul şi inhală piperpraz.

Manack se opri dezgustat. Făptura Fluviului se aruncă asupra cadavrului. Vampirul se zbătu, cuprins de convulsiile agoniei, apoi se linişti. Vala trăsese vehiculul chiar lângă ei. Pasagerii săriră de pe treptele laterale.

Păr negru mătăsos, braţe şi picioare scurte şi groase, mâini şi tălpi late, corp fusiform… haine, torsul Femeii Fluviului era acoperit cu blana maronie a altei creaturi. Ea îşi ridică privirea spre ei şi se retrase de lângă cadavrul Vampirului cu un efort vizibil.

— Bine-aţi venit, spuse ea. Eu sunt Wurblychoog…

Urmă o curgere fluidă de silabe, secondată de un zâmbet palid. *Nu se putea pronunţa aşa ceva*.

— Bine te-am găsit, Wurble! răspunse Vala. Sunt Valavirgillin. De ce nu te-a ucis Vampirul?

— Din cauza asta, spuse femeia şi mâinile îi alunecară de-a lungul corpului ei cilindric.

Haina i se încheia strâns la gât. Pe părţile laterale, părul fusese ras şi se vedea pielea moale. Restul, pieptul şi spatele, erau acoperite cu blana luată de la un alt animal.

— Noi obţinem un gel, continuă ea, de la un prădător care înoată în Lacul Adâncurilor, ce se află la o jumătate de zi de mers peste uscat.

Acest peşte gelatinos înţeapă peştii pentru a-i mânca. Acul este în gelatină. Noi ungem hainele făcute dintr-o altă blană cu acest gel, apoi radem blana acolo unde ţinem mâinile atunci când înotăm. Vampirilor nu le place acul, dar după, trebuie… trebuie…

Se întoarse spre Manack.

— Tu, curajosule mic, ştii să înoţi? Poţi să-ţi ţii o perioadă respiraţia?

— M-aş îneca, răspunse Manack.

— Tribul Casamoale are numai patru astfel de haine, îşi continuă povestea Femeia Fluviului. Vampirii ne-au barat ţărmurile cu mulţi *falani* în urmă. Dacă, din când în când, unul dintre noi îmbracă o haină şi lasă un Vampir să-l îmbrăţişeze, există posibilitatea să-i înveţe să-i lase în pace pe Oamenii Fluviului. Apoi, putem vâna o vreme şi pe ţărm.

— Ai dat dovadă de mare curaj! spuse Vala.

— Mi-am arătat curajul pentru Borubble, ca să mi-l fac pereche.

— Şi ca să prinzi şi ceva miros de Vampir pe tine, interveni maliţios Waast.

— *Shubble flup*! Despre asta nu se vorbeşte. Tu, roşcatule, poţi să te scufunzi timp de câteva zeci de răsuflări?

Tegger îşi clătină capul a negare. Se săturase de asemenea întrebări. Femeia Fluviului oftă.

— Am auzit de *rishathra*, continuă ea. N-am practicat-o niciodată. Ne trebuie împerechere! Am să-i spun lui Borubble vestea cea bună. O să-i spun, de asemenea, că au venit Vizitatorii. Staţi aici, pe teren deschis, să-i vedeţi pe Vampiri de la distanţă, dacă vin.

Traversase ţărmul şi sărise în apă, mai înainte ca Vala să-şi formuleze un răspuns inteligent.

Apa putea să ascundă şi alte pericole, în afară de Vampiri. Întreaga echipă se îmbăiase ţinându-şi armele la-ndemână. După aceea, Barok urcă în amonte, alături de Culegători, ca să pescuiască. Vala îi invidia un pic, dar ea trebuia să rămână şi să organizeze apărarea.

Vehiculul Unu îşi petrecu noaptea pe ţărmul noroios. Nu mai venise niciun vizitator, fie el Vampir sau Om al Fluviului.

Totul se desfăşura atât de liniştit! gândi Vala. Aproape toate decurgeau conform planului lor. Acest lucru o nelinişte a.

* * *

Cu trei nopţi în urmă, dăduseră o formă finală planurilor lor.

Patru Roşii veniseră la război. Warvia şi Tegger rămăseseră, dar doi bărbaţi fără pereche – Anakrin hooki-Whanhurhur şi Chaychind hooki-Karashk – fuseseră convinşi să se întoarcă în teritoriile Roşiilor, cu instrucţiuni care ar fi putut să-i salveze pe toţi. Whand se săturase de Vampiri şi se părea că o lăsase gravidă pe Spash. Rămăseseră să realimenteze cu alcool Vehiculul Trei. Asta le permitea lui Valavirgillin şi Kaywerbrimmis, să-şi împartă comanda celor două vehicule.

Aleseseră echipele mai devreme, apoi, de atunci, se certaseră pe această temă în fiecare noapte.

Scormonitul timp de câteva zile în muntele de bălegar produs de Giganţii Ierbii, nu îmbunătăţise imaginea celor din specia Oamenii-Maşină în ochii acestui trib. Vala era sigură de acest lucru. Dar balega giganţilor le furnizase mai multe butoaie cu cristale de salpetru.

Harta în relief din afara zidurilor devenise mai elaborată şi mai încântătoare. Numai o jumătate de noapte şi de zi fusese acolo lumină pentru ca Demonii şi celelalte specii să lucreze împreună la ea; aveau, însă, la dispoziţie un *falan* întreg, adică şaptezeci şi cinci de zile. Praful fusese acoperit cu fân colorat. Odată ce martorii se puneau de acord cu înfăţişarea terenului, îl uscau bine cu ajutorul cărbunilor, iar

după aceea utilizau nisip colorat ca să marcheze posibilele rute pentru vehicule. Încă mai deplasau acele linii, când cădea noaptea peste ei, şi toţi se retrăgeau în interior.

Vampirii nu mai veneau în fiecare noapte, dar apăreau în turme.

Vampirii nu învăţau, nu comunicau. Moonwa montase fereastra adusă de la Oamenii Mlaştinii pe curbura zidului dinspre tribord, spre sensul de rotaţie, iar războinicii celor patru specii îi omorau cu puştile şi arbaletele, trăgând din jurul unui scut invizibil.

În felul acesta, timp de mai multe nopţi, Vala învăţase, să tragă cu arbaleta. Era încântată de falsul sens al invulnerabilităţii... fals pentru că fereastra nu oprea miasma Vampirilor.

* * *

Clădirea centrală era aproape un dom, o pânză întinsă peste partea de sus a pereţilor de pământ şi prinsă de un pilon central. Era imensă, dar la fel de aglomerată. O mie cinci sute de giganţi – mai multe femei decât bărbaţi, foarte mulţi copii, bebeluşi pretutindeni – produceau un miros suficient de dens pentru a fi tăiat cu sabia-seceră.

Wemb era într-un ciopor de neveste. Acestea îi vânau hrana din gură, în timp ce se hrăneau ele însele, iar lui Wemb se părea că îi plăcea. Barok îi făcu un semn cu mâna şi ea îi răspunse la fel, fără să se ridice. Îşi revenea frumos, gândi Vala, de pe urma nopţii petrecute alături de Barok, printre Vampiri.

Barok trebuia să meargă cu Vehiculul Unu. Vala se întreba dacă se va retrage din joc, urmându-i pe Whand şi Spash, sau va alege să vâneze Vampirii care-i luaseră fata.

Giganţii Ierbii erau masivi, dar le plăcea îngrămădeala. Pentru Oamenii-Maşină, descoperise Vala, problema era să evite intrarea în ea.

Roşii erau iritabili. Giganţii Ierbii le dădeau sfaturi.

Dacă Roşii şi Oamenii-Maşină se simţeau copleşiţi, de ce nu erau şi micuţii Culegători intimidaţi? Ei găsiseră o strategie care părea să funcţioneze. Unii se jucau cu copiii,

alţii aveau grijă de toaleta adulţilor. Ochii lor miopi reuşeau să descopere insectele parazite cu cea mai mare precizie.

Thurl se smulsese dintr-un grup de neveste şi o întrebase pe Vala curtenitor, fără pic de maliţie în glas:

— Ai obţinut ce voiai din grămada de excremente?

Sosise, deci, vremea să-i destăinuie un secret.

— Da, şi vă mulţumim. Când amestecăm cristalele cu sulful şi cărbunele pe care Roşii le adună, obţinem ceea ce ne împinge gloanţele.

— Aha! spuse Thurl, ascunzându-şi surpriza.

El nu putea să facă praful de puşcă: încă nu cunoştea proporţiile, îşi spusese Vala. Acum, cel puţin, ştia că nu era vorba doar de o perversiune a Oamenilor-Maşină.

În pauză, se insinuase muzica Vampirilor şi pauza devenise linişte.

Acum, însă, cântecul Vampirilor avea un acompaniament instrumental tot mai sonor. La început, se potrivea cu muzica lor. Vala învăţase să distingă harfa, buciumul, fluieratul naiului, thuterul. Acum, vaietul muzical al Demonilor altera cântecul Vampirilor, în timp ce ritmul thuterului din fundal creştea tot mai mult, accelerând bătăile inimii. Nu se mai auzea deloc cântecul Vampirilor.

* * *

Era al doilea răsărit de soare de când se puseseră în mişcare. Noaptea, poposiseră pe un promontoriu deasupra unui râu. Vampirii îi lăsaseră în pace.

* * *

Ajunseseră cirezile lui Ginjerofer în dimineaţa celei de-a doua zile. Roşii îi aşteptau cu alcoolul. Cărbunele şi sulful pe care le importaseră de foarte departe, în schimbul propriei lor avuţii, reprezentau o cantitate prea mică pentru a se mândri cu ea.

Noaptea acoperise soarele înainte ca vehiculele să fie încărcate. Roşii îşi făcuseră tabăra în jurul lor. Când veniseră Vampirii, tunurile începuseră să-şi împrăştie focul

peste vârfurile corturilor ridicate de Roşii. Până în zori, numărul Vampirilor morţi trecuse de patruzeci.

Vehiculele transportau bunuri de schimb şi Vala făcuse unele cadouri, dar cei patruzeci de Vampiri morţi contribuiseră cu mult mai mult la menţinerea unităţii în rândul speciilor ce alcătuiau caravana.

A treia zi, ajunseseră la Trecătoarea Zăpezii. Pe parcursul ei se văzuseră nevoiţi să înfrunte variatele dificultăţi ale terenului, să lupte cu altitudinea şi pantele, să se certe între ei; dar Vala era fericită că se scurseseră fără probleme două zile de mers. Puteau ajunge la refugiul Vampirilor a doua zi la prânz, dacă ar fi fost destul de nebuni să meargă direct acolo.

* * *

Dimineaţa, coborâse şi Vehiculul Doi. Warvia stătea deasupra cabinei tunului, sub o foaie de cort.

— Waast, este adevărat că Trecătoarea Zăpezii e cea mai uşoară cale peste munţi? strigă Twuk, bine dispus.

— Când Roşii şi Demonii sunt de acord, cine se mai poate îndoi?

— Şi Vampirii cred la fel!

Vehiculul Doi era plin de larma victoriei. Chiar şi capul întunecat al Buciumei se ridică în lumina zilei, mijindu-şi ochii şi zâmbind grotesc, înainte să cadă la loc. Vala nu remarcă atunci tăcerea Warviei. Păstorii Roşii se veseleau arareori.

Hărmălaia îi trezise şi pe alţii. De-a lungul ţărmului, Vala observă mai multe capete negre ce ieşeau la suprafaţă. Oamenii Fluviului se apropiară, iar Vala îi lăsă, în timp ce Kay, Chit, Twuk, Paroom, Perilack şi Silack îşi povesteau reciproc întâmplările.

* * *

Kaywerbrimmis parcase Vehiculul Doi pe pintenul unei stânci, deasupra trecătorii. Priveliştea cuprindea aceeaşi pătură densă de nori – nu era ceea ce sperase, dar se aşteptase la asta. Toţi se îmbăiaseră în râurile pe care le

traversaseră de două ori în trei zile. Chiar dacă nu scăpaseră complet de miros, cel puţin încercaseră.

(Acum nu mai erau deloc lipsiţi de miros, zâmbind, atingându-se şi luându-şi unul altuia vorba din gură. Vala nu putea decât să ghicească cum îşi petrecuse fiecare noaptea trecută.)

Întunericul se aşternuse deasupra lor. Vampirii începuseră să se îmbulzească prin trecătoare. Din postul său de pază, Buciuma îi alertase pe toţi.

Probabil că încărcătura Vehiculului Doi, încă stivuită în trecătoare, purtase cu sine vreun miros. Kay îndreptase tunul spre tribord, în raport cu acel punct, şi aşteptase. Reuşise să ucidă douăzeci cu numai trei salve.

Pentru o vreme, Vampirii lăsaseră trecătoarea liberă. Apoi, prinseseră din nou curaj şi începuseră s-o străbată. Pasagerii lui Kay se folosiseră de această şansă pentru a executa trageri la ţintă precisă, dar, mai târziu, îi lăsaseră să treacă. Săgeţile şi gloanţele puteau fi recuperate, nu şi praful de puşcă.

După aceea, se buluciseră din nou. Kay utilizase iarăşi tunul şi îi oprise imediat.

— Aveau prizonieri, Vala. Un tip voinic şi molatec, cu mâini mari şi umeri laţi, şi o femeie masivă, cu un cap mai scundă decât el, amândoi cu un păr blond ciufulit în jurul capetelor, ce semănau cu nişte ciuperci. Warvia i-a văzut cel mai bine. Nu-i aşa, Warvia?

Warvia se ridică în picioare.

— Noi îi cunoaştem pe Oamenii Fermieri. Sunt erbivori. Cultivă tot soiul de plante, pentru rădăcini, şi ţin, de asemenea, şi animale, în parteneriat cu triburile de Păstori Roşii, care-i apără. Noaptea trecută n-am văzut niciun Roşu.

— Nu erau legaţi şi nu încercau să scape, adăugă Paroom. Fiecare avea Vampirul său, mă rog, tovarăş. N-am putut ochi mai bine. Am împuşcat şi câţiva care nu aveau companie…

— Ne cântau, interveni şi Twuk. Buciuma cânta şi ea. Asta i-a speriat. Dar, pe Arcadă, ce or fi vrând să facă Vampirii cu prizonierii?

— Turme…, spuse Tegger.

Vorbise aproape absent, pentru că o studia pe Warvia, care nu voia să privească pe nimeni. Totuşi, era un gând urât. De două ori urât: implica o doză de raţionalitate în rândul Vampirilor, ceea ce ar fi reprezentat un amănunt stânjenitor.

— Am simţit vântul în nările noastre, continuă Kaywerbrimmis, un vânt rece, umed şi curat, până pe la mijlocul nopţii. Vampirii începuseră să treacă din nou, iar aceştia nu aveau prizonieri. Fugeau. Poate că mirosul propriilor morţi îi făcea nervoşi. I-am împuşcat fără probleme. Apoi, vântul s-a schimbat şi am început să-i mirosim.

Buciuma îi privea de sub coviltir, ascultând, dar faţa ei era complet cufundată în întuneric.

— Ar fi trebuit să-i vânăm, Kay, spuse ea. Muzica noastră îi zăpăcise, îi îngheţase.

Ochii lui Kay o fixau pe Vala.

— Nu mai contează! Am invitat-o pe Buciuma să mi se alăture în *rishathra*. – *Femeia Demon era gata să se alăture Vampirilor*! gândi el, fără s-o spună. – Ea cânta, noi dansam. Warvia m-a acuzat că am abandonat lupta, dar ceilalţi au prins idee destul de repede…

În râsul general, şoapta de tenor a lui Harpster răsună clar:

— Cum a fost el?

— Inspirat. La fel şi Paroom, preciză prompt Buciuma.

— Noi… – Kay se opri brusc, nu mai mult decât ar fi durat o bătaie de inimă, dar Vala îşi dădu seama imediat. – … am participat cu toţii, înţelegi, Vala, atunci i-am adunat la gura trecătorii. De îndată ce am încetat împuşcăturile, s-au bulucit prin ea ca apele unui râu. Am fi putut tăia mirosul lor în cărămizi şi să-l vindem bătrânilor.

Tegger îşi îndreptase privirea spre perechea sa. Tăcerea Warviei îl neliniştea, gândi Vala, dar nu remarcase nimic mai evident.

— Pesemne că Thurl, ne-a dat-o pe Twuk pentru că este mai mică, continuă Kaywerbrimmis. A fost o decizie inspirată.

Figura lui Twuk se luminase de un zâmbet. Warvia privea undeva în depărtare cu o figură împietrită.

— Cred că două zecimi din noapte au trecut astfel. Apoi, vântul şi-a schimbat direcţia, din nou. N-am remarcat pe loc: miasma de Vampir dispăruse, dar ne rămăseseră propriile mirosuri. Atunci, Chit a văzut…

— Vampirii încercau să se târască pe gheaţă spre noi, interveni acesta. Nu erau mai închişi la culoare decât gheaţa.

— Vântul sufla în rafale şi continua să bată astfel, reluă Kay. Ei adulmecaseră un damf de-al nostru, priviseră în jur şi presupun că ne văzuseră.

— Erau vreo zece, adăugă Paroom.

— Spre dimineaţă, au încetat să mai vină, vorbi din nou Kay. Pur şi simplu, am lăsat un covor de Vampiri morţi în trecătoare.

— Nu este nimic sub Arcadă ca mirosul a o sută de cadavre de Vampir, spuse Twuk. Până şi ei îşi evitau proprii morţi.

— Asta este de ţinut minte, murmură Valavirgillin.

— Devreme în zori, continuă Twuk, ne-am adunat încărcătura, gloanţele şi săgeţile. Vala, eu cred că am *văzut* Cuibul din Umbră.

— Spune…

— Warvia?

— Dinspre sensul de rotaţie, lumina zorilor se apropia de noi, în timp ce eram încă în întuneric, vorbi femeia Roşie, fără să privească în jos. Eram epuizaţi, dar eu mă aflam la postul meu, aici, pe cabina tunului. Norii se destrămaseră. Am văzut două linii negre. Greu de spus cât de departe, sau cât de sus – se zărea doar o placă neagră cu structuri deasupra, mai ridicate în centru şi strălucind argintiu, lăsând o umbră neagră dedesubt.

— Nu-i mai mult decât ne-a spus Harpster, spuse Vala, uitându-se cu atenţie la ea.

Un fulger de mânie îi brăzdase chipul.

— Am putut să văd curbele argintii ale fluviului, ale acestui fluviu, cum se scurg în umbră.

— Noi am auzit de Cuibul din Umbră.

Vocea nouă venea dinspre o formă neagră lucioasă, de gen şi vârstă incerte, care ieşise din apă şi rămăsese ridicată în noroi.

— Eu sunt Rooballabl, continuă făptura. Bine aţi venit în Casamoale! Aveţi liberă trecere din partea noastră. Eu vorbesc Limba mai bine decât cei mai mulţi. Mi s-a spus că niciunul dintre voi nu va *risha*?

— Nu sub apă, Roobla. – Vala răspunsese cu un anumit regret. Asta *putea* fi o lovitură. – Spuneai ceva despre Cuibul din Umbră?

— Cuibul din Umbră este o peşteră fără pereţi. Un acoperiş negru ce măsoară de jur împrejur o mie cinci sute de paşi, cu laturi deschise. Vampirii au trăit şi – s-au înmulţit acolo cu mult timp înainte ca vreunul dintre noi să se fi născut.

Harpster vorbi fără să iasă de sub coviltir. Numai Vala îl auzea.

— O mie cinci sute de paşi de jur împrejur ar însemna mai puţin de cinci sute de paşi în diametru, paşii Oamenilor Apei. Două sute de-ai Giganţilor Ierbii, trei sute pentru noi, ceilalţi. Trei sute de paşi în diametru, aşa cum v-am spus.

— Roobla, cât de înalt este acest acoperiş? întrebă Vala. Rooballabl purtă o scurtă discuţie compusă din gâlgâieli cu cineva aflat încă în apă, înainte de a răspunde:

— Fudghabladl nu ştie.

Mai multe gâlgâieli, apoi Roobla vorbi din nou:

— Destul de jos pentru a opri ploaia, chiar şi când bate un vânt puternic. Înţelegeţi, numai Fudghabladl a fost acolo…

— Cum este Casamoale sub Cuibul din Umbră? Pot Vampirii să înoate?

Se auzi o cacofonie de voci gâgâite. O făptură înaintă… avea dungi albe pe cap şi pe unde ar fi trebuit să fie maxilarele… sâsâind către Rooballabl.

— Noi trebuie să ne lăsăm la fund când trecem pe acolo, răspunse acesta. Niciunul nu s-a mai dus. Acolo apa este absorbită, iar uneori devine un *whonkee*. – Cuvânt necunoscut. – Vampirii nu înoată niciodată.

Nevăzut, Harpster vorbi din nou:

— *Whonkee*, calea morţilor…

Vala dădu din cap.

Warvia dispăru în cabina tunului.

În timp ce discuţiile continuau, Vala supraveghea Vehiculul Doi. Warvia nu mai ieşea. Şi unde era Tegger?

Oamenii Fluviului observaseră Vampirii de generaţii întregi, dar numai din punctul lor de vedere. Din când în când, Vampirii rostogoleau cadavre în Casamoale, cu sutele o dată, din zece până la douăzeci de specii, inclusiv a lor. După o rotaţie, urma să fie o recoltă mare de peşti. Asta era bine de ştiut… dar bătrânul Fudghabladl nu mai fusese în apropierea Cuibului din Umbră de mai bine de douăzeci de *falani*. În afară de pescuit, nimic din ce exista dincolo nu justifica traversarea Cuibului de Umbră.

— Harpster, vorbi Vala cu vocea scăzută, cadavrele rostogolite în Casamoale sunt pierdute pentru voi, nu-i aşa?

— Le mănâncă peştii, iar Pescarii mănâncă peşti şi, în final, toţi sunt ai noştri.

— Flup! Aţi fost furaţi.

— Vala, Vampirii sunt animale, şi animalele nu fură.

— Nimeni, în afara Oamenilor Fluviului, nu poate să ajungă la Cuibul din Umbră şi să rămână în viaţă, continuă Rooballabl. De ce întrebaţi lucrurile astea? De ce sunteţi aici atâtea specii?

— Vrem să punem capăt ameninţării Vampirilor, răspunse Beedj, mai rapid decât Vala. Îi vom ataca în bârlogul lor. Hominizii care n-au putut călători, ne-au sprijinit.

Oamenii Fluviului şuşotiră între ei. Vala crezu că remarcă nişte râsete tăcute. Poate se înşelase.

— Valavirgillin, spuse Rooballabl, noi credem că am văzut un Demon printre voi.

— Doi dintre Oamenii Nopţii călătoresc cu noi. Ceilalţi ni s-au alăturat ca prieteni. Lor nu le place lumina soarelui, Roobla.

— Demonii şi Vampirii sunt cu toţii Oameni ai Nopţii.

Voia să spună că erau aliaţi?

— Ei concurează pentru aceeaşi pradă, pe acelaşi teren. Într-adevăr, este mult mai complicat decât…

— Sunteţi siguri că vor rămâne alături de voi?

Timp de un *falan*, Vala îşi pusese tot soiul de întrebări în legătură cu motivele Demonilor.

— Da, foarte siguri, răspunse ea prompt.

— Noi nu putem călători cu voi.

— Înţeleg…

— Dar dacă vă veţi mâna căruţele de-a lungul Caseimoale, eu şi cu Fudghabladl vom putea merge alături de voi. Vă vom spune diverse lucruri. Ne luăm hainele şi o să vă învăţăm ce ştim în josul apei.

Începură să discute detaliile. Era un noroc nesperat, şi Valva ştia că trebuia să le accepte propunerea, deşi Tegger şi Warvia nu se zăreau nicăieri.

7.
Spiritul

Tegger îngenunchease cu spatele la o stâncă masivă, albicioasă, şi îşi ţinea gleznele sub el. Tufişurile, care creşteau peste tot, îl ascundeau.

Era poziţia de vânătoare a Roşiilor. Dar Tegger vâna doar prin intermediul minţii sale, căutându-l pe Tegger. Mâinile lui se jucau absente cu sabia, lustruindu-i ascuţişul.

Gândurile alunecau repede pe suprafaţa minţii. Dacă le lăsa să pătrundă mai adânc, trebuia să se gândească la Warvia. Ştia că nu-şi putea permite asta.

Susurul constant al apei îi dădea dreptate. N-ar fi auzit apropiindu-se nicio creatură. Poate că ar fi mirosit-o, sau ar fi remarcat mişcări în tufişurile din jurul său. Sabia constituia o apărare suficientă.

Toată acţiunea era pe ţărm. Uneori, negocierile se transformau în partide de înot.

O sabie puteai s-o foloseşti şi împotriva ta. Nu trebuia decât s-o întorci. Să sară de pe vârful stâncii? Gândul abia îi zgârie suprafaţa minţii.

— Tegger hooki-Thandarthal!

Într-o clipă, Tegger sări pe stâncă şi îşi roti o dată sabia pe deasupra capului, înainte ca mintea sa să reacţioneze. *Vampirii nu vorbesc. Ce*...?

O voce puţin mai tare decât clipocitul fluviului, dar destul de joasă ca Tegger să şi-o fi imaginat, spuse:

— Nu-ţi fac niciun rău Tegger. Eu îndeplinesc dorinţele.

Nu se vedea nicio fiinţă în jurul lui.

— Dorinţe? întrebă Tegger. Fusese găsit de un spirit?

— Odată, am fost o femeie vie. Acum îi ajut pe alţii, în speranţa că vor deveni mai buni. Ce-ai vrea să ai de la mine?

— Aş vrea să mor.

Urmă o pauză, apoi vocea se auzi din nou.

— Ar fi o mare pierdere.

Tegger percepu sunetul unui efort imens, în spatele şoaptei. Cumva, realiză că sabia sa nu putea să fie suficient de rapidă.

— Aşteaptă! spuse el.

— Aştept.

Acum, şoapta era mult mai apropiată.

Tegger vorbise de două ori fără să se gândească. Acum scăpase de o moarte rapidă. Asta voia? Dar dacă dorinţele puteau fi îndeplinite…

— Ceva s-a întâmplat noaptea trecută. Aş vrea să nu se fi întâmplat.

— Asta nu se poate.

Fiecare bărbat de pe Vehiculul Doi, indiferent de formă, de structură sau de felul de alimentaţie se împerechease cu perechea lui. *Ei* trebuiau să moară, gândi Tegger. Dar femeia?… Asta era tot ce ştia. Chiar şi Warvia, gândi el, deşi mintea sa respinsese ideea.

I-au făcut asta Warviei, mie. Au fost Vampirii! Pot să ucid jumătate din noi cu o dorinţă? Fără apărare, ar muri şi ceilalţi. Tribul lui Ginjerofer… Brusc, îşi imagină cum urmau să cadă triburile Roşiilor în faţa invaziei Vampirilor. Bărbaţi şi femei, incapabili să mai aibă încredere unul în altul, se vor despărţi furioşi. Familiile şi triburile se vor dezintegra. Vampirii îi vor lua pe toţi, unul câte unul.

— Aş vrea să ucizi toţi Vampirii de sub Arcadă, spuse el.

— Nu am o asemenea putere, veni răspunsul şoaptei.

— Atunci, ce putere ai?

— Tegger, eu sunt o minte şi o voce. Ştiu multe lucruri. Uneori, văd unele lucruri înaintea ta. Nu mint niciodată.

„O creatură nefolositoare”, gândi Tegger, apoi rosti cu glas tare:

— Spiritule, intenţiile tale bune îţi depăşesc posibilităţile. Ce-ar fi dacă aş vrea un peşte să-l mănânc?

— Asta pot să fac. Vrei să aştepţi?

— Vreau, dar de ce?

— Eu nu trebuie să fiu văzută. Aş putea mult mai repede să-ţi spun cum să-ţi prinzi singur peştele.

Adevărat, pe ţărm era multă agitaţie.

— Ai un nume?

— Spune-mi cum doreşti.

— Şoapta.

— Bun.

— Şoaptă, vreau să omor Vampirii.

— Asta vor toţi tovarăşii tăi. Ai să te întorci la ei?

— Nu! se scutură brusc Tegger.

— Gândeşte-te la lucrurile de care ai avea nevoie. Deja, ar trebui să ştii că puterea Vampirilor ajunge mai departe decât sabia ta…

Tegger bombănea, ţinându-şi capul foarte plecat şi palmele peste urechi. Şoapta îl aşteptă să termine, apoi spuse:

— Aveţi nevoie de apărare. Ar trebui să facem o listă.

— Şoaptă, nu vreau să vorbesc cu niciunul dintre ei.

Începuse să-şi amintească că, de-a lungul *falanului* de nopţi petrecute printre oamenii lui Thurl, el şi Warvia încercaseră să le explice de ce natura lor monogamică îi făcea să reziste ispitei Vampirilor. Lucrul acesta le iritase pe celelalte specii.

— În primul vehicul, nu se găseşte nimeni, cu excepţia lui Harpster, spuse Şoapta. Harpster doarme. Chiar dacă se trezeşte, nu te va deranja! Ia tot ce-ţi trebuie.

* * *

Vala ar fi vrut să pătrundă în spiritul lucrurilor.

Apa era rece. Trebuia să fii activ ca să-ţi păstrezi căldura corpului. Se părea că se hotărâseră să se spele unii pe alţii. Discuţiile ce implicau fizionomiile şi *rishathra* erau purtate mai mult prin semne. Chitakumishad şi Rooballabl încercau să găsească o poziţie care să-l lase pe Chit cu

gura deasupra apei. Beedj şi Twuk priveau şi făceau sugestii. Prin spălare, fuseseră înlăturaţi toţi paraziţii, dar Culegătorii se obişnuiseră să-i caute şi-i găseau până şi pe cei mai insignifianţi.

Barok se răsuci râzând. O apucă pe Vala de umeri şi o întoarse cu spatele la el. Apoi, începu să-i frece spatele cu un ghemotoc de vegetale acvatice.

Erau cu toţii minunat de prietenoşi, aşa cum ar fi fost normal între specii care nu concurau pentru aceleaşi lucruri, care aveau nevoi diferite. Toate ar fi fost bune, dacă şi Warvia şi Tegger ar fi venit alegând din cabina vehiculului, ţinându-se de mână.

Valavirgillin privi peste umăr. Zgomotul valurilor înghiţi o bună parte din vocea ei scăzută.

— Sabarokaresh, am nevoie de ajutorul tău. Al tău, al lui Kaywerbrimmis şi al lui Chitakumishad.

Barok continua ce începuse.

— Ce fel de ajutor?

— Să veniţi cu mine, când am să caut în Vehiculul Doi.

Mâinile bărbatului încetară s-o mai frece. Acesta se uită împrejur.

— Nu cred că ar trebui să-l deranjăm pe Chit.

— Nu. Crezi că asta o să-l aducă la muncă?

— S-ar putea să se înece singur. Iată-l pe Kay acolo.

Era o privelişte neobişnuită.

Puţin mai încolo, Kaywerbrimmis era întins pe burtă, mai mult în apă, şi desena hărţi în noroi cu degetul. O Făptură neidentificabilă a Fluviului îl sfătuia. Vala se răsuci pe cealaltă parte şi întrebă:

— Ai învăţat ceva?

— Poate.

— Ne oferi câteva frânturi din timpul tău, mie şi lui Barok?

Kay privi în jur, îi studie figura şi decise să nu pună întrebări. Sări în picioare şi o porni alături, la fel de gol ca şi ei. Nu mai era nicio şansă ca Vala să ajungă la grămăjoara ei de haine.

I-ar fi plăcut să meargă dezbrăcată, dacă ploaia ar mai fi încetat. Oare hainele erau atât de periculoase? Nu se punea numai problema de a rămâne curat. Un Vampir putea să înveţe că există sânge sub miasma hainelor ţesute sau a celor din piele tăbăcită.

Acum, nu-şi dorea hainele, ci numai traista.

Dar o femeie goală cu traista pe umăr, ar fi fost o imagine destul de nefirească.

… Oh, fără îndoială, totul trebuia să fie cât mai normal.

Când cei trei se depărtaseră suficient pentru a mai putea fi auziţi de cineva, Vala întrebă:

— Kay, cum s-a comportat Warvia… ?

— A *rishat* cu noi toţi.

Ea se urcase pe treapta laterală a vehiculului.

— A deranjat-o?

— Da. De câteva ori, a încercat să iasă afară. Poate dorea să scape de noi, sau să meargă la Vampiri. Oricum, aceştia i-ar fi venit de hac. Greşeşte când crede că este imună.

— Kay, nimeni n-a crezut că…

— *Warvia* a crezut. N-am *putut* s-o las afară. Când s-a luminat de ziuă, am încercat s-o calmăm. – Bărbatul vorbea cu dinţii încleştaţi. – Nu este bine. Poate că o femeie sau cineva care n-a fost acolo ar reuşi s-o facă să vorbească.

— Am să încerc eu, spuse Vala.

Deschise încuietoarea şi pătrunse în interiorul vehiculului.

Înăuntru, nu era prea întuneric. Lumina se strecura prin turela tunului. Vala adulmecă mirosul fostei încărcături şi aşteptă să i se obişnuiască ochii cu penumbra.

Praf de puşcă. Minch şi piperpraz. Cantităţi mari de iarbă pentru Twuk şi Paroom. Săpun: un material ciudat, fabricat de speciile situate foarte departe, spre tribord. Încercă să miroasă şi vechile miasme, sudoarea îngheţată a oamenilor ascunşi de atacatori, agonia celor răniţi; dar toate fuseseră curăţate. Nu se simţea deloc miros de sânge.

Urcă scara, către cabina tunului. Nici urmă de Tegger.

Kaywerbrimmis îi atinse călcâiul. Vala tresări puţin.

— Oh flup, oh flup, eram atât de convinsă că o să găsesc totul acoperit cu sânge! Probabil că Tegger a ghicit, şi cum ar fi putut Warvia să-l mintă? *Warvia*!

Picioarele ei se bălăngăneau letargic în faţa deschiderii pentru tun. Vala se strecură până la brâu prin deschizătură.

— Warvia, unde este el?

Warvia nu răspunse.

— Ei bine, cum a primit vestea?

— E mort pe dinăuntru, răspunse ea de data aceasta.

— Warvia, aliat scump, nimeni nu a crezut cu adevărat că tu eşti imună la miasma Vampirilor!

— Am crezut că mă va ucide, spuse Warvia. Nici măcar nu i-a trecut prin cap asta.

— Putem face ceva pentru el?

— Bănuiesc că vrea să rămână singur.

— Dar pentru tine?

— Şi eu vreau acelaşi lucru.

Vala se lăsă să alunece pe scară în jos.

— Nu cred că o să se rătăcească, spuse Kaywerbrimmis. Se poate ghida după fluviu sau după urmele roţilor. E posibil să aibă nevoie de ceva timp ca să digere ceea ce s-a întâmplat. Ca să se răzgândească.

Ea dădu din cap în semiobscuritate.

— Vala, trebuie să punem vehiculele în mişcare!

— Acum, o să preiau eu poziţia din urmă.

Poate că, în timp ce pregăteau Vehiculul Unu, îi rămânea timp să-l caute pe Tegger. Dar nu credea nici ea că va fi posibil.

— Supravegheaz-o bine pe Warvia. Sau să o iau cu mine?

— Cred că ar fi mai bine. Tu eşti Şefa, iar ea are cei mai buni ochi…

— Alta nu este…

— Este o scuză decentă. Dar ar putea să vorbească cu tine, deoarece…

Se oprise.

— Pentru că nu a *rishat* cu nimeni din Vehiculul Unu, nu-i aşa?

— Exact.

— Eşti bărbat, Kay…

— Şefa, pur şi simplu, nu ştiu care sunt sentimentele lui Tegger acum. Un asemenea lucru nu li s-a mai *întâmplat* Roşiilor.

* * *

Tegger îşi dăduse drumul fără zgomot de pe turela tunului. Nu se zărea nicio fiinţă prin împrejurimi, iar el sărise atunci când o voce îi şoptise foarte aproape de ureche:

— Ai tot ce-ţi trebuie pentru călătorie?

— Ştergare şi nişte piperpraz, murmură el, stând ghemuit. Săpun. Haine curate. Sabia mea. Am să urmez fluviul, aşa că n-o să am nevoie de gamelă. Pe aceasta am umplut-o cu alcool. S-ar putea dovedi o marfă utilă.

— Nu pentru băut, sper!

— Combustibilul arde, răspunse el, apoi gândi: „*Nu este treaba ta*!”

— Plănuieşti să omori la-ntâmplare? Sau ceva mai organizat?

— Nu *ştiu* nimic. Ei trăiesc sub un oraş-uzină, o structură mare, plutitoare. Şoaptă, dacă noi…

— Dacă tu.

— Dacă nu le pot distruge refugiul, nu obţin nimic. Dacă nu… dacă nu pot face ceva… grandios…

— Pentru onoarea ta?

— Da. Ce ar face Warvia? Acum nu mai sunt nimic. Trebuie să fac singur ceva.

— Dorinţa!

— Să distrug Cuibul din Umbră.

— Tu trebuie să te străduieşti.

— Fă-l să cadă! Striveşte-i dedesubt.

— Ar putea fi dificil.

— Dificil?

Tegger îşi ridică pe umeri legătura cu lucruri. Remarcă trei Oameni-Maşină în pielea goală ce intrau în Vehiculul Doi. Nu era niciun pericol, deşi, după aceea, ar fi fost posibil să cerceteze şi celălalt vehicul. Tegger îşi făcu loc printre tufele dese.

Continua să-şi vorbească sieşi sau aerului din jur:

— Dificil. Este imposibil! Nu pot da buzna într-un cuib de Vampiri. Dacă aş reuşi să ajung deasupra lor, în fabrica plutitoare – dar pentru asta ar trebui să zbor.

— Ce ascunde Valavirgillin? îl întrerupse Şoapta.

— Oamenii-Maşină au secretele lor, răspunse Tegger.

— Ştia că tu şi cu Warvia nu veţi rezista ispitei Vampirilor. Totuşi, speră că micuţa ei armată va putea învinge. Cunoaşte ceva pe care nimeni altcineva nu-l mai ştie?

Mintea lui Tegger încerca să se calmeze; geamătul i se ridicase în gât. *Îl auziseră. O să-l găsească*... Mintea sa, nu trebuia să-şi piardă minţile din cauza isteriilor corpului. *Gândeşte*!

Primul gând coerent pe care-l avu, după o perioadă de timp, a fost că tocmai auzise primul ordin *real* al Şoaptei, indiferent de formulare.

Louis Wu, din specia Oamenii Sferei, vizitase tribul lui Ginjerofer. Şi Valavirgillin îl cunoştea... îl cunoştea mai bine, de vreme ce *rishathra* se număra printre îndeletnicirile ei. Îi destăinuise oare Louis Wu ceva?

Şi o văzuse umblând goală, cu câteva clipe în urmă.

— Trebuie să-şi fi lăsat traista împreună cu hainele. Şoaptă, unde sunt hainele lui Valavirgillin?

— Priveşte de-a lungul ţărmului... acolo. Traista este pe ţărm, dar poţi ajunge la ea cu un băţ.

— Şoaptă, eu nu sunt hoţ! Vreau doar să văd.

— Dar dacă Valavirgillin ascunde cunoştinţe care le-ar fi de folos tovarăşilor ei?

— Informaţia este o proprietate.

Nu-i mai răspunse nimeni.

— Am înnebunit? se întrebă cu glas tare.

Spiritul nu-i oferise nimic pe care propria sa minte să nu-l fi născocit. Ce s-ar întâmpla cu el dacă l-ar scoate cineva din minţi? Exista o Şoaptă?

Warvia suferise un şoc teribil. Cum se simţea ea? Adevărul oribil era că ea ar fi putut să fie la fel de ţicnită ca şi el!

Tegger începu să se furişeze prin tufişuri, asemeni unui prădător, prada fiind un rucsac de piele care nu-i aparţinea. După câteva minute se opri şi-şi ciuli urechile, încercând să audă foşnetul tufişurilor, Şoapta sau pe tovarăşii săi. Nimic.

O luase deja razna, dacă ajunsese să suspecteze femeia din specia Oamenilor-Maşină. Acesta era, cu adevărat, războiul lui Valavirgillin. Ea îi implicase pe Demoni, atunci când doar un megaloman ar fi păstrat comanda numai pentru sine. Armele ei valorau cât vieţile lor…

Dar aici erau hainele ei, spălate şi puse la uscat pe tufe, iar rucsacul era agăţat alături. Putea să arunce o privire.

Nu avea nevoie să se arate. Cu vârful sabiei, ajungea până la el. Îl strecură sub curea şi o trase spre el, apoi se târî pe burtă înapoi în tufişuri.

Rucsacul se deschidea simplu, aidoma altora pe care le văzuse, dar, spre deosebire de acelea, acesta avea multe buzunare; în plus, pe dinafară era confecţionat din piele, căptuşită cu o ţesătură foarte fină. Aprinzătorul Valei era la fel de bun ca al lui, fiind adus de neguţători de la o mare depărtare. O pătură, nişte sufertaşe ciudate (goale), o cutie care conţinea săpun lichid, gloanţe şi un pistol descărcat.

Pistolul: pentru Tegger, reprezenta diferenţa dintre viaţă şi moarte, dintre hoţ şi – nu exista cuvânt pentru ceea ce devenise el acum, pentru Warvia, dar orice hominid cunoştea cuvântul *hoţ*.

— Te-ai ţicnit, îşi spuse.

Încercă să aşeze lucrurile aşa cum le găsise. Oare putea să împingă şi rucsacul la loc fără să fie suspectat?

— Nu deţin titlu pentru praful de foc al Oamenilor-Maşină, continuă să vorbească în şoaptă. Furtul acestui secret ar fi într-adevăr *furt*.

Răsuci rucsacul şi-l deschise din nou. Se simţea ceva *rece*.

Căptuşeala: era *rece*, o răcoare care diminua în urma atingerii sale.

O frecă între degete. Ţesătura era atât de fină încât urzeala nu se vedea nici de aproape. Avea straturi, mai multe straturi.

Separă unul şi trase. Un material obişnuit s-ar fi deşirat, iar stratul s-ar fi detaşat.

Era un material robust şi foarte fin. Nu ştia cum să-l mai pună la loc. Ce era?

Ce urmărea să facă Şoapta cu el?

Îl îndesă sub kiltul lui. Acolo ar fi fost găsit mai greu decât în rucsacul său. Apoi îngrămădi rapid lucrurile în rucsacul Valei şi, cu ajutorul sabiei, îl aşeză la loc pe tufă, poate chiar aceeaşi.

Foştii săi tovarăşi erau împrăştiaţi peste tot, pe ţărm şi în tufişuri. Poate că îl vânau. Mai bine să-şi vadă de drum.

* * *

Tegger străbătuse de-a buşilea tufişurile până ce acestea se terminaseră. Apoi, alergase pe ţărmul noroios şi se ascunsese în ceaţa ce devenise tot mai densă.

Fluviul se lăţea, la fel şi ţărmul noroios. Vehiculele nu se mai zăreau.

Tegger nu era îngrijorat din cauza Oamenilor Fluviului. Era convins că ochii lor, care trebuiau să vadă atât prin aer, cât şi prin apă, n-ar fi fost în stare să-l identifice. În plus, aceştia nu înotau la fel de repede pe cât putea el să alerge, iar cu mersul nu se împăcau deloc. Cum ar reuşi să-i informeze pe cei din vehicule? Depăşise până şi veştile despre el.

Acum, Tegger acţiona pe cont propriu.

Ceea ce ştia, îi sfâşia pieptul. Deşi patru specii străine îi fuseseră aliaţi şi prieteni, se gândea puţin la ele. Îi părea rău însă de Warvia. Niciodată de la împerecherea lor, niciodată, din copilăria lui sau a ei, nu fuseseră separaţi mai mult de o zi.

Lumea trebuia să se schimbe, înainte să mai poată da vreodată ochii cu ea.

Pe măsură ce alerga, aspectul fluviului se modifica. Nisip. Pietriş. Un şir de copaci îşi făcuseră loc pe lângă o stâncă golaşă, ajungând aproape până în apă. Albia se îngusta aici şi fusese nevoit să se caţere pe o latură a stâncii pentru a se uita în jur. Trei Vampiri şi un bebeluş, abia vizibili prin umbra slabă aruncată de o stâncă de pe celălalt ţărm, îl priveau cum fuge de ei, dar nu-l urmăriseră.

Ziua se sfârşise, dar el continua să alerge.

8.
Pentru că nu era Warvia…

Ploua încontinuu de la prânz. Valavirgillin încerca să găsească locuri de trecere peste stânca golaşă, dar pretutindeni dădea doar de noroi. Înclinându-se, alunecând, dar niciodată în pericol de a se răsturna, vehiculele înaintau în aval spre Cuibul din Umbră.

Când întunericul mâncă un pic din marginea soarelui, Vala îşi instalase deja dispozitivul militar.

Acolo, fluviul avea lăţimea de patru sute de paşi. Rooballabl şi Fudghabladl urmau să fie şi ei în siguranţă. Vehiculele îşi umpluseră rezervoarele de apă, apoi, urcaseră din nou spre creastă. Munţii apropiaţi puteau fi consideraţi picioarele Barierei de Flacără, chiar şi cei mai mari.

Vehiculele înaintaseră greoi, atente să nu alunece pe pantă. Oare ploaia îi încetinise pe Vampiri, aşa cum o încetinise şi pe ea? Ar fi trebuit să campeze mai devreme.

Totuşi, mai era încă lumină atunci când ajunseseră pe poziţiile alese.

Aranjase vehiculele spate în spate, nu prea aproape, cu tunurile îndreptate spre exterior. Cei care trebuiau să-şi pregătească mâncarea, o făceau sub un coviltir, profitând de ultimele raze ale soarelui. Warvia vânase câteva creaturi suficient de mari pentru a le împărţi cu Oamenii-Maşină. Înainte de a se întuneca, îşi spălaseră şi îşi aşezaseră ştergarele cât mai departe de vehicule.

Culegătorii se retrăseseră. Nu le plăcea ploaia şi aveau nevoie de somn. Ceilalţi sporovăiau, dormeau sau, mai degrabă, aşteptau.

Vala ar fi primit cu plăcere sfatul Demonilor. Aceştia erau cocoţaţi pe un vârf golaş de granit ce domina Cuibul din Umbră. Vorbeau în propria lor limbă şi stăteau cu spatele la ei şi la focul ce dădea să se stingă. Valavirgillin vedea doar doi, dar i se păruse că aude mai multe voci.

Ceilalţi hominizi îi lăsaseră pe Oamenii-Maşină să conducă discuţia.

— Vampirii, care s-ar aventura atât de departe, ar fi extenuaţi de urcuşul dealului. Tot mirosul nostru este pe ştergare. Asta o să-i distragă. Atunci vor fi o ţintă uşoară.

Oferă-mi gândul tău. Ce-mi scapă?

— Vampirii se vor întoarce din locurile unde vânează, interveni Barok. Nu se aşteaptă să aibă vânat atât de aproape de cuibul lor. N-au mai lăsat nicio pradă.

— O să vedem.

— Când vor veni, o să apară în hoarde, fu de părere Chit.

— Adu-mi aminte atunci, bravă Kay. Am scos mai mult de trei butoaie cu pietriş de râu, Vala. Avem nevoie de mai mult? Va trebui să utilizăm praful, dar ne putem economisi obuzele.

— Perfect.

— Ce mai face Warvia?

— Warvia hooki-Murf Thandarthal, interveni femeia Roşie, poate vorbi pentru ea. Warvia este sănătoasă. Aveţi vreun semn de la Tegger?

— Am descoperit că lipsesc câteva lucruri, spuse Vala. Elemente de supravieţuire, suficiente pentru a umple un rucsac, şi toate de la Vehiculul Unu. Tegger trebuie să fie cel mai rapid hoţ în viaţă.

Şi rucsacul ei fusese scotocit, dar nimic nu părea să lipsească. Asta, însă, n-o mai menţionase.

— Întrebarea următoare: ce facem mâine? Harpster? Buciuma?

— Vino să vezi, spuse Buciuma.

Vala se urcă pe stâncă. Era aproape plată în vârf şi rece la pipăit. Remarcă şi faptul că Warvia venise după ea. Se aşeză şi o trase şi pe femeia Roşie alături.

În aval, Casamoale se bifurca de mai multe ori. Privirea ei urmărea firul principal, până unde plonja în umbră. Uzina plutitoare era ameninţător de aproape, şi părea imensă.

Buciuma nu avea aproape niciun miros, în afara celui de blană udă. Spuse:

— Valavirgillin, poţi să vezi sub Oraşul Plutitor? întrebă ea. Remarci acele laţuri ce se clatină foarte aproape, chiar în centru?

Semăna cu ceea ce descrisese Tegger, un disc care se bomba în sus, în mijloc. Sub el… sub era el întuneric, iar spre margini părea că foşgăie ceva.

— Nu, spuse Vala cu regret.

— Eu da, interveni Warvia. Am să vă fac o schiţă când se va lumina.

— Warvia, acea spirală ce se leagănă este o rampă suficient de lată pentru maşinării grele. Ea are zimţi pe una dintre laturi, pentru ca maşinile să nu alunece, şi trepte de cealaltă parte. Vreme de câteva generaţii, niciun ochi n-a văzut aceste lucruri. Descrierea pe care ai auzit-o este mai veche de douăzeci de vieţi, depozitată într-o Bibliotecă ce se află departe, spre sensul de rotaţie şi care mi-a fost oferită cu câteva zile în urmă, la fortul lui Thurl.

Oferită cum? Comunicaţia era, însă, un secret al Demonilor şi nu trebuia să-i pese acum de asta…

— Voi aveţi hărţi ale lucrului plutitor? întrebă Vala.

— Desigur, dar ele sunt de dinainte de Prăbuşirea Oraşelor – au fost făcute înainte ca atât de multe lucruri să înceteze să mai funcţioneze. Detaliile au ajuns la mine abia ieri, când eram deasupra norilor.

— Asta…

— Nu atinge solul, spuse Warvia.

— Mi-a fost teamă de asta, răspunse Buciuma.

— Niciunul dintre noi n-a mai fost atât de aproape, de foarte multă vreme. Nu avea rost înainte ca Louis Wu să fiarbă marea, iar apoi a fost prea periculos…

— Warvia, ce spui? îl întrerupse Vala. Rampa nu atinge solul?

— Am probleme din cauza distanţei, Valavirgillin, dar pot să spun că atârnă în aer. Partea sa de jos se îndreaptă şi devine plată, ca o lopată, dar se află mai sus decât Vampirii din jurul ei.

— Nu ne aşteptam la asta, spuse Buciuma. Am fi preferat să forţăm o intrare în Oraşul Plutitor. Atunci, Vampirii ar fi fost nevoiţi să vină după noi pe o cale îngustă. Ei preferă să se bulucească. La acea înălţime, se puteau confrunta şi cu lumina zilei.

Vala reuşi să-şi păstreze cu greu calmul. O practică îndelungată o ajuta să facă acest lucru surprinzător de uşor.

— Înţeleg. Dar cum putem ajunge acolo?

— Eu nu văd nicio cale, spuse Harpster, dar mai există şi alte minţi aici, în afară de ale noastre. Să le punem să gândească!

* * *

Fugea prin burniţă şi prin ceaţa deasă, fugea să-şi salveze viaţa. Aţintindu-şi în permanenţă privirea acolo unde pune piciorul, Tegger n-ar fi văzut nicio ameninţare. O mirosea, însă, o respira, ca şi cum amintirea Warviei l-ar fi lovit peste faţă. Se opri să-şi recapete echilibrul şi să-şi ia arma de pe umăr.

Îşi trecu degetele peste faţă. Se aplecă şi căută înainte şi înapoi, până ce urechile şi ochii prinseră sunetul şi imaginea.

Cântecul ei avea accente de agonie. Tegger simţi o împunsătură la nivelul gâtului. Apoi, cântecul se opri brusc. El îşi acoperi urechile cu palmele şi începu să alerge.

Alerga.

Cunoştea acel miros! Ea era în urma lui, trăgea să moară, dar, cu miasma sa în nări, o vedea mult mai clar decât propriile picioare. Mantia din piele pe care o purta era zdrenţuită şi prea mare pentru ea – îşi întinsese faldurile ca două aripi, pentru a-şi dezveli goliciunea. Cântecul ei era pătrunzător de dulce. Era subţire şi foarte palidă, probabil o

adolescentă, cu păr des şi alb, cu vârfurile caninilor distingându-se peste buzele roşii.

Vampirii! Noapte de noapte, cântaseră în afara zidului lui Thurl. Tegger era mai puternic decât ademenirea lor. O spusese şi o repetase mereu. Dar acea miasmă purtată de vânt era veche, pentru el era mirosul Warviei din perioada prietenoasă a ciclului ei; doar puţin mai puternic. Încercă să respire profund, pentru a o îndepărta din nas, din minte, şi continuă să fugă…

… ieşi din ceaţă şi se opri.

Mai mult de un *falan*, studiase harta, harta în relief pe care o desenaseră dincolo de bălegarul lui Thurl. Acum, parcă o vedea, ca de la nivelul ochiului unei furnici.

Se căţără pe deal şi se ascunse în spatele unui bolovan, pentru a nu fi văzut de creaturile din jurul Oraşului Plutitor, înainte de a îndrăzni să privească din nou.

O furnică uitându-se la muşuroiul său. Era încă foarte departe, dar nu pentru ochii unui Roşu. Se vedeau nişte forme umane ce se comportau aidoma oamenilor. Se mişcau ca şi cum ar fi depus o muncă, sau se adunau în mici grupuri sociale. Unele cărau greutăţi care, după felul cum erau purtate, puteau fi copii. Se mişcau înăuntrul şi în afara umbrei negre aşternute sub un disc uriaş, o masă ca a unui întreg oraş ce plutea peste ei.

Demonii îl numiseră complex industrial, dar Tegger îl asemuia mai degrabă cu o aşezare de-a Constructorilor Oraşului. Acum, un oraş al Vampirilor.

Nu văzuse mai mult de douăzeci de Vampiri, inclusiv cei întâlniţi în aval, dar probabil că erau cu miile, ascunşi în umbră. „Dacă Oraşul Plutitor s-ar prăbuşi, i-ar strivi pe cei mai mulţi dintre ei”, gândi el.

Remarcase ceva ce atârna, asemeni unei scări în spirală fără suport. Nu reuşea să-i vadă capătul de jos. Oare ar fi putut să se urce pe ea?

Cum să ajungă acolo? Din câte-şi dădea seama, privind printre vălătucii de ceaţă în continuă mişcare, Oraşul Plutitor se afla la două sute de paşi în aval, de-a lungul unui vast ţărm noroios şi plat, în care Casamoale îşi săpase mai

multe canale. Canalul principal trecea pe sub oraş, dar multe îl ocoleau. Ici şi colo, de-a lungul râului, se vedeau Vampiri ieşiţi în plină lumină ca să bea apă.

Foarte aproape de Cuibul din Umbră, canalele fluviului ocoleau un lucru extraordinar – o placă pătrată înclinată, în mod evident artificială şi pe jumătate îngropată în mâl. Fără-ndoială, era o relicvă rămasă de la Prăbuşirea Oraşelor. Vampirii din preajmă nu păreau că o evită.

Păcat că nu putea să înoate. Ar fi fost în stare să se ascundă sub apă şi să fie dus de curent acolo? Sau ar fi îngheţat? Sau Vampirii ar fi fost prea aproape şi miasma lor i-ar fi venit de hac? Pentru că mirosul femeii Vampir era încă prezent în mintea sa, dacă nu şi în nări.

Dar Oamenii Fluviului? Era dornic să le ceară ajutorul.

Burniţa îi blocă vederea, o ploaie fină îl spălă din cap până-n picioare, iar o voce din interiorul ei îi şopti la ureche.

— Eşti cu adevărat puternic, aşa cum ai crezut.

Tegger fornăi. *O femeie neînarmată: nicio provocare, doar o crimă*. Mintea sa abandonase deja ceea ce îl învăţase despre sine Vampirul muribund şi dăduse peste o altă nelămurire.

— Cum ai reuşit să mi-o iei înainte, Şoaptă?

Linişte.

Tegger începea să creadă că Şoapta era o maşină, ceva părăsit de dinainte de Prăbuşirea Oraşelor. Sau poate un spirit ce stăpânea secrete îngrozitoare. Şoapta nu răspundea la întrebări în legătură cu ea. Mai bine să încerce altceva.

— Există vreo cale să fac să cadă Oraşul Plutitor peste Cuibul din Umbră?

— Eu nu cunosc niciuna.

— Tatăl meu mi-a spus. Constructorii Oraşului făceau fulgerele să curgă prin fire argintii, pentru a le da putere. Am putea să le oprim! Să găsim firele şi să le rupem!

— Platformele plutitoare nu utilizează putere pentru a pluti, dar a fost nevoie de putere pentru a fi făcute, îl lămuri Şoapta. Ele au fost construite ca să respingă *scrith*-ul, pardoseala Arcadei, şi asta este tot ce fac.

Atunci, era imposibil. Întotdeauna, fusese imposibil.

— Ştii atât de multe..., vorbi Tegger, cu vocea plină de amărăciune. Te ascunzi atât de bine. Eşti cumva un Demon?

Tăcere.

Se putea considera că distanţa nu însemna nimic pentru un spirit. Sau că imaginaţia unui nebun era la fel de rapidă ca şi gândirea. Sau, dacă un Culegător aleargă mai repede decât Roşii, mai repede decât Tegger cel speriat de moarte, atunci altcineva ar fi fost în stare să alerge mai repede decât Culegătorii.

Demonii, însă, nu puteau. Indiferent ce era, deşi Demonii se eschivau la fel de mult ca şi ea, Şoapta, nu era în niciun caz Demon.

Burniţa cernea în rafale. Întunericul era aproape deplin. Prin spărturile norilor, Tegger putea zări, când şi când, o lumină verticală alb-albăstrie – Arcada rămânea neschimbată, orice s-ar fi întâmplat în universul lui.

Activitatea de sub masa plutitoare sporise, aprecie Tegger. Era normal, de vreme ce se întunecase... Vampirii se trezeau.

— Va trebui să ne ascundem, spuse Tegger.

— Eu văd un loc, dar s-ar putea să nu-ţi fie de folos.

— De ce nu? întrebă el, şi instantaneu deveni conştient de sudoarea care-i acoperise braţele. Îl udase şi ploaia, dar mirosul pe care-l degaja ar fi atras toţi Vampirii pe o distanţă de o zi de mers.

Aşteptă până ce întunericul adus de noapte şi ceaţă deveni iar deplin şi nu mai auzi nimic de la Şoaptă. Abia atunci, târându-se în patru labe, începu să coboare spre râu. Îşi trase sabia, înainte de a intra în apă. Cine ştie ce mai mişuna şi în apa maronie. Iar dacă vreun peşte se atingea de el, avea şi masa asigurată.

Se opri atunci când apa îi ajunse la kilt. Oare cârpa aceea a lui Valavirgillin, putea să fie udată?

Îşi dezbrăcă kiltul. Era un material ca o peliculă, foarte fin ţesut şi foarte rezistent. Îşi văzuse mâna prin el mai devreme, acum, însă, era mult prea întuneric. Îi simţise

prezenţa pentru că devenise rece, deşi nu fusese rece deloc atunci când îl îndesase sub kiltul său. Timp de o jumătate de zi, cât alergase, uitase complet de el.

Afundă un colţ al materialului în râu.

Nu se topea. Bun. Dar celălalt colţ al materialului, pe care îl ţinea între degete, deveni instantaneu la fel de rece ca şi râul care îi spăla picioarele.

Se scufundă şi el în apă. Se frecă în grabă cu muşchi, ţâşni repede afară şi tot repede se şi uscă. Faptul că alergase, îl ajutase să nu sufere de frig prin ploaie şi vânt, dar acum nu mai alerga. Mai avea un poncho în rucsac şi un aprinzător.

Bucata de ţesătură furată era ca o conductă pentru căldură şi frig. Ce s-ar întâmpla…

— Şoaptă, ce s-ar întâmpla dacă aş pune pe foc un colţ al cârpei lui Valavirgillin? Ar arde? Ar deveni prea încins ca să-l mai pot ţine?

Nicăieri, pe ţărmul acela noroios şi întins, n-ar fi putut să se afle Şoapta.

Mintea îi spunea că ar fi fost o nebunie să aprindă un foc. Hominizii utilizau focul. Oricât ar fi fost Vampirii de proşti, tot învăţaseră să caute focul. Oricum, erau doar întrebări fără răspuns.

Îşi ridică puţin capul şi dădu ştergarul la o parte, tocmai la timp pentru a observa şase Vampiri fugind spre el, de-a lungul ţărmului noroios.

Nu cântau. Nu se acuplau şi nici nu implorau cu trupurile lor. Se apropiau foarte repede. Tegger îşi apucă sabia.

O simplă sabie n-avea cum să-i înspăimânte. Îşi coordonau ritmul, se răsfiraseră puţin şi atacau în haită. Tegger o rupse la fugă spre stânga, lovind încontinuu cu sabia. Doi căzură pe spate, răniţi din pură întâmplare, dar era suficient pentru a-i scoate din luptă, gândi Tegger, mult prea ocupat pentru a mai privi înapoi. Ceilalţi patru îl încercuiră.

Se opri şi începu să se rotească într-o mişcare sacadată. Ţinea sabia vertical şi se rotea, se rotea tot timpul.

Împreună cu prietenii săi, jucase acest joc cu beţele, atunci când erau mici. Părinţii lor luptaseră în acest fel cu Giganţii Ierbii.

Cei doi răniţi se îndepărtau târâş, în sus, spre umbră. Cei rămaşi, trei bărbaţi şi o femeie, nu renunţau la încercuire.

Nu ştiuse – niciunul dintre vânătorii de Vampiri nu ştiuse – că, atunci când numărul Vampirilor îl depăşea pe cel al victimelor de şase ori, aceştia nu se mai oboseau să le ademenească, nici cu cântece, nici chiar cu miros. Pur şi simplu, atacau direct.

Trebuia să ajungă la vehicule, dacă supravieţuia. Trebuia să le spună celorlalţi. Chiar dacă ar fi fost nevoit să o înfrunte din nou pe Warvia. Warvia.

Vampirii nu păreau a se grăbi deloc. Nici nu aveau motiv s-o facă. Alţii începuseră să coboare dinspre Cuibul din Umbră. Şi mai mulţi aveau să se întoarcă din ţinuturile de dincolo de munţi. Se înstăpânise bezna.

— Şoaptă! ţipă el. Ascunde-mă!

Nimic. Ploaia încetase. Se afla pe o plajă întinsă şi noroioasă. De data asta, într-adevăr nu exista niciun loc în care s-ar fi putut ascunde un spirit.

Miasma. Nu era puternică, dar îi pătrundea în cap şi nu voia să iasă. Îşi aminti de celălalt Vampir, îşi aminti cum o ucisese, o omorâse pentru că nu era Warvia. Îşi pierdea minţile şi nu avea motiv să mai aştepte.

Iar femeia îşi desfăcu braţele, implorându-l.

Tegger sări înapoi, se întoarse şi începu să-şi agite sabia. Da! Bărbaţii se apropiau din spate, în timp ce femeia îi ţinea mintea prizonieră. Îşi flutură sabia prin faţa ochilor. Rată a doua fandare, reveni şi străpunse beregata unuia dintre ei. După aceea, se aruncă orbeşte înapoi, acolo unde trebuia să fie femeia. Şi ea se aruncă asupra-i, apucând să-i sfâşie bicepsul cu dinţii, dar sabia lui o pătrunse până la plăsele, şi el simţi cum se dezechilibrează. O rostogoli cu o singură mână. Îşi auzea doar propriile icnete.

Un bărbat se retrăgea, târându-se şi lăsând în urmă o dâră de sânge. Altul părea orb. Al treilea îşi şterse sângele

de pe ochi, tocmai la timp pentru a-l vedea pe Tegger apropiindu-se. Apoi, braţul lui Tegger se înfipse în gâtul lui şi greutatea lui îl doborî în noroi.

Restul a fost ceaţă. Bărbatul se agăţă de umerii lui Tegger şi încercă să-l apropie de dinţii săi. Tegger îl scutură ca pe un şobolan, în timp ce-l sugruma. Femeia aproape ajunsese la râu când Tegger o ajunse din urmă şi îşi recuperă sabia. Călcă prea aproape de un Vampir, pe care-l crezuse mort, simţi cum colţii acestuia i se strâng peste gleznă, izbi cu sabia şi continuă să meargă. Cel orbit venea după el, adulmecând. Tegger fu nevoit să-l lovească de trei ori cu sabia tocită ca un băţ, până ce reuşi să-i reteze capul. Se putea auzi gâfâind aidoma unui erbivor bolnav.

Printre valurile de ceaţă, remarcă forme ce coborau dinspre Cuibul din Umbră.

Rucsacul, nu uita rucsacul. Bun! Şi acum?

— Şoaptă! Ascunde-mă!

— Fugi spre mine! veni răspunsul.

Vocea era o comandă ca un pocnet de bici, cu o urmă de poticneală în pronunţie, şi venea de departe, din aval, chiar dinspre Cuibul din Umbră.

Tegger o rupse la fugă. Străbătuse mai bine de o sută de paşi, când vocea vorbi din nou; de data aceasta, părea să fie mult mai aproape.

— Intră în apă!

Tegger coti la stânga spre apă, şi spre vocea Şoaptei. Se găsea ceva acolo? În întuneric zări o umbră, o umbră prea mare pentru a fi solidă. Şi o fâşie de întuneric… o insulă?

Vampirii nu puteau să înoate, altfel Poporul Apei ar fi trebuit să ştie. Tegger era un locuitor al câmpiei şi nu încercase niciodată să înoate.

Apa era din ce în ce mai adâncă… Îi ajunse mai întâi până la gleznă, apoi până la genunchi… O clipă de pauză, ca să-şi aşeze rucsacul pe spate. Fără kilt. Îl lăsase acolo. Sabia şi-o vârî în teaca de pe spate. Avea nevoie de braţe libere pentru a înota, dacă hominizii înotau ca Rooballabl,

dacă şi Roşii puteau înota. Continuă să înainteze. Adânc până la genunchi, până la genunchi… şi chiar şi mai sus.

— Aici, se auzi Şoapta din depărtare. Mergi spre aval. Străbătu treizeci de paşi prin apa adâncă până la genunchi, pentru a ajunge pe o limbă joasă de noroi întunecat care nu se putea numi *insulă*. Vampirii se adunaseră pe ţărm. Unul, apoi altul păşiră în apă şi porniră către el.

Alergă spre aval, pe limba de noroi, spre o umbră mult prea mare pentru a nu fi decât forma unui vălătuc de ceaţă. Se întreba dacă Vampirii erau în stare să se lupte în timp ce apa le încurca picioarele. Acesta putea fi, într-adevăr, cel mai bun loc pentru asaltul final.

Nu-i era ruşine să moară. *Am omorât o femeie Vampir pentru că nu era Warvia*, îşi spuse din nou. Dar când îi ucisese pe cei şase avusese o senzaţie ca şi cum ar fi omorât-o pe Warvia, iar şi iar, pentru ceea ce făcuse noaptea, şi se simţise mândru.

Dacă va omorî şi mai mulţi Vampiri, Warvia îi va dispărea chiar şi din minte.

În timp ce picioarele sale lipăiau în noroi, umbra monstruoasă se modifică. Acum, era foarte rigidă. Devenise brusc solidă, alături de el. O izbi cu latul sabiei şi *ceva* răsună. O atinse atunci repede cu pumnul.

Nu era o formă de ceaţă. Era rugoasă şi un pic elastică, precum straturile de metal bătut cu ciocanul.

Văzuse chestia aia de la o distanţă mult mai mare. Era o placă înclinată, cu colţuri drepte, evident artificială, măsurând cincisprezece paşi pe cincisprezece, dacă jumătate din ea se afla sub noroi. Se ridica la un unghi de aproape patruzeci de grade. Noroiul se îngrămădise peste ea.

De-a lungul marginilor, se găseau o serie de inele suficient de mari pentru a prinde de ele cabluri. Un suport gros se ridica din mijloc. La unul dintre colţurile vizibile era ceva ce semăna cu un scripete. Dacă existase vreun cablu, dispăruse.

Cel mai ridicat colţ era bombat.

(Şoapta rămăsese tăcută. Şoapta vorbea rareori. Probabil, se aştepta ca el să facă singur toate lucrurile, gândi Tegger. Dar de ce?)

Aici nu se simţea deloc miasma Vampirilor.

Cu sute de *falani* în urmă, când avusese loc Prăbuşirea Oraşelor, se spune că plouase din cer cu vehicule. Majoritatea lor dispăruseră, fiind îngropate, sau ruginiseră. Uneori, puteai găsi carcasa unui vehicul zburător, precum şi folii curbe dintr-un material la fel de transparent ca apa, de regulă sparte. Ferestre. Alteori, dădeai peste lucruri şi mai mari.

Precum o platformă pentru cărat mărfuri prea mari pentru a încăpea într-un vehicul.

Ceaţa când ascundea, când dădea la iveală detalii. Cel mai ridicat colţ al platformei se umfla aidoma unor bule de săpun adunate împreună – cu mai multe faţete – şi, la fel ca în cazul respectivelor, se putea vedea înăuntru. O faţetă era ciudată, ca şi cum ar fi fost acoperită de pânza unei insecte. Celelalte erau transparente.

Când Tegger încercă să se urce pe platformă, constată că aceasta era prea lustruită şi alunecoasă din cauza ploii şi noroiului.

Mai bine să facă ceva. Fără îndoială, trebuia să scape de ultimul val de Vampiri, dar, chiar şi mergând prin apă, aceştia aveau să-l prindă. Tegger se dădu înapoi câţiva paşi, apoi, se repezi spre platformă.

La jumătatea distanţei, reuşise să-şi ia suficient avânt. Sări întinzându-şi braţele şi picioarele. Noroiul nu ajunsese atât de sus. Porţiunea aceea nu mai era din metal, sau era din metal acoperit: o suprafaţă rugoasă care oferea posibilitatea de a te agăţa de ea, chiar dacă era udată de ploaie. Izbuti să se caţere.

Umflătura se dovedi a fi alcătuită dintr-o singură bulă – parţial ferestre, parţial metal vopsit. Ceea ce părea a fi o uşă, atârna doar într-o balama. Degetele lui Tegger găsiră o margine a intrării, se agăţă de ea şi se ridică pentru a pătrunde înăuntru.

Privi înapoi, şi zări o siluetă albicioasă, care-l pândea.

Apoi, mai apăru una. Apoi, se făcură patru.

Tegger se vârî după uşa care atârna. Piciorul său dădu peste nişte resturi. Le ignoră deocamdată. Ridică uşa – nu era grea –, o potrivi la loc şi căută o cale de a o bloca. Exista o încuietoare, dar nu reuşea s-o facă să funcţioneze.

Vampirii începuseră deja să se caţere pe platformă şi să alunece, după care o luau de la capăt.

Uşa nu i-ar fi oprit. Poate doar panta. Altfel, bula le-ar fi devenit de mult vizuină.

— Şoaptă? Ce să mai fac? întrebă fără să aştepte un răspuns.

Nimic. Poate că Şoapta rămăsese jos. Cu Vampirii. Ciudat, dar nu-şi făcea griji în privinţa siguranţei ei.

Tegger îşi dădu jos rucsacul. Avea nevoie de lumină, iar acum nu mai era nicio problemă să aprindă focul. Lovi aprinzătorul până obţinu o flăcăruie.

O clipă, studie resturile. Mai văzuse oasele unei prăzi şi de vite, aşa că simţi un fior prin toate oasele corpului său. Piciorul atinsese şi ceva ce semăna cu panglicile.

Pilotul fusese dintr-o specie necunoscută, mai mare decât Roşii, cu braţe lungi. Acum, hainele i se transformaseră în zdrenţe, pierzându-şi culoarea. Craniul căzuse prea uşor, ca şi cum gâtul s-ar fi rupt când transportorul lovise solul. Avea fălcile puternice ale unui erbivor.

Un schelet de hominid. Cine şi-ar fi închipuit? Demonii nu veniseră după el.

Fără îndoială, la Prăbuşirea Oraşelor, Oamenii Nopţii au fost sătui şi ocupaţi până peste cap. Când au descoperit că nu se pot urca pe epavă, pentru a ajunge la cadavrul din bula de control, s-au lăsat păgubaşi. Nimeni nu va reuşi să se caţere acolo, au raţionat ei, astfel încât nimeni nu va găsi un cadavru abandonat şi nu va reclama neglijenţa Demonilor.

În lumina tremurândă a aprinzătorului, nu putea să vadă Vampirii rămaşi jos. Carcasa strălucea în jurul lui. O fereastră curbă nu era acoperită de reţea, aşa cum crezuse,

ci era spartă, dar bucăţile se ţineau încă. Celelalte erau intacte.

În faţa lui, se distingeau nişte articulaţii sferice, suficient de mari pentru a le apuca cu vârful degetelor, care alunecau orizontal sau vertical. Mai era o uşiţă cât două palme de-ale sale întinse şi alta pe jumătate ca mărime, dar niciuna nu se deschidea. Exista şi un volan pe un postament şi Tegger descoperi că îl putea manevra în toate cele şase direcţii, deşi asta necesita folosirea ambelor mâini şi a întregii sale puteri. Mişcase toate articulaţiile, la stânga sau la dreapta, în sus şi în jos. Niciuna nu provocase vreo schimbare. Iasca era pe terminate şi nu găsise nimic care să ardă.

Dacă Warvia ar fi fost aici... Ea ar fi găsit ceva.

Dacă Warvia ar fi fost aici... Îi mărturisise că niciodată nu se îndoise de ea. N-a ales ea să rupă căsătoria lor, fusese copleşită de un miros ce intrase pe sub mintea ei şi îi încleştase sufletul. De cât timp asculta cântecul Vampirilor? Lumina se stinsese, şi acum zărea o faţă triunghiulară ce-l examina cu o expresie pofticioasă.

Animal. Cu un creier pe jumătate cât al lui. Dacă înţelegea ce înseamnă o uşă, era mort. Dar pericolul real, îşi dădea seama Tegger, era miasma care-i va spulbera voinţa.

— Şoaptă! strigă el.

Vampirul tresări la ţipătul lui, dar numai pentru o clipă, apoi îşi continuă cântecul.

Izbi puternic, cu toată forţa pumnului său, într-una dintre uşiţe.

Aceasta se deschise brusc. Compartimentul din spatele ei nu era mare, dar acolo găsi obiectul de care avea nevoie – o carte groasă, plină de foi uscate, dintr-un material subţire, care ar fi ars.

Femeia Vampir – *femeile* – se retraseră din faţa luminii. Acum două femei şi un bărbat încercau să-şi ţină echilibrul deasupra lui, pe carcasă. Aşteptau.

Ţinu o foaie aprinsă deasupra compartimentului. Acolo se aflau cartea – rupsese o carte groasă cu hărţi – o sacoşă

de hârtie plină cu ţărână uscată şi un pumnal ciudat, pe care-l luă imediat. În rest, nimic.

Drept urmare, izbi şi cea de-a doua uşiţă. Îl durea pumnul, dar şi aceasta se deschise brusc.

Compartimentul din spatele ei nu se adâncea mai mult decât falanga unui deget. Ce văzu, era pe de-a-ntregul criptic – un labirint de umflături mici. „Măţăraia unei maşini de-a Constructorilor Oraşului”, gândi Tegger, şi căută firele argintii care trebuiau să unească micile butonaşe. I se spusese odată că acestea cărau puterea. Fu dezamăgit, constatând că nu le găsea.

Atinse două dintre umflături cu buricele degetelor.

Muşchii braţului i se contractară spasmodic şi se trezi azvârlit înapoi pe scaun. O vreme, nu-şi mai aminti cum se respiră.

Aşa o fi şi când te trăzneşte? Puterea! Dar putea să-l omoare!

Aprinse o altă hârtie şi o apropie de firidă.

Unele dintre micile proeminenţe erau legate între ele cu fire subţiri de praf. Atingerea sa le deranjase pe celelalte.

Era ca şi cum ceva se lega în mintea sa. Tegger scoase ţesătura lui Valavirgillin. Pumnalul ciudat nu avea o parte tăioasă, ci doar un vârf bont. Îşi utiliză lama destul de tocită a sabiei pentru a tăia o fâşie îngustă din ţesătură.

Trebuia s-o întindă de-a lungul uneia din acele linii de praf.

Trecu rapid bucata de cârpă peste umflături. Fulgerul îi prinse din nou braţul, zguduindu-l doar pentru o clipă.

Mirosul… nu putea rezista o veşnicie… dar acum trebuia să lupte cu Vampirul care îi cânta în minte. Privi spre siluetele albicioase şi încercă să se gândească.

Mănuşi? Îşi scoase ştergarul şi încercă să apuce fâşia de pânză prin el. Nu era bine. Putea, totuşi, să prindă pumnalul ciudat cu ajutorul lui. Va arunca, deci, fâşiuţa din materialul Valei în firidă şi o va împinge cu vârful pumnalului, până ce se va potrivi pe cele două proeminenţe.

Nu putu să vadă ce strălucise brusc; se întâmplase în afara cabinei. Trei Vampiri se luminaseră brusc ca soarele.

Ţipaseră la fel de brusc, şi acum încercau să iasă din lumină. Doi dintre ei alunecaseră pe platformă; bărbatul căzuse dincolo de margine.

Lumina reflectată pătrundea şi înăuntru. Oricum, nu mai avea nevoie de foc.

Lăsă prima fâşie la locul ei. Tăie încă una şi începu să-i încerce rezistenţa. Dinţii îl dureau din cauza încleştării. Mai auzea murmurul cântecului şi îşi dădea seama cât de mult tânjea să iasă prin uşa aceea şi să le urmeze pe cele două femei Vampir jos, în noroi. Dar… *Warvia, Warvia, am reuşit! Am făcut să curgă fulgerul*!

Acum, însă, de ce avea doar lumină?

Era posibil, gândi el, ca lumina să fi fost doar cea mai uşoară parte din puterea Constructorilor Oraşului, partea care durase cel mai mult.

Sau partea care utiliza cea mai puţină putere, şi cum rămăsese prea puţină pentru celelalte dintre minunile nenumite… Dar lui Tegger nu-i venea să creadă. Simţise şocul. Indiferent de unde venea, era putere. Şi-i împinsese înapoi pe Vampiri.

Craniul scheletului era atât de curat. Cineva folosise carnea. Dacă nu Demonii, atunci Păsările? Orbitele mari şi goale păreau că se uită la el.

Îl puse în compartimentul mai mare, dar renunţă să-l mai închidă. Se adresă în schimb bătrânului pilot.

— Tu crezi că ai avut o zi proastă? Eu am avut una pe care nimeni n-ar vrea s-o trăiască. Poate că ai început să gâfâi, iar inima îţi bătea nebuneşte…

„Trebuie să se fi simţit ca oricare pilot”, gândi el. Căzând din cer, poate într-un nor de mici vehicule, poate ţipând după ajutor printr-un transmiţător de voce care nu mai funcţiona, în timp ce toate părţile minunatului său transportor zburător se stingeau şi mureau.

Ah!

Tegger se apucă să deplaseze pe rând toate articulaţiile care se puteau mişca. Când luminile se stingeau, împingea la loc articulaţia respectivă.

Aha! Toate chestiile acelea ce alunecau aveau putere când chestia asta se prăbuşise, şi în experimentele lui le oprise pe toate. Oprise totul, în afară de lumină! Transportorul se prăbuşise pesemne în timpul zilei!

Următorul lucru pe care Tegger reuşi să-l provoace fu un sfârâit, urmat de un miros de ceva ars. Se temu că distrusese ceva.

Imediat, însă, în interiorul bulei de comandă, se declanşă un vânt care spulberă miasma de Vampiri şi-i lăsă capul limpede şi rece. Atunci, izbucni într-un ţipăt de triumf.

Se întoarse să privească în josul platformei de transport. Era greu să-i fi gonit pe toţi Vampirii. Luminile păreau a fi fost dispuse pe ambele părţi ale bulei; ele dădeau naştere şi umbrelor, iar Vampirilor le plăceau umbrele. Crezu că vede cinci, şi ghici că erau de două ori mai mulţi. Dar nu aveau să se mai apropie.

Acum, venise timpul să-şi aducă aminte că-i era foame, să se întrebe dacă găsea ceva pe acolo. Afară, nu exista nimic. Trebuia să aştepte până se lumina de ziuă şi să prindă un peşte. Se părea că o să supravieţuiască nopţii.

De unde venea puterea, lumina? Nu putea bănui.

Tăie o altă fâşiuţă din ţesătură, lungă cât degetul, şi îşi continuă încercările.

9.
Figuri familiare

2892 d.C., ORAŞUL ŢESĂTORILOR

Prin fereastra de pe stâncă, Louis studia femeia trecută şi îmbrăcată desuet. Conducea un vehicul acţionat de aburi pe pantele muntelui, fiind însoţită de un bărbat ce semăna cu ea şi de un omuleţ roşu, căţărat deasupra capului ei.

— E de acum trei zile?

— Mai precis, de nouăzeci de ore.

— Dacă asta este Valavirgillin, nu arată prea bine.

— Nici tu, Louis. Poate că nu a mai luat elixirul de întinerire…

Bărbatul ignoră înţepătura.

— A îmbătrânit. Unsprezece ani…

Chiar şi Louis trăise vreme de unsprezece ani fără seminţele obţinute prin bioinginerie care amânau procesul de îmbătrânire ai unei fiinţe umane. Vala nu se atinsese niciodată de o asemenea substanţă. Era oare cu adevărat Valavirgillin?

Era. *Rishase* cu femeia aceea!

— Asta distorsionează un pic ciudăţenia lucrurilor, nu-i aşa, Louis?

— Cred că se află la zeci de mii de kilometri spre tribord de locul în care am lăsat-o. Ce o face pe aici?

— Bănuiesc că se pregăteşte să atace o enclavă de Vampiri. Este ea, nu-i aşa? Ţi-am expus punctul meu de vedere? Dacă ţi-aş arăta zece umanoizi sănătoşi, ei ar putea fi zece supravieţuitori dintr-o mie de morţi. Dar eu îţi arăt o femeie pe care o cunoşteai dinainte de furtuna de radiaţii şi, în mod clar, în clipa de faţă. Care mai sunt ciudăţeniile acum?

Louis se foi pe bolovanul şlefuit de ape pe care-l alesese drept scaun.

— Este chiar timpul prezent, Ultimule?

— Cu patruzeci de ore în urmă.

— Pretinzi că Teela a minţit? formulă pământeanul întrebarea pe care refuzase s-o pună timp de unsprezece ani. *De ce*?

— A acţionat pe baza unei cunoaşteri insuficiente. A dobândit un surplus de inteligenţă dar, în aceeaşi măsură, i-a crescut şi aroganţa şi, dintotdeauna i-a lipsit simţul practic, Louis. Putea şi ea să facă ce am făcut eu, cu ajutorul computerului meu. Louis, Teela n-a reuşit să înţeleagă cât de precis voi reuşi să ghidez jetul de plasmă pe care l-am desprins din soare. L-am trimis direct în jeturile de orientare de pe Zidurile de Margine. Plasma n-a atins niciodată suprafaţa principală a Lumii Inelare. Radiaţia de care se temea… desigur, a fost mult deasupra nivelului de bază.

— Inelul, spuse Louis. Începuse să creadă.

— Exact, inelul…

— Şi cum îţi închipui că au scos-o la capăt Oamenii Munţilor Răsturnaţi?

— De-a lungul unei porţiuni de cinci la sută din Zidul de Margine, presupun că am ucis destul de mulţi.

Zece milioane, o sută de milioane de oameni dintr-o specie pe care Louis Wu nu o întâlnise niciodată. Sau, poate, chiar mai multe specii.

— Ultimule, cred că-ţi sunt dator cu o scuză.

Păpuşarul izbucni într-o cascadă de sunete melodioase. Să fie sigur că s-a înregistrat, gândi Louis. Apoi, adăugă:

— Altă problemă. Remarci bărbatul ce stă în postul de observaţie? Păstorul Roşu?

— Sigur. Rasa de carnivori mici şi roşii, ce trăieşte nu prea departe de Zidul de Margine. Sunt alergători foarte rapizi.

Uriaşul vehicul începu să coboare panta rapid şi în zigzag, ocolind bolovanii la viteza de 5 Mach, într-o furtună de praf şi nori, şi dispăru într-un labirint de roci.

— Am pierdut vehiculele, pentru o vreme, spuse Ultimul. Acum cincisprezece ore, am recepţionat şi am înregistrat asta.

Un mic om roşu alerga pe ţărmul fluviului cu o viteză de cel puţin 12 Mach. Louis izbucni în râs.

— Nu sunt *chiar* atât de rapizi!

— Este acelaşi om?

— Nu-mi dau seama. Fă-l să alerge mai încet!

Omul roşu încetini până la o viteză râvnită chiar şi de un alergător olimpic.

— Arată ca el, spuse Louis.

— Infraroşii, comandă Ultimul.

O umbră roz străluci prin fereastra cu margini incerte de pe stânca întunecată, alergând de-a lungul unui fluviu negru, mărginit de stânci strălucitoare. Un cursor verde arăta ceva.

— Asta?

O umbră roz alergând şi… licăririle alteia. Roşul continua să alerge, fără să se oprească. O formă mai caldă se furişa din ascunzătoare în ascunzătoare, fulgerând între roci…

— Încetineşte asta!

… acum, printre tufe… dar acum unde era? Păstorul Roşu alerga repede, dar chestia aia se ţinea de el, ascunzându-se totodată. Pământeanul nu reuşea să-şi dea seama ce formă avea…

— Louis, am văzut arderea celor trei nave ale Patriarhiei. Şi suspectez un Protector, spuse Ultimul. S-ar putea să avem şi de-a face în acest caz cu un protector?

— De ce n-ar fi un Demon?

Punctele roşii se derulară pe repede înainte, apoi imaginea trecu la lumina normală. Păstorul Roşu alerga singur. Alături de el, se remarca sugestia unei mişcări sporadice, iar privirea omului îşi schimba direcţia constant.

Ceva răsărise brusc în faţa sa. El îşi trase sabia din teacă…

Pauză. Cursorul Ultimului indica din nou ceva.

— Păstor Roşu. Vampir. Mai vezi şi altceva?

— Dă-mi pe infraroşu.

În infraroşu, Louis numără *cinci* puncte luminoase. În lumina normală… Cursorul indica din nou.

— Păstor Roşu. Vampir. Aici şi aici sunt Demoni. Vezi?

Louis nu-i uitase pe Demoni; deşi se ascundeau în tufişuri şi umbră, le recunoştea forma înaltă şi subţire.

A cincea luminiţă, însă, se ascundea chiar şi de Demoni. Louis credea că distinge o mână mai mică decât cea a unui Demon, aproape fără păr. Mâna unui om bătrân, artritic, cu umflături la încheieturi.

Protector?

— De ce i-ar păsa unui Protector?

— Nu ştiu. Priveşte şi asta!

Derulare pe repede înainte. Femeia Vampir cade, rănită mortal. Păstorul Roşul fuge, se opreşte, se aruncă în apă şi se luptă imediat cu o jumătate de duzină de Vampiri. Recorderul încetini derularea. Sabia Păstorului Roşu se rotea în jur… o femeie se încovoia singură în spatele lui… o mână o prinsese de gleznă.

Cel ce se ascundea avea culoarea noroiului, era acoperit de noroi. Mâna sa noduroasă doar o atinsese, se strânsese şi-i dăduse drumul. Femeia lovise cu ghearele în ceva ce scăpa vederii sale; se întorsese la atac şi murise de sabia omului roşu.

— Minimalist, spuse Louis. – Un sunet strident încerca să-i atragă atenţia.

— Secretos, adăugă Ultimul.

Păstorul Roşu alerga de-a lungul ţărmului noroios. Vampirii se îndreptau spre el… şi fură înghiţiţi cu toţii de distanţă.

— Au ieşit din raza de acţiune a instrumentelor mele. I-am pierdut, o vreme. Aproape l-am pierdut şi pe cel ce se ascunde, şi asta m-a preocupat mai mult. Priveşte!

Unghiul de vedere al camerei, aţintit de-a lungul fluviului, prinsese o scânteie, apoi se deplasase rapid pe pantă şi în umbră.

— Nu pot… începu Louis.

— Iată, din nou, în infraroşu. Deghizarea este aproape invizibilă.

— Aha. Era sub apă, desigur, şi ascundea căldura. Unde se duce? În cuibul Vampirilor?

Secvenţa fu reluată, de data aceasta în lumină intensificată. *Plici*: ceva ieşi din apă şi alergă pe ţărm, într-o manieră sacadată şi aleatoare. *Pauză*: nu era o imagine prea bună, dar umbra avea o alură clar hominidă. *Fugă*: până în umbră şi dispare.

— Asta a fost ultima oară când am văzut-o. În mod sigur nu este un Vampir. Îl păzeşte pe Păstorul Roşu şi, probabil, pe tovarăşii săi, ferindu-se cu orice preţ să fie văzut.

* * *

Producând un trosnet teribil de surcele, Pescarii şi Marinarii se aliniaseră în jurul bazinului pentru a privi uimiţi la Louis Wu, care plutea în aer, sau la o fereastră deschisă pe stâncă, prin care se vedeau munţi îndepărtaţi scăldaţi de lumina zilei.

— Ce altceva ai mai prins? întrebă pământeanul.

— Nimic interesant, până acum trei ore.

— Ultimule, creierul meu trage într-adevăr să moară, din pricina lipsei de somn.

— Aşteaptă. Chestia asta…

— Este la treizeci şi cinci de grade pe curbura Arcadei, la cinci minute şi jumătate lumină depărtare. Nu te poate afecta. Deşi, ai dreptate, este un Protector…

— Louis! Trebuie să accepţi ajutor medical.

— Nu ai un asemenea ajutor medical. Ai pus trusa medicală pe lander, îţi aminteşti?

— Bucătăria din cabina echipajului are şi un meniu medical. Louis, ea poate produce şi Elixirul!

— Elixirul nu poate face un om sănătos. Doar mai tânăr.

— Eşti…

— Nu, nu sunt bolnav. Dar oamenii se îmbolnăvesc, Ultimule, şi eu continuu să-mi amintesc *de ce* nu am avut o trusă medicală complet funcţională.

Chmeee şi cu mine nu ne-am oferit voluntar pentru treaba asta. Ai crezut că vom refuza să conducem landerul. Aşa că ai pus autodoc-ul în lander, iar Teela l-a mistuit.

— Dar…

— Lasă fereastra în funcţiune! Nu vreau să creadă cineva că avem ceva de ascuns.

Louis se ridicase de pe bolovan şi acum se îndepărta.

— Louis, m-am săturat să nu mă mai asculţi!

Bărbatul mai avansă câţiva paşi. Refuzase să-l mai asculte pe Ultimul de unsprezece ani, dar acum găsise, o cale de a-şi cere scuze… Aşa că reveni şi îşi reluă locul pe bolovan.

— Vorbeşte! spuse el.

— Am şi eu propriile mele facilităţi medicale.

— Oh, desigur!

Ultimul trebuia să fie protejat faţă de orice accident sau maladie imaginabile. Nessus îşi pierduse un cap şi un gât, în timpul primei vizite, iar Louis le văzuse puse la loc.

— Chirurgie pentru Păpuşarii Pierson! Ce ar putea face pentru un om?

— Louis, tehnologia asta a fost umană la origine. Am cumpărat-o de la un poliţist Kzin de pe Fafnir, dar se pare că a fost un experiment al ARM vechi de mai bine de două sute de ani, care a fost furat din Sistemul Sol. Sunt utilizate nanotehnologiile, pentru a se face reparaţii chiar în interiorul celulelor. Nu a mai fost construit un al doilea dispozitiv. Eu doar l-am modificat, pentru a vindeca oameni, Kzini sau semeni de-ai mei.

Louis izbucni în râs.

— Tanj, dar ştiu că eşti grijuliu!

Majoritatea lucrurilor ce se aflau la bordul *Acului* fuseseră făcute de mâna omului, iar ceea ce nu erau, fuseseră ascunse cu grijă. Dacă Ultimul era prins în timp ce-şi răpea echipajul, nu ar fi implicat Flota Lumilor.

— Păcat că nu am văzut-o niciodată!

— Pot să mut totul pe punte.

Louis simţi un fior pe şira spinării, rece ca apa râului.

— Nu eşti serios, spuse el, iar eu sunt prea obosit ca să mai gândesc. Noapte bună, Ultimule!

* * *

Louis îşi parcă platforma alături de casa de oaspeţi. Surcelele uscate trosniră, în timp ce coborî. Se adresă nopţii, dar nu cu voce prea tare:

— Când vei fi pregătit să vorbeşti, mă găseşti aici. Şi pun pariu că vei purta un kilt brodat.

Noaptea nu-i răspunse.

Sawur abia dacă tresări, când el se târî în cort. Adormi instantaneu.

10.
Strada Amfiteatru

Un miros de putreziciune o trezi pe jumătate. O unghie ascuţită ce o apăsa tare pe umăr făcu restul. Vala se ridică cu un icnet. Harpster se aplecă pe sub tun, pe care ea îl aranjase ca să nu tragă.

— Valavirgillin, vino să vezi!

— Flup! Suntem atacaţi?

— Ar fi trebuit să miroşi Vampirii. Mă surprinde că încă n-au venit să ne privească. Poate că sunt ocupaţi cu altceva.

Vala coborî pe treapta laterală a vehiculului.

Ploua cu picături mari. Foaia de cort o apăra destul de mult, dar vizibilitatea era scăzută. Fulgera spre tribord, spre sensul invers rotaţiei, în direcţia domeniului Vampirilor. Erau Fulgere, dar şi altceva. La vale, spre fluviu, se zărea o lumină albă constantă.

Aprinsese Tegger un foc, după toate discuţiile lor? Dar focul nu avea acea culoare şi, în plus, ar fi pâlpâit.

Buciuma se afla deasupra lor, pe stâncă, stând de pază.

— Vrei s-o trezeşti pe Warvia? întrebă Harpster.

— Desigur.

Vala se strecură în interiorul caroseriei. Nu avea rost să mai scoale pe altcineva, doar Warvia putea distinge detaliile; ar fi fost posibil să vadă chiar ceva care să-i confirme faptul că era vorba de Tegger.

— Warvia?

— Sunt treează.

— Vino să priveşti!

Ploaia pornea şi se oprea la întâmplare, permiţând, uneori, frânturilor de lumină să răzbată până la ei.

Strălucirea nu era un punct, remarcă ea după o vreme, ci o linie înclinată.

Lumina se stinse, apoi izbucni din nou.

— Lui Tegger îi place să meşterească lucruri, spuse Warvia.

— Este el?

— De unde să ştiu? pufni femeia Roşie.

Continuau să privească. După o vreme, Harpster vorbi:

— Dacă lumina este suficient de puternică, ar putea să-i ţină pe Vampiri la distanţă…

Warvia adormise rezemată de stâncă.

— Treziţi-mă, dacă se mai întâmplă ceva, spuse Vala. O să rămân aici, numai să-mi iau o pătură.

Tocmai se urca pe platforma unde ţineau materialele când îi trecu prin minte să ia două pături. Una şi pentru Warvia.

Lumina începuse să tremure. Vala se opri să privească.

Brusc, un punct luminos se desprinse din linia înclinată şi se ridică drept în sus.

* * *

Transportorul vibra şi tremura, de parcă se pregătea să se desfacă în bucăţi. Tegger se agăţă de scaun aşa cum s-ar fi agăţat de Warvia. Putea să-şi elibereze o mână ca să îndepărteze de pe contacte fâşiuţa din cârpa Valei?

Dar dorea acest lucru? Vibraţia nu-l omora, doar îi clănţănea dinţii în gură.

Cine făcea asta? Vreun motor pe jumătate distrus? Sau poate un motor care făcea doar ceea ce i se comandase şi care încerca să ridice un transportor de mărfuri, împreună cu mâlul depus pe el.

Dar, în timp ce mintea lui se juca cu astfel de noţiuni, degetele lui manevrau în grabă articulaţiile.

Flup, asta era din nou pentru lumini. Astălaltă nu face nimic, nici cealaltă. Asta opreşte vântul dinăuntru, apoi îi dă drumul. Un sunet ameninţător de fricţiune fusese răspunsul la altă articulaţie, dar nu se întâmplase nimic.

Ceva ieşea în evidenţă din colţul întunecat unde ar fi trebuit să fie glezna scheletului. Un fel de manetă mare bifurcată… care nu putea fi ridicată cu mâna.

Tegger îşi stăpâni clănţănitul dinţilor, fixă scaunul cu genunchii, apucă maneta cu ambele mâini şi *trase*.

Nimic. Perfect. *Împinse*.

Împinse şi *roti*.

Maneta îi zvâcni în mână iar capul i se lovi cu zgomot de pupitrul de control. Fusese azvârlit spre cer.

Să schimbe poziţia fâşiuţei! S-o scoată de acolo… Nu îndrăzni să se ridice de pe scaun, şi poate că aşa era cel mai bine. Cât era noaptea de neagră, tot reuşea să zărească cum se tot micşorează albia fluviului. O cădere de la o asemenea înălţime l-ar fi ucis.

Dacă ar fi reuşit să-şi elibereze o mână sau un deget de la picior din strânsoarea cumplită a scaunului… trebuia să existe o modalitate de a conduce acea… bulă. În timp ce fluviul se rostogolea în spatele său, remarcă o platformă pătrată, pe jumătate îngropată, şi umflătura lipsă de pe colţul ridicat. Smulsese, deci, bula de control de pe transportor.

Apoi, *începu* să cadă. Simţea asta în stomac. Cădea, cădea în *valuri*, la douăzeci sau treizeci de înălţimi de om deasupra şi spre centrul fluviului. Se deplasa spre Oraş.

O cale de a prelua controlul, trebuia să existe o cale…

Să aibă încredere în Şoaptă?

Şoapta îl condusese spre transportor. Şoapta îi pusese cârpa lui Vala în mâini. Ce ar fi făcut Şoapta dacă Tegger n-ar fi experimentat pe cont propriu? Dar Şoapta nu-i sugerase deloc să conducă transportorul – sau, mai precis, bula de control desprinsă – în altă parte decât cea spre care se îndrepta acum. Maşina avariată se întorcea acasă , la docul ei aerian.

Deci, ghidajul minim al Şoaptei îl dusese unde dorise să meargă. A avea încredere în Şoaptă însemna să lase lucrurile să se întâmple. Nu cunoştea însă natura Şoaptei şi nici motivele ei…

Ploaia ce se scurgea pe ferestre îi reducea la jumătate vizibilitatea. În timpul ocazionalelor pâlpâiri luminoase şi apariţii ale Arcadei, văzu apropiindu-se de el o formă masivă şi turtită. Nu îşi dădea seama de mişcare. O clipă, ploaia parcă începuse să fâlfâie şi să se rostogolească... Brusc, se trezi într-un nor de păsări, ce ţipau înnebunite.

Puteau să zboare Vampirii? Chiar şi în întuneric şi ploaie, recunoscu păsările. Erau Makawey burtă-albastră, nu prea diferite de cele din zona sa. Lungimea aripilor lor desfăcute era mai mare decât cea a braţelor sale întinse; erau capabile să planeze multă vreme şi aveau cioc de răpitor. Makaway-ii erau păsări carnivore, suficient de mari şi de puternice pentru a căra un copil. Nu văzuse niciodată atât de multe laolaltă.

Nu putea naviga printre ele. Continuă să-şi ţină mâinile acolo unde erau, agăţate strâns de spătarul scaunului.

În cele din urmă, păsările se retraseră, zburând în cerc.

Bula se oprise locului, dar în mijlocul aerului.

Deşi era un locuitor al câmpiei, odată Tegger se urcase la bordul unei barje, pentru a schimba mărfuri cu alt trib. Se familiarizase cu docurile. Plutea, cam la înălţimea unui om, la marginea a ceea ce putea fi un doc situat lângă fluviu, dar în aer. La aceeaşi margine ar fi putut să fie aliniate şi alte bărci plutitoare. Acele cabluri care se vedeau atârnând le-ar fi ţinut priponite. Mărfurile din acele clădiri uriaşe, din spatele acelor uşi vaste...

Zburătoarele îşi pierduseră interesul faţă de el şi se aşezaseră ceva mai încolo. Makaway-ii nu erau păsări de noapte.

Uşa bulei nu dădea spre doc, ci în partea opusă. Era vreo cale de a o roti? Poate dacă ar răsuci ceva... Tegger ezită să mai experimenteze la o asemenea înălţime.

Ce trebuia să se întâmple aici? Poate că transportorul aştepta semnalul Oraşului pentru a ateriza. Poate că transmitea propriul său semnal. Poate că unul dintre acele cabluri trebuia să se întindă, să se agaţe de el şi să-l tragă pe doc. Dar nimic din toate astea nu părea să se întâmple,

pentru că docul părea la fel de mort ca şi tot ce murise odată cu Prăbuşirea Oraşelor.

Uşa atârna acum deschisă, aşa cum o găsise.

Rucsacul. *Sabia*.

Tegger ieşi în ploaia măruntă, păşind pe uşa ce se bălăngănea la marginea hăului, sări pe vârful alunecos şi aplatizat al bulei şi rămase lipit acolo. Păsările se apropiară din nou, privindu-l.

Tegger se târî în continuare pe burtă, spre partea cealaltă a bulei. Un pic mai departe, acum mâinile şi genunchii, încă un pic, genunchiul înainte, picioarele încleştate, alunecare, *salt*.

Ateriză pe burtă şi se izbi în obraz, iar picioarele i se balansau în aer.

Docul părea făcut din lemn moale.

Ar fi rămas acolo, dacă n-ar fi fost păsările cârâitoare ce se aruncaseră spre el. Se întoarse pe partea cealaltă, îşi scoase sabia şi aşteptă. Când una dintre ele se apropie suficient, o lovi cu putere.

* * *

— Probabil că a găsit vreo chestie ce a aparţinut Constructorilor Oraşului, ceva asemănător unui vechi automobil. L-a pus în funcţiune. Este acolo sus.

Warvia privea intens spre lumina ce strălucea la marginea uzinei plutitoare.

Credinţa ei era mai puternică decât cea a Valei.

— Ce vezi? o întrebă aceasta.

— Nu pot să văd dincolo de lumină. Sunt păsări mari care se rotesc în jurul ei. Cred că l-am zărit sărind…

Lumina dispăru. Brusc. Strălucea orbitor şi acum dispăruse.

— A sărit, întări Warvia. Vala, nu mai rezist! Am să-ţi ofer o descriere mai bună la lumina zilei.

— Putem să facem ceva?

— Vala, eu am să fac orice ca să ajung la el.

— Buciuma, ai vreo idee?

Demonul clătină din cap.

— Va trebui să aşteptăm. Nu ştiu alt loc mai sigur pentru vehicule, iar panorama este excelentă. Ne aşezăm aici, aşteptăm şi privim.

* * *

Makaway-ii preferau prada vie, dar ar fi mâncat şi cadavre. Carnea ar avea un gust ciudat.

Păstorul Roşu se simţea mult mai bine, după ce devorase pasărea, îşi potolise foamea, scăpase de mirosul de împerechere a zece mii de Vampiri… acum îi mai trebuia o suprafaţă netedă pe care să se odihnească… Vântul era rece la înălţime. Tegger scoase un poncho din rucsac şi se înveli în el.

Frigul, durerile, pericolele unei zile de coşmar începeau să se îndepărteze… dar somnul era un Vampir cu dinţii înfipţi în beregata lui. Nu îndrăznea să adoarmă în câmp deschis. Privi în jur, panicat şi confuz.

Uşa imensă de pe acel cub pentru depozitare era, cu siguranţă, prea grea pentru a fi urnită. Prea grea pentru oricine, o risipă nebunească de putere…?

Într-un colţ al uşii uriaşe era o uşiţă nu mai înaltă decât Tegger.

Cu o lovitură de pumn, o deschise ca dintr-un arc. Intră în întuneric, găsi ceva greu de căţărat, şi adormi.

* * *

Dormi o vreme, temându-se de ceea ce i-ar fi povestit memoria. Memoria, oricum, avea să revină; acum, însă, i se plimba o lumină pe pleoape şi asta îl trezi brusc.

Razele soarelui pătrunseseră prin uşa de mărimea unui om. Lumina diminuă chiar în momentul în care se ridică de pe un morman de baloturi ce miroseau slab a vegetale putrezite. Material care urma să fie transformat în materiale textile? Erau într-o stare prea proastă pentru a fi folosite ca aliment.

Ieşi afară.

Vălătuci de nori îi treceau alene pe deasupra capului. Soarele arunca raze verticale de-a lungul docului. Tegger

nu văzu nicio pasăre, până când se târî în patru labe la margine şi privi în jos.

Bula cu ferestre care-l purtase până aici era sub el, făcută ţăndări. Nu se mai putea întoarce acasă în acelaşi fel… şi nici nu plănuise aşa ceva.

Miriade de păsări se roteau în plin soare, cu aripile întinse, apoi coborau pentru a înhăţa – ce? Atât de mulţi makaway-i trebuie să fi găsit destulă pradă. O întreagă ecologie se putea hrăni cu ceea ce rămânea de la Vampiri, toată acea populaţie de cadavre uscate.

În afară de păsări, nu mai exista altceva pe acolo.

Ba nu: mai era un fel de reţea, o plasă pe faţa verticală a docului, îndreptată spre exterior, spre tribord. Trebuia să se aplece destul de mult, ca să o poată observa.

Firele ei semănau cu bronzul, atunci când erau luminate direct; dar altceva nu se mai putea remarca. Mărimea ei era greu de apreciat, pentru că nu mai era nimic până la margine. Putea fi la fel de lată cât înălţimea unuia dintre Giganţii Ierbii. Punctul negru şi nemişcat din centru putea fi ţesătorul plasei, mort de foame. Tegger nu mai văzuse nicio insectă de când părăsise solul.

Păsările şi ţesătorul plasei presupuneau existenţa insectelor, dar era posibil ca păsările să fi mâncat insectele. Tegger se întrebă dacă şi el avea să moară de foame. În cel mai fericit caz, exista o limită de timp. Ca şi cum n-ar fi ştiut deja acest lucru!

* * *

Ceea ce presupusese că ar fi fost „Oraşul” se dovedea extrem de nefamiliar în aproape orice detaliu. Păstorul Roşu nu avea nume pentru majoritatea lucrurilor pe care le vedea. Oraşul se ridica în pantă, după o geometrie neregulată, pentru a culmina în centru cu un tub vertical.

Tegger începu să alerge.

Acum nu mai era vorba de teamă. Era doar o modalitate de explorare. Fugea, iar docul lat cât înălţimea a opt oameni, rămânea în urmă. Acum se îngustase, dar continua

să fie lat cât două înălţimi de om, şi nu mai era un doc, ci, mai degrabă, centura Oraşului.

Strada Centură. Structuri aliniate. Unele aveau uşi. Ici şi colo, câte o alee se pierdea printre masivele fără ferestre. Formele rotunde şi fără uşi aveau scări laterale ce urcau spre vârful lor.

Începuse din nou să plouă. Tegger trebuia să fie acum atent la picioare, dar suprafaţa pe care călca se dovedea destul de aspră, iar apa de ploaie se scurgea spre interior într-un fel de jgheab montat de-a lungul Străzii Centură.

Reuşise să se mai încălzească puţin, când remarcă o anomalie – o stradă lată se transforma în trepte, iar pe fiecare latură…

Tegger se opri. Locuinţe? Ştia cum arătau corturile lui Thurl şi cele, puţin mai mici, ale lui Ginjerofer; văzuse locuinţe permanente ridicate de hominizi mult mai sedentari. Nu văzuse, însă, nimic asemănător acestor case pătrăţoase, strălucitor pictate. Erau, într-adevăr, case cu uşi de înălţimea unui om, cu copaci lângă ele şi cu ferestre.

Mai târziu. Continuă să alerge.

Acum, nu mai erau deloc case de-a lungul Străzii Centură. Remarcă forme gigantice, solide, cu muchii drepte, ouă deformate, păduri de tuburi, reţele plate şi curbe de metal. Mintea sa nu înţelegea prea multe din ceea ce vedea. Mai întâi, trebuia să-şi facă o idee generală; detaliile puteau să aştepte până mai târziu.

Privea Oraşul, nu şi peisajul de dincolo de el. Apoi, fluviul reveni din nou în raza lui vizuală… o linie de ţărm stâncos…

Vehiculele!

Nicio specie nu vedea mai bine la distanţă decât un Păstor Roşu, şi nicio formă naturală nu putea fi confundată cu un vehicul al Oamenilor-Maşină. Nu putea să se înşele. Descoperise caravana lui Valavirgillin, pe acel promontoriu stâncos.

Majoritatea expediţionarilor nu erau la vedere. Nu remarcă niciun semn de viaţă, până ce două puncticele se ridicară şi începură să se deplaseze. Sentinele Giganţii

Ierbii? Tegger se apropie de margine şi îşi mişcă braţele, asemeni unuia care ar fi vrut să zboare.

Îl vedeau?

Poate nu acolo, pe fundalul acela de forme confuze. Dar dacă ar lăsa cerul în spatele lui…

Toate la timpul lor. Vehiculele rămâneau pe loc.

* * *

Surprizele nu vin uşor atunci când nu recunoşti *nimic*.

Strada Centură se deschidea, se lărgea. Departe, în faţă, remarcă uşa pe care o forţase noaptea trecută. Aici, la capătul babord al docului, spre sensul de rotaţie, pornea o stradă în unghi drept. O stradă cu intrarea întunecată, lată cât înălţimea a opt oameni, înclinată mult în jos, în timp ce toate celelalte se ridicau spre centrul Oraşului.

Coti la dreapta.

Pătrunse în întuneric.

Încetini. Putoarea ar fi oprit pe oricine. Moarte şi descompunere, dar şi altceva sub asta, ceva familiar. Îi reveni în minte o frântură din viziunea din timpul nopţii. Strada se curba spre dreapta şi continua să coboare…

Îşi spori, din nou, viteza.

Ceea ce noaptea trecută i se păruse a fi o scară spiralată, se dovedea cu mult mai largă decât crezuse. Suficient de mare, socoti el, ca patru vehicule să meargă unul lângă altul. Dar tot pe aici puteau urca şi Vampirii.

Tegger privea în întuneric şi îşi dădea seama că trebuia să se ducă acolo. Şi să aştepte până i se obişnuiau ochii. Şi să privească în Cuibul din Umbră, să vadă cum arată din spate.

Dar nu încă. Tegger continua să fugă.

* * *

Docuri şi depozite… rezervoare argintii uriaşe… aici, lumina soarelui reflectată de ferestre. Străzi scurte şi scări largi, înclinându-se pe măsură ce urcau, case prevăzute cu ferestre ridicându-se în amfiteatru, ca un ochi uriaş.

Ajunsese la Strada Amfiteatru. Tegger începu să urce.

Între case şi în jurul lor existau alei şi parcele de pământ. Pe aproape toată lungimea acestei străzi, parcela lată de pământ ce se întindea în faţa uşii unei case forma acoperişul plat al casei de dedesubt.

Unele dintre acele parcele fuseseră inundate. Altele, spălate sau transformate în nisip de şuvoaiele de ploaie ce căzuseră vreme de sute de *falani*. Colo, creştea o iarbă înaltă, dincolo nu creştea nimic. Într-o parte existau copaci uscaţi, copaci căzuţi sau chiar verzi, arbori fructiferi. În altă parte, o linie neregulată de pomi cobora dinspre casa cea mai de sus până aproape de Strada Centură. La început, ar fi putut părea artificiali; dar, doi, cei mai de sus, erau uscaţi, iar cei mai de jos abia începuseră să producă fructe cât capul de mare. Tegger îşi imagina zeci de mii de fructe sferice rostogolindu-se în jos, în sute de *falani*, şi însămânţând această singură pantă de la un singur pom.

Aici era o fereastră – plată, nu ca fereastra unui vehicul, mare cât patul lui Thurl. Inspira uimire şi teamă. Suprafaţa ei era murdară. Tegger se zgâi prin ea, dar înăuntru era întuneric.

Uşa următoare. Un arbore uriaş fusese smuls din rădăcini şi crăpase peretele unei case. Şi casa aceea avea o fereastră imensă în faţa parcelei de pământ. Tegger ridică o bucată colţuroasă de zidărie şi încercă să o spargă. Cărămida se sfărâmă.

Zidul era, însă, crăpat. Se putea strecura prin acea deschidere?

Desigur.

* * *

Locul se dovedi destul de mare, după standardele lui Tegger: mai mare decât un cort. Şi lucrurile erau mai mari, dar nu pe măsura Giganţilor Ierbii. Un scaun în care se aşezase nu permitea picioarelor să atingă podeaua.

Găsise un pat oval, de partea cealaltă a ferestrei-imagine. Pe pat, erau cinci schelete: trei adulţi şi doi copii. Păreau să fi fost un grup de prieteni. Încă unul, de

dimensiunile unui copil, era căzut din pat, ca şi cum ar fi vrut să ajungă la uşă.

Spaţiul din spatele acelei uşi părea foarte întunecos.

Din lenjerie putrezită, îşi alcătui o torţă şi intră înăuntru.

Nu existau ferestre. Numai mobilă… sau instrumente? Mânere ce puteau să se mişte deasupra unor ţevi ce ieşeau din perete. Erau câte două la fiecare capăt al unei căzi prevăzute cu o gaură pe fund. Erau ţevi de apă, deşi nu curgea apă prin ele.

Tegger îşi continuă cercetarea.

O altă încăpere fără ferestre. Alt schelet, de mărimea unui adult, zăcea lângă o deschidere nu prea adâncă, în interiorul căreia existau zeci de umflături mici. „Mai multe dispozitive de control”, gândi Tegger, apucându-şi rucsacul. Parcă ar fi fost pupitrul de control al transportorului.

Ştergar. Cuţitul cu lama ca o pană. Benzi din ţesătura lui Vala, deja tăiate. Începu să le vâre în acel loc.

Nimic, nimic, nimic… apoi se întâmplă miracolul.

Lumină. Un punct de pe plafon strălucea atât de puternic încât nu te puteai uita la el.

Tegger ieşise afară de acolo.

Lumina strălucea prin toată casa. Tegger o lăsă aşa. Era surprins că mai exista putere. De unde venea? De la furtuni? Erau captate fulgerele…

* * *

Acum, se urca mai repede printre şirurile de case şi privea prin ferestre. Ici şi colo, zărise schelete. Întotdeauna în interior. Cadavrele din exterior dispăruseră, devenind hrană pentru păsări.

Existau şi ierburi pipernicite, unele cunoscute hominizilor drept comestibile. Plante prea ciudate pentru a fi mai mult decât ornamentale. Cu excepţia acesteia, cu frunze mari purpurii…?

Scormoni un pic, trase şi descoperi rădăcinile grase. Fermierii din Delta Fluviului întunecat obişnuiau să le mănânce fierte.

Astea erau nişte ferme în miniatură!

Tegger se aşeză cu picioarele încrucişate pe marginea acoperişului unei parcele, se înveli în poncho-ul de culoarea pământului şi lăsă ploaia să-l spele ca pe orice element din acel decor.

Aceste mici parcele de ţărână nu mai erau de mult ferme. Plantele nu mai erau cultivate într-o anumită ordine. Mai mult ca sigur, nu mai fuseseră îngrijite de la Prăbuşirea Oraşelor. Nu era, însă, destul de ciudat că, în acest spaţiu restrâns, ocupanţii trebuiau să cultive recolte prea mici pentru a hrăni chiar şi un smeerp?

Tegger găsea acest fapt mai mult decât interesant. Noaptea trecută, nu fusese deranjat de dăunători. Probabil că depăşise limita până la care ajungeau aceştia. Poate că nimic nu mai trăia aici, cu excepţia makaway-ilor, care îşi căutau hrana dedesubt. Dar dacă aici se formase un lanţ trofic, ar fi trebuit să înceapă cu plantele cultivate.

Deci, putea să vâneze.

Dar ce nu era valoros acolo?

Viţa de vie crescuse din două fâşii înguste de sol, înghiţise casa din spatele ei şi-i provocase prăbuşirea. Ferestrele şi ramele lor se năruiseră, iar mobilierul fusese deteriorat de ploaie.

Casele erau numai suprafeţe plate şi unghiuri drepte. Dar Strada Amfiteatru era încoronată de un dom construit din materialul ferestrelor, la fel de mare cât două sau trei case. Îl comparase cu o pupilă de ochi, dar nu văzuse decât reflectarea norilor albi. Nu avea propria lui culoare. Doar tubul ce reprezenta vârful oraşului era mai înalt decât el.

Ajunsese la casele din vârful pantei; erau cele mai mari şi cu cele mai întinse grădini/ferme. După toate aparenţele, Constructorii Oraşelor adorau panoramele.

Grădina părăginită ce se întindea înaintea lui şi sub el forma un pătrat aproape perfect. În centrul lui se afla un bazin gol, de forma unei scoici. Patru arbori fuseseră plantaţi în colţuri, dar ploaia săpase şanţuri sub unul dintre ei şi-l doborâse. Rădăcinile sale se ridicau acum în aer, dincolo de marginile acoperişului.

Lui Tegger îl plăcea bazinul. Probabil, fusese un fel de grotă, precum cele din Arhipelag. Fundul său rotunjit şi neted era din acelaşi material albastru, folosit mult de Constructorii Oraşului, iar nişte trepte conduceau până la el. Exista chiar şi o cascadă, un jgheab deasupra unei grămezi de bolovani într-un colţ. Putea să vadă ieşirea din cascadă. Apa de ploaie se scurgea şi dispărea printr-un orificiu aflat în partea cea mai de jos.

Exista şi praf în bazin, ce fusese adus de vânt. Nu era însă suficient. Era spălat în permanenţă. Cu toate acestea, plantele creşteau şi acolo şi spărseseră fundul albastru.

Un bazin pentru înot. De ce? Avea şi scări, pentru a ieşi afară; altfel, te-ai fi înecat. Pesemne, Constructorii Oraşului obişnuiau să înoate; poate că Poporul Fluviului Casamoale venea în vizită.

Dar, după ce l-au construit, de ce l-au lăsat gol?

Nimic nu se mişca printre parcelele acoperite de plante. Tegger presupuse că trebuia să vâneze în prima parte a nopţii. Semiîntunericul era perioada potrivită pentru cei ce încercau să scape de prădători. Poate că va reuşi să vâneze ceva în bazin, să-l prindă acolo.

Până una-alta, se lăsase pe iarbă, apoi sărise în bazin, iar acum se plimba pe fundul lui. Noroiul astupase aproape pe jumătate scurgerea. Nu acoperise, însă, complet, capacul.

Scurgerea era rotundă şi avea o ţeavă dedesubt. Capacul, de mărimea palmei sale, montat pe o articulaţie, atârna agăţat de un lanţ ruginit. Tegger vedea unde duce, chiar spre margine. Nu era nevoie să te uzi, în timp ce trăgeai de lanţ ca să deschizi capacul.

Încercă să-l închidă. Rezista. Se lăsă cu toată greutatea pe el, balamaua trosni. Capacul se aşezase peste scurgere. Rămăsese nemişcat. Privea cum bazinul începea să se umple.

11.
Îndatoririle Gărzii

2892 d.C., ORAŞUL ŢESĂTORILOR

Lumina zilei îi gâdila pleoapele. Louis încercă să se întoarcă pe o parte, apoi se răzgândi. Ar fi trezit-o.

Amintirile îşi reluau locul cuvenit, încetul cu încetul. *Sawur. Ţesători. Valea Fluviului Shenthy. Ultimul, Vampirii şi ucigaşii de Vampiri, un Protector care se ascunde*…

Sawur se întoarse în braţele lui. O blană aurie şi argintie; buze subţiri. Sânii erau aproape plaţi, dar sfârcurile proeminente ieşeau din blană. Se trezise instantaneu. Din cauza pleoapelor negre, lipsite de gene, ochii săi căprui păreau foarte mari.

Sawur îl studie, pentru a vedea dacă şi el era treaz. Apoi… Louis nu întrebase, dar ghicise. Dimineaţa era vremea lui Sawur pentru *rishathra*, numai că el n-avea niciun chef de aşa ceva.

Niciun chef. Cu siguranţă, ea simţi că ceva nu era în regulă. Se depărtă câţiva centimetri să-i vadă faţa.

— Îţi este foame dimineaţa?

— Uneori.

— *Ceva* te deranjează.

— A fost ceva. Încă este. Îmi pare rău!

Ea aşteptă până fu sigură că nu mai avea nimic de spus, apoi întrebă:

— Vrei să ne înveţi astăzi?

— Trebuie să-mi caut plante pe care să le pot mânca. Noi suntem omnivori. Stomacul nostru are nevoie de fibre vegetale. Hei, copiii mai mari merg la vânătoare…

— Desigur, o să mergem şi noi cu ei, spuse Sawur. Vor învăţa mai mult de la tine în pădure decât de la mine într-o

colibă. Iată, acesta va fi darul de plecare pentru tine, dar ai nevoie de el acum.

Dintr-un colţ, trăsese de ceva prevăzut cu franjuri de piele. Louis îl aşeză în lumina soarelui, pentru a-l admira mai bine. Era o ţesătură bogat ornamentată, un dar valoros, un rucsac.

* * *

În cenuşa vetrei, găsi resturi din peştele din noaptea trecută, învelite în frunze. Se dovedi un mic dejun excelent.

Apoi, o ajunse din urmă pe Sawur, care încerca să adune câţiva copii răspândiţi în toate direcţiile, în timp ce le vorbea despre plante, ciuperci, animale şi urme de animale.

Alaltăieri, văzuse frunze cărnoase în formă de săgeată, pe o tulpină purpurie, crescută la baza unui copac. Ceva asemănător creştea în aval, iar frunzele acelea erau comestibile.

În mod normal, un omnivor ar fi putut să vadă ce mănâncă alte specii şi să încerce şi el, să încerce tot ceea ce alţi hominizi descoperiseră că era hrănitor. Dar nu mergea să procedeze la fel atunci când se afla printre carnivori.

În al doilea rând, nu trebuia să împartă cu nimeni ceea ce găsea. Dacă se dovedea otrăvitor, avea trusa medicală. Lua o singură înghiţitură şi verifica pe el. Dacă se dovedea uşor otrăvitor, trebuia să mănânce, oricum, pentru fibre, pentru potasiu, pentru oricare dintre substanţele de care avea nevoie.

Copiii îl priveau cum testa una şi alta, mestecând una, scuipând alta cât colo, adunând câte ceva în rucsac. Sawur încercă să-i ajute. Îi indică o plantă răsucită otrăvitoare, înainte ca Louis să-şi facă vreun rău, precum şi o afină albastră, pe care o preferau păsările, ce se dovedise curată şi cu gust de lămâie. O ciupercă de mărimea unei farfurii, se dovedise potrivită pentru alergii...

Ajunseră la un lac, înaintea copiilor. Sawur îl opri, punându-i mâna pe umăr. Apa era liniştită, ca o oglindă. Genunchii şi spatele lui protestară, când îngenunche.

Părul său... nu-l mai văzuse niciodată în halul ăsta, împestriţat cu şuviţe albe. Ochii i se micşorară de tot la margini. Louis îşi contempla vârsta.

„Ca acum!” gândi el, cuprins de agonia unui regret. „Ar fi trebuit să mă aranjez ca acum la cea de-a doua sută aniversare! Toţi invitaţii ar fi fost înspăimântaţi!”

Sawur zâmbi şăgalnic spre el.

— Speri că Strill va veni şi la tine?

Louis o privi uimit, apoi râse surprins. Sawur nu părea deranjată de vârsta lui, ci de a ei! Nu mai fu nevoit să-i răspundă: copiii se adunau în jurul lor.

* * *

Era un lucru pe care Louis voia să-l ştie. Şi putea să-l afle învăţându-i. Abordă un aruncător de plase cu blana blondă, care se străduia din răsputeri să-i atragă atenţia lui Strill.

— Parald, ştii că odinioară toţi oamenii semănau între ei? Auziseră şi ei asemenea poveşti. Credeau şi nu credeau în ele. Louis desenă pe pământul moale un *Homo habilis* în mărime naturală, cât mai realist cu putinţă.

— Prăsitorii Pak. Strămoşii noştri trăiau pe o planetă aidoma celei pe care m-am născut eu, o sferă, dar aşezată mult mai aproape de centrul spiralei noastre de stele.

Între timp, desenase o spirală cu mai multe braţe, galaxia.

— Noi suntem aici. Cei din neamul Pak trăiau aici.

Nu putea desena lumea Pak. Nimeni n-o văzuse vreodată.

— O plantă care creştea acolo se numea „arborele vieţii”... Începuse să-l modifice pe Homo habilis, desenându-i un cap umflat, încheieturi umflate, piele ridată şi încreţită, maxilare fără dinţi, ce se modificau, căpătând aspectul unui cioc.

— Voi vă transformaţi din copii în adulţi, continuă el. Când toţi oamenii erau la fel, înainte de a fi făcută Lumea Inelară, existau copii şi adulţi care făceau şi mai mulţi copii, precum şi o a treia formă, care trebuia să le protejeze pe

celelalte două. Pe vremea aceea, adulţii nu erau inteligenţi. Când un adult devenea suficient de bătrân, el trebuia să mănânce arborele vieţii…

— Ea, spuse Parald, chicotind.

Marcat, prenumele lor generic însemna femelă.

— Apoi, continuă Louis, ea urma să doarmă şi să se transforme în timpul somnului, asemeni unui fluture. Organele sale genitale dispăreau. Bărbaţii şi femeile Protector erau la fel. Maxilarele ei începeau să crească, înlocuindu-i dinţii, cutia craniană i se mărea, articulaţiile i se umflau, pentru a oferi muşchilor pârghii mai mari, epiderma sa devenea armură din piele groasă. Când schimbarea era încheiată, ea devenea mai isteaţă şi mai puternică, şi nu-i mai păsa de nimic, cu excepţia protejării copiilor săi. Protectorii au purtat războaie teribile, pentru ca aceşti copii să supravieţuiască.

— De ce nu ni se-ntâmplă asta şi nouă? întrebă Strill.

— Există un element care lipseşte, aproape cu desăvârşire, din solul Arcadei. Virusul care transformă adulţii în Protectori nu poate trăi fără el. Dar, într-o peşteră de sub una din insulele Marelui Ocean, arborele vieţii creşte încă şi are virusul în rădăcini. Lucrul cel mai teribil în privinţa Protectorilor este că acesta va face orice pentru a-şi ajuta propriile rude. Cel care a construit Lumea Inelară, indiferent cine o fi fost, a ascuns bine arborele vieţii, astfel încât nimeni să nu ajungă la el. El creşte cu lumină artificială în mari plantaţii sub Harta Marte. Dar cineva trebuie să fi ajuns la el…

— De asta este speriat Locuitorul Reţelei! izbucni Parald.

— Exact. El crede că a găsit un Protector în celălalt Mare Ocean, altul la jumătatea Arcadei, spre sensul invers rotaţiei, şi poate chiar mai mulţi, ce muncesc pe Zidurile de Margine. Locuitorul Reţelei nu este rudă cu niciun Protector uman. Din instinct, aceştia îl vor numi duşman. El controlează, însă, Apărarea Antimeteorică din Centrul de Reparaţie. Cu ea poate să ardă tot ce doreşte, în orice loc de pe suprafaţa Arcadei.

— Deci, de cine ar trebui noi să ne temem? De Locuitorul Reţelei sau de Protectori?

Copiii tremurau şi chicoteau, apoi începură să discute între ei.

Louis asculta şi învăţa. Auziseră de Protectori. Războiul era doar un zvon pentru ei, dar zvonul era îmbrăcat într-o armură asemănătoare celei a Protectorilor. Toţi hominizii păreau să poarte această formă în minţile lor, atât eroii, cât şi monştrii, atât Sfântul Gheorghe, cât şi Grendel; ea se mai regăsea în designul armurilor Oamenilor Ierbii sau în costumele spaţiale de pe platforma astroportului.

După mai multe controverse, copiii părură să treacă de partea Ultimului. Străinii nu concurează, nu fură, nu violează; şi ce putea fi mai străin decât Locuitorul Reţelei?

În cele din urmă, o zbughiră cu toţii să înoate în lac.

* * *

Plantele de aici îi aminteau lui Louis de altă plantă, cu o rădăcină grasă, ca sfecla. Începu să sape. Sawur îl privi o clipă, apoi întrebă:

— Ei bine, Luweewu, poţi să te hrăneşti singur?

— Cred că da. Nu este stilul de viaţă care poate îngrăşa pe cineva.

— Şi eşti bucuros că ai venit printre noi?

— Oh, desigur!

Abia dacă era atent. O decizie pe care o luase cu unsprezece ani în urmă i se limpezea în minte.

— Dar ai dorit-o pe Strill.

Louis oftă. Strill ar fi fost o încântare, dar chiar şi relaţia cu Sawur, un adult matur, ce avea aproximativ patruzeci de ani tereştri, ar fi fost destul de aproape de ceea ce şi-ar fi închipuit că este molestarea unui copil.

— Strill este frumoasă, spuse el. Sawur, dacă Strill ar fi venit, ar fi fost o veste proastă. Pot să spun cât de bogată este o cultură de la femeia care împarte cortul cu mine. Eu sunt preţul aici, indiferent de valoarea mea reală…

— Ridicată.

— … şi tu m-ai pretins. Dar dacă oamenii mor de foame, sau sunt asediaţi de prădători, sau se află în război, ei încearcă să ghicească ce premiu aş dori. Deci am găsit câteva tinere minunate în patul meu şi atunci mi-am dat seama că aveam o problemă.

— Dar *tu* nu vrei.

— Nu, vreau să spun că ar fi posibil ca ei să aibă nevoie şi de altceva, nu numai de idei.

Două dintre platformele de marfă le lăsase oamenilor aşezaţi de-a lungul fluviului, care avuseseră nevoie de putere de ridicare mare. Nu dorea să-i spună lui Sawur asta, aşa încât se rezumă doar la a adăuga:

— Cunoaşterea este ca şi *rishathra*. O ai, o oferi şi tot o mai ai. Dar eu trebuie să ofer unelte.

— Ce te face atât de nervos în dimineaţa asta? Protectorii?

Louis aruncase o rădăcină în rucsac. Acum avea patru.

— Ai auzit de Protectori?

— De când eram fetiţă. În povestiri, ei sunt eroii, dar la sfârşitul timpului bătăliile lor distrug Arcada şi lumea, împreună cu ea. Nici Kidada, nici eu n-am mai spus aceste poveşti.

— Aceia sunt eroi, încuviinţă Louis. Cei de pe Zidul de Margine, care repară motoarele ce ţin Arcada acolo unde trebuie. Alţii au respins invadatorii. Dar Protectorii pot face şi lucruri rele. Înregistrările Locuitorului Reţelei sugerează că Protectorii au distrus toate formele de viaţă de pe Home, una dintre lumile noastre sferice, în timpul unui război dintre Protectorii ce doreau mai mult sol fertil pentru Prăsitorii lor.

— Ai încredere în înregistrările Locuitorului Reţelei? întrebă ea.

— Sunt foarte bune.

— Ar trebui să înotăm?

* * *

Pe la prânz, băieţii vânară un animal ce semăna cu o mică antilopă. Copiii tăiară un băţ mai gros pe care să-l

transporte în sat, iar Louis le asigură spatele. Era plăcut să fii pe post de cel mai puternic individ şi nu era un lucru neobişnuit. Hominidul mediu de pe Lumea Inelară era mai scund decât Louis Wu.

Înotătorii se mutaseră, dar Marinarii şi nava lor erau încă în port. Prinseseră câţiva peşti şi aprinseseră focul. Pe la mijlocul nopţii, antilopa era aproape gata.

În seara asta fereastra de pe stâncă, abia zărită printre corturi, arăta Lumea Inelară de la un capăt la celălalt, o panglică pictată în alb şi albastru, bordată de cerul negru de-a lungul fiecărei margini.

Tanj, unde erau curajoşii vânători de Vampiri?

Louis îşi pusese rădăcinile pe care le alesese să se coacă lângă cărbuni. Copiii şi adulţii îl asaltaseră cu întrebări.

— Este Arcada, le explica el. În noaptea asta Locuitorul Reţelei se va uita pe toată suprafaţa ei până la marginea opusă. Vedeţi, este chiar marginea soarelui, şi acesta unul dintre pătratele de umbră ce ascund soarele noaptea. Toate acele urme albe sunt nori. Nu, nu pot fi văzuţi mişcându-se. Dacă s-ar mişca atât de repede, vânturile ar trebui să spulbere totul, până la *scrith*-ul din fundaţie. Acele puncte strălucitoare, curbe şi linii, dacă puteţi să le zăriţi, sunt mări şi fluvii.

— Ne arată şi stelele mult mai mari, spuse bătrânul Kidada. Ce este aceea care se mişcă? Şi, Louis, ce încearcă Locuitorul Reţelei să-ţi spună?

Stelele acelea strălucitoare, de pe marginile Arcadei, nu erau legate de ea. Cea mai strălucitoare se mişca în direcţie opusă, comparativ cu celelalte. Louis o privea atent. Îşi reducea viteza, pe măsură ce se apropia de Zidul de Margine. Ajunse pe el şi transformă o fâşie din zid într-o linie strălucitoare alb-albastră... apoi dispăru.

— Încearcă să-mi spună, că un alt invadator a venit pe Arcadă.

Parald tăie carnea şi i-o trecu lui Kidada, apoi lui Sawur, apoi unui grup ce se formase brusc lângă ei. Wheek îi oferi lui Louis un peşte pe o frigare. Ţesătorii şi Marinarii îşi luară

mâncarea şi se apropiară, printre colibe, de frontonul stâncii.

Am să-ţi arăt Lumea Inelară invadată; vino să vorbim! N-am să ţi-o arăt pe Valavirgillin, vie sau moartă; trebuie să întrebi.

Louis acceptă o felie de antilopă şi, în vreme ce înfuleca lacom, îl urmă pe Parald.

Ţesătorii stăteau la mese şi pe nisip şi priveau. Sawur îi făcu loc la o masă.

În fereastra reţelei, un pătrat de umbră acoperi soarele. Detaliile deveniră mai clare. Lumini strălucitoare izbucniră pe Zidul de Margine. În următoarele minute, punctul se deplasă spre interior, deasupra suprafeţei Lumii Inelare; se stinse, apoi se aprinse din nou şi, în cele din urmă, dispăru.

Erau lucruri plictisitoare, dar ei continuau să privească. Louis se întrebă dacă Ţesătorii vor deveni dependenţi de această distracţie pasivă.

Acum se vedeau norii mişcându-se. Uriaşe tipare de vânturi îşi dezvăluiau formele, la derularea pe repede înainte. O clepsidră decolorată şi subţire sugea curenţii la ambele capete: o tornadă văzută din lateral, o gaură făcută de un meteorit.

La derularea pe repede înainte, o protuberanţă de soare apăru de după marginea unui pătrat de umbră. O undă de şoc, de un verde strălucitor, se ridica spre vârful ei. Apoi, o stea verde strălucitoare atinse delicat Zidul de Margine, în punctul în care se odihnise mai devreme cealaltă stea. Steaua verde depăşi zidul şi fu estompată de norii cu care se intersectă.

După ce şi ultima felie de soare dispăru deasupra capetelor lor, Ţesătorii se îndreptară spre colibele lor, şuşotind cu însufleţire şi icnind din când în când. Louis privea uimit. Aceşti Ţesători erau cu *adevărat* diurni.

Înainte ca Ultimul să se decidă să vorbească în faţa tuturor, Louis reveni lângă foc. Scoase cu un vătrai două dintre rădăcini din jar.

Una se dovedi acidă. Cealaltă nu era deloc rea. Nu mânca prea des atât de bine.

Marinarii mai rămăseseră. Unul veni alături de el.

— Spectacolul ăsta este pentru tine, nu-i aşa?

Louis privi înapoi. În fereastra Ultimului, steaua verde dispăruse.

— Nu ştiu ce să-i spun, răspunse Louis. Wheek, a vorbit şi cu tine?

— Nu. Mă sperie.

Mesajul Ultimului părea destul de clar. Propulsor cu fuziune: astronavă invadatoare. Şi ARM, şi Patriarhia, şi Flota Lumilor ştiau de Lumea Inelară. Fiecare în parte avusese timp să organizeze expediţii. Invadatorul putea fi o navă de-a Constructorilor Oraşului care se întorcea pe Lumea Inelară sau cu totul altceva.

Apărarea Antimeteorică Automată nu ar fi reacţionat dacă un invadator s-ar fi deplasat încet. O entitate se apucase să nimicească astronave.

Ucigaşul avea şi el o problemă. Viteza luminii. Invadatorul aterizase la minute-lumină de al doilea Mare Ocean, dar atacul venise după mai multe ore. Trebuia ejectată o protuberanţă solară, efectul laser supratermal trebuia să se propage de-a lungul plasmei, iar toate acestea necesitau timp; în plus, rămânea decalajul cauzat de viteza luminii. Prada putea chiar să scape.

Ultimul ar fi fost *extrem* de încântat să găsească o navă cu hiperpropulsor neavariată.

Printre ramurile îndepărtate, răzbătea o muzică în surdină. Wheek plecase la barca lui. Louis mai scoase o rădăcină din foc. O crestă şi îi desfăcu apoi coaja în fâşii. Mirosul ei nu diferea prea mult de cel al cartofilor dulci.

Se întrebă dacă ar putea găsi forme sălbatice de arborele vieţii. Nu conta. Solul n-ar fi avut suficient taliu; planta n-ar fi suportat virusul ce provoca schimbarea, iar coacerea la foc mic l-ar fi omorât, oricum. Louis mâncă fără să se grăbească, apoi se îndreptă spre coliba împletită a lui Sawur.

Muzica părea să fi crescut în intensitate. Conţinea o sonoritate ciudată, cu adieri de vânt şi vibraţii de coarde. Se opri în faţa colibei să asculte.

Muzica se opri şi o voce întrebă:

— N-o să vorbeşti cu Locuitorul Reţelei?

— Nu în noaptea asta, răspunse Louis şi privi în jur.

Vocea era a unui copil cu un mic defect de pronunţie. În seara asta se lăsase ceaţa, deşi nopţile pe Lumea Inelară erau senine, dar, oricum, ar fi trebuit să vadă *ceva*, gândi Louis.

— Vrei să te arăţi?

Un coşmar se înălţă de după o tufă joasă, din imediata lui apropiere. Părul lung şi lins ce-i acoperea corpul era de culoarea nopţii. Doi colţi laţi schiţau pe faţa lui un rânjet exagerat. Braţe lungi, mâini puternice, o harfă în miniatură în una dintre ele.

Demonul părea bărbat, dar kiltul îi ascundea sexul. Pilozitate facială redusă, piept plat: un copil, băiat sau fată.

— Frumos kilt, spuse Louis.

— Frumos rucsac. Lucrurile Ţesătorilor sunt renumite pe toată valea Fluviului Shenthy.

Şi Louis ştia asta: văzuse obiecte ce ieşiseră din mâinile lor la zeci de mii de kilometri în aval.

— Tu faci muncă de securitate pentru Ţesători? întrebă el.

— Sec…?

— Le păzeşti averea în timpul nopţii?

— Da, noi îi oprim pe hoţi.

— Dar în mod normal, nu eşti plătit pentru…

În loc de răspuns – *exista* un cuvânt pentru debarasarea de gunoi plus serviciu funerar? –, copilul apucă harfa, iar degetele sale începură să-i acopere găurile şi să-i ciupească lin corzile. Cântă o melodie tânguitoare la instrumentul său, apoi se opri.

— Ai un nume pentru asta?

— Copilul nelegitim dintre o harfă şi un kazoo. Un kazarp?

— Atunci eu sunt Kazarp, spuse Demonul. Tu eşti Louis Wu?

— *Cum*…

— Noi ştim că tu ai fiert un ocean, departe pe Arcadă… – şi Kazarp arătă cu mâna – *acolo*. Ai dispărut patruzeci şi unu de *falani* şi te-am găsit aici.

— Kazarp, comunicaţiile voastre sunt uluitoare. Cum le faceţi? Louis nu se aştepta la un răspuns. Demonii îşi aveau secretele lor.

— Cu lumina soarelui şi oglinzi, răspunse Kazarp. Locuitorul Reţelei a fost odinioară prietenul tău?

— Aliat. Nu prieten. E o chestie complicată.

Figura ascuţită a hominidului îl examina pe Louis. Acesta încerca să-i ignore răsuflarea de mâncător de cadavre.

— Ai vorbit cu tata? îl întrebă din nou copilul.

— Poate. Ce vârstă ai?

— Aproape patruzeci de *falani*. Zece ani.

— Ce vârstă are tatăl tău?

— O sută cincizeci.

— În *falani*, eu am aproape o mie, spuse Louis Wu.

Îşi dădu seama că băiatul nu era prea atent. I se distrăgea atenţia? Îi asculta cumva tatăl său? Atunci, cum să-i spună aşa ceva? Ar trebui? Louis se hotărî.

— Locuitorul Reţelei, pisica uriaşă, doi Constructori ai Oraşului şi cu mine… Noi am salvat tot ce se află sub Arcadă.

Kazarp nu spuse nimic. Unii rătăcitori puteau fi mari mincinoşi, gândi Louis.

— Aveam un plan, continuă el. Dar ar fi fost omorâţi c-c-câţiva… ar fi fost omorâţi *mulţi* dintre oamenii pe care noi încercam să-i salvăm. Eu sunt tot atât de vinovat cum am crezut că este Locuitorul Reţelei, şi l-am urât pentru asta. Acum am descoperit că Locuitorul Reţelei a salvat mult mai mulţi decât îmi închipuiam.

— Atunci, trebuie să-i mulţumeşti. Şi să-i ceri scuze…

— Am făcut-o. Kazarp, mă aştept să vorbim din nou, dar specia mea are nevoie de somn. Dacă tatăl tău doreşte să stăm de vorbă, un Demon mă găseşte, cu siguranţă…

Louis dădu să îngenuncheze pentru a intra în coliba joasă.

— Ţi-a lăsat un gust amar?

Bărbatul izbucni în râs. Un Demon ştia bine ce înseamnă gustul amar! *Dar asta nu era vocea lui Kazarp*.

— Da, spuse el, făcând câţiva paşi înapoi.

— Cu toate astea, ai înghiţit ceea ce trebuia. Acum Locuitorul Reţelei trebuie să decidă. O alianţă valoroasă, o încălcare a obiceiurilor… ai o mie de *falani*? Ce vârstă are Locuitorul Reţelei?

— Numai încercând să ghicesc, simt cum mi se strânge inima.

Băiatul se aşezase pe jos, cu picioarele încrucişate, şi asigura muzica de fundal pentru vocea ce vorbea de nicăieri.

— Noi trăim, poate, două sute de *falani*, continuă vocea de adult. Dacă neînţelegerea ta te-a costat numai patruzeci sau cincizeci de *falani*, pentru cineva ca tine merită reparaţia.

— Oh, Constructorii Oraşului erau refugiaţi, iar uciderea lor nu l-ar fi deranjat pe Chmeee! Eu *sunt* şi mai vinovat. Am consimţit. Am crezut că-i vom omorî pe toţi acei oameni pentru a salva restul.

— Fii bucuros!

— Mda.

Nu putea să-i ceară nici măcar unui Demon să ia în considerare numărul implicat. Nicio minte sănătoasă nu putea să-l înţeleagă. *Hominizi cu inteligenţă diferită locuiau pe Lumea Inelară, invadând fiecare nişă ecologică posibilă. Vite, vidre, lilieci-vampiri, hiene, ulii… Aproximativ treizeci de trilioane, cu o margine de eroare mai mare decât în tot spaţiul cunoscut*.

Îi puteam salva pe cei mai mulţi dintre ei. Trebuia să generăm o explozie solară şi s-o îndreptăm spre suprafaţa Lumii Inelare, pentru a revărsa hidrogenul fierbinte asupra jeturilor de orientare remontate pe Zidul de Margine. Pierderi: o mie cinci sute de miliarde, în radiaţie şi foc. Ei urmau să moară, oricum. Salvam de douăzeci de ori pe atât.

Dar programele avansate şi ultraadaptabile ale Ultimului exersaseră un control extrem de fin asupra unui jet de plasmă mai mare decât multe planete. Ultimul *nu-i* ucisese pe cei o mie cinci sute de miliarde. Deloc.

Dar Louis Wu fusese de acord cu moartea lor.

— Acea regiune a Centrului de Reparaţie, continuă bărbatul, fusese infestată cu arborele vieţii... acea plantă care transformă hominizii în ceva foarte diferit. Kazarp spunea că tu ai vârsta potrivită pentru a deveni un Protector. Eu sunt de şapte ori mai bătrân. Virusul din arborele vieţii l-ar ucide pe bătrânul Louis Wu. Prin urmare l-am trimis pe Locuitorul Reţelei să provoace singur acele morţi. Altfel, aş fi văzut cât de mulţi nu aveau să moară. Am luat toate acele vieţi şi singura scuză pe care mai puteam s-o cer era să mor şi eu.

— Dar tu nu eşti mort, spuse vocea ascunsă.

— Sunt pe moarte. Chiar cu trusa medicală de pe platforma de transport, n-o mai pot duce mai mult de un *falan*.

Muzica interpretată de copil se opri, cu o notă falsă, şi noaptea rămase tăcută.

Tanj! Avea longevitatea şi o irosise, iar aceşti oameni nu avuseseră niciodată o asemenea şansă. Oare cât de nemanierat se putea considera?

— Şi ai renunţat, astfel, la prietenia lui, adăugă vocea de adult.

— Locuitorul Reţelei nu are propriu-zis prieteni. El negociază cu mare exactitate orice lucru, iar ţelul lui suprem este să-şi asigure o securitate personală cât mai deplină. Intenţionează să trăiască o veşnicie, indiferent de preţ. Acest lucru m-a deranjat atunci. Mă deranjează şi acum. Cât va costa?

— Alianţa cu tine? Are ceva de câştigat de la tine?

— O pereche de mâini ce se deplasează de colo-colo. O viaţă de riscat care nu este a sa. O a doua opinie. El poate să-mi ofere alţi o sută două zeci de *falani* de viaţă.

Iar acest lucru îl speria.

— Ar putea face el asta pentru… să spunem… pentru mine? Să ofere longevitate unui Demon?

— Nu. Sistemele sale, programele de vindecare pentru el, sau pentru mine, sau pentru pisica uriaşă, le-a proiectat şi le-a construit înainte de a pleca de acasă. Nu mai poate să ajungă acasă. Eu l-am blocat. Şi dacă poate, de ce să nu rămână?

Louis continuă pentru el raţionamentul. *Are un program de reparat oamenii şi unul pentru Kzin. Pentru un Demon, ar trebui să scrie un nou program. Preţul pentru viaţa mea este deja prea mare, dar cât ar fi costat să realizeze încă un program de tratament, pentru o altă specie? Iar dacă Louis Wu i-ar cere să salveze un Demon, atunci de ce n-ar urma apoi un Ţesător? Sau Constructorii Oraşelor? Sau*… ?

Imposibil.

Acceptase asta Demonul ascuns… sau, mai degrabă, se gândea că anumiţi călători erau nebuni? Kazarp începuse să cânte din nou.

— Când am crezut că am ucis atât de mulţi oameni, continuă Louis, m-am decis să îmbătrânesc şi să mor în modul tradiţional. Cât de rău ar putea fi? Oamenii au făcut asta de când se ştiu.

— Luweewu, aş da tot ce am pentru a deveni cu o sută de *falani* mai tânăr.

— Locuitorul Reţelei poate face asta pentru mine… pentru specia mea. Poate s-o facă din nou, când voi deveni din nou bătrân. De fiecare dată, îmi cere tot ce-şi doreşte de la mine.

— Tu poţi să-l refuzi de fiecare dată.

— Nu. Exact asta este problema mea.

Louis încercă să străpungă întunericul cu privirea.

— Cum să-ţi spun?

Muzica de kazoo-harfă căpătase brusc un acompaniament de bas. Louis ascultă o vreme. Un instrument de suflat? Nu-i putea ghici forma.

— Tonfierar, se decise Demonul. A fost folositor pentru Tonfierar să discute cu tine.

— Putem vorbi şi despre alte lucruri.

— Despre nave şi şoşoni şi ceară de sigiliu…

— Despre Protectori.

Ce ştia reţeaua de heliografe a Demonilor despre Protectori?

— Dar acum, sunt ameţit. Pe mâine noapte, spuse Louis şi se târî înăuntru, ca să doarmă.

12.
Înţărcarea Vampirilor

Tegger se aştepta se ca domul-fereastră să fie un fel de locuinţă ciudată, dar nu era aşa. Nu descoperise nicio modalitate de a încuia uşa. Interiorul era în întregime o singură încăpere mare, şi exista şi o scară, prea mare chiar şi pentru Giganţii Ierbii: semicercuri de trepte concentrice. Existau acolo şi mese, zeci de mese uşoare, pe tălpici.

Ce era asta? se întrebă el. Dacă o sută de hominizi sau chiar mai mulţi s-ar fi aşezat pe acele trepte, ar fi avut o vedere deplină asupra oraşului-fabrică şi a ţinutului de dincolo de el. O cameră de conferinţe? Îndrăzni să înainteze încă un pas, apoi prinse curaj.

Uşi deasupra ultimei trepte. Dincolo de ele, întuneric. Tegger aprinse o făclie.

Asta nu era o încăpere pentru locuit. Era toată numai suprafeţe plate şi uşi groase ce aveau mici ferestre pe ele şi mici cutii în interior.

„Dacă ai nelămuriri”, gândi el, „continuă să cercetezi”. Trei mari bazine de apă, prevăzute cu scurgeri. O masă întinsă din lemn, acum scorojit. Agăţate de sute de cârlige, boluri din metal şi farfurii cu mânere lungi. În spatele unui panou, deasupra nivelului ochilor, Tegger găsi ceva pe care îl recunoscu: proeminenţe micuţe unite de linii fine de praf.

Începu să înlocuiască liniile de praf cu bucăţi din ţesătura lui Vala.

Se aprinse o lumină.

Făcuse şase legături; o lumină. Ce rol aveau celelalte?

În spate, erau mai multe uşi. Tegger îşi luă torţa şi intră prin una.

Un depozit: uşi, sertare, lăzi. Fantomele vechilor miresme erau destul de plăcute. Plante. Nu miroseau ca alimentele, deşi, probabil, chiar asta şi erau. Tegger căută resturi de plante uscate, dar nu găsi nimic care să-l fi interesat măcar pe un Gigant al Ierbii.

Stăteau pe treptele acelea semicirculare şi *mâncau*?

Poate. Tegger reveni în încăperea luminată. Părea mai călduroasă… dar încă nu era prea convins de schimbare până când nu încercă să se lungească pe una dintre suprafeţele plate.

Păstorii Roşii nu obişnuiesc să ţipe când sunt răniţi. Tegger îşi strânse cu putere braţul şi îşi încleştă dinţii de durere. Apoi, după ce se mai gândi puţin, începu să scuipe pe suprafeţele plate.

Încă o dată. Saliva sfârâi.

Uşile a două dintre boxe erau fierbinţi la atingere.

Se găsea într-un fel de uzină chimică. Poate că alt hominid ar fi putut înţelege toate astea mai bine decât el.

* * *

Vârful Oraşului era un imens tub scurt şi gros, cu o gâtuire ca de viespe. O scară elicoidală îl înconjura pe exterior. Tegger se considera acum aidoma unui rege.

Ceea ce îi scăpase mai înainte, i se dezvăluia abia acum, când ajunsese în cel mai înalt punct al Oraşului.

Fiecare acoperiş avea aceeaşi culoare!

Acoperişurile plate ale clădirilor rectangulare şi cupolele rezervoarelor erau toate de un gri strălucitor. Unele aveau simboluri vopsite cu linii înguste, pe fundalul gri. Singura excepţie o constituiau casele ce formau Strada Amfiteatru – în cazul lor, suprafeţele plate erau sol şi bazine… dar iată că, desigur, *scările* erau şi ele de un gri strălucitor.

Părţile laterale ale lucrurilor aveau, însă, culori diverse. Formele industriale erau nu atât vopsite, cât inscripţionate. Erau scrieri pe care Tegger nu le recunoştea, pătrate şi curbe şi ilizibile. Simple imagini.

Vechii Constructori ai Oraşului puteau zbura. De ce nu inscripţionaseră şi partea de sus a clădirilor? Numai dacă suprafaţa aceasta gri avea – era… Flup, se apropiase.

Se va mai gândi. Între timp… Stătea pe marginea unui tub imens, înalt cât zece măsuri de om şi aproape la fel de gros. Tegger privi în interior – adâncimea lui depăşea zece măsuri. Mirosul neplăcut de cenuşă şi chimicale era destul de slab, dar nu se aşteptase la aşa ceva. Era vorba de un coş suficient de mare pentru a arde sate întregi.

Numai acesta putea fi un motiv suficient pentru a face o fabrică să plutească. Fumul de la o asemenea ardere putea să plutească timp de *falani* întregi, înainte de a se împrăştia, dar, cel puţin, trebuia mai întâi să se ridice! Vecinii iritaţi puteau să se potolească. De altfel, cum ar fi reuşit aceşti vecini să ajungă la un centru industrial plutitor, pentru a-şi face plângerile?

Urcase scări şi explorase case aproape un sfert din zi, dar vehiculele nu se mişcaseră. Poate că Valavirgillin alesese acel promontoriu ca poziţie defensivă. Sentinelele se schimbau pe stâncă şi continuau să privească fluviul, Cuibul din Umbră şi acoperişul său plutitor.

Tegger îşi dezbrăcă poncho-ul, pentru a-şi expune inconfundabila culoare a pielii sale. Stând pe marginea celui mai înalt punct al Oraşului, îşi ridică ambele braţe şi începu să facă semne cu ele.

Warvia, prin puterea dragostei noastre, şi Valavirgillin, prin puterea ţesăturii pe care ţi-am furat-o, am ajuns în acest loc! De aici, am să realizez ceva, cumva. Cumva!

Fusese văzut? O clipă, crezu că îi zăreşte arătând spre el…

Cu atât mai bine.

Oraşul se întindea departe, sub el. Nu era greu deloc să găsească docul şi să se orienteze în raport cu el. Casele şi scările începeau chiar de sub el şi duceau spre Strada Centură, de-a lungul ambelor laturi ale unei linii zigzagate. Această linie era aproape în partea opusă docurilor.

Încă nu pricepea la ce serveau majoritatea lucrurilor pe care le vedea. Dar…

Cisternele. Şaisprezece rezervoare cilindrice, imense, erau deschise spre cer şi uniform repartizate pe suprafaţa Oraşului. Trebuia să bănuie că acele rezervoare erau destinate să păstreze apa. Casele şi domul-fereastră, cel puţin, aveau nevoie de apă. Dar toate cisternele erau goale. La fel ca şi bazinele situate de-a lungul Străzii Amfiteatru. Goale în întregime.

După Prăbuşirea Oraşelor, cetăţenii nu mai avuseseră nimic care să-i aducă jos. Unii trebuie să fi coborât pe rampă. Când Vampirii se mutaseră acolo, această opţiune fusese exclusă. Rămăseseră blocaţi sus.

Aveau nevoie de apă. Exista fluviul; trebuie să fi existat pompe. Altfel, ce rost ar fi avut să poziţionezi o fabrică deasupra unui fluviu? La fel de probabil, însă, pompele încetaseră să mai funcţioneze, iar ploaia încă nu începuse.

Dar ei goliseră apa Oraşului. De ce făcuseră aşa ceva? Erau deja nebuni?

Şoapta dispăruse, iar mintea lui nu-i oferea suficiente răspunsuri. Trebuia să aducă vehiculele aici sus, cumva.

În noaptea aceea dormi în domul-fereastră, pe una dintre trepte. I se părea că acolo era mai în siguranţă şi-i plăcea teribil priveliştea.

* * *

La căderea serii, câteva sute de Vampiri ieşiseră din Cuibul din Umbră, răspândindu-se pe lângă Casamoale, până la munţi. Când ultima fărâmă din soare dispăruse, numărul lor crescuse la aproape o mie.

Oamenii Valei reacţionară în diferite feluri, în faţa unui număr atât de mare de Vampiri ce treceau prin apropiere. Culegătorii, pur şi simplu, nu-i văzuseră, pentru că ei *trebuiau* să se odihnească noaptea. Vala înţelesese rapid că nu putea utiliza Giganţii Ierbii ca sentinele în acea noapte. Oricine putea sesiza curajul lor, dar şi mirosul lor de teamă...

Cu excepţia lui Beedj. Cum antrenaseră ei un Thurl tânăr? Era ceva ce putea utiliza şi ea? Îi trimisese pe toţi la

culcare şi se bizui, ca de atâtea ori, pe oamenii săi şi pe Demoni.

În ciuda frustrărilor, învăţaseră multe despre Vampiri.

A doua noapte era pe sfârşite; acum, în ploaia intensă, sub un covor negru de nori, Vampirii se îndreptau spre casă. Numărul lor era un pic diminuat, remarcase Harpster, dar aveau câteva zeci de prizonieri. Acum, la întoarcere, păreau mult mai certăreţi.

Demonii raportaseră structuri în Cuibul din Umbră. Era vorba de colibe sau de magazii de depozitare, multe din ele prăbuşite. Ceva cu aspect de munte se înălţa în mijlocul râului. Demonii nu-i puteau vedea vârful, întrucât unghiul din care priveau era prea sus.

Nu văzuseră nicio cale de urcare, în afara rampei spiralate.

Exista o grămadă de resturi, o groapă de gunoi la tribord, în sensul invers rotaţiei faţă de Cuibul din Umbră. Probabil că se ridicase cu timpul – un munte de cadavre de Vampiri şi prizonieri, pe care până şi Vala îl zări atunci când i-l arătară cu degetul. Era mult prea aproape de Cuibul din Umbră pentru a fi de folos Demonilor.

Nu exista loc sub fabrica plutitoare în care Vampirii să nu aibă acces.

Se luminase de-a binelea şi procesiunea Vampirilor se subţiase de tot.

— Când o să se oprească de tot, spuse Vala, o să coborâm la fluviu.

— Avem nevoie să dormim, spuse Harpster.

— Ştiu. Voi rămâneţi aici.

— Suntem şi noi pregătiţi pentru o baie şi, în plus, avem nevoie să aflăm mai multe. O să dormim sub foaia de cort. Treziţi-ne când ajungeţi la apă.

* * *

Valavirgillin îşi aşezase vehiculul paralel cu fluviul. Nu se putea ascunde ceva atât de mare şi nici nu încercase acest lucru.

Crâmpeie de lumină apăreau şi dispăreau printre rafalele de ploaie. Cuibul din Umbră se vedea foarte clar în faţă, prea aproape, chiar. Niciunul dintre tovarăşii săi nu reuşea să străpungă întunericul de sub structura antică, dar când norii negri schimbători acoperiseră cerul deasupra câmpiei, Vala sesizase mişcare în jurul marginilor de umbră. Cel puţin, unii dintre Vampiri se dovedeau activi.

Era miezul zilei. Valavirgillin urmărea cu un ochi vigilent evoluţia vremii. Dacă se întuneca prea mult, Vampirii puteau ieşi la vânătoare.

Platforma înclinată răsărea din apa liniştită şi maronie. Se părea că este dificil de ajuns acolo, iar Vampirii rămâneau la o distanţă sigură. Vala păşi în noroiul fluviului.

Două capete negre ieşiră la suprafaţă şi plutiră spre ei.

Era preferabil să te prezinţi de mai multe ori unor străini care s-ar fi putut să nu remarce individualităţile.

— Eu sunt Valavirgillin…

— Suntem Rooballabl şi Fudghabladl. Fluviul nu este adânc aici. Vehiculele voastre pot să meargă în siguranţă până la insulă. Le va fi mult mai dificil să vă atace acolo.

— … Warvia, Manack, Beedj.

Barok şi Waast încărcau tunurile.

— Nu intenţionăm să rămânem. Roobla, a fost agitaţie pe aici noaptea trecută…

— L-am văzut pe Omul Roşu de care ne-ai spus să ne interesăm. Nu ne-am putut apropia, dar l-am văzut luptând şi l-am văzut zburând. Fudghabladl spune că avea un companion. Eu n-am zărit…

Warvia sări ca arsă.

— Companion? Unde putea găsi Tegger un companion? *Era cumva un Vampir*?

— Eu n-am zărit niciun companion, de niciun fel. Vederea lui Fudghabladl slăbeşte. Tegger vorbea cu el însuşi, din când în când. S-a dus să se uite la această chestie zburătoare înclinată. Şase Vampiri au sărit după el. Nu l-au ademenit, ci au atacat direct.

Rooballabl părea contrariat, ca şi cum Vampirii ar fi încălcat o regulă. Vala aprobă din cap. *Era bine de ştiut*.

În afară de asta, Oamenii Fluviului nu remarcaseră mai multe lucruri decât Warvia din postul ei de observaţie de pe vehicul. După ce povestea fu spusă, Vala întrebă.

— Voi sunteţi în siguranţă aici?

— Noi aşa credem. În plus, învăţăm. Ştiţi că în Cuibul din Umbră trăiesc prizonieri?

— Am văzut prizonierii aduşi prin trecătoare, spuse Warvia.

— Unii hoinăresc pe acolo, continuă Rooballabl. Nu ne-am apropiat prea mult, dar i-am observat. Niciodată n-au fost mai mulţi de doi sau trei.

— Din ce specii?

— Doi mai mari au venit să mănânce iarbă de pe marginea fluviului, apoi s-au întors sub umbră. Erau din specia Giganţii Ierbii, presupun. Mulţi Vampiri au venit în întâmpinarea lor. S-au luptat între ei. Unii au luat-o la fugă, iar cei care au rămas s-au ospătat cu Giganţii Ierbii. Am văzut, însă, Fermieri din regiunea Delta Rotaţiei care au cules de acolo rădăcini pentru a le fierbe şi a le mânca şi s-au întors teferi.

Vorbi Fudghabladl. Poporul Fluviului avea o intonaţie puţin cântată, apoi Rooballabl traduse în graiul lor.

— Fudghabladl a văzut o femeie Roşie. Ea şi-a petrecut o jumătate de zi la vânat, dar degeaba. Nu avea răbdare. Se întorcea mereu la umbră şi la Vampirul ei. Pesemne că acesta o trimitea de fiecare dată. Spre sfârşitul zilei, a prins un iepure-ţopăitor pe când bea apă, a sărit pe el şi i-a rupt gâtul. Apoi l-a târât spre umbră. Trei Vampiri i-au izgonit pe ceilalţi. Aceştia trei au băut sângele animalului, apoi au *rishat* cu femeia Roşie, apoi ea a mâncat iepurele. Era foarte flămândă.

Vala încercă să nu remarce furia şi ruşinea întipărite pe chipul Warviei.

— Ai văzut pe vreunul din specia mea? îl întrebă pe Rooballabl.

Oamenii Fluviului şuşotiră ceva mai mult timp. Apoi:

— Una, o femeie tânără, a venit, păzită de un Vampir mascul. Valavirgillin, vouă ce vi s-a întâmplat?

— L-am văzut pe Tegger că ne-a făcut semn cu mâinile. Este acolo sus, în viaţă, şi activ. Încă nu ştiu cum vom reuşi să ne urcăm şi noi până la el. Şi nici ce mai putem să facem.

— *Demonii* aveau un *plan*, interveni Warvia, un pic nervoasă. Rampa de care aveau nevoie nu ajunge până jos.

Vala se aşteptase să audă comentarii furioase de sub foaia de cort, dar Oamenii Nopţii îşi ţinuseră firea.

— Odată, trebuie să fi ajuns până jos, spuse Rooballabl. La ce-ar fi folosit altfel?

Când funcţiona oraşul, existau nave zburătoare ce transportau mărfuri, dar navele pe roţi trebuie să fi fost mai ieftine şi, desigur, existau şi mărfuri suficient de grele pentru a pluti.

— Prăbuşirea Oraşelor a adus cu sine Vampirii, mă aşteptam la acest lucru, spuse Vala.

— Cum? se miră Beedj.

Ţinându-şi ochii aţintiţi pe marginea ceţoasă a Cuibului din Umbră, Valavirgillin îşi lăsă mintea să zburde în voie şi limba să o urmeze.

— Un centru industrial n-ar fi permis Vampirilor să-şi facă un cuib tocmai la baza lui. Aşa că, într-un anume fel, cei de acolo i-au ţinut pe Vampiri la distanţă, dar când s-au prăbuşit oraşele, n-a mai funcţionat acel mijloc. Vampirii căutau zone întunecoase, aşa că s-au mutat acolo. Într-o noapte, au început să se urce pe rampă. N-au apucat să-i termine pe toţi, astfel încât, până în noaptea următoare, refugiaţii au ridicat rampa…

— Cum? întrebă din nou Beedj. Vala ridică din umeri.

Vocea lui Rooballabl semăna cu bulele ce ieşeau din noroi.

— Întreabă mai întâi de ce? Ei au construit uriaşe şosele suspendate pentru mărfuri prea mari chiar şi pentru această platformă zburătoare. De ce să o construiască cineva ca să se poată ridica? Un astfel de… pod vertical… ar fi fost dificil de făcut şi uşor de avariat, dacă ar fi trebuit să se şi ridice. Noi înţelegem prea puţin ce înseamnă greutate şi masă…

Rooballabl avea dreptate şi Vala era iritată.

— Nu ştiu răspunsul. Dacă era vorba de un război între oamenii care puteau să zboare şi cei care nu puteau? Ai nevoie să tragi podul sus, cum s-ar spune.

Membrii echipajului său se priviră surprinşi.

— Are cineva dintre voi înregistrări mai vechi despre un asemenea război? interveni încă o dată Beedj.

Nu răspunse nimeni.

— Atunci zvonuri?

— Las-o baltă!! rosti scurt Vala.

— De ce să construiască rampa ca să se ridice? întrebă şi Manack. De ce să nu ridice puţin oraşul?

Străin sau nu, văzuse ceva în comportamentul Valei şi adăugă:

— N-are importanţă.

* * *

Când Tegger păşi în zona de umbră cerul devenise negru şi ploaia se înteţise.

Aprinse o torţă atunci când fu posibil, dar lumina ei nu străbătea prea departe. Descria doar un cerc inform pe drumul în pantă. Coborî într-un vacarm ca de ploaie torenţială. Se îndreptă spre marginea dreaptă şi descoperi o bordură înaltă până la coaste. Se aplecă peste ea, dar nu zări nimic.

Probabil îl văzuseră. Nu le plăcea torţa dar, în acelaşi timp, ea îl făcea uşor de reperat. Mai avea cu el nouă bucăţi. Ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi aruncat una?

În schimb, se aplecă mult peste bordură şi aruncă torţa pe bucla de dedesubt a drumului. Rămase puţin locului, să se asigure că încă mai arde, apoi îşi continuă drumul. Coborâse ceva mai mult decât o rotaţie completă.

Acum era momentul să-şi dezvolte vederea nocturnă.

Acele mirosuri îi reaminteau de noaptea în care îi aşteptaseră pe Demoni. Sunetele semănau cu cele din cortul lui Thurl: sunete domestice, murmure, certuri izbucnite brusc, toate într-o limbă străină, toate pe fundalul

unui zgomot ca de cascadă. Ceea ce îşi imaginase despre locul de sub el putea fi mai rău decât realitatea…

Tegger privi împrejur.

Capătul rampei în spirală era ridicat de la pământ.

Ceva din interiorul său consideră acest lucru drept ceva nostim. Putea zări figuri palide, triunghiulare, privind în sus şi acest lucru, de asemenea, părea nostim. Tegger începu să chicotească.

Adânc în umbră, apa se scurgea într-un râu vertical, o cascadă impresionantă. Toată ploaia ce cădea pe Oraş era adunată într-o masă întunecată, imensă, şi vărsată în Casamoale.

Se afla la marginea Oraşului. Cascada trebuie să se fi aflat în apropiere, sau chiar în centru, dar zgomotul era tare chiar şi acolo. Curgea pe, de fapt, *în interiorul* unei vaste şi complicate structuri, apoi în Casamoale prin canale şi cascade mai mici. Tegger nu distingea mare lucru, mai mult întuneric peste întuneric, dar… acolo se afla o fântână de asemenea dimensiuni încât numai Constructorii Oraşului ar fi fost capabili s-o conceapă.

Casamoale curgea pe ambele laturi ale fântânii. În dreptul ei, părea că este dirijată într-o albie de beton. Acolo unde se sfârşea betonul, aproape sub locul unde stătea cocoţat Tegger, apa ce cădea din Oraş sporise puterea fluviului, săpând adânc. Numai pereţii lui se vedeau în lumina orbitoare a zilei ce înconjura marginile Oraşului.

Evident, Vampirii erau pretutindeni.

Mulţi dormeau, îmbrăţişaţi în grupuri familiale. O clipă, însă… zări şi pe cineva din specia Oamenii-Maşină, nu-i aşa? Greu de distins în întuneric. O femeie, pentru că, în ciuda mustăţii, avea sâni. Şi niciun fel de îmbrăcăminte. Se afla în centrul unui cerc de Vampiri.

Tegger avea impresia că aceştia o protejau de alţi Vampiri: de hoţi. Patru aveau mărimea unor adulţi, doi erau destul de mici pentru a fi copii, şi mai era un bebeluş în braţele unei femei: suficienţi pentru a o păzi.

Femeia fusese luată în timpul atacului asupra taberei lui Thurl. Tegger continuă să le urmărească mişcările.

Copilul se trezi şi încercă să sugă.

Mama sa era pe jumătate trează. Îi dădu copilul femeii Roşii. Oh, flup, femeia Roşie îl apropia de gâtul ei!

În întuneric, Tegger se rezemă de bordura din beton. Nu mâncase de ceva vreme, iar carnea bătrânei păsări încerca să se ridice din nou din burta sa.

De ce adunau Vampirii prizonieri?

Cum îşi alăptau Vampirii copiii?

Tegger nu mai dorea să afle nimic.

Uneori, era bine să laşi deoparte o problemă. Când aproape ajunse la torţa pe care o aruncase, totul i se limpezise în minte.

Apa. Rampa. Luminile. Vampirii dedesubt. Constructorii Oraşului izolaţi deasupra. Vehiculele!

Mai erau multe de învăţat, dar acum Tegger ştia ce avea de făcut. Şi după aceea… În cele din urmă ar fi avut nevoie de ajutor.

* * *

Pretutindeni, pe structura industrială plutitoare, se aprinseseră luminile.

Valavirgillin era furioasă din cauză că nu putea dormi. Curând, avea să-şi caute patul. Dar ei erau atât de frumoşi.

Mintea îi hoinărea în altă parte.

Hrana plutea în văzduh, la mică înălţime. Iarba era sărăcăcioasă; prada puţină şi agilă. Culegătorii găsiseră suficientă pentru a încropi o masă. Poporul Fluviului prinsese peşte, suficient şi chiar în plus. Vehiculul Unu dusese înapoi toate coşurile de nuiele. Peştii aveau să-i hrănească pe toţi, cu excepţia Demonilor şi a Giganţilor Ierbii. Oamenii-Maşină aveau nevoie şi de altceva, în afara peştilor, dar încă nu era presant.

Câţiva Vampiri vânau în jurul grămezii de gunoi de lângă Cuibul din Umbră. Trebuie să fi fost extrem de flămânzi, gândi Vala, dar păreau să aibă ceva succes. Warvia remarcă nişte gunoieri, pe care niciun Roşu nu-i mai văzuse până atunci. Poate că Demonii îi ucideau pe gunoierii rivali acolo unde puteau.

Fudghabladl spusese că ei rostogoleau cadavrele în Casamoale. Numărul Vampirilor trebuie să fi fost mai mic atunci. Acum, le stivuiau departe de fluviu. Gunoierii veneau după cadavre, iar Vampirii înfometaţi îi vânau pentru sângele lor.

Vehiculele erau din nou parcate spate în spate, iar sentinelele îşi ocupaseră posturile. Vampirii îi ignoraseră în prima noapte. *Avuseseră la dispoziţie toată ziua să ne privească. Aşa cum o făcuserăm şi noi*.

Într-o zi sau două, fânul depozitat avea să se termine. Giganţii trebuiau să caute de mâncare în zăvoi, dar numai la lumina zilei şi însoţiţi de companioni care să-i păzească. Şi Demonii trebuiau să-şi găsească de mâncare. Prizonierii Vampiri aveau să moară pe drumul de întoarcere acasă.

— Puterea nu poate fi făcută să curgă fără anumite materiale neobişnuite, spuse Buciuma.

Valavirgillin nu tresări şi nici nu privi împrejur.

— Ştiu.

— Neobişnuite… Unele sârme trebuie să fi rămas după Prăbuşirea Oraşelor, sau au ajuns pe Arcadă după aceea. Unde putea găsi aşa ceva un Păstor Roşu?

— Cred că în rucsacul meu, spuse Valavirgillin.

Demonii cunoşteau toate secretele.

— Un lucru bun pentru Tegger. Ar fi murit la fluviu.

— Aşa este.

În liniştea care se lăsase, Valavirgillin continuă.

— Louis Wu mi-a lăsat o stivă de… avea un nume lung… *ţesătură supraconductoare*. Am vândut-o Constructorilor Oraşului dintr-un Oraş Plutitor. Ei o utilizau pentru a-şi repara luminile şi condensatorii de apă. Astfel, am devenit bogată. M-am împerecheat cu Tarablilliast. I-am născut trei copii. Am investit într-un proiect, pentru a face ceea ce Louis Wu numea *plastic*. Tarablilliast nu m-a criticat niciodată că risipesc banii.

„Decât o singură dată”, îşi aminti.

— Oricum, era averea mea. El a adus puţin la împerechere.

— Acest *plastic*... – Buciuma imitase exact pronunţia lui Valavirgillin ... – Are cumva un nume în limba noastră?

— Cred că nu. Louis spunea că materialul ar putea fi obţinut din reziduurile rămase la fabricarea combustibilului. Nu are miros şi ia orice formă. Mi-a arătat una sau două lucruri de plastic. În rest, a trebuit să ghicesc. Laboratoarele Tarbavala au dat ceva rezultate... dar... nimic pe care să-l pot vinde. Tarb şi părinţii noştri au preluat îngrijirea copiilor, în timp ce eu mă zbat să fac rost de bani pentru a continua afacerea. M-am gândit că o expediţie comercială mi-ar fi de ajutor. Mi-am propus să conving culturile hominide, să le ofer drept cadou procedeul de a face alcool. Comerţul cu el este foarte rentabil.

— De cât timp ai plecat?

— De aproape zece *falani*.

— Nu-i prea mult?

— Nu ştiu. M-am *împerecheat*. Niciodată Tarb nu s-a târguit pentru asta.

Vala îşi clătină capul.

— Am nevoie de somn.

— Voi sta eu de pază.

13.
Legea lui Sawur

2892 d.C., ORAŞUL ŢESĂTORILOR

Când se trezi, Louis constată că era singur şi că murea de foame. Îşi trase pe el costumul cu fermoare şi îşi croi drum peste surcelele trosnitoare.

Satul părea pustiu.

Cenuşa focului de noaptea trecută mai era caldă. Îşi găsi ultimele rădăcini şi le tăie felii. Semănau mult cu o pătlăgea vânătă şi constituiau un mic dejun destul de acceptabil.

Soarele era la zenit – desigur –, dar se *simţea* într-adevăr ca şi când ar fi fost prânzul, ca şi cum ar fi pierdut o jumătate de zi. Se urcă la bordul transportorului şi plecă să dea o raită prin împrejurimi. Îi remarcă imediat: Cornet Sawur conducea un şir de copii spre cotul Fluviului.

Îi ajunse din urmă după ce depăşiră cotul, îşi opri transportorul într-un loc sigur şi porni alături de grup.

* * *

Mergeau de-a lungul fluviului. Louis desenase pentru ei hărţi ale Lumii Inelare şi le vorbea despre constructorii ei, despre vârsta şi soarta ei, încercând să le precizeze care părţi din această poveste erau doar presupuneri. Desenase toroidele duble supraconductoare pe care le găsiseră montate pe astroportul Constructorilor Oraşului: colectoarele Bussard scoase din montajele lor de pe Zidul de Margine. Nu le mai spuse ce îl costase pe el alimentarea restului.

Unii dintre copii dispăruseră. Acum reveneau. Descoperiseră sute de cuiburi de păsări, agăţate în copacii cu multe ramuri. Întregul grup o zbughi într-acolo, iar Louis şi Sawur îi urmară cu pas domol.

— Eu nu pot să înţeleg felul tău de a dormi, spuse Sawur.

— Noaptea trecută, am discutat multă vreme cu două fiinţe pe care tu nu le-ai întâlnit niciodată.

— Oamenii Nopţii? Se spune că ei ştiu totul şi conduc tot ce se află sub Arcadă. Morţii le aparţin. Am avut oaspeţi care vorbesc cu asemenea oameni, dar tu de ce ai făcut-o?

— Eu vorbesc cu oricine, recunoscu Louis. Sawur, îmi face plăcere acest lucru. S-ar putea să şi învăţ câte ceva. Cred că băiatul voia să vorbească, iar tatăl nu a reacţionat destul de rapid pentru a-l opri. Apoi, Tonfierar a dezvăluit mai multe decât cunoştea *el*, iar acum *aproape* ştiu cum comunică imperiul lor, pe distanţele acestea imense, de-a lungul Arcadei.

Falca lui Sawur tresări şi Louis se grăbi să continue:

— *Nu* este secretul meu ca să ţi-l spun, Sawur, nici chiar dacă aş fi aflat mai multe despre el. Oricum, ei nu ştiu chiar totul. Au şi ei probleme, eu am problemele…

— Tu ai, într-adevăr, i-o reteză ea. Nu te-ai trezit în dimineaţa asta, dar ai vorbit viselor tale. Ce te frământă, Louis?

Dar, dintr-odată, nimeriră în mijlocul unei adevărate explozii de plase mici.

Copii răsăriră din tufişuri, înconjurându-i. Plasele zburau peste tot. Într-o oră, reuşiră să prindă un număr impresionant de păsări de mărimea porumbeilor.

Se părea că Ţesătorilor nu le plăceau ouăle, dar Louis culese câteva zeci. Arătau şi chiar păreau făcute din plastic neted, aducând cu bolurile de băut folosite în imponderabilitate, dar fără suzetele aferente. Merita să le încerce.

Pe la prânz, reveniră în sat. În timp ce copiii curăţau păsările de pene, Louis şi Sawur se retraseră ceva mai

departe. Se aşezară pe o piatră plată, privindu-i pe bătrânii Ţesători cum făceau focul.

— Ce te nelinişteşte, învăţătorule? îl întrebă din nou Sawur. Louis izbucni în râs. Oare învăţătorii nu aveau nelinişti? Cum să-i explice, însă, unui Ţesător…?

— Am făcut o prostie, cu multă vreme în urmă, începu el. Locuitorului Reţelei i-au trebuit patru sau cinci *falani* pentru a înţelege *cât* de stupid am putut să fiu şi *de ce* Louis Wu nu a vrut să-i vorbească. Dar acum vorbim şi nu asta este problema. Ştii, Sawur, Locuitorul Reţelei m-a capturat pe mine şi pe Chmeee pentru a-i fi servitori. Un lucru foarte umilitor, desigur, dar avea daruri cu care să răscumpere această hoţie. Are seminţe care, mestecate, întineresc un bătrân hominid sau un Kzin.

Sawur îşi muşca încet buzele.

— Foarte bine. Poate. Dar vrea?

— În schimbul a ceva de valoare. Mai are şi un dispozitiv, un auto-doc, care poate vindeca răni profunde, tăieturi sau înlocui membre lipsă. Mai mult, poate elimina afecţiunile pe care Elixirul nu este în stare să le rezolve. Înţelegi, Sawur, ca să reconstruieşti un om, ai nevoie de tehnici medicale extraordinare. Dacă mă poate reconstrui tânăr, cred că mă poate face şi docil. Chmeee şi cu mine nu ne-am dovedit nişte sclavi prea destoinici. Ultimul mă poate face un servitor mai bun. Sclavul perfect. Până noaptea trecută, aveam o scuză să mă ţin departe de maşinile lui. Acum nu mai am.

— Ai mai avut de-a face cu maşinăriile lui şi înainte? îl întrebă ea direct.

Era într-adevăr o întrebare bună.

— M-a ţinut adormit, în stare congelată, timp de doi ani. Trebuia să facă anumite intervenţii medicale asupra mea. Ar fi putut să facă orice şi-ar fi dorit.

— Dar n-a făcut-o.

— Nu cred că a făcut-o. Nu simt nicio diferenţă.

Sawur rămase tăcută.

Brusc, Louis izbucni în râs, se întoarse şi o cuprinse pe după umeri.

— Las-o baltă! I-am făcut bucăţele motorul hiperpropulsor. Nu se mai poate întoarce în stele. De aceea, a trebuit să salveze Arcada. Dacă m-a făcut sclav, m-a făcut unul rău.

Sawur îl privi uimită, apoi izbucni şi ea în râs.

— Dar ai rămas şi tu prins în capcană.

— Eu făcusem o promisiune – lui Valavirgillin, din specia Oamenii-Maşină. Am promis că voi salva Lumea Inelară sau voi muri încercând s-o salvez.

Sawur rămase din nou tăcută.

— Credea că are de-a face cu un cablat. – Louis sesiză pauza din translaţie: *cablat* nu avea echivalent în limba lui Sawur, aşa că îşi căută cuvintele: Credea că am să fac orice mi-ar fi cerut, pentru curentul electric ce străbătea centrii plăcerii din creierul meu… aşa cum un Ţesător ar putea să-şi vândă libertatea pentru, să zicem, alcool? Nu ştia că pot să renunţ la asta. Acum ştie.

— Şi ce dacă te face tânăr şi docil? se miră femeia. Cum poţi să-ţi dai seama că vrei să-i ignori ordinele?

— *Poate să-mi schimbe mintea*, pricepi?

— Ah!

O vreme, Louis rămase pe gânduri.

— Sunt isteţ şi agil, şi Locuitorul Reţelei ştie acest lucru, vorbi el din nou, într-un târziu. Dacă mă face un sclav mai bun, s-ar putea să devin prost şi încet. Mă pot consola cu gândul că ar trebui să fie nebun ca să mă altereze prea mult. Este al naibii de tentant. Mi-e şi teamă să mă gândesc la asta, Sawur!

— Ar putea să-şi ţină o promisiune pe care ţi-a făcut-o?

Din nou, o întrebare bună.

Nessus, respins de cei din specia sa… Nessus, Păpuşarul nebun, ceruse ca Ultimul să se împerecheze cu el, dacă se reîntorcea de pe Lumea Inelară. Ultimul a fost de acord. Şi-a *ţinut* promisiunea. Dar fusese vorba de o înţelegere între egali… ba nu, nu fusese. Nessus era considerat nebun, nebun de secole. Pe tot cuprinsul spaţiului cunoscut, Păpuşarii îşi respectaseră contractele încheiate cu o mare varietate de specii.

Uitase de Sawur – tresări când aceasta vorbi.

— Mi-ai dăruit tinereţea, apoi mi-ai smuls-o, dacă ar fi să cred visul tău nebun. Dar am să-ţi spun ceva. – Vocea ei căpătase o intonaţie şfichiuitoare. – Cu cât sunt mai bătrână, cu atât aş dori să devin din nou tânără. Dacă nu vrei să mai ai de-a face cu Locuitorul Reţelei, este altceva. Dacă, însă, te răzgândeşti, atunci ultimul lucru de care ai nevoie este să aştepţi până vei îmbătrâni şi vei deveni bolnav.

Avea perfectă dreptate, decise el.

* * *

În noaptea aceea, îşi pregătiră cina – Marinarii peştele lor, iar Louis ouăle şi o buruiană a fluviului, pe care o găsise comestibilă. Apoi, se aşezară sub stâncă.

Pământeanul se pomeni că îl caută din priviri pe Tonfierar prin tufişuri. Nu se zărea nici picior de Demon, deşi era posibil să asculte.

Complexul industrial plutitor era fără viaţă când Louis îl văzuse ultima oară. Acum fereastra Ultimului îl arăta strălucind de lumini.

— Ai reuşit să mă uimeşti, spuse Louis în aerul pustiu. Trebuie să ştiu cum s-a întâmplat.

Imaginile începură să se deruleze…

14.
Invazia

Ghearele ascuţite se odihneau pe încheietura mâinii sale.

— Buciuma? şopti ea.

— Nu, Harpster. Perechea mea îi trezeşte pe ceilalţi. Valavirgillin, trebuie să vezi!

I se părea că abia închisese ochii. Vala se rostogoli de sub pătură. „Probabil că este ceva important”, gândi ea. Alte specii aveau priorităţile lor, iar comercianţii trebuiau să le înveţe pe toate.

Noapte neagră şi ploaie. Cuibul din Umbră era o constelaţie difuză. Harpster revenise la vehicul. Waast şi Beedj ieşiră şi ei, urmaţi de Barok care întrebă:

— Ce s-a întâmplat, Şefa?

— Nu văd nimic.

Warvia se apropie de ei.

— Acolo jos este întuneric, Valavirgillin.

— Ştiu.

— Rampa. Vala, chiar nu poţi vedea? Nu este vorba numai de rampă. Întregul oraş s-a reaşezat puţin. Flup, Manack avea dreptate!

Cei din Vehiculul Doi ieşiră cu toţi deodată, uimiţi, şuşotind. Nici ei nu vedeau mai mult decât Vala. Dar Harpster se afla alături de Warvia şi explica:

— Nu este imaginaţia noastră. Vampirii încearcă să sară pe rampă. Este încă prea înaltă pentru ei…

— Vor reuşi, până nu vom apuca să respirăm de mai multe ori.

— Este Tegger! strigă Warvia. El a făcut-o!

— Dar se vor năpusti pe rampă în sus!

Vala era uimită. Era oare real? Nimeni, în afară de Warvia şi de Demoni, nu putea sesiza schimbarea, iar ei pretindeau că rampa era *jos*.

— Îmbarcarea! strigă din răsputeri. Cine nu este la bord îl lăsam aici. Îmbarcaţi-vă şi înarmaţi-vă! Urcăm şi noi acolo!

* * *

Tegger era întins pe burtă şi privea peste marginea docului. Nu vedea prea mulţi Vampiri. Nu era un teritoriu de vânătoare prea bun pentru ei. Singura lor pradă erau prizonierii de sub oraş. Câţiva indivizi singuratici vânau prin împrejurimi. Fără îndoială că foamea îi adusese la desperare, de vreme ce încercau să prindă animale pentru sângele lor.

Acolo jos era întuneric, iar ploaia reducea vizibilitatea, dar vehiculele nu se puteau confunda. Înaintau încet. Noroiul şi nisipul se agăţau de roţile lor uriaşe.

Patru Vampiri bântuiau în jurul primului vehicul, rapizi ca nişte Culegători, încercând să ajungă la cabina conducătorului.

Culegătorii săriră de pe turelă; aveau ştergarele petrecute peste nas şi gură şi săbiile în mâini. Paroom se apropia din spatele vehiculului agitând un fel de ghioagă. Într-o clipă, invadatorii se transformaseră în nişte fiinţe care cerşeau mila. După încă o clipă, doi erau deja morţi, ceilalţi fugeau, iar ghioaga lungă a lui Paroom îl ajunse pe unul dintre ei...

Un fior străbătu şira spinării lui Tegger. Aştepta asta.

Îşi petrecuse cea mai mare parte a zilei căutând panourile cu circuite, deschizându-le, făcând diverse teste pentru a vedea ce activa fiecare. Învăţase să recunoască forma circuitelor ce controlau lumina. Aici se afla panoul ce controla luminile de pe partea docului. Plasase şi în acesta câteva fâşii din ţesătura Valei. Atinsese doar două butoane şi docul se luminase ca ziua.

Ţinându-şi ochii închişi, Tegger îşi găsise drumul în întuneric pe Strada Rampă. Se oprise o clipă, pentru a-i reveni vederea de noapte. Apoi privise împrejur.

Simţise şocul când rampa atinsese solul.

Vampirii începuseră să urce buclele succesive ale acesteia. Nu erau mulţi. Probabil că nasul le spunea cât de puţin îi aştepta: un mic şi singuratic Păstor Roşu şi nicio altă pradă.

Tegger se apucase de o treabă ce necesita multă răbdare – aprinderea unei torţe. După ce o aprinsese, se apropiase de bordură şi privise din nou în jos.

Aproape treizeci de tineri adulţi şi adolescenţi urcau spre el, fără să se grăbească. Oare ce gândeau ei? *Aici este un drum unde n-a fost drum, şi nu este miros de pradă. Să urce pe el, dar să nu fie primul. Lumină, oh, doare*… Se buluciseră pe o buclă situată sub el şi îşi ascundeau feţele în palme. Tegger se întreba dacă luminile docului aveau să-i reţină.

Miasma îl izbise peste faţă.

Reflexul îi spusese *Fă ceva*! Şi tot el îl chema în jos, dar nu putea. Nu putea. Fluturase torţa peste cap şi o aruncase la nivelul inferior. Toate siluetele palide se dăduseră înapoi, şi cele mai multe dintre ele o luaseră la fugă pe rampă în jos. Câţiva rămăseseră prinşi între torţă şi luminile docului.

Tegger se îndepărtase în fugă.

La marginea docului, se aplecase peste spaţiul gol şi trăsese adânc în plămâni aerul curat.

Acum, vehiculele erau aproape, la o depărtare de două sau trei sute de respiraţii.

Vampirii îi asaltau, în număr tot mai mare, cu fiecare respiraţie ce trecea. Luptătorii erau aliniaţi pe treptele laterale. Culegătorii agitau săbiile printre picioarele ca nişte stâlpi ai Giganţilor Ierbii, în timp ce aceştia trăgeau cu arbaletele în ţinte mult mai îndepărtate. Peste clipocitul fluviului, Tegger percepea cu greutate duetul pe care Demonii îl cântau de pe turelele tunurilor.

Nu se auzeau focuri de armă… Le ordonase cumva Valavirgillin să păstreze liniştea, pentru a amâna alertarea

cuibului? Dar numărul Vampirilor creştea neîncetat; cuibul se trezise în mijlocul unei invazii.

Fluviul curgea în întuneric şi vehiculele îl urmau.

… Întuneric. Sub el, totul era negru ca păcatul. Pentru Vampiri, era perfect. Doar Demonii, aşezaţi pe băncile conducătorilor, trebuie să fi fost capabili să indice direcţia, ceilalţi trebuie să fi fost complet orbi.

Era ceva ce putea să facă. Avea nevoie de nervi tari. Şi de sabie.

* * *

Valavirgillin conducea numai cu o mână, iar în cealaltă ţinea pistolul. Barok stătea pe aceeaşi banchetă, lângă ea, dar se uita în spate. Respira piperpraz printr-un ştergar. Thurl avusese dreptate de la început – ierburile erau mult mai eficiente decât alcoolul.

O faţă albă răsări drept înainte; trase cu ambele mâini, după care apucă din nou volanul, până să apuce vehiculul să se abată din drum. Alte puşti începură şi ele să tragă. Barok îi luă pistolul şi îi dădu altul încărcat.

Zgomotul îi făcu pe Vampiri să se dea înapoi, în vreme ce vehiculele continuau să înainteze în întuneric.

Fabrica plutitoare strălucea deasupra lor ca o constelaţie. Sub marginile ei, Vala nu distingea decât puţine detalii, dar ştia unde se află rampa şi se îndreptă într-acolo.

Cum aveau să respingă atacul, acum, când numai Vampirii puteau vedea? Fuseseră înconjuraţi de o miasmă neagră ce parcă adunase putoarea tuturor cimitirelor de sub Arcadă. Scârba ar fi reprezentat o apărare, dar nu era asta. Nu era. Ca totdeauna, aici, inamicul real îl reprezenta imboldul nestăvilit de a te împerechea în mijlocul războiului.

Harpster îşi întrerupse muzica lui stranie pentru a striga.

— Şefa! Stânga! Stânga, apoi viraj în agrafă, spre dreapta, şi intri pe rampă. Şefa, sunt Vampiri pe rampă!

Vala coti spre stânga, în întuneric.

Fiecare vehicul se descurca pe cont propriu. Umbrele cu care luptau erau copii, schilozi şi neputincioşi, bătrâni, gravide – toţi cei care nu plecaseră cu şuvoiul vânătorilor. În toiul nopţii erau în cea mai bună formă. Vala se gândise să aştepte până în zori. Dar zorii i-ar fi adus pe vânători înapoi, chiar dacă epuizaţi şi mai puţini ca număr, iar aceştia, cu care lupta acum, ar fi avut la dispoziţie jumătate de noapte să ajungă la Tegger.

Un meteor căzu în faţa ei.

Vampirii ce se pitiseră, aşteptând, între Vala şi rampă, ţipară şi se rostogoliră înapoi. Meteoriţii – torţele – continuau să cadă, câteva se stinseră, dar şase continuau să ardă. Darul lui Tegger.

Acum, Vala se afla pe rampă, având Vehiculul Doi imediat în spatele ei, iar Vampirii veneau din toate părţile. Unul răsări chiar pe banchetă. Vala trase în el şi îi aşeză pistolul descărcat alături. Tunurile bubuiau; o rafală de foc şi pietre curăţă rampa în faţă.

În spatele ei, izbucni brusc lumina, ca şi cum ar fi căzut soarele de pe Arcadă. În strălucirea teribilă, Vampirii îşi ascundeau ochii şi îngheţau ca nişte păsări pe cuib. Tunurile şi arbaletele bubuiau şi şuierau în jurul ei.

Bancheta fu zgâlţâită brusc. Vala se întoarse; simţea un miros de Vampir care o înnebunea şi avea doar un pistol descărcat cu care să se apere. Brusc, îşi dădu seama că o privea o faţă deformată ce aducea cu Oamenii-Maşină. Foranayeedli, arătând nebună de-a binelea, se apucase de bancheta ei cu toate membrele şi cu dinţii.

Vala continuă să conducă.

În cerc şi tot în cerc. O umbră, în lumină, semnaliza cu ambele braţe. Una dintre mâini purta o sabie. Ea continua să se îndrepte spre lumină.

Roşul Tegger – gol: de ce? – păşi lateral, ca să facă loc vehiculului să treacă.

O văzu pe Warvia sărind de pe vehicul. Când se ciocni cu Tegger, şocul îi smulse acestuia sabia din mână. Tunica Warviei zbură după ea. Vala nu mai avu nevoie să audă

strigătele companionilor săi; sosise vremea celebrării, timpul pentru *rishathra*.

Cineva trebuia să-şi păstreze mintea suficient de mult timp pentru a-i păzi.

Vala opri vehiculul în lumina albă a docului. Auzi lupte. Vampirii? Nu, distingea vorbe…

Foranayeedli îşi găsise tatăl. Acum, ei îşi aruncau unul altuia insulte mortale.

Vala încercă să aprecieze dacă aveau să se omoare între ei. Urmă un moment când amândoi se opriră, ca să-şi tragă răsuflarea. Vala le atinse umerii – pentru a-i face atenţi –, se retrase *rapid* un pas şi vorbi pe *nerăsuflate*:

— Forn, *nu*, Barok, a fost greşeala *mea* cu adevărat. Greşeala *noastră*. *Oricare* dintre noi poate să vadă ce s-a întâmplat. Nu putem să împărtăşim cu toţii ruşinea?

Tatăl şi fiica o priveau şocaţi.

— Voi nu trebuia să fiţi împreună, când au venit Vampirii. Trebuia să vă despart. Am greşit. Nu înţelegeţi că ne-am împerecheat *cu toţii*. N-am avut încotro. Chit şi Kay sunt gravide. Barok, ei *încă* nu ştiu despre tine şi Forn, nu-i aşa?

— Nu cred, murmură bărbatul.

— Dar nu putem să mergem acasă! se văită Forn.

— *Rishază* cu cineva, spuse Vala.

— Şefa, dar nu vezi…

— *Acum*, fată proastă! Paroom pare pregătit. Elimină-ţi dorinţa din *sânge*, ca să poţi *gândi*. Du-te!

Forn izbucni în râs.

— Dar tu, Şefa?

— Eu trebuie să organizez totul. Barok, caut-o pe Waast…

Dar asta era chiar vocea lui Waast. Ea fusese găsită, şi încă de mai mulţi bărbaţi.

— … sau pe altcineva. Du-te.

Îi împinse în direcţii opuse şi ei se supuseră.

Ce urma? Roşii păreau să se fi împăcat. Asta putea chiar să dureze. De acum, Tegger trebuie să fi ajuns să cunoască puterea miasmei Vampirilor. Parfumul parşiv încă îi mai

sfârâia prin creier şi sânge, dar cunoscuse mirosuri şi mai puternice şi rezista. Mai exact, nu rezista…

Un copil palid, măsurând jumătate din înălţimea sa, se ridică lângă ea. O privea cu ochi mijiţi şi o implora mut.

Porni în întâmpinarea lui.

O săgeată i se înfipse în piept. Micul Vampir chelălăi şi alergă împleticit în întuneric.

Vala se întoarse. Era Paroom.

— Mă gândeam să-l lovesc cu patul pistolului. Era prea tânăr ca să emane un miros.

Gigantul Ierbii acceptă explicaţia.

— S-ar putea să mai fi adus şi alţii agăţaţi. Nu l-am văzut decât pe acest copil.

— Ai verificat tunelul?

— Am găsit patru Vampiri morţi de sabie. Cred că i-a lichidat Tegger…

— Asta ne va ajuta.

— Unul dintre ei avea toţi dinţii rupţi. Şi… ce-ai spus? Aşa este, Vampirilor nu le place putoarea morţilor proprii. N-or să treacă mai departe.

— Atunci… am reuşit. Suntem în siguranţă.

— Foarte bine, spuse Paroom şi o cuprinse în braţe.

* * *

Petrecerea era pe sfârşite.

Vala nu voia să se gândească la asta. Era cufundată într-o partidă de sex cu Kaywerbrimmis. „Trebuia să se fi asigurat. Oricum, ar fi făcut-o, dar, după tot ce se petrecuse în timpul ultimei părţi a nopţii”, gândi ea, „niciun bărbat nu mai era în stare să mai procreeze”.

Soarele arăta ca un disc de argint spălăcit printre norii alb-cenuşii. Toţi cei patru Culegători dormeau claie peste grămadă. Demonii cedaseră odată cu zorii şi se târâseră sub o foaie de cort. Giganţii Ierbii începuseră să se caute unii pe alţii, în afara partidei de *rishathra* – aşa cum făceau ea şi Kay –, iar Tegger şi Warvia vorbeau, doar vorbeau.

Kaywerbrimmis se relaxă în braţele ei şi adormi aproape imediat.

Vala se desprinse din îmbrăţişare, împături tunica lui Kay şi i-o împinse sub cap. Apoi, porni alene, ezitant, de-a lungul docului, spre Păstorii Roşii, atentă la limbajul corpului; dar ei păreau binevoitori.

— Povesteşte, Tegger, spuse ea. Cum ai coborât fabrica plutitoare?

Tegger zâmbea mândru şi la fel, bănui Vala, proceda şi Warvia.

— Este ca un joc, răspunse el. Vezi toate piesele astea din jurul tău? Sunt bazine de înot şi cisterne, şi toate erau goale când am ajuns aici.

Vala aştepta.

— Constructorii Oraşului au rămas izolaţi aici, după Prăbuşirea Oraşelor. Le-am văzut oasele. Ştim că Vampirii s-au mutat în umbră. Trebuie să fi urcat şi aici. Tu ce-ai fi făcut?

— Am fi vorbit despre ridicarea, cumva, a rampei.

Tegger aprobă fericit.

— Toate cisternele erau goale. Dar Prăbuşirea Oraşelor s-a petrecut cu mult înainte ca Louis Wu să fiarbă marea. Trebuiau să aibă o rezervă de apă, dar Vampirii îi speriau şi mai mult. Aşa că au lăsat să curgă toată această masă de apă şi oraşul s-a ridicat.

— Deci, tu ai pus dopuri la toate cisternele…

— Erau nişte plăci mari de metal pe doc. Le-am folosit ca dopuri.

— … şi ai aşteptat ca ploaia să le umple, iar oraşul să *coboare*.

— Exact.

— Mulţumesc pentru lumină.

Tegger râse cu poftă.

— Ei, îmi imaginam eu că o să-ţi placă. Am aprins toate torţele şi le-am aruncat jos. Apoi am turnat o carafă de combustibil peste ele.

— Şi acum, ce facem?

— Acum, ne aflăm într-un loc unde putem face ceva şi suntem cincisprezece prieteni isteţi care să se gândească la o soluţie.

Vala dădu din cap, în semn de aprobare. Tegger nu avea un răspuns, dar, deja, făcuse miracole.

15.
Putere

În lumina strălucitoare a zilei, Tegger îi conduse pe Strada Amfiteatru, pentru a le arăta descoperirile.

Era o treabă descurajantă. Warvia scotocea prin case, prin junglele de plante ornamentale şi prin bazinele de înot pe jumătate pline şi venea repede înapoi, asaltându-l cu întrebări. Tegger nu o putea însoţi; trebuia să ţină ritmul cu ceilalţi. Culegătorii se dovediră chiar mai rapizi decât ea. În plus, pătrundeau în locuri în care n-ar fi intrat niciun Roşu, apoi veneau fuga înapoi, pentru a sporovăi cu Giganţii Ierbii.

— Aici, iarba asta s-ar putea să vă folosească, îi spuse Tegger lui Waast, deoarece era singura dintre Giganţii Ierbii la-ndemână. Ea rupse un smoc, zâmbi spre el şi începu să mestece, în timp ce îi urma pe Silack şi Perilack în casa prăbuşită.

— N-am văzut niciun mâncător de plante, îi spuse el lui Coriack. Le-am căutat până şi excrementele. Nimic. Oh, vom găsi ceva de mâncat. Cel puţin, sunt păianjeni care întind plase. Am adus cu noi vreun mâncător de insecte?

Acum, îi vorbea lui Valavirgillin.

— Te gândeşti că ar trebui să existe animale care să mănânce plantele, dar eu nu am fost în stare să prind nimic, în afară de păsări, şi nici n-am văzut vreo insectă.

— Cadavre sunt? îl întrerupse Vala. El înţelesese la ce se referea.

— Numai oase vechi şi uscate. Demonii nu vor avea ce să mănânce până nu vom muri noi de foame. În schimb, am găsit astea. Fructe, un şir întreg de pomi fructiferi. Aici.

Vala rupse un fruct şi muşcă din el. Într-adevăr, aveau să-i hrănească pe Oamenii Maşină, cel puţin o perioadă de timp.

— Tegger, ce fac toate aceste fabrici?

— Am găsit un depozit plin de ţesături. Probabil că le-au făcut aici. Încă n-am apucat să le scotocesc pe îndelete.

Vala era interesată de fabrici. Cu ajutorul ţesăturii magice de la Louis Wu, ar fi putut să pună câteva motoare în funcţiune. Chiar dacă nu reuşea, pentru că se deterioraseră prea mult, exista posibilitatea să găsească minunăţii făcute înainte de Prăbuşirea Oraşelor, adăpostite în fabrici sau depozite, încă aşteptând să fie livrate.

Dar probabil că Tegger era flămând. Iar semenii ei trebuiau să mănânce *acum*. Se va gândi la profit mai târziu. După ce va găsi o cale să coboare!

Micul grup se împrăştiase de-a lungul Străzii Amfiteatru până la domul din capătul ei şi chiar înăuntrul acestuia.

Ceea ce pentru Tegger se dovedise misterios devenea clar pentru Oamenii-Maşină. Barok zâmbi şi îi invită să urce scările gigante până în spate.

— Sală de banchete, rosti el. Constructorii Oraşelor sunt omnivori care obişnuiesc să gătească mâncarea. Le place mult varietatea. Priviţi la tot acest echipament!

— Sunt numai cutii şi suprafeţe ce se încing, spuse Tegger.

— Desigur, dar există şi o masă pentru mărunţit materialele.

Deasupra Străzii Amfiteatru se ridica doar coşul şi scara spiralată de pe exteriorul lui. Warvia ajunsese sus, se aşezase pe marginea coşului şi îşi flutura călcâiele în aer. Privea în jos spre oraşul fabricii plutitoare şi spre ţinuturile dimprejur. Părea indecent de fericită.

— Pot să-i văd pe Oamenii Fluviului cum ne fac semne cu mâinile. *Rooballabl*! Hei, să vină cineva aici sus, să le arate că am reuşit! Poate că ei cred că nu sunt decât Tegger.

Vala urcă scara spiralată până în vârf, trecând pe lângă o plasă de bronz întinsă pe o bucată de piatră. Femeia se

îndepărtă pe marginea coşului, pentru a face loc şi celor care o urmaseră: Coriack, Manack, Paroom, Barok. Tegger se opri să studieze plasa, apoi li se alătură şi el.

Era ceva să fii în vârful a… a orice…, pentru că te punea într-o poziţie de comandă.

Practic vorbind, Vala nu putea să vadă nimic din ceea ce era mai interesant: viermuiala Vampirilor din Cuibul din Umbră de dedesubt şi din zonele apropiate. Departe, însă, în munţi, un râu albicios şi neregulat se scurgea prin trecătoare. Şerpuind de-a lungul a ceea ce se numea Casamoale, el se transforma în picături individuale: Vampirii se întorceau cu miile.

Fluviul şi crestele acoperite de zăpadă ale munţilor străluceau în soarele acoperit când şi când de nori. În apropiere, două forme umane negre, stând aşezate, se profilau pe strălucirea din spatele lor. Vala şi ceilalţi le făcură semne cu mâinile. Liniştiţi în privinţa lor, Rooballabl şi Fudghabladl se scufundară, apoi, în apă.

Acum, vedea perfect întreaga complexitate a fabricii. Tegger lăsase luminile aprinse pretutindeni. O linie întreruptă de verde cobora de-a lungul Străzii Amfiteatru. Nu se mai zărea nicăieri verde, nici măcar lângă coş. Atunci, cu ce se hrănea păianjenul care ţesuse plasa?

Acoperişurile plate ale fabricilor şi depozitelor, cupolele rezervoarelor erau toate de un gri strălucitor. Singura excepţie o constituiau casele aşezate de-a lungul Străzii Amfiteatru, unde locurile plate erau sol sau bazine, dar scările erau din nou de aceeaşi culoare gri strălucitor.

— Valavirgillin, vezi acoperişurile acelea gri? o întrebă Paroom.

— Ce-i cu ele?

— Mă întreb de ce mai funcţionează lumina. Tot ce este expus la soare e vopsit în gri strălucitor. Poate că materialul ăsta depozitează lumina soarelui…

— Desigur! răspunse Tegger.

Paroom zâmbi.

— Te deranjează?

— Da, pentru că este evident că… Să spunem că nu se bucură de prea multă lumină prin norii ăştia, dar nici n-a fost folosită puterea până am venit eu aici, vreme de sute de *falani*. Asta înseamnă…

— S-ar putea să se termine. Ar fi mai bine să stingem luminile în timpul zilei.

— Platforma transportorului avea aceeaşi culoare, înainte de a desprinde bula de control şi a pleca cu ea. De aceea s-ar putea să se mai ridice. Aşa că lumina este din soare…! Putem stinge? Paroom, pentru cine să păstrăm puterea?

— Nu ştiu, spuse Gigantul Ierbii, dar nu-mi place să fac risipă. Să lăsăm, totuşi, luminile numai în jurul docului, acolo pe unde pot veni Vampirii. Asta este ceea ce cred eu.

Tegger ridică din umeri. Brusc, îşi simţi oboseala. Warvia îl conduse jos, şoptindu-i ceva la ureche.

* * *

Restul grupului nu găsise nimic foarte valoros. În cele din urmă, asemeni unor turişti duminicali, reveniră la vehicule. Cei mai mulţi dintre ei erau pe punctul de a se prăbuşi de oboseală.

Culegătorii *trebuiau* să doarmă noaptea. Toţi patru arătau destul de vioi, acum, la mijlocul zilei, fiind singurii din grup cu o asemenea performanţă. Vala îl puse pe Manack şi Coriack de pază, apoi se târâse şi ea sub o foaie de cort.

Forn era acolo. Biata fată adormise repede, nu numai din cauza epuizării, ci şi a pierderii de sânge. Părea totuşi liniştită. Vala înmuie un prosop în combustibil şi spălă rănile foarte urâte de pe gâtul lui Forn. Apoi, întinse o pătură şi se lungi şi ea.

Când veni şi Beedj, închise ochii ca să se ferească de lumină.

Gigantul Ierbii aşeză un braţ de iarbă pe spaţiul care mai rămăsese şi se lungi şi el, şoptind:

— Isteaţă treabă a făcut Roşul Tegger.

— Aşa este, răspunse Vala.

— Poate că noi o să mergem chiar mai departe.

— Mm?

— Şefa, putem colecta şi mai multă apă. Dăm găuri în acoperişurile tuturor acestor fabrici, rezervoare sau ce sunt. Astupăm orice nu este un acoperiş, ca să nu curgă apa. Întindem pânză în loc de burlane. Aşteptăm să plouă. Vom avea o mare de apă! Lucrul-fabrică se va lăsa şi mai mult în jos, nu-i aşa? Şi-i va strivi pe Vampiri.

Oare avea dreptate? Vala era prea obosită să mai gândească…

— Nu.

— Cine a vorbit?

— Foranayeedli. Nu este plat dedesubt, Beedj. Acolo se află o structură la fel de mare ca şi Administraţia din Oraşul-Centru.

— Oh, flup, ai dreptate, tu ai *trăit* acolo jos! Cu ce seamănă, Forn? Arată ca o statuie sau ca o clădire? E ceva pe care-l putem strivi?

Forn începu să răspundă. Vala clipi în lumina zilei, îşi trase pătura după ea şi intră în întunericul din interiorul caroseriei platformei. Îşi întinse din nou pătura şi…

— Valavirgillin, se auzi o voce, este vremea potrivită să privim în Cuibul din Umbră.

Era Harpster.

— Nu te-am mirosit.

— Noi am explorat împrejurimile înainte de a dormi. Există un şir de case – le-ai văzut? – şi de bazine. Încântător. Şi iarbă în care să ne uscăm.

— Apreciez iniţiativa voastră, Harpster, dar este un timp mai potrivit pentru somn.

— Şi Oamenii Nopţii dorm, Şefa. Ziua. Şi eu aş dormi.

O gheară ascuţită îi atinsese şoldul, pentru sublinierea care urma.

— La fel şi Vampirii. Vor fi toropiţi. Putem doar să-i împingem jos de pe rampă. Ceea ce mă îngrijorează sunt condiţiile de iluminare. Să iau câţiva Culegători şi să coborâm?

Vala încerca să cântărească lucrurile.

— Am pus doi de gardă. Ia-i pe Silack şi Perilack. Ia-l şi pe Kaywerbrimmis. – Acesta apucase să doarmă *puţin* şi, în plus, era nevoie de mai multe puncte de vedere. – Întreabă-l şi pe Beedj.

Urmaşul lui Thurl s-ar fi oferit voluntar pentru orice. Flup! Vala se ridică şi se întinse după un pistol şi un aruncător de flăcări.

— Vin şi eu.

* * *

Se adunaseră opt: doi Oameni-Maşină, Beedj, doi Culegători, Warvia şi Demonii. Aceştia mergeau în faţa cercului de lumină aruncat de arzătorul din spatele Valei. Ceilalţi îi urmau, mascaţi şi pe jumătate orbiţi.

Vala îi studia pe cei patru Vampiri morţi. Trebuia să vadă pe unde păşeşte. Alunecă... pe câţiva dinţi de Vampir, la fel de ascuţiţi ca şi cei ai Roşiilor. Desigur, o femeie era fără dinţi, aşa cum o descrisese Paroom, şi... nu era prea hăcuită. Vala tresări.

Buciuma se făcuse nevăzută. Vala se pregătea să strige când şi Harpster dispăru şi el brusc. Vala se hotărî că era mai bine să alerge în ajutorul lor, ţinând flacăra cât mai sus. Îi găsi pe Demoni supraveghind un Vampir mascul care încă mai mişca.

Continuau să înainteze. Mirosul puternic de hoit răzbise peste cel de piperpraz pe care-l respira. Dar vederea îi revenise.

Grupul se opri trei coturi mai jos, cu două coturi şi jumătate deasupra podelei infestate cu Vampiri.

Un cerc spart de lumina zilei, suficient de puternic pentru a-i răni se revărsa deasupra Cuibului de Umbră.

Casamoale avea pe ambele laturi un sol închis la culoare, parcele de dimensiuni considerabile. Asta se întâmpla spre babord, în sensul invers rotaţiei, unde fluviul intra în umbră. Aici creşteau ciuperci uriaşe şi Vampirii trăiau sub ele. Fermele din umbră. Fără îndoială, acolo crescuseră sute de varietăţi de ciuperci, până ce se

mutaseră Vampirii. Ciupercile mamut se dovediseră prea mari pentru a fi călcate în picioare.

Chiar dedesubt, exista un pavaj similar cu materialul pe care Oamenii-Maşină îl utilizau pentru drumuri.

— Vedeţi, este destul de multă lumină, spuse Buciuma încântată.

— Aş fi preferat să aşteptăm să bată vântul, se plânse Harpster. Un vânt, desigur. Vala simţea deja cum îi fierbe în sânge nebunia.

Mirosul bogat de piperpraz nu mai era decât o mirodenie în comparaţie cu cel de rut. Vântul urma să bată în direcţia aceea. Erau zeci de mii de Vampiri acolo jos, gândi ea, şi începuseră să privească în sus.

Warvia respira pe gură, cu pauze mari. Era conştientă că putea să-i fie înfrântă voinţa. Kay se depărtase de Vala: nu aveau nevoie *acum* de nicio distracţie. Ceilalţi păreau în regulă. *Încearcă să te concentrezi. Acea structură centrală*…!

Fântâna însemna mai multe lucruri. Existau ferestre pe latura din faţa rampei, şi mici balcoane fără zăbrele, o scară exterioară: mai degrabă birouri decât locuinţe.

La o anumită distanţă, de jur împrejur, un spaţiu plat se continua cu trepte arcuite concentric, ce aduceau aminte de cele întâlnite în domul de sticlă. Locuri. Putea fi o scenă. Grămada de material putrezit din colţuri putea fi cortina, structurile plate ce colapsaseră erau stâlpi de susţinere; un perete extrem de subţire, care căzuse, descoperea structura în fagure de miere a fundalului. Valavirgillin se întreba dacă şi ceilalţi recunoscuseră ceea ce vedea ea.

Apa curgea de deasupra, o cascadă înconjurată de giganţi umbriţi, pe a căror structură se remarcau rupturi şi deteriorări. Statui în picioare ale Poporului Constructorii Oraşelor vărsau apa din boluri uriaşe. Apa curgea prin spatele scenei, formând un fundal permanent. Astfel strivite, ciuperci viu colorate, continuau să crească în spatele structurilor. Apa se scurgea printr-un desiş de canale şi ţevi până în Casamoale.

Forn avea dreptate. Acest munte de construcţii era la fel de mare cât un centru civic. Poate că nu ar fi suportat greutatea fabricii plutitoare, dar ar fi rezistat în faţa oricărei cantităţi de apă pe care ei ar fi putut s-o colecteze.

— În regulă. Gata! Nu putem să coborâm fabrica pe ei, spuse Perilack. Dar dacă o mutăm alături? Ceva o ţine aici. Dacă reuşim să o eliberăm? S-o lăsăm să alunece mai încolo, cu toţi Vampirii alergând după ea. N-ar fi atunci o ţintă grozavă?

— Parţial, ea are dreptate, spuse Buciuma. Ceva o ţine aici, ceva… Continuă în propria-i limbă şi tot astfel îi răspunse şi Harpster. Vala se întoarse cu spatele. Nici chiar Demonii nu ar fi fost capabili să mişte un Oraş Plutitor.

Harpster le explică din nou în Limbă:

— … ca şi cum ai fi pe fundul unui bol, o zonă joasă în domeniul puterii magnetice. Am putea să *remorcăm* Oraşul Plutitor de aici dacă am avea suficientă putere, pe lângă cele două vehicule cu aburi? Flup, aş fi dorit ca voi să nu fi auzit niciodată de Louis Wu.

Statui, şiruri de ferestre, o scenă, curgere de apă sculptată. „Ce lipsea?” se întrebă ea. Buciuma o auzise.

— Şefa?

— Spune-mi ce vezi, o îndemnă Vala.

Femeia Demon se execută.

— Birouri, Relaţii cu publicul, pariez. Ei aranjau totul aici, jos, şi nu mai trebuiau să invite entităţile politice deasupra. Scena era pentru discursuri şi conferinţe, dar şi pentru piese de teatru. Era un centru social.

— Mi-ar plăcea să trecem şi de partea cealaltă, interveni Harpster.

— Ce crezi o să găseşti? întrebă Vala.

— Cred că un… podium. Acesta este pentru piese de teatru, nu este potrivită pentru discursuri sau pentru muzică. Pariez că cineva a fost premiat pentru felul în care a aranjat în acest fel fântâna. Gândiţi-vă cât de frumos ar putea fi acest loc dacă l-am curăţa de Vampiri.

— *Am găsit*, strigă Vala. *Luminile*!

Ochii Demonilor străluciră spre ea.

— Lumini! Teatru, muzică, discursuri, birouri pentru una şi alta, sculpturi premiate?

Cântecul Vampirilor deveni mai puternic la auzul strigătului lui Valavirgillin, dar războinicii o ascultau pe ea.

— Nimeni, în afara unui Demon, nu s-ar aştepta ca toate astea să se desfăşoare în întuneric! Warvia, Tegger trebuie să ştie unde sunt luminile.

Warvia era trează de-a binelea acum.

— Dar le-a aprins pe toate!

— Flup!

— Şefa, întrerupătoarele s-ar putea să fie aici jos.

— Flup. Ar fi grozav!

— Eu le văd, spuse Harpster şi le arătă cu mâna. Warvia uită-te la, grupul acela de statui, chiar sus de tot… Luptătorii Constructorii Oraşului, cât trei înălţimi de om. Toţi sunt înarmaţi cu suliţe…

Vala nu reuşea să distingă decât nişte vagi forme hominide, nimic mai mult. Inelul format de lumina zilei nu ajungea atât de sus.

— Pentru mine, este doar o pată neagră mare, spuse Warvia.

— Sunt trei, spuse Buciuma. Cel de sus…

— E mai mare decât ceilalţi. Suliţa este la fel de groasă ca piciorul meu şi cea care nu are vârf, se termină chiar în acoperiş. Este o conductă pentru putere. Îmi pare rău, Şefa.

— Flup! Nu e o conductă de apă? Desigur că nu, aveau apă în cantităţi nelimitate. Perfect. Vom căuta mai întâi în partea de sus, pentru că este mai uşor. Să-l punem pe Tegger să ne arate ce-a aflat. Apoi să ne uităm în locurile unde el n-a făcut-o.

* * *

Warvia nu-i lăsă să-l scoale pe Tegger.

— Şefa, ţi-a arătat tot ce ştia!

Harpster şi Buciuma se retrăseseră mai devreme. Nimeni nu se aştepta ca Demonii să ghicească unde plasase întrerupătoarele de lumină o specie hominidă străină!

Ceilalţi războinici se răspândiseră prin oraş. Valavirgillin tăie o bucată din ţesătura lui Louis – până nu demult un secret nepreţuit –, în mai multe fâşiuţe, pe care le împrăştie ca pe nişte confetti. Se apucară să meşterească la cutiile şi întrerupătoarele pe care Tegger le arătase şi, în cele din urmă, reuşiră să lumineze oraşul, până ce acesta ajunse să rivalizeze cu lumina zilei filtrată de nori.

Fâşii de un gri strălucitor duceau de la acoperişurile colorate în acelaşi gri strălucitor în jos, pe latura clădirilor. Câţiva din grup urmară aceste linii, până în porţiunea unde se adunau. Când Twuk o aduse pe Valavirgillin să vadă, ea descoperi o gaură lângă centrul oraşului, la fel de largă cât piciorul unui Demon. Adună urmele de praf pe care le găsi înăuntru şi îşi mirosi degetele. Nu putea fi sigură că era vorba de supraconductori dezintegraţi, dar nu se îndoia de ceea ce găsise.

Nu-i plăcea ceea ce avea să urmeze, dar nu avea încotro. Canalul putea fi cam de două zecimi din înălţimea unui om. Vala tăie tot ce-i mai rămăsese din ţesătura lui Louis Wu în fâşii, le legă între ele, apoi prinse şnurul rezultat de o ieşitură a peretelui şi îl coborî în gaură până la capăt.

Ce atinsese, acolo jos, la capătul suliţei statuii? *Putea* fi o linie de putere neîntreruptă. Oricum făcuse ce-i stătuse în puteri… Acum se folosea de crengi uscate ca să mute celălalt capăt al sforii ei acolo unde se întâlneau toate canalele legăturilor colorate în gri argintiu. Porţiunea aceea era netedă. Nu exista nicio proeminenţă de care să-şi prindă sfoara, dar putea să o fixeze sub un bloc de piatră pe care numai trei Giganţi ai Ierbii îl puteau ridica.

Norii se îndesiseră şi începuse să plouă. Exploratorii înduraseră cât putuseră, apoi reveniseră în zona docului. Toţi priveau spre Strada Rampă. Giganţii Ierbii au fost ultimii care renunţară. Ceilalţi le povesteau ce descopereau, dar şi Giganţii Ierbii trebuiau să ia seama. Cuibul din Umbră rămânea în întuneric.

16.
Reţeaua Spionilor

O umbră traversase lumina şi căzuse peste pleoapele lui închise.

Tegger era pe punctul de a se trezi, astfel încât putea să se bucure de căldură, relaxare, de sentimentul că spatele lui Warvia îi apasă pieptul şi burta, de mirosul părului ei. Dacă s-ar fi trezit de-a binelea, foamea i-ar fi năpădit din nou gândurile.

Foame. Cum o va hrăni el pe Warvia? Păsările carnivore se împrăştiaseră, din cauza zgomotului, fumului de alcool şi actelor de eroism. Existau Vampirii – se ruşina din cauza acelei amintiri bolnave –, dar ce se mai găsea pe aici pentru Roşii carnivori?

Alungă Vampirii. Coboară. Vânează.

În lumina zilei, toate umbrele erau verticale. Pesemne că se înnoptase şi lumina venea din zona docului. Atunci cine s-ar plimba noaptea? Tegger deschise ochii.

Două spinări îmblănite se profilau în lumină, aşa cum se îndepărtau pe Strada Centură.

Tegger se sculă de lângă Warvia. Găsi o pătură şi o acoperi. Harpster şi Buciuma cotiseră pe Strada Amfiteatru. Tegger se luă după ei mergând tiptil.

Demonii erau de felul lor secretoşi; dar Roşii erau buni urmăritori.

Oamenii Nopţii mergeau înainte, înconjuraţi de strălucirea luminii artificiale. Restul echipajului Valei găsise întrerupătoarele pe care el nu le observase. Noaptea era elementul lor, dar în noaptea asta Demonii erau pe jumătate orbiţi. Îi deranja atât de mult? Ei se bazau în mai mare măsură pe miros.

Casele situate de-a lungul Străzii Amfiteatru erau încremenite. Existau acolo suficiente ascunzători. Tegger se pitea în spatele maselor solide, copacilor, zidurilor, rămânând mai în urmă. Unde erau acum Demonii?

Tocmai ieşeau printr-o fereastră făcută ţăndări, şuşotind uşor pe limba lor. Tegger găsise o întreagă familie de schelete în acea casă. Mirosiseră Demonii cadavre? N-ar fi găsit nimic în afara oaselor.

Ajunşi în capul Străzii Amfiteatru, intrară în sala de banchet sub formă de bol. „Nici acolo nu era nimic pentru ei”, îşi aminti Tegger. Îi aşteptă într-un bazin gol – ochii lui abia îi depăşeau marginile.

Cei doi ieşiră şi îşi continuară explorarea în umbră. Vârful Oraşului, coşul, era încă în întuneric. O să se suie pe el ca să-şi privească domeniul? Dar, în timp ce Tegger se furişa pe Strada Amfiteatru, nu remarcă umbrele urcându-se spre cer. Deveni, însă, mult mai prudent.

Sunetul pe care-l auzi apoi era tare. De metal contorsionat.

Se căţără pe o scară şi privi peste vârful unui rezervor pentru depozitarea chimicalelor, umbra sa pierzându-se într-un labirint de conducte.

Demonii se aflau la baza coşului. Era prea întuneric pentru a vedea ce fac acolo. Auzea doar cum era tăiată ritmic o cărămidă. Sunet de fierăstrău. Sări de pe scară şi începu să se furişeze cât mai aproape.

Nu căutau hrană. Atunci ce? Tocmai se iţise din spatele unui perete radiator, când Buciuma îl prinse de încheietura mâinii.

Foarte atent, nu duse mâna după sabie.

— Sunt Tegger, şopti el.

— Este Tegger! strigă Buciuma.

Îi zâmbi amabilă şi continuă:

— Ai dormit şi n-ai de unde să ştii. Valavirgillin este sigură că trebuie să existe lămpi îndreptate spre structura de sub noi. Este nevoie doar să fie aprinse, şi noi credem asta, dar întrerupătoarele sunt acolo jos.

— Cum, în fântână?

— Fântână, scenă, birouri, platformă pentru discursuri. Probabil doreau să comande singuri lumina. Valavirgillin a reparat cablul care transportă puterea soarelui.

— Probabil că doreau, de asemenea, să ajungă jos de aici, spuse Harpster.

Ajunsese lângă ei fără niciun zgomot. Demonii puteau să dea lecţii Păstorilor Roşii în privinţa felului cum se urmărea o pradă.

— Am crezut că putem să găsim o scară, ceva pentru oameni, pentru Vizitatori. Rampa nu este…

— Rampa este pentru vehicule. Oamenii s-ar fi simţit ameninţaţi, completă Buciuma.

— Deci, căutăm o scară de-a lungul coşului, pentru că ştim deja că este destul de adânc dar Buciuma a avut o idee mai bună.

— Coşul ăsta coboară până la un cuptor, spuse Tegger.

— Coboară la toate cuptoarele din oraş. Leagă totul, de pe toate laturile, începând de jos. Am cercetat.

Harpster zâmbii cu toţii dinţii săi laţi.

— Vii? Sau preferi să ne urmăreşti?

— Nu este prea multă veselie pe aici şi nici prea multă distracţie pentru un Roşu flămând.

— Pe asta ai rezolvat-o. Ai mâncat…

— Vino, deci, spuse grăbită Buciuma, o să te distrăm noi!

Ea se îndreptă spre locul de banchet, departe de coş. Mâna sa îi prinsese încheietura lui Tegger cu o putere impresionantă.

— Eu ştiu ce am mâncat, spuse Tegger.

— Da, dar cui ai vrea să-i spui? Perechii tale?

— Da.

Buciuma se opri în uşă.

— Adevărat?

— Desigur, trebuie să-i spun Warviei.

— Patru Vampiri erau pe rampă, interveni Harpster. Ai ucis trei. Femeii i-ai rupt toţi dinţii, ai *rishat* cu ea, apoi i-ai tăiat o bucată de muşchi. Este clar că trebuie să-l fi mâncat.

— Vedeam vehiculele sub mine înaintând în umbră, spuse Tegger. Trebuia să mă duc pe rampă să aduc lumină pentru conducători. Mirosul m-a înnebunit, m-a înnebunit şi foamea şi am făcut lucruri nebuneşti. Dar tot am reuşit să arunc torţele şi combustibilul.

În cele din urmă, Harpster fu cel ce renunţă, se întoarse şi porni mai departe.

În timp ce urcau treptele înalte, răsturnară o masă sau două. Demonii nu se dovedeau prea agili aici.

— După ce Şefa a spus asta despre lumini, continuă Buciuma, m-am tot gândit ce altceva mai voiau acolo jos. Cred că este vorba de hrană.

Harpster trecu dincolo şi-i aşteptă şi pe ceilalţi să-l ajungă din urmă. Marea încăpere se dovedi a fi înăbuşitor de caldă.

— Nu atingeţi nimic, se grăbi să-i avertizeze Tegger. Ar fi trebuit să le închid.

— Dacă poţi să-ţi aminteşti care nu sunt lumini… interveni Buciuma. Tegger dădu afirmativ din cap. Începu să desfacă firele din ţesătura Valei, de pe butoanele perechi, oprind fulgerele şi scânteile de puterea soarelui.

— Oamenii lucrau jos, sub noi, în birouri, spuse Harpster. Oamenii stăteau într-un arc în jurul scenei. Oamenii priveau cascada. Nu flămânzeau ei cu toţii? Pe omnivori îi apucă destul de des foamea.

— Poate nu chiar omnivori. Ceilalţi hominizi, este posibil, completă Buciuma. Poate că existau relaţii diplomatice.

— Mi se pare un circuit prea lung, fu de părere Tegger. Hrana era prinsă jos, pe pământ, era ridicată, crescută, livrată de la ferme. Ce mai urma? Frigerea, tăierea, amestecarea cu mirodenii? Perfect. Dar de ce să o care aici, numai pentru a o trimite înapoi jos?

Buciuma oftă.

— Roşul are dreptate.

— Exact. Iar *noi* n-am găsit nimic, dar lumina este flup de îngrozitoare aici, spuse Harpster. Vezi dacă mai poţi descoperi ceva.

Deschise o altă uşă.

Era camera depozit pe care Tegger o mai explorase mai devreme. Luminile străluceau pe plafon. Tegger găsise uşiţe şi sertare la toate nivelurile, uşi cât braţul şi chiar mai mici, dar nu le lăsase deschise cum erau acum. Întreaga caravană a lui Vala trebuie să fi trecut pe aici.

Zonele de depozitare se găseau mai mult în spatele uşiţelor. Plante uscate de diferite feluri, unele acoperite cu ciuperci...

— Culegătorii şi Giganţii Ierbii, interveni Harpster, au găsit câteva rădăcini uscate aici, nu mai mult. Dar luminile sunt prea strălucitoare, iar dacă le stingem este ca şi cum ne-am îngropa de vii.

— Harpster, poţi să vezi în întuneric?

— Oamenii Nopţii pot vedea *noaptea*. La lumina Arcadei. Chiar şi pe o ploaie torenţială, pentru ei nu este *negru complet*.

Niciuna dintre aceste uşiţe nu era suficient de mare, nici măcar pentru un Culegător.

— Aţi mai găsit şi alte uşi?

— Niciuna de mărimea unui om.

— Dar Oamenii Agăţători? întrebă o voce dulce.

Tegger tresări. Era Warvia.

Privea în jos la ei de pe un perete de cutii.

— Warvia! Unde ai fost, strigă el.

Ea râse încântată.

— În spatele tău, de când ai părăsit docul. Când prada ta s-a oprit, am făcut o baie într-un bazin, ca să mă apropii şi mai mult.

— Fii prudentă, interveni Harpster. Noi avem simţul mirosului mai dezvoltat decât vă închipuiţi. Deci, te putem invita în jocul nostru încurcat?

Warvia sări lângă ei. Pe spate purta unul dintre arzătoarele cu alcool ale lui Valavirgillin.

— Am auzit o bună parte din el şi am descâlcit ceva. Veniţi să vedeţi!

— Te urmăm.

Warvia îi conduse înapoi la căldură.

— Ştiţi, spuse ea, probabil că materia primă pentru hrană venea de la docuri, în sus, pe alei. Orice i-ar fi făcut aici, era implicată ceva chimie, şi nimeni dintre noi nu ar fi mâncat aşa ceva. Dar dacă hrana trebuia să fie trimisă şi *jos*, asta se făcea numai în cantităţi mici.

— Serios? întrebă Buciuma surprinsă. De ce? Warvia se plimba printre mese, suprafeţe încinse şi uşi.

— Priviţi un spectacol. Sau jucaţi jocuri de dominare pentru mari sume de bani, sau pentru drepturi asupra apei ori de păscut. Sau Thurlul vostru vă vorbeşte despre viitorul tribului. Jos vă vine masa, dar este o jumătate de weebler. Este arsă până la negru pe afară şi albă şi uscată în interior, exact cum vă place, şi este suficientă să hrănească douăzeci de oameni, dar acolo sunteţi douăzeci şi şase! Ce faceţi?

„Pregătise asta numai după ce aflase răspunsul”, gândi Tegger. Îi plăcea enorm să dramatizeze.

— Te lupţi pentru porţia ta. Sau încerci să o împărţi egal, dar alţi şase dintre voi încearcă şi ei. Aţi uitat de spectacol sau de accentele discursului. Actorii, sau Thurl, se înfurie. Dar dacă jos ajung porţii individuale, nimeni nu mai are nevoie să se lupte, îşi încheie Warvia demonstraţia.

Acolo, într-un perete, se găsea o uşă micuţă, o uşă groasă prevăzută cu o fereastră, prin care se vedeau două poliţe într-o cutie. Warvia deschise uşiţa şi băgă mâna înăuntru...

— E fierbinte! strigă Tegger.

— Am atins înainte uşiţa, dragule, împinse fundul cutiei şi aceasta se mişcă.

— Priviţi!

Închise uşiţa şi lăsă în jos maneta unui întrerupător. Cutia coborî, lăsând în urma ei un spaţiu gol.

— Acum nu se va mai deschide uşiţa, spuse ea şi le făcu demonstraţia.

— Cât de jos poate să ajungă? întrebă Harpster.

— Trebuie să ajungă acolo unde este nevoie de hrană. Aşa cum aţi spus şi voi, nici eu nu mi-am închipuit că *oamenii* se duceau jos cu mâncarea. Aşa că am atins

fiecare uşiţă, le-am deschis pe cele care nu erau fierbinţi, iar asta a rămas ultima. Apoi, a trebuit să găsesc un anumit loc, pentru a pune o fâşiuţă din ţesătura-Vala.

Harpster ridică maneta întrerupătorului în poziţie mediană, apoi în sus.

— Nu poate încăpea un om în această cutie.

— Încap eu, dacă scoatem rafturile.

Ar fi încăput uşor şi Tegger. Dar el nu se grăbi să se ofere. Era jocul Warviei şi alegerea ei. Păstorii Roşii ţineau mult la proprietate.

Rafturile au fost înlăturate destul de uşor. Poate că vechii Constructorii Oraşului o mai făceau, trimiteau jos un întreg weebler prăjit sau orice altceva. Warvia încercă să se strecoare în spaţiul rezultat, dar nu reuşi.

Oamenii Nopţii o ridicară în dreptul lui. Dacă stătea lateral, mâinile şi picioarele nu treceau de uşă. Pe spate, sau pe faţă… numai că picioarele nu se puteau îndoi atât de mult. Tegger se gândi să rupă partea de sus a cutiei, să vadă dacă nu era loc deasupra.

— Chiar cu o operaţie importantă, n-ai să încapi acolo, spuse el în final. În plus, ai nevoie de arme.

— Am să mă duc dezbrăcată.

— Nu încapi, spuse Buciuma. Asta este o cutie pentru un Culegător, încearcă cât vrei Warvia. Noi nu ne grăbim. Harpster, dragul meu, partea noastră s-a terminat aici. Culegătorii nu se vor trezi până la ziuă.

* * *

Oamenii Nopţii şuşotiră tot timpul pe drumul de întoarcere la docuri.

— Trebuie să trimitem ceva jos, înaintea emisarului nostru. O sticlă de combustibil, înclinată suficient pentru a se vărsa, în caz că sunt Vampiri între el şi cutia cu siguranţe? O flacără rapidă, *puff*!

Tegger nu avea chef să intervină, iar Warvia nu vorbi deloc. Se târâră sub foaia lor de cort şi îi urmăriră pe Harpster şi Buciuma cum se furişează mai departe.

Apoi Warvia îl luă pe Tegger de mână şi amândoi îşi dădură drumul să alunece de cealaltă parte a coviltirului. Alergară uşor până în locul unde se îngustau docurile, pentru a deveni Strada Centură.

— Noi am explorat în timp ce tu ai dormit, şopti Warvia. Urmează-mă.

— Trebuie să-ţi spun ceva.

— Despre rampă? Am auzit. Ai înnebunit. Şi eu am înnebunit. Suntem încă o pereche. Dar, iubire, eu nu văd cum o să ajungem acasă.

Tegger oftă, uşurat că un asemenea coşmar putea fi rezolvat atât de uşor.

— Atunci, unde mergem?

— Am doar o jumătate de idee. Vino!

Alergau în zig-zaz pe o cărare dintr-un sistem de alei, urcau sau treceau peste conducte pentru a ajunge la nivelul superior, îşi creau uneori propria cărare.

Warvia îl conduse pe deasupra sălii de banchete, apoi în jos şi mai departe, în spatele coşului, în jurul lui, după care se aruncară pe burtă, atenţi la sunetul unui metal care era contorsionat.

Zgomotul încetă.

Warvia îi făcu semn să se retragă. Se ridică în picioare şi păşi în faţă.

— Foarte bine. Acum, spune-mi cum ai s-o cobori?

Harpster şi Buciuma reuşiseră să coboare pe spatele lor imensa placă de ceramică. Tăiaseră din ea nu mai mult de un deget grosime – trebuia să fie foarte fragilă, presupuse Warvia. Pe o faţă a plăcii era o reţea subţire de bronz de o formă geometrică extrem de complicată.

— Ne plac secretele noastre, spuse Harpster. Totuşi, această bucată nu poate ajunge jos decât într-un vehicul. Va trebui să-i spunem Şefei. Deci, cât de mult ştii?

— Te-am văzut cum o tăiai. Cum te-ai uitat după ea, după ce aţi scăpat de Tegger. Ce este? De ce o doriţi voi?

— Noi credem că este un ochi şi o ureche şi poate şi alte simţuri, spuse Harpster. Presupunem că îi aparţine lui Louis Wu şi tovarăşilor săi de dincolo de Arcadă.

— Noi credem că ei au fost cei care au recentrat soarele, îi sări în ajutor Buciuma. Asta i-a făcut imens de puternici. Noi am putea să le spunem cum să-şi utilizeze această putere, dacă am fi în stare să comunicăm cu ei…

— Dar Louis Wu a apărut brusc, într-un fel de tub zburător. Mai târziu, sursele noastre au văzut acel tub, sau unul asemănător, plutind deasupra Cuibului din Umbră. Oamenii Nopţii din alte părţi au raportat mai multe astfel de reţele. Trebuie să folosească la spionat.

Warvia îl întrerupse cu o întrebare.

— O să încerci să vorbeşti cu asta?

— O să încercăm. Dacă nu ne răspunde nimeni, atunci o s-o ducem unde poate să vadă ceea ce vrem noi.

— Tegger şi cu mine, spuse Warvia cu oarecare reţinere, nu ne putem întoarce acasă. Dacă Oamenii Nopţii ar vorbi de noi ca despre nişte eroi, am putea intra în alt trib de Păstori Roşii. Având asta în minte, unde intenţionaţi voi să călătoriţi?

Harpster izbucni în hohote de râs. Buciuma îl dojeni.

— Prostule! Ei n-au nevoie să meargă până la capăt. Warvia, noi… Nu, spune-mi mai întâi cât de mult poţi să rezişti la un şoc?

Femeia Roşie făcu un semn. Tegger apăru la vedere. Nu mai avea rost să se ascundă acum, râsese mult prea tare.

— Dacă tu crezi că ne mai poţi şoca, spuse ea, dă-i drumul şi pune-ne la încercare!

Harpster începu să vorbească.

17.
Război cu Întunericul

Figuri imense, aplecate, se iţeau de pe stâncă. Doi Păstori Roşii şi doi Oameni ai Nopţii vorbeau secrete pe care nimeni nu trebuia să le audă.

Louis Wu era singurul care se amuza.

Louis îşi desprinse privirea de la spectacolul Ultimului. Pesemne că localnicii aveau impresia că asistă la momentele în care zeii le decideau soarta.

Marinarii fugiseră.

Nu remarcă nici urmă de Tonfierar sau Kazarp.

Ţesătorii erau toţi în jurul lui, dar mulţi dintre ei adormiseră. Copiii, toropiţi de somn, încercau să ţină ochii deschişi. Dimineaţă vor crede că au visat. Louis Wu se găsea singur în faţa acelor figuri imense.

Spuse în Interplanetară, numai pentru auzul Ultimului:

— Demonii aceştia au venit de departe ca să fure o reţea. Înseamnă că într-adevăr vor să vorbească cu tine.

Imaginea se schimbă. Într-o clipită, se transformă în harta în infraroşu a bazinului satului: apa neagră, luminiţele slabe ale Ţesătorilor dormind pe mesele joase, strălucirea mai pronunţată a epidermei descoperite a lui Louis Wu… şi o reţea ce strălucea în spatele său şi alta alături de Camera Consultativă.

Kazarp şi Tonfierar erau ascunşi în iarba înaltă. Demonii priveau şi ei. Se recunoşteau oare?

Feţele uriaşe se stingeau. Reţeaua şi suportul ei de ceramică rămăseseră în întuneric. Acum, stânca nu mai părea decât o rocă oarecare întunecată.

* * *

Soarele nu era decât un ghem de lumină ce strălucea palid printre nori, când Valavirgillin se ridică din pat, să vadă ce este cu agitaţia aceea.

Era vorba de Roşii şi de Demoni care ghidau patru Giganţi ai Ierbii, care, la rândul lor, cărau o bucată uriaşă de cărămidă în jos, spre Strada Amfiteatru. O bucată de cărămidă având pe una din feţe o reţea din fire de bronz. După felul cum se mişcau, era destul de grea. Se îndreptară spre Vehiculul Doi, o aşezară cu o margine pe treapta laterală şi îşi traseră sufletul.

Demonii începură să vorbească. Roşii încercau să-i întrerupă, dar aveau prea puţine şanse.

După ce se încheiară toate conversaţiile, reţeaua şi suportul ei se odihneau pe podeaua platformei de mărfuri din Vehiculul Doi. Culegătorii somnoroşi ieşiră şi ei afară, să se alăture entuziasmului general. Demonii somnoroşi se refugiară sub un coviltir. Totul începea să se liniştească.

* * *

„Undeva, în spatele norilor negri”, gândi Valavirgillin, „umbra aluneca într-o parte, pentru a dezveli soarele”. Singura lumină ce răzbătea prin furtună era un dans frenetic de fulgere.

Patru Culegători şi Valavirgillin mărşăluiau prin ploaie spre vârful Străzii Amfiteatru. Intrară în dom, urmaţi de toţi hominizii, în afară de Demoni, şi urcară treptele gigantice spre bucătăria uimitoare.

Silack se ghemui singur în cutia mişcătoare. Numai ceilalţi Culegători ştiau cum fusese ales el dintre toţi. Ţinea destul de lejer arzătorul în braţe.

— Îndreaptă-l spre perete. Fie că este un Vampir, fie că este *altceva*, îl sfătui Manack.

Era un pic nervos şi ţinea un pistol din arsenalul Oamenilor-Maşină. Avea nevoie de ambele mâini.

— Am să cobor imediat după tine cu nimic altceva decât asta, iar când voi ajunge jos o să am nevoie de lumină. Vreau să văd ce vine spre noi. Prima ta mişcare, când se deschide uşa, este să-mi dai *lumină*.

Îl încuiară pe Silack şi lăsară maneta în jos. Era suficientă lumină să se vadă cablul vibrând; şi destul zgomot.

Uruitul motorului încetă.

Aşteptau.

Manack încercă să mişte maneta. Nu răspundea la o acţionare uşoară. Vala îl opri să folosească forţa.

Maneta se ridică singură şi cablul începu să vibreze. Aşteptau să apară cutia prin ferestruica uşii.

Silack se rostogoli afară şi trase puternic aer în piept.

— Lumină! zbieră el.

Perilack se repezi la el şi îl apucă strâns în braţe. Silack continuă să vorbească peste umărul ei:

— Îmi pare *rău*, Manack, dar panoul era *chiar acolo* şi m-am gândit că mi-ar plăcea să plec repede după ce rotesc întrerupătorul şi, flup, am avut *dreptate*! Am aprins toate luminile odată şi…

— Sunt *aprinse*? izbucni Perilack.

— *Da*, răspunse simplu Silack şi cei din jurul său dispărură într-o clipă.

* * *

Valavirgillin răsufla din greu, aproape epuizată, când ajunse pe Strada Rampă. Culegătorii şi Roşii erau cu mult înaintea ei şi a celorlalţi Oameni-Maşină. Giganţii Ierbii tropăiau în spatele lor.

Luminile Străzii Rampă ardeau prin ploaie, iar ei se îmbulzeau să coboare cât mai repede. Dedesubt era, de asemenea, lumină şi o îmbulzeală de coşmar. Lumina strălucea neîndurătoare pe imensa structură centrală, pe scenă şi în ferestre, pe apa curgătoare şi în tot spaţiul din jur. Cuibul din Umbră strălucea mai puternic decât ziua posomorâtă. Vampirii, prinşi în lumină, încercau să iasă afară. Cei ce se întorceau de la vânătoare, încercau să intre.

— De îndată ce s-a aprins lumina, strigă Silack, Vampirii au început să fugă în toate direcţiile. Douăzeci sau treizeci dintre ei hotărâseră că birourile erau peşteri. Este un spaţiu

mare acolo, deasupra scenei, într-o parte, şi a tribunei, de cealaltă parte, ce face legătura cu birourile – Harpster a avut dreptate în această privinţă. Vampirii veneau spre mine din trei direcţii. Manack, când am ieşit afară, am lăsat deschisă uşa de la cutia mişcătoare. Cât eram acolo, ştiam că nu voiam să plece fără mine!

— Eşti un sculptor de flup lacom!

— Ştiu, Manack…

— Ai luat toată gloria!

— … eram foarte, foarte bucuros că încă mai aveam cutia. Ei se apropiau. I-am stropit cu arzătorul şi am urcat.

Lupte mortale se declanşară între Vampirii ce voiau să iasă şi cei care doreau să intre. Trei coturi mai sus, Giganţii Ierbii începură să se veselească. Într-o clipă, ar fi devenit nişte sălbatici.

— Ascultaţi! strigă Valavirgillin. Cred că acum este cel mai potrivit moment să plecăm. Majoritatea Vampirilor sunt încă la vânătoare, iar cei de aici sunt orbiţi şi ameţiţi. Dacă mai aşteptăm o zecime de zi, vânătorii se vor întoarce, iar noi va trebui să aşteptăm noaptea. Eu sunt extrem de flămândă. Aşa că plecăm acum!

Dacă sunt nebună, spuneţi odată!

Toţi o priveau într-o tăcere întreruptă doar de ţipetele a mii de Vampiri.

— Acum! zbieră ea şi oamenii ei începură să alerge.

* * *

Louis zărise trei Marinari iţindu-se peste acoperişul Camerei Consultative. Dovedeau mult curaj, dar nu văzuseră nimic din ceea ce văzuse Louis. Fereastra de pe stâncă se opacizase, redevenind piatră neagră. Dispozitivul de spionat al Ultimului zăcea în întunericul de pe platforma de mărfuri, acoperită de caroserie, a unui vehicul cu şase roţi.

— Încă îi mai aud, Louis, şi îi miros, spuse Ultimul în Interplanetară. Stânca neagră deveni o fereastră întunecată. Un Păpuşar Pierson dansa şi nenumăraţi alţii în

spatele lui se mişcau după acelaşi model; o pădure întunecată de şerpi cu un singur ochi.

Louis era amuzat.

— Dansezi în întuneric?

Ultimul se roti.

— Este un test de agilitate. Întunericul era destul de obişnuit, cu multă, multă vreme în urmă. Nu este imposibil ca întunericul să vină la oricare dintre noi.

Deci: se testaseră unii pe alţii, pentru privilegiile împerecherii, precum în Birourile Fertilităţii de pe Pământ. Ultimul îşi lustruia talentele.

— Pe cine poţi să auzi?

— Compania lui Valavirgillin. Chiar dacă uşile caroseriei de mărfuri sunt închise, pot să le disting vocile. Se organizează să-şi apere vehiculele. Acum sunt în mişcare şi înconjuraţi de Vampiri. Vrei să auzi?

— O clipă. Mă întreb, ce-au înţeles din dansul tău observatorii noştri Demoni.

— Cel mic şi-a schimbat poziţia constant. Cel mare a rămas nemişcat. Vrei să-l capturezi?

— … Nu.

— Ataşază-ţi translatorul de centrul reţelei. O să transmit.

Louis traversă apa puţin adâncă, până la stâncă. Rămăsese doar o uşă confuză spre Păpuşarii Pierson ce dansau în întuneric. Un punct negru, ca o inimă deschisă, plutea nesusţinut la nivelul nasului. Louis îşi apăsă translatorul peste el.

Auzea voci umane suprapuse peste strigăte animalice, de la bas până la tenor şi mai sus, agonie, şi furie, şi presiune. Odată, distinse un strigăt de surpriză şi durere, mai multe ţipete, apoi o bufnitură surdă, ca şi cum un cadavru ar fi căzut peste reţea. Altă dată, o auzi pe Valavirgillin strigându-şi ordinele, aşa cum nu făcuse niciodată în prezenţa sa. Altă dată, auzi doar un talmeş-balmeş de gemete.

După mai multe minute, ţipetele Vampirilor se stinseră. Apoi, extrem de supărător, izbucni o voce rece, muzicală şi

învăluitoare, ce nu semăna a vorbire. Încetă la fel de brusc, lăsând în urmă o linişte inexplicabilă.

* * *

Vala se îndreptase spre aval, pentru că din direcţia amonte Vampirii reveneau de la vânătoare. Se deplasaseră mai bine de o zecime de zi, până ce se limpezise totul. Capete negre lustruite se iviseră la suprafaţa apei: Oamenii Fluviului ţineau ritmul cu ei.

Vehiculul Unu continua să înainteze, când Beedj deschise uşile caroseriei platformei de marfă şi intră înăuntru.

Vala aştepta.

Ceva greu se rostogoli afară.

Paroom. Săriră cu toţii pe el, să-l facă bucăţele, în timp ce prietenii săi loveau de sus şi de jos. Un Vampir o sfâşie pe Perilack. Vala aştepta.

Beedj urcă din nou lângă ea.

— Este mort, spuse el. Perilack nu arată prea rău. I-am spălat zgârieturile cu alcool. Crezi că o ajută cu ceva?

Vala aprobă din cap şi se întrebă dacă Buciuma şi Harpster se vor simţi ofensaţi... dacă vor înţelege de ce cadavrul lui Paroom fusese lăsat străinilor... Nu aminti nimic din toate astea urmaşului lui Thurl. Fusese în întregime propria ei decizie.

O fâneaţă se întindea departe de Fluviu. Părea un loc bun de vânătoare. Valavirgillin îi ţinea pe toţi grupaţi, şi îi obligase să poarte măştile din ştergare. Mai erau Vampiri prin împrejurimi.

Vala încărcase în vehicul baloturi de pânză şi ţesături din depozitele docului. Le oferise lui Rooballabl şi Fudghabladl o fâşie lungă de material ca un tifon pentru a prinde peşti. Se dovedise extrem de eficientă, şi acum aveau peşte la dispoziţie, pentru oricine ar fi dorit să mănânce.

Giganţii Ierbii găsiră o iarbă de râu acceptabilă. Exista mult vânat împrejur. Roşii şi Culegătorii nu mai aveau

nevoie să aştepte focul. Oamenii Maşină pregătiseră o oală, plină cu rădăcini şi carne, gata să fiarbă.

Echipajul său se hrănea acum.

În timp ce aştepta, îşi examina cu atenţie oamenii. Tegger arăta mult mai bine, după ce mâncase. Forn şi Barok îşi pregăteau împreună cina. Era greu de spus dacă le mai era ruşine de contactul corporal.

Buciuma şi Harpster îngenuncheaseră la o distanţă de vreo douăzeci de lungimi de om, şi bine făcuseră, pentru că se hrăneau şi ei. Demonii găsiseră un hominid din Poporul Fermierilor, probabil un captiv al Vampirilor, căzut pe drumul spre Cuibul din Umbră. Se opriseră brusc şi acum trăgeau cadavrul în campus.

Din când în când, Vampirii mai apăreau din trecătoare. Vânzoleala din jurul Cuibului din Umbră îi atrăgea. În cele din urmă, Vala îşi dădu seama că trebuie să treacă pe acolo.

Treptat, poate numai din cauza foamei, starea ei de spirit se întunecase. Un capriciu extravagant o îndemnă să se îndrepte spre Demoni.

Buciuma o văzu venind. Ea îi ieşi în întâmpinare, pentru a nu se apropia prea mult.

— N-ai mâncat încă, spuse ea.

— Curând.

— O să ţi se îmbunătăţească starea de spirit. Am scăpat, Valavirgillin. Suntem liberi şi avem o poveste cu care nu se poate măsura niciun hominid.

— Buciuma, oare ce am realizat noi aici?

— Nu-ţi înţeleg punctul de vedere.

— Am venit. Ne-am croit drum în sus, am utilizat aproape toată ţesătura lui Louis Wu. Ne-am croit drum în jos. Am ucis câţiva Vampiri şi i-am alungat pe ceilalţi în ploaie. Ne-am pierdut un vehicul, l-am pierdut pe Paroom. Cu ce ne-am mai putea făli?

— Am salvat-o pe Foranayeedli. Tu ai încărcat în vehiculul tău zece greutăţi de om de vechi ţesături, minunat păstrate.

Vala ridică din umeri. Într-adevăr, putea să scoată un profit din ceea ce colectase de la docuri. Şi nu era vorba numai de ţesături. Iar Forn… desigur.

Femeia Demon aruncă o coastă curăţată de carne şi se apropie şi mai mult.

— Şefa, am pus capăt infestării Vampirilor.

— Vai, Buciuma, doar i-am alungat! Acum se vor răspândi peste tot în jurul nostru. Infestarea va deveni *şi mai rea*.

— Vor fi cu mult mai puţini, într-o generaţie, în patruzeci sau cincizeci de *falani*, spuse sec femeia Demon. Acum, făleşte-te! Amână răzbunarea.

— Nu văd de ce.

— Valavirgillin, ai simţit atracţia miasmei de Vampir. Niciun hominid nu-i rezistă, nici măcar un Păstor Roşu. Nu-ţi dai seama că, totodată, ei secretă acest parfum, pentru a-şi atrage o pereche?

— Ce?

— Vampirii secretă parfumul atunci când simt prada prin apropiere. Când hrana este la-ndemână, este şi timpul procreaţiei. Când găsesc o peşteră ca refugiu, este şi timpul pentru procreare, iar peştera concentrează respectivul miros… Este parfumul lor de împerechere, de când strămoşii lor semănau cu ai noştri, şi a rămas şi acum. Dar noi le-am luat refugiul şi i-am împins în ploaie, Şefa, aceeaşi ploaie care nu s-a oprit de când Louis Wu a fiert o mare. Ploaia le spală parfumul de împerechere.

Valavirgillin medită îndelung şi îi dădu dreptate. Apoi, se destinse cu un strigăt.

— N-o să se mai înmulţească!

Era spre sfârşitul zilei. Înainte de căderea nopţii, vehiculele trebuiau să ajungă într-un loc în care Vampirii să nu mai aibă acces. Dimineaţa, urmau să transfere combustibilul din Vehiculul Doi în Vehiculul Unu, cu care aveau să ajungă acasă.

— Iar voi, spuse ea, voi aveţi reţeaua de bronz.

— Undeva, pe Arcadă, Louis Wu poate să audă şi să vadă prin această reţea. Este ceva ce trebuie să-i arătăm

vrăjitorului… dacă vrăjitorul mai trăieşte şi mai este interesat să privească, dacă reţeaua mai este o fereastră.

— Va trebui să vă căutaţi combustibilul în altă parte, îi spuse Buciumei.

Femeia o aprobă.

— O să ne facem cunoscute nevoile. Oamenii Nopţii ne vor alimenta cu alcool pe tot parcursul până la Zidul de Margine. Presupun că Tegger şi Warvia ţi-au spus… vor călători cu noi.

— Nu este o idee rea. Există Roşii pretutindeni. Îşi vor găsi un cămin.

— Întocmai…

— Cum intenţionaţi să vă cumpăraţi un vehicul comercial?

Femeia clipi uimită, apoi exclamă:

— Ah, legendara lăcomie a Oamenilor-Maşină! Valavirgillin, avem nevoie de Vehiculul Doi pentru a pune capăt unei ameninţări care-i priveşte pe toţi cei ce trăiesc pe Arcadă. Ştii prea bine că-mi poţi lua vorbele în serios.

— În serios, da, dar deplasarea masivei structuri de spionat nu făcea parte din înţelegerea noastră.

Valavirgillin zâmbi, amintindu-şi de negocierile purtate în afara zidului lui Thurl. De *efortul* pe care îl depusese pentru a-i convinge pe Oamenii Nopţii să se alăture asaltului ei asupra Cuibului din Umbră! Nu putea să-i îndepărteze cu biciul.

— Aţi muncit din greu ca să obţineţi lucrul de spionat ce i-a aparţinut lui Louis Wu. Presupun că vă gândeaţi să păstraţi secret acest lucru faţă de mine, dar *cum*?

Ridicase din umeri în felul Demonilor, ca şi cum şi i-ar fi dislocat.

— De unde puteam să ştim că nu vom reuşi să desprindem reţeaua, s-o înfăşurăm şi s-o purtăm cu noi? Era, însă încastrată în ceramică, şi atunci a trebuit să ne dezvăluim taina. Valavirgillin, o să-ţi cumpărăm vehiculul.

Ea spuse o sumă şi adăugă:

— Plătibili în Oraşul-Centru, de oricare dintre Oamenii Nopţii locali implicaţi, când te vei întoarce.

— Vândut.

Valoarea era la limita de jos a rezonabilităţii, dar ce mai conta? Cu mult înainte ca ea să se poată întoarce să-l recupereze, Buciuma ar fi făcut rost de combustibil şi l-ar fi *luat*, pur şi simplu.

— Trebuie să dau explicaţii superiorilor mei. Mă vor sprijinii oamenii voştri?

— Asociaţii tăi pot afla la fel de multe câte am să-ţi dezvălui şi ţie în noaptea asta. Anumite secrete le vom păstra. Dar, mai întâi, să înghiţim câte ceva, Şefa. Nu-ţi este încă gata masa?

Foranayeedli, strigă două vorbe în limba folosită în Oraşul Centru:

— Şefa! Mâncăm!

Foamea îşi înfipsese dinţii ascuţiţi în burta lui Valavirgillin.

— Ăsta este numele meu secret, îi spuse Buciumei şi se îndepărtă.

18.
Costuri şi programe

2892 d.C., ORAŞUL ŢESĂTORILOR

Chiar şi Marinarii se retrăseseră. Acum, numai o pereche de umbre de căldură, ascunse în iarbă, şi Louis Wu rămăseseră să privească dansul Ultimului.

Ritmul devenise mai alert, dar Ultimul nu părea să fi obosit.

— Asta nu este totul Louis. Am auzit câte ceva din ceea ce le-au spus Păstorilor Roşii. Vorbeau despre Munţii Răsturnaţi şi despre nişte probleme cu o suprafaţă de *scrith*.

— Utilizează reţeaua. Întreabă-i unde au de gând să meargă.

— Nu, am să păstrez secretul. Lasă-i să mai lupte o vreme, înainte de a le vorbi. Să vedem cât de urgent doresc să-ţi atragă atenţia.

— Mie?

— Louis Wu, cel care a fiert un ocean, O, Subtilitatea Ta! Ei nu ştiu nimic de Ultimul. Louis, tu prezinţi semne distincte de deteriorare. Doreşti îngrijire medicală?

— Da, răspunse bărbatul.

— Foarte bine, spuse Ultimul. Riscul şi efortul meu, implicate în trimiterea spre tine a sondei de realimentare, trebuie recompensate. O să ai mână liberă să…

Louis îi făcu semn să tacă.

— Nu-ţi mai risca sonda, s-ar putea să ai nevoie de ea. Am să mă întorc eu pe unde am venit, înapoi de-a lungul văii Fluviului Shenthy. Există o serie de greşeli pe care nu va fi nevoie să le repet, aşa că o să merg ceva mai repede. Am venit până aici unsprezece ani. Îmi vor trebui nouă ca

să mă întorc, poate mai puţin. Vei avea timp să-ţi muţi autodocul în compartimentul echipajului.

— Louis, am montat un disc de păşit pe sonda mea de realimentare. Într-o rotaţie a Lumii Inelare, poate ajunge la tine. Într-o clipă ai fi la bord.

— Sonda aceea este sursa ta de combustibil, Ultimule, iar eu…

— Am realimentat *Acul Încins al Căutării*, care, oricum, este încă încastrat în lavă răcită.

— … nu îndrăznesc să mă gândesc la preţul pe care ai putea să mi-l ceri pentru utilizarea ei. Oricum, vei voi să-ţi muţi autodocul în compartimentul echipajului, sau în hangarul landerului…

— Deja am făcut-o.

Fereastra se schimbase şi Louis putea privi acum în cabina pe care n-o mai văzuse de unsprezece ani. Un coşciug uriaş ocupa ceea ce fusese spaţiul de exerciţii al lui şi al lui Chmeee.

Ei bine, îşi pierdea timpul. Ultimul era nerăbdător.

— Am părăsit *Patriarhul Ascuns*, la câteva mii de kilometri în aval, continuă Louis. N-ai lăsat cumva un disc de păşit la bordul lui? Pot ajunge acolo în şapte sau opt *falani*.

— *Doi ani*? Louis, lucrurile au devenit urgente. Lumea Inelară pare a fi infestată cu Protectori.

— Cum?

Toată inocenţa se adunase în Louis Wu şi un mic zâmbet se dezvoltă în adâncul sufletului său. Da, totul gravita în jurul Protectorilor.

— Înainte să moară, Teela spunea că lăsase în viaţă un Protector Demon, responsabil cu Zidul de Margine. Pot verifica dacă Centrul de Reparaţie este încă activ.

— Arată-mi, spuse Louis.

Fereastra de pe stâncă prinse a se deplasa de-a lungul unui zid măsurând peste o mie cinci sute de kilometri înălţime.

Zidul de Margine era ca o friză: forme de munţi sculptate în relief, pe un perete continuu de culoarea lunii

Pământului. Benzi de noapte alunecau pe lungimea lui, într-o mişcare abia vizibilă. Munţii Răsturnaţi se ridicau de la baza lui, ca nişte conuri de opt până la zece kilometri înălţime. De-a lungul acestei porţiuni din Zidul de Margine, douăzeci de flame de culoare violetă, abia vizibile, erau îndreptate spre stele.

— Acestea sunt colectoarele de pe zid, aşa cum erau când le-am văzut prima oară. Am testat o videocameră de tip reţea, asemănătoare cu cea pe care o deţin acum Demonii. Aici suntem cu cinci ani mai târziu… cu şase ani în urmă…

Aceeaşi imagine, din nou noaptea, dar flamele fantomatice dispăruseră.

— Lumea Inelară era din nou la locul ei, pe atunci, spuse pământeanul.

— Ah, desigur. Dar am menţinut supravegherea. Louis, nu vezi jeturile de orientare?

Imaginea se mărise. Acum, Louis putea să remarce gurile întunecate ale conductelor de recirculare, sus, deasupra Munţilor Răsturnaţi, şi formele fantomatice mai mari decât bănuise. Perechi de toroizi, de culoarea cuprului, încercuiau mijloacele subţiri, ca de viespe, a douăzeci şi unu de conuri duble din sârmă subţire: imense, colectoare Bussard scheletice.

— Cu *şase* ani în urmă?

— Cu şase înainte de a mă sesiza. Captivat de dans, pesemne că am neglijat supravegherea, nu mai mult decât…

Ezită.

— … un *falan*!

Singur până la limita nebuniei, pierdut într-un dans cu fantomele. Bietul animal de turmă, odinioară atotputernic, acum singur-singurel, respins până şi de semenii săi!

Louis tresări.

— Deci, cineva a montat al douăzeci şi unulea motor, cel pe care l-am găsit pe platforma astroportului.

— Întocmai, dar l-a copiat mai întâi! Iată acum situaţia cu mai puţin de doi ani în urmă…

Douăzeci şi trei de motoare şi al douăzeci şi patrulea, cel cu orientare oblică, nemontat încă. Louis nu reuşea sa vadă ce anume le deplasa, ci numai mici modificări de poziţie.

— Reţeaua mea nu are o rezoluţie mai mare. Este clar că noi motoare au fost fabricate şi puse în locaşurile lor de pe Zidul de Margine. Nu este asta dovada unui Protector?

— Mai mult decât unul, spuse Louis. Fabricare, transport, plasare, supervizare.

Din nou, Ultimul ezită, înainte de a vorbi.

— Louis, unii hominizi se adună în cirezi sau în triburi, dar înregistrările mele indică faptul că Protectorii n-o fac. Cred că *eu* aş putea monitoriza toate activităţile astea. La fel ar putea s-o facă şi un singur Protector.

— Hm! Şi apărarea?

— Un al doilea Protector utilizează Apărarea Antimeteoritică, pentru a distruge navele invadatoare!

— Marcat.

— Dar creatura nevăzută ce îl urmărea pe Păstorul Roşu?

— Nu, nu era vorba de aşa ceva. Un Demon spiona alţi Demoni. Politici locale.

— Louis, gândeşte-te. L-am văzut intrând în sanctuarul Vampirilor! Trebuie să fie un Protector, dacă nu a fost afectat de miasma lor.

— … Marcat. Ce crezi că ar fi făcut acolo?

— Se pare că îl proteja pe Păstorul Roşu. S-a putea să aparţină acestei specii. Mă aştept ca următoarea imagine pe care o s-o am cu el va fi pe fluviu.

— Într-adevăr. Oricât s-ar ascunde, cu siguranţă că nu poate scăpa de miasma de Vampiri. Dar n-o să-l mai vedem, pentru că videocamera ta zace pe platforma de marfă a…

— Trei Protectori, Louis. Sau şase până la opt, dacă bănuielile tale sunt corecte. Războiul între Protectorii Pak ar transforma în deşert radioactiv propria lor lume.

— Înţeleg ce vrei să spui, rosti Louis pe un ton calm.

— Protectorii unor specii diferite vor arunca în spaţiul interstelar fragmente din Lumea Inelară. Louis, nu mai avem nici doi ani! Eu aş putea să scap în stare de stază, până la sfârşitul Universului. Tu nici măcar nu vei ajunge la *Acul Încins al Căutării*!

— Poate că vor coopera, spuse Louis. Hominizii de pe Lumea Inelară o fac de mult. Sunt specii diferite şi nu utilizează aceleaşi resurse. *Toţi* cooperează cu Demonii. De vreme ce te afli într-o asemenea situaţie, nu poţi ţine partea niciunuia dintre ei.

— A existat un război între Păstorii Roşii şi Giganţii Ierbii.

— La dracu, Ultimule, ambele specii aveau nevoie de iarbă!

— Simt că situaţia este urgentă.

Louis se întinse şi încheieturile îi trosniră; tendoanele protestaseră chiar şi la exerciţiul moderat din acea după amiază.

— Uite ce o să facem, spuse el. Trimite sonda de realimentare acolo unde am părăsit *Patriarhul Ascuns*. Este o ţintă suficient de mare pentru tine. Eu am să cobor pe fluviu, să văd dacă prietenii noştri Constructorii Oraşului vor să ni se alăture. Asta o să dureze opt *falani*, doi ani tereştri, unul de-al vostru. Apoi, dacă ajungem la o înţelegere, am să-ţi accept îngrijirea medicală.

Ultimul era nedumerit.

— Înţelegere?

— Am să concep un contract.

— Eşti într-o poziţie prea slabă pentru a negocia.

— Dă-mi de veste dacă-ţi schimbi părerea, spuse Louis.

Se ridică şi traversă înapoi apa… aşteptând un ţipăt muzical în spatele lui. Aceasta nu veni, însă.

* * *

Louis se trezi încet, ameţit din cauză că nu dormise suficient. Sawur se simţea bine şi se împingea în el.

— Ţesătorii *rishează* odată cu primele raze de soare? întrebă.

— De preferinţă, da.
— Marcat.
Louis îi simţi braţele mângâindu-l şi îşi plimbă şi el palmele peste blana ei.
— E plăcută.
— Mulţumesc.
Ea se întinse de-a lungul lui. Degetele îi mângâiau scalpul şi ceea ce mai rămăsese din păr. Începură să se mişte ritmic în *rishathra*. Se desfăşura din plin un stil de viaţă minunat.
În cele din urmă, Sawur se retrase pentru a-l privi mai bine.
— Obosit sau nu, pari foarte relaxat.
— Cred că am câştigat.

* * *

Noapte.
— Am formulat un contract, spuse Ultimul.
— Şi eu, răspunse Louis Wu.
Îşi ridică translatorul.
— Este în memorie, în majoritate, ciorne.
— Nu pot să citesc asta. Va trebui să lucrăm de aici.
Stânca străluci brusc: apărură câteva rânduri de tipăritură, negru pe alb, şi o tastatură virtuală mai înaltă decât însuşi Louis.
Cei de faţă izbucniră într-un murmur admirativ. Majoritatea sătenilor erau strânşi în jurul lui. Louis se întreba cât înţelegeau ei din ceea ce vedeau.
Toată după-amiaza făcuse adnotări la propriul contract. Dacă ar fi lucrat cu cel întocmit de Ultimul, în loc de al lui propriu, ar fi violat principiile de bază ale negocierii. Louis nu intenţiona să facă aşa ceva.
Dar un alt principiu spunea că negociatorul nu trebuia să admită niciodată că depindea de o dată-limită.
— Cum se foloseşte? întrebă Louis în Interplanetară.
— Corect, remarcă Ultimul. La stânga pentru cursor, la dreapta pentru litere.

Louis încercă, gesticulând cu braţele, asemeni unui dirijor ambidextru. *Tiparul mental s-ar putea să ceară o modificare*... Louis şterse asta şi înlocui cu *Tiparul mental nu trebuie modificat sub niciun motiv*. Secţiunea *PLĂŢI* arăta rezonabil: i se cerea să plătească un tratament comparabil cu cel din spitalele Sistemului Sol, în servicii care să nu depăşească doisprezece ani.

Stai aşa...

— Elixir şi tehnologie standard?

— În niciun caz.

— Atunci ce, experimente de-ale Păpuşarilor?

— Am *încercat* să descriu ce am la dispoziţie, un program ARM X modificat.

— Nu poţi echivala costul acestei chestii cu cel plătibil la un spital Sol! Sistemul vostru îmi va oferi, aproximativ, alţi treizeci de ani de viaţă, nu-i aşa? Eu îţi ofer şapte ani de serviciu, începând cu ieşirea din autodoc.

— Doisprezece! Louis, acest sistem te va rescrie la vârsta de douăzeci de ani! Îţi mai rămân cincizeci de ani fără niciun fel de tratament medical!

— Cu riscul la care mă supui, aş fi fericit să mai apuc cincizeci de zile *bune*, şi tu ştii acest lucru... De aceea, mai întâi, obişnuiam să intru în sabatical. Şapte.

— Marcat.

Louis îi arătă cursorul cu degetul arătător. *Timpul cheltuit trebuie socotit numai pentru acţiunile discrete acceptate sub îndrumarea Ultimului*.

— Ce mai este şi cu flupul ăsta? Dar timpul pentru consultaţii? Timpul de călătorie? Acţiunile întreprinse fără să te mai consult, pentru că nu mai am timp? Rezolvarea problemelor în subconştient, în timpul somnului?

— Precizează-le şi pe astea.

— Motivele tale sunt discutabile. Nicio entitate cinstită nu ar fi încercat aşa ceva.

— Aşa se desfăşoară negocierile, Louis.

— Încerci să mă înveţi pe mine cum să negociez? Marcat.

Louis şterse propoziţia ofensatoare, apoi bătu cu un deget în aer. *Perioada de serviciu se va termina la şapte ani după acceptarea acestui contract*. Ignoră gemetele de insatisfacţie.

— Acum, am nevoie de o clauză care să mă protejeze împotriva modificării mele într-un sclav mai bun. Nu văd nimic aici care să răspundă la această cerere.

Textul începu să se adauge singur. Louis îl privi o clipă, apoi spuse:

— Nu.

— Atunci, scrie tu!

— Nu. Crezi că poţi găsi o cale să obţii o copie după contractul meu?

— Nu.

— Atunci, va trebui să aştepţi până ajung la *Patriarhul Ascuns*. Voi pleca mâine.

— Aşteaptă! Louis, te găsesc mai uşor acolo.

— Ultimule, cred că va trebui să insist să-mi accepţi contractul meu, nu al tău. Dacă nu poţi să-l citeşti, cum îmi vei sugera schimbările?

— Poţi să mi-l citeşti cu voce tare.

— Mâine. Acum mă frământă altceva. Cât timp ţi-ar lua să ridici o protuberanţă de pe soare şi s-o transformi într-un efect laser supertermal?

— Două ore, uneori trei. Condiţiile variază.

— Trei nave au pătruns prin Pumnul-lui-Dumnezeu, undeva pe aproape, şi cineva a tras în ele. O alta a aterizat în cealaltă parte a Arcadei şi ceva a tras în ea. A durat *mai mult*? Sau era vorba de acele redări pe repede înainte, nu mai ştiu.

— Am să verific.

* * *

Louis se trezi târziu. Sawur şi copiii plecaseră. Nu mai rămăsese nimic comestibil de noaptea trecută. Louis scormoni în vatra stinsă.

Nicio entitate, niciun proces nu vor modifica tiparul de gândire al lui Louis Wu prin mijloace chimice sau

chirurgicale sau prin alte mijloace, în afară de convingere, ce va avea loc atunci când Louis Wu este complet conştient şi în deplinătatea facultăţilor mentale. Nicio înţelegere făcută în timp ce nu este total conştient şi în deplinătatea facultăţilor mentale nu este valabilă.

Perioada de servitute – Louis tăie servitute. – ... *dependenţă mutuală nu va dura mai mult de şapte ani, începând din momentul acceptării acestui contract. Wu va avea dreptul să doarmă, să mănânce şi, după caz, să se vindece. Urgenţele care vor întrerupe acest timp liber vor scurta perioada de dependenţă mutuală de trei ori. Penalizări pentru violarea... perioadele de concediu convenite de comun acord vor extinde perioadele de dependenţă mutuală... Louis Wu poate refuza orice comandă dacă, potrivit propriei sale judecăţi, raportul între risc şi beneficii este prea mare, dacă se aduc daune localnicilor hominizi, culturii sau mediului lor, daune globale Lumii Inelare, sau au loc clare violări ale eticii*. Câteva precizări în plus nu făceau rău nimănui.

Se simţea extrem de flămând. Ştia unde putea să găsească nişte rădăcini. Louis ridică platforma de transport drept în sus, în căutarea unei poteci, şi văzu copiii răspândiţi în pădurea de peste Fluviul Shenthy.

Sawur găsise două ciuperci mari din specii diferite, iar copiii omorâseră un crustaceu de uscat, mare cât un şobolan. Acum, îl priveau cu interes pe Louis cum le înveleşte în frunze şi în pământ moale şi umed. Îşi scoase, apoi, lanterna-laser dintr-una din cutiile de pe platformă, o reglă pe microunde şi deschidere mare şi încălzi guguloaiele de noroi până ce începură să scoată aburi. Apoi, cu mare grijă, fixă lanterna pe un suport. Era un lucru periculos s-o lase la întâmplare.

— Strill, Parald, ţineţi-i pe ceilalţi departe de noroi. Să nu se ardă. Sawur, aş vrea să-ţi fac un dar de plecare.

— Louis, va trebui să ne despărţim?

— Locuitorul Reţelei şi-a trimis sonda de realimentare să pulverizeze stânca. Trebuie să fie prin preajmă. Mă aştept să ajungă aici în câteva ore.

Îi indică plăcile de pe platforma de transport.

— Dă-mi voie să-ţi arăt acum asta. Mă întreb dacă ar trebui să ţi le las ţie sau întregului sat.

Butoanele de control ale plăcilor de marfă erau, în fapt, mici depresiuni situate pe marginile acestora şi necesitau ceva forţă pentru a fi acţionate. Forţa Protectorilor. Louis le împinse cu o bară subţire, ţinută cu ambele mâini. Ultima platformă din stivă se desprinse din locaşuri şi căzu la câţiva centimetri deasupra ierbii.

Sawur întrebă.

— O s-o prezinţi în seara asta? Ofer-o întregului sat şi las-o în sarcina mea şi a lui Kidada. Eu voi fi la fel de surprinsă ca şi ceilalţi. Arată-i lui şi mie cum funcţionează, dar nu altcuiva şi nici Vizitatorilor.

— Marcat.

— Este un dar magnific, Louis!

— Sawur, tu mi-ai redat viaţa. Cred. S-ar putea.

— Mai ai dubii?

— Lasă-mă o clipă.

Louis sparse noroiul întărit la unul dintre capete. Ciupercile păreau a fi gata şi chiar miroseau ca atare.

Aveau un gust minunat. Sparse şi restul coconilor din lut întărit şi descoperi că şi crabul era numai bun. Carnea se găsea, în mare măsură, între cleşti şi copiii o împărţiră pe toată. Două îmbucături din coadă le reveniră lui Louis şi Sawur.

— Aşa este mai bine. Nu mai sunt raţional când îmi este foarte foame. Acum, priveşte.

Louis desenă un cerc pe nisip.

— Luminii îi trebuie treizeci şi două de minute ca să străbată Lumea Inelară şi să se întoarcă în locul de plecare.

Auzea translatorul cum transforma unităţile de timp şi distanţe.

— Cu adevărat?

— Crede-mă pe cuvânt. Opt minute sunt necesare unei raze din soare să atingă Arcada. Şaisprezece minute să o traverseze şi alte şaisprezece pentru a reveni. Dacă trei astronave îşi fac brusc apariţia printr-o gaură *aici*, lângă

Marele Ocean, şi după două ore şi jumătate sunt distruse, iar o astronavă aterizează *aici* şi este distrusă după *două* ore, unde este atacatorul?

Sawur studie schiţa, apoi arătă cu degetul.

— *Aici*, în partea cealaltă a Arcadei. Pentru primele nave a avut nevoie de o jumătate de oră numai ca să le vadă.

— Dar dacă ar fi atacat *trei* ore mai târziu?

— Atunci atacatorul ar fi trebuit să fie *aici*, unde ai desenat Marele Ocean, spuse Sawur.

— Într-adevăr.

* * *

Când umbra atinsese soarele, Louis terminase de scris un contract care era menit să-l protejeze, dacă un Păpuşar ar fi onorat un contract.

Prezentase, apoi, platforma de marfă în Oraşul Ţesătorilor, în timp ce se pregătea cina. Ei îl aclamaseră ca pe un puternic magician, un *vashnesht*. Apoi, copiii doriseră să călărească cu platforma, în timp ce părinţii îi îndemnau la prudenţă. Louis îi arătă lui Kidada setarea ce trebuia să menţină discul la o jumătate de metru înălţime, suficient de jos pentru a fi folosit în siguranţă.

Îi privi, apoi, pe Kidada, strecurându-se printre case, şi pe Strill exultând agăţată de el, şi speră din tot sufletul ca ei să nu-l strice folosindu-l pentru astfel de distracţii. Poate că într-o zi vor avea nevoie de el să ridice ceva greu.

Aproape se întunecase. Vânătorii uciseseră un prădător; carnea lui avea un pregnant gust de pisică. Ţesătorii îşi tăiară câte o felie şi se aşezară să privească stânca de îndată ce aceasta se lumină. Cocoţat pe stiva sa de pe platforma de marfă, asemeni unui adevărat vrăjitor, Louis mesteca nişte trestii şi o rădăcină pe care le pregătise cu microunde în lut.

Păpuşarii dansau într-un curcubeu rotitor. Louis privi împreună cu ceilalţi, apoi întrebă în Interplanetară:

— Focurile de artificii au rolul de a te deconecta?

— Sunt pur şi simplu pentru frumuseţe. Louis, trebuie să vii la mine.

— Ce se mai întâmplă cu neînfricaţii ucigaşi de Vampiri?

— Aud numai voci. Vehiculele s-au despărţit. Vehiculul Doi se îndreaptă spre tribord, cu reţeaua mea în caroseria pentru marfă. Păstorul Roşu vorbeşte de o entitate pe care el o numeşte „Şoaptă”. Tegger crede că Şoapta i-a părăsit. Warvia crede că a visat. Eu cred că Şoapta este Protectorul nostru fantomă. Louis, vei veni?

— Trebuie să ajungem la o înţele…

— Accept contractul tău…

— Încă nu l-ai văzut!

— Îl accept, cu condiţia să nu mai faci modificări, începând din acest moment. Pentru că nu urmăreai să mă jecmăneşti, trebuie să-l fi scris destul de corect. Sonda mea va sosi în douăsprezece minute.

Louis privi cerul. Nimic nu era încă vizibil.

— Unde am să mă teleportez?

— În apartamentul tău de la bordul *Acului*.

Apartament? Era o cabină zăvorâtă, pe care trebuia s-o împartă cu un Kzin!

— Contractul îmi oferă un timp triplu în caz de urgenţă. Să mă înarmez?

— Da.

— Sawur, scoate copiii din apă! Ultimule, aterizează în bazin. Acum îmi amintesc cum m-am târât prin discul pe care îl montasei pentru realimentare. Era destul de strâmt.

— Am învăţat, Louis! Am montat discuri de păşit, de mărime normală, pe partea laterală a sondei, suficient de mari pentru tine şi platforma ta de transport.

Din fericire, tot timpul am pregătite soluţii pentru astfel de urgenţe, gândi Louis. Asta n-ar fi însemnat nimic pentru un Păpuşar. Din containerul de siguranţă scoase lanterna-laser şi un cuţit-variabil, două arme mult prea puternice. Potrivi lanterna pentru *focalizat*, *rază scurtă* şi *înaltă intensitate*. Extinse apoi lama la mai mult de o jumătate de metru, apoi o aduse înapoi la patruzeci de centimetri.

Dacă pierdeai controlul asupra unui cuţit-variabil, lama sârmă ar fi tăiat tot ce se afla în imediata apropiere.

O lumină alb-violetă apăru deasupra stâncii.

Sonda de realimentare ateriză pe flame de fuziune. Avea o cavitate în vârful ei ce fusese sistemul de realimentare: un filtru de trecere a ionilor de hidrogen şi, apoi, discuri de păşit de unic sens, nu mai late decât şoldul lui Louis. Discuri de păşit mult mai mari fuseseră montate pe flancul ei, o platformă circulară ca o reminiscenţă de aripă.

Ţesătorii fremătau de uimire şi se retraseră din calea unui val de aburi. Flăcările dispărură. În timp ce Louis plutea pe deasupra sondei, aceasta atinse apa cu motorul încins, apoi, se roti şi se afundă în apă.

Suprafaţa acesteia se încreţi deasupra discului de păşit.

Deci, funcţiona. Louis întrerupse sustentaţia şi căzu direct în ea. Vederea sa periferică prinse, însă, o umbră care sărise după el.

PARTEA A DOUA –
DANSÂND CÂT MAI REPEDE

19.
Omul noduros

2892 d.C., *ACUL ÎNCINS AL CĂUTĂRII*

Acul Încins al Căutării fusese construit pe scheletul unei carcase Produs General nr. 3 şi era prevăzut cu pereţi interiori, pentru a-l separa pe căpitanul Păpuşar de echipajul său de străini. În fapt, acum, nava devenise mai mult o locuinţă decât o astronavă propriu-zisă. *Acul* nu putea depăşi viteza luminii pentru că Louis Wu tăiase suporţii hiperpropulsorului, cu unsprezece ani în urmă, pentru motive care atunci i se păruseră întemeiate. În plus, nava fusese încastrată în lavă, în timpul negocierilor cu Protectorul care, pe vremuri, fusese Teela Brown.

În timpul acelei perioade şi după aceea, Ultimul montase discuri de păşit atât în interiorul navei şi al Centrului de Reparaţie, dar şi în multe alte locuri.

Louis se aşteptase să se materializeze în cabina izolată a echipajului. Nu fusese nevoie ca Ultimul să-i sugereze acest lucru, poate că nu riscase să-i fie auzită sugestia, ca Louis să se *grăbească*.

* * *

Platformele plutitoare aterizaseră dur. Louis contracarase şocul ţinând genunchii arcuiţi, dar tot se dezechilibrase. Apucă să strige:

— Ceva…

Ceva m-a urmat, Ultimule… Erau, însă destui acolo.

Mii de Păpuşari Pierson îşi schimbau partenerii, se roteau şi tropăiau pe o scenă din stânga. Putea fi distractiv, dar nu era. Louis şi Chmeee se obişnuiseră să ignore acea

parte a navei. Aparţinea Ultimului, iar peretele nu era din sticlă. Era fabricat din materialul invulnerabil al carcaselor Produs General.

Unul dintre străinii cu două capete şi trei picioare, a cărui coamă era pieptănată şi împodobită cu eleganţă, se găsea între peretele bucătăriei şi un coşciug la fel de mare ca o cabină de transfer culcată pe spate.

Un bătrânel noduros, îmbrăcat într-o vestă flexibilă, fugea spre Ultimul, mişcându-şi energic coatele şi genunchii.

Un disc de păşit ascuns ducea în cabina Ultimului. Probabil că acesta se afla în apropiere sau chiar pe el, gândi Louis. Acolo ar fi fost invulnerabil.

Instinctul trebuie să fi fost prea puternic. Mai degrabă, Ultimul îi întorsese spatele.

Totul se desfăşurase foarte repede. Louis încă mai încerca să-şi câştige echilibrul. Ultimul alerga în jur, ţinând capetele depărtate, şi se uita înapoi, cu o privire binoculară fixată la un metru în spatele lui. Stabilise ţinta. Piciorul din spate se pliase mult în faţă, apoi se destinsese spre înapoi chiar în momentul în care omul noduros atacase.

Lovitura Ultimului fusese teribilă, perfect ţintită. Louis auzi un „clanc”: probabil că nodurosul purta o platoşă pe piept. Cu platoşă sau nu, lovitura l-ar fi trimis pe un hominid normal direct în comă. Nodurosul se răsucise în urma impactului, picioarele sale pierduseră contactul cu podeaua, dar el se agăţase cu o mână de glezna Ultimului, transferându-şi avântul din mişcarea piciorului Păpuşarului, ce se pregătea pentru o nouă lovitură. Omul noduros se ridicase odată cu copita şi izbise puternic cu pumnul în coama împodobită, acolo unde cele două gâturi se legau de trup.

Acolo se afla craniul Ultimului.

Louis apucase laserul. Prea încet, prea stângaci, iar Păpuşarul ameţit se afla în calea sa. Ceva îl lovise peste încheietura mâinii drepte şi îi zburase lanterna-laser. O bară de metal? Altă lovitură îl lăsase şi fără cuţitul variabil care-i sărise din mână, rotindu-se.

Louis se aplecase brusc din calea lamei rotitoare de sârmă.

Ultimul era pe jos, adunat într-o bilă, cu capetele şi gâturile încolăcite între picioarele din faţă. Podeaua era plină de apă până la gleznă. Lanterna căzută se scufundase şi trimitea un fir de lumină, prin carcasa transparentă a *Acului*, în lava de dincolo de ea.

Firul lamă nu-l tăiase în două pe Louis. Noroc chior! Îşi simţea, însă, mâinile şi încheieturile zdrobite, era pe cale să-şi câştige echilibrul, iar omul noduros venea spre el. *Protector*!

Louis se rostogoli de pe discul păşitor într-un colţ şi încercă să se ridice. Încheietura dreaptă se transformase într-un ocean de durere. Cea stângă era doar amorţită.

În spaţiul în care se aflase mai înainte, ceva imens apăru pe patru labe. Se ridică la fel de mare cât un urs portocaliu, ţinând un mic pistol într-o mână uriaşă.

Omul noduros se roti şi se aplecă instantaneu şi azvârli cuţitul-variabil al lui Louis peste intrus… Kzinul. Arma Kzinului zbură cât colo, cu degetele prevăzute cu gheare încă ataşate de ea. Kzinul îngheţă cu genunchii încovoiaţi, şi slobozi un urlet înfiorător. Între timp, omul noduros ridicase şi lanterna, cu un aer ameninţător.

— Nu mişcaţi, spuse el. Locuitorul Reţelei, să nu mişti nici tu! Louis Wu, nu mişca! Prevede contractul tău că trebuie să-ţi dai viaţa?

Buzele omului noduros se retrăseseră de pe gingii; acestea se întăriseră ca osul, iar maxilarul crescuse peste ele, într-o formă neregulată. Faţa îi devenise dură, aproape un cioc. Când vorbea, avea un uşor impediment de respiraţie, dar se exprima în interplanetară. Cum învăţase nodurosul interplanetara? Îl ascultase în secret pe Ultimul?

Contract?

Realitatea se revărsa asupra lui în valuri ce-i spălau durerile. Trecuseră unsprezece ani de când se aflase într-o situaţie la fel de desperată. Temporizând, Louis spuse:

— Da, dar condiţiile le apreciez numai eu. Îmi accepţi contractul?

— Îl accept, îi răspunse omul noduros.

Era uimitor, în ciuda a tot ce se întâmplase înainte.

Masculul Kzin sângera abundent din mâna ciuntită. Îşi strângea cu putere braţul cu cealaltă mână, în încercarea de a astupa arterele secţionate. Ochii lui îl priveau pe Louis. Vorbi şi el tot în interplanetară:

— Ce trebuie să fac?

— Ridică-ţi braţul deasupra capului. Continuă să te ţii strâns de încheietură. Blochează vasele de sânge. Nu mai încerca să lupţi. Este un Protector. Ultimul a pus… Ultimule! Timpul de moţăială a trecut! Pentru noi toţi!

Păpuşarul se descolăci.

— Spune, Louis. Coşciugul negru…

— Spuneai că poţi să setezi autodocul tău să trateze şi un Kzin?

— Da.

— Fă-o! Apoi, poţi să-mi povesteşti ce s-a întâmplat. Apropo, sunt pe timp triplu acum, pentru că toate astea au aerul unei urgenţe.

Ultimul nu se simţea prea bine.

— Să vindec un Kzin străin rănit? protestă el.

— Fă-o *imediat*!

— Dar, Louis…

— Sunt sub contract! Asta este pentru beneficiul *nostru*. Nu ştii cine ar putea să fie?

Păpuşarul îngenunche în faţa autodocului şi începu să acţioneze butoanele cu gurile.

Protectorul încă avea laserul şi cuţitul-variabil. Louis nu se putea gândi la ceva în această privinţă, sau la reacţia ciudatului Kzin, sau la pâlpâirea constantă a Păpuşarilor dansatori, pe care-i sesiza cu vederea periferică.

Tanj, fiecare lucru pe rând!

Întâi Kzinul.

— Cine eşti?

— Acolitul.

— Fiul lui Chmeee…

Louis ghicise. Aproape uitase cât de uriaş părea un mascul Kzin când stăteai în apropierea lui. Acesta nu avea mai mult de unsprezece ani; nu crescuse pe deplin.

— N-ai un nume adevărat?

— Nu încă. Sunt fiul cel mai mare al lui Chmeee. Ne-am luptat. Tatăl a învins. Deprinde înţelepciunea, mi-a spus el. Urmează-l pe Louis Wu, Acolitule.

— Eii… Ultimule, cât îţi mai ia să reglezi autodocul pentru metabolismul unui Kzin.

— Câteva minute. Dă-i Kzinului un garou.

Louis se îndreptă spre dulapul de prim-ajutor, încet, ţinându-şi mâinile la vedere, pentru a nu-l stârni pe Protector. Mâna şi încheietura sa dreaptă se umflaseră imens. Îşi ţinea acest braţ ridicat deasupra capului. Deşi încă îşi simţea amorţită mâna stângă, bănuia că putea face treabă cu ea.

Peretele bucătăriei avea meniuri pentru bucătăria umană şi Kzinti, reţete dietetice, analgezice, haine şi multe altele. Louis nu văzuse lista produselor farmaceutice, dar nu se îndoia că era dotată şi cu aşa ceva. Când îl descoperise Ultimul, era dependent de sârmă. În consecinţă, acesta nu-i arătase cum să aibă acces la chimicale recreaţionale.

Louis tastă *Sol/Nordic/Referitor* şi o selecţie de cravate. Rezistând tentaţiei, alese un model portocaliu şi galben ce s-ar fi asortat bine cu Kzinul. Nici măcar nu-şi aruncase ochii spre porţiunea unde tastase, cu multă vreme în urmă, un dezintegrator Slaver.

Kzinul răspândea un miros destul de slab. „Probabil că se spălase foarte bine, pentru a-l putea urmări”, gândi Louis Wu. Blana sa portocalie avea trei cicatrice paralele pe burtă. Altfel, părea mascat ca de Halloween: ambele urechi pătate cu picăţele ciocolatii, aproape negre; o bandă ciocolatie lată pe spate, mai multe virgule mici, ciocolatii, pe vârful cozii şi pe picioare. Era mai scund decât Chmeee – depăşea cu puţin doi metri –, dar era la fel de solid: un hibrid. Mama sa trebuie să fie fost din specia arhaică de pe Harta Kzin.

Acolitul se aşeză şi întinse braţul spre el. Louis îi legă încheietura groasă folosindu-se de mâna stângă şi de dinţi. Şuvoiul de sânge se reduse până la câteva picături.

Kzinul oftă din răsputeri.

— Cine este atacatorul meu?

— Tanj dacă ştiu, dar dacă ar trebui să ghicesc… Alo, nodurosule?

— Vorbeşte.

— Ultimul şi cu mine am bănuit că în Centrul de Reparaţie trebuie să se afle un Protector. Ai doborât navele invadatoare. Calculul timpului indica precis faptul că lucrai de aici. Ultimul a lăsat discuri de păşit peste tot. Un Protector putea să reprogrameze o pereche de discuri şi să le lege de acesta, în clipa când avea să fie deschis…?

— Putea.

— Atunci ai ţâşnit prin ele chiar înaintea mea. Un calcul al timpului extrem de meticulos. Aveai nevoie de mine pentru distragere şi te-ai bazat pe reflexele Păpuşarilor. Este foarte interesant, nu-i aşa, Ultimule? Aveai la dispoziţie o clipă ca să scapi, dar ai folosit-o să loveşti?

— Este un argument vechi. Foarte bine, m-am întors din reflex cu spatele pentru a lupta… ai învins.

Louis zâmbi. Durerea nu mai era atât de mare acum, dar era beat de atâtea endorfine.

— Acolitule, spuse el, acesta este un Protector. Priveşte-l cu atenţie. Cu toţii au această înfăţişare noduroasă şi cu toţii sunt strălucitor de inteligenţi şi periculoşi.

— Seamănă destul de bine cu un hominid, zise Kzinul, scuturându-şi a neîncredere imensul său cap acoperit de blană.

— De când mă urmăreşti? întrebă Louis.

— De două zile. M-am gândit să învăţ de la tine, mai înainte de a mă arăta.

— Înţelepciune?

— Tata vorbea de tine. El crede că a învăţat înţelepciunea care o are de la tine, şi tot aşa cred că aş putea să fac şi eu. Dar unul dintre gunoieri m-a văzut.

— Băiatul?

— Da. L-ai numit Kazarp.

— Am vorbit şi cu tatăl lui.

— Eu am vorbit cu băiatul. Tatăl lui nu era prea departe şi asculta, crezând că este ascuns. Am povestit ce ştiam despre tine! Nu erau secrete care meritau păstrate. Nu am vorbit despre Ultimul.

— Cum credea el că am ajuns pe Lumea Inelară?

— Vrei să spui pe Arcadă? I-am zis că v-a adus o navă. N-am vorbit cu el despre transportul instantaneu. Nici eu nu mi-am crezut Tatăl. Când aţi legat cabinele de transfer…

— Discuri de păşit. Cabine de transfer sunt cele pe care le folosim noi, în spaţiul cunoscut şi în Patriarhie. Sunt mai puţin sofisticate.

— … discurile păşitoare. Am sărit, l-am luat pe Kazarp şi pe tatăl său prin surprindere. I-am lăsat cu gurile căscate. Surpriză!

Ultimele cuvinte fuseseră rostite în şoaptă. Kzinul închisese ochii.

— Ultimule?

— Gata. Adu-l!

Louis îşi sprijini umărul sub braţul Acolitului şi ridică. Acesta, găsind încă puterea să stea în picioare, se îndreptă împleticindu-se până la autodoc şi se rostogoli înăuntru.

Louis îi slăbi garoul şi-l îndreptă puţin. Apoi, găsi bucata retezată din mâna Kzinului şi cele două jumătăţi inutile ale pistolului metalic pe care-l ţinuse nu cu multă vreme în urmă. Ridică doar jumătatea de mână.

Ultimul o preluă în gura sa.

— Închide capacul, spuse el şi introduse mâna printr-o altă deschizătură. Apoi îşi plie picioarele şi îşi vârî capetele printre cele din faţă.

„A intrat în stare de şoc”, gândi Louis.

— Sinucidere? întrebă nodurosul.

Un cap se ridică brusc.

— Demonstrez neputinţă, spuse Ultimul. Asta înseamnă predarea mea.

— Predare, bun!

Kzinul avea să rămână acolo zile întregi.

Louis putea să leşine dintr-o clipă în alta.

Agonia îi alungă conştiinţa. Mâinile noduroase ale Protectorului îi potriveau oasele de la încheietura dreaptă. Cealaltă mână a pământeanului strângea puternic braţul acestuia. Louis gemea şi icnea. Realitatea se revărsa asupra lui în valuri de durere.

Înainte ca Protectorul să se retragă, Louis luase seama la armele sale. Vesta lui era prevăzută cu o ameţitoare varietate de buzunare, iar în unul dintre ele sesizase forma lanternei-laser.

Acum, ce mai avea să facă, înainte de a leşina din nou?

Contractul. Îşi scosese agenda şi i-o oferi Păpuşarului.

— Cu ăsta ai fost de acord. Va trebui să-l citeşti cu voce tare, pentru că şi companionul nostru este legat de el.

Păpuşarul luă agenda. Celălalt cap se întorsese către intrus.

— De ce ai făcut asta?

— Am nevoie de aliaţi care nu sunt Protectori, răspunse nodurosul. Protectorii se ucid unii pe alţii. Pot să vă leg de o promisiune solemnă făcută în avantaj reciproc. Citeşte!

Ultimul începu să citească.

Omul noduros – sau femeia – era un pic prea scund şi un pic mai zvelt decât fusese Teela Brown când se transformase în Protector. Pielea scorţoasă şi fără păr, încheieturile umflate, faţa triunghiulară şi craniul proeminent nu uşurau în niciun chip identificarea genului său. Louis crezuse că zăreşte urme de organe genitale bărbăteşti, dar nu era prea sigur.

În spatele peretelui impenetrabil, dansau un milion de holograme de Păpuşari. Probabil că Ultimul crezuse că avea să revină printre ei înainte de a pierde un pas.

— „... dacă, potrivit propriei sale judecăţi, raportul dintre risc şi beneficii este prea mare...” Propria judecată?

Louis zâmbi şi ridică din umeri.

— „... dacă se aduc daune... clare violări ale eticii.” Propria judecată?

— Ultimule, te legi şi tu în mod similar? întrebă Protectorul.

Ultimul fluieră indignat.

— Vorbeşti de înrobire! Cum ai putea să mă compensezi? Ceea ce eu i-am oferit lui Louis Wu a fost *viaţa* sa! N-am încotro, accept.

Louis nu se mai putea abţine.

— Cine *eşti* tu?

— Nu am nevoie de un nume. Alege ce doreşti.

— Şi specia?

— Vampir.

— Glumeşti!

— Nu.

Louis era gata să leşine.

Găsise trusa medicală a Teelei Brown, sudată pe platforma de transport, cu multă vreme în urmă. Se căzni să se ridice şi să ajungă la ea. Strângând din dinţi de durere, îşi împinse mâna dreaptă umflată în fanta pentru diagnostic.

Durerea începu să diminueze. O voce îi punea întrebări. Da, dorea să rămână conştient. Nu, nu mai putea să completeze rezervele diverselor medicamente… o listă lungă şi completă.

Întregul braţ drept parcă dispăruse şi nimic altceva nu-l mai durea. Mintea îi rămăsese lucidă, liberă să se joace cu bucăţile de realitate şi să încerce să le potrivească la loc. Se legase să servească un Protector… nu-i aşa? *Protectorul* se legase, el însuşi, de *Louis*, ceea ce îi mai limita puterea pe care urma s-o aibă asupra sa. Şi Păpuşarul se legase singur de el şi de Protector prin contractul său. Putea auzi ce spuneau ceilalţi, dar cuvintele alunecau pe lângă urechile lui.

— Necesită cel mai urgent… invadatorii… dincolo de Arcadă.

— Navele Patriarhiei şi ARM, spuse Louis. Pariez.

Entităţile politice aveau să invadeze pentru că aşa stătea în firea lor. El descrisese Lumea Inelară pentru arhivele Naţiunilor Unite. Chmeee vorbise despre ea Patriarhiei. Ce alte organizaţii mai aflaseră de Lumea Inelară?

— Poate şi ale Flotei Lumilor?

— Atât de simplist proiectate, atât de prost protejate? interveni fluieratul Păpuşarului. Nu ne aparţin!

— Sunt aceste entităţi politice periculoase? vru să mai ştie nodurosul.

Păpuşarul considera că sunt infinit de periculoase şi se exprimă în acest sens. Capul lui Louis bolborosea de chimicale, astfel încât el nu-şi expuse punctul de vedere.

— Vor dori ei să-şi dezvăluie planurile?

— Nu. Eu pot să-ţi arăt unde se ascund transportoarele lor interstelare, spuse Ultimul. Acelea nu vor participa la o invazie. Chiar şi laserul vostru supertermal alimentat de soare nu va atinge cele mai îndepărtate ţinte. Navele care aterizează vor fi crucişătoare de război, fără hiperpropulsoare.

— Arată-mi!

— Din cabina mea.

În sinea lui, Louis izbucni în râs.

Discul păşitor nemarcat era legat doar de cabina Ultimului şi nu lăsa să treacă străinii. S-ar fi aflat atunci în spatele unui perete invulnerabil. Ce şanse existau ca nodurosul să-i permită *acest* lucru?

Protector *Vampir*. Louis deschise gura cu greu.

— Tu ce mănânci?

— Îmi pregătesc un amestec vegetal. N-am mai gustat sânge de douăzeci şi opt de *falani*, spuse nodurosul. Foamea mea nu reprezintă un risc pentru voi.

— Asta e bine, spuse Louis şi închise ochii pentru o clipă.

Auzea.

— Ultimule, numai o singură dată îţi poţi încălca contractul. Arată-mi toate navele invadatoare.

Răspunsul Ultimului fusese o muzică de triluri şi fluierături cu multe acute şi tonuri extrem de joase. Louis deschise ochii la timp, pentru a vedea cum dispar Păpuşarii, fiind înlocuiţi de o hartă stelară tridimensională în rotaţie.

Sistemul părea aproape pustiu, cu excepţia Lumii Inelare şi a pătratelor ei de umbră. Lumini de culori codate

luceau cu mult dincolo de arcul Arcadei, iar câteva scântei mai mici se grămădeau mai aproape. Louis nu putea sesiza mişcarea la această scală, dar se părea că luaseră poziţie în jurul sistemului, ca şi cum ar fi devenit conştienţi unii de alţii.

— Trebuie să mă întorc să apăr Arcada, spuse nodurosul. Vino cu mine!

— Hărţile sunt disponibile doar aici, în *Acul Încins al Căutării*, îndrăzni Ultimul.

— Le-am văzut, deja. Vino!

Louis rămase singur.

Imaginea se schimbă, chiar în clipa când se ei se teleportară. În cabina căpitanului apăru diagrama unui circuit tridimensional de un anume fel…

Destul. Louis îşi sprijini capul de platformele de marfă stivuite şi închise ochii.

* * *

Aţipi, sprijinit de stiva platformelor de marfă şi cu braţul introdus în trusa medicală. Echilibrul instabil îl mai trezea din când în când.

În dosul zidului din spatele său se afla hangarul landerului, dar, de când Teela arsese landerul, era aproape gol. Louis nu-şi mai putea reaminti ce mai exista acolo. Containere pentru costume spaţiale şi armuri, desigur, şi o stivă de discuri de păşit. Avea vaga impresie că Ultimul operase anumite schimbări; oricum, avusese la dispoziţie unsprezece ani.

Spre babord şi tribord, pereţii erau negri. *Acul* era încastrat în bazalt negru: magmă răcită. O reţea de linii şi puncte plutea dincolo de peretele frontal, asemeni unui muşuroi de furnici văzut prin radarul de profunzime. Îi sâcâia mintea.

Puncte *aici* şi *aici* şi *aici*. Cele două legate de celelalte trei. Aici, o reţea de zece. La distanţă, una din cele zece părea a fi formată din două puncte suprapuse. Contururile schiţate în fundal puteau înfăţişa o hartă.

Ultimul încerca să-i arate ceva.

Când presiunea din băşica udului depăşi teama de durere, Louis îşi scoase mâna şi se îndreptă împleticindu-se spre toaletă. Evident, încă mai avea o problemă medicală. După aceea, bău un litru de apă. Folosindu-şi mâna stângă, mâncă o salată civilizată, pentru prima oară în unsprezece ani. Nu mai trebuia să mănânce nimic, indiferent ce ar fi găsit! Asta nu însemna că îi trecea prin minte să renunţe.

Îşi examină mâna cu satisfacţie reţinută. Umflătura dispăruse; oasele păreau la locul lor.

Părăsi maşinăria pentru a doua oară. Modelul îi captă din nou privirea, în timp ce se îndepărta de recirculator.

Discurile de păşit!

Probabil că, între timp, subconştientul său lucrase. Harta înfăţişa reţeaua discurilor pe care le desfăşurase Ultimul. Mai multe erau răspândite prin milioanele de kilometri cubi ai Centrului de Reparaţie. Patru, în *Acul Încins al Căutării*. Unul, chiar afară. Punctul dublu trebuia să fie sonda de alimentare din Oraşul Ţesătorilor, cu un disc pentru transport şi celălalt pentru hidrogen.

Ultimul îi lăsase asta. Louis o studie bine, fixându-şi-o în memorie, întrebându-se care erau motivele Păpuşarului…

Totul fu înlocuit instantaneu cu imaginea Păpuşarilor dansatori, în clipa în care nodurosul se teleportă din nou înăuntru. Protectorul avea ceva în mână. Suflă în el, în timp ce îl fixa pe Louis cu privirea. Muzica izbucni în aer, sunetul mai multor instrumente de suflat.

Reacţia pământeanului trebuie să fi fost nesatisfăcătoare. Protectorul pusese obiectul deoparte. Îl examină pe Louis aşa cum ar fi făcut-o un doctor primitiv, sondând ici şi colo, pentru a vedea ce doare. În cele din urmă, spuse:

— Nu mai durează mult.

Louis era preocupat de o idee.

— Bucătăria mea poate fi programată să distribuie sânge.

— Ai să bei tu primul?

— Nu, în niciun caz. Eu nu sunt Vampir. În plus, Ultimul va trebui să rescrie programul bucătăriei. Nu, aşteaptă, lasă-mă să încerc ceva.

La pupitrul bucătăriei, Louis făcu să apară o tastatură virtuală pentru bucătăria Kzinti, marcată de puncte şi virgule, graiul Hero. Louis nu-l cunoştea mai deloc. Răsfoi meniul complet, sub supravegherea nodurosului. *Bucătăria Wunderland*... nu. *Bucătărie Fafnir*? Nu sub acest nume. Încearcă *viaţa marină*. Acolo, sub numele planetei Kzinti, *Shasht*. *Carne*, *băutură*, prea multe articole. Încearcă şi *caută: carne/băutură*. Patru articole. Trei erau supe cu ingredient *shreem*, ceea ce scotea în evidenţă acest *shreem*.

OCOLEŞTE legile prevalente pe Shast/Fafnir, Pământ, Jinx, Centură, Roiul Şerpilor...

Un bol plin cu un fluid roşu vâscos se materializă în fanta de livrare a aparatului.

Nodurosul ridică bolul. Apoi, fulgerător, îl apucă pe Louis de falcă. Strângerea lui era ca de fier.

— Acum o să bei, spuse el.

Louis deschise, obedient, gura. Nodurosul îi răsturnă pe gât o înghiţitură din fluidul roşu şi lipicios. Gustul era neobişnuit, dar Louis recunoscu mirosul. Îl înghiţi, oricum.

Nodurosul bău, privindu-l pe Louis.

— Mă surprinzi. De ce ai vrut să faci sânge pentru mine?

Timp de unsprezece ani, Louis mâncase ceea ce reuşise să prindă sau ceea ce vreun hominid necunoscut îi oferise drept hrană.

— Nu sunt mofturos, spuse Louis.

— Ba da, eşti.

Adevărul era că ceea ce mirosise şi gustase îi producea greaţă.

— M-am ţinut de contractul nostru, care îmi cere să acţionez în interesul tău, continuă Louis. Tu îl violezi. Eu am considerat că ar fi greşit din partea mea să beau sânge uman, şi am spus acest lucru.

— Ai terminat cu trusa medicală, nu-i aşa? întrebă nodurosul. Pune-ţi costumul spaţial. Vii cu mine.

— Costumul spaţial? se miră el. Unde mergem?

Protectorul nu spuse nimic.

Louis zâmbi. Arătă spre peretele transparent din spate şi spuse.

— Echipamentul de vid, vehiculul de aterizare, sasul, toate lucrurile de care Chmeee şi cu mine aveam nevoie ca să ieşim în afara navei se află în hangarul landerului. Nu pot ajunge acolo decât prin discurile de păşit. Ultimul ne ţinea pe amândoi prizonieri.

— Nu aveaţi un contract?

— Atunci, nu.

— Am învăţat cum să utilizez discurile de păşit. Vino aici. Nodurosul avea o trusă de chei făcute din lemn tare. Îngenunche lângă disc şi-i ridică marginea.

Louis nu vedea ce anume făcea acolo. Degetele sale lucrau mult prea rapid. Văzu diagrama discurilor de păşit apărând şi pâlpâind în cabina Ultimului. Apoi, Protectorul lăsă marginea discului la loc, îl împinse pe Louis pe el şi îl urmă.

* * *

Deoarece landerul fusese distrus, hangarul părea pustiu. Existau acolo costume pentru oameni, Kzinti şi Păpuşari. Pereţii transparenţi ai sasului se continuau cu un tunel ce conducea prin mai mulţi kilometri cubi de magmă, neatinşi de la războiul cu Teela Brown.

Louis privi spre rastelul armelor, dar nu se apropie de el. Scoase un costum colant deja deschis la piept, mâneci şi picioare. Nu avea nevoie de cingătoare. Începu să se strecoare înăuntru, dar se opri cu un icnet de durere.

Înainte de a deschide gura, Protectorul era lângă el, ajutându-i braţul pe jumătate vindecat să intre pe mânecă, apoi în mănuşă, după care confecţionă o legătură din ceea ce fusese garoul Acolitului. Încheie costumul lui Louis, înşurubă o cască pe inelul gulerului şi îi ataşă o rezervă de aer pe spate. Aşteptară amândoi să se contracte costumul şi să ia forma lui Louis.

Nodurosul modifică controalele discului de păşit imens al hangarului. Louis îşi începu verificările. *Videocamera de cască, conductele de aer, reciclatorul de aer, conţinutul de* CO_2 *şi apă*...

Nodurosul îl împinse pe disc.

20.
Povestea lui Bram

2892 d.C., APĂRAREA ANTIMETEORITICĂ DIN CENTRUL DE REPARAŢIE

Harta Marte se ridica la peste şaizeci de kilometri deasupra Marelui Ocean, proiecţia sa polară nordică la scara unu la unu. Sub Lumea Inelară nu exista niciun semn al existenţei Hărţii Marte, deoarece întreaga „cutiuţă” de peste şaizeci de kilometri înălţime era goală pe dinăuntru.

Louis văzuse spaţii vaste în interiorul Centrului de Reparaţie, dar nu fusese niciodată înăuntrul acestuia. Era uriaş şi întunecos. Scaune scheletice, echipate cu tastaturi, erau aliniate de-a lungul unei lungi console. Peretele elipsoidal era în întregime un ecran înalt de aproape zece metri. Singura lumină provenea de la acest ecran: o panoramă a cerului local.

În sistemul Lumii Inelare nu existau planete sau asteroizi. Pesemne că inginerii îl curăţaseră de aşa ceva, sau îi folosiseră ca material de construcţie. Inelul pătratelor de umbră, ce aducea noaptea pe Lumea Inelară, părea mai luminos decât fundalul negru ce-l înconjura. Stelele străluceau cu lumină amplificată şi se mai vedeau patru cerculeţe subţiri verzi: cursoare.

— Am mai găsit patru, spuse Ultimul.

Se afla în faţa unui perete supraîncărcat de luminiţe, butonaşe şi întrerupătoare. Acum, Louis recunoştea locul. Era vorba de sistemul care influenţa câmpul magnetic al soarelui. Văzuse acelaşi perete într-o proiecţie holografică, cu unsprezece ani în urmă, când Ultimul acţionase Apărarea Antimeteoritică.

Aerul de acolo trebuia să fie îmbibat de sporii arborelui vieţii.

Ar fi părut un loc sigur, îngrijit, cu excepţia…

Dincolo de lăţimea impresionantă a podelei, o formă întunecată aştepta în semiobscuritate. O formă ameninţătoare şi nemişcată, alcătuită din contururi omeneşti, fragile şi ascuţite în anumite locuri. Oase. Oase aranjate într-o postură de atac.

În penumbra din spatele acestei movile de oase, diverse unelte păreau împrăştiate la întâmplare.

Mai târziu!

— Trebuie să-mi termin verificările, spuse Louis. Ai nevoie de mine chiar în clipa asta?

— Nu, spuse nodurosul. O să-mi arate Ultimul.

Niciun Centurar nu ar fi târât un om în vid, înainte de a-i fi verificat costumul spaţial. Ar fi însemnat o grosolănie mortală. Citise Protectorul toate indicatoarele costumului dintr-o privire? se întrebă Louis. Îi testa cumva atitudinea? Echipamentul? Temperamentul?

Ultimul era aşezat pe una dintre platformele de marfă. O ridicase un metru, iar capetele sale erau vârâte printre comenzi. Imaginea cerului transfocase pe o emisferă portocalie marcată de puncte şi virgule negre. O navă Kzinti, probabil veche de secole, dar prevăzută cu hiperpropulsor.

Imaginea se micşoră, se deplasă, apoi se dilată. Următoarea navă părea mare, o pârghie lungă, uşor în rotaţie, prevăzută cu o umflătură la unul dintre capete. Louis nu recunoscu modelul.

Imaginea se micşoră, se deplasă, apoi se dilată încă o dată, pentru a arăta un obiect cenuşiu şi negru, aidoma unui cartof stricat văzut prin ceaţă.

— Inginerii Lumii Inelare au cruţat doar cele mai îndepărtate comete, spuse Ultimul. Erau prea multe pentru a fi fost distruse toate…

— Rezervă de aer, interveni nodurosul. Pentru a înlocui aerul pierdut peste Zidurile de Margine.

— … Întocmai. Acum, fii atent la asta…

Un cerculeţ verde, ce clipea, indica un crater pe proto-cometă. Imaginea se extinse şi mai mult, apoi se dizolvă într-o imagine radar de profunzime pe care se distingea, sub gheaţa de sub crater, o structură ceţoasă.

— Ce specie a construit aşa ceva? întrebă nodurosul.

— N-aş putea spune, preciză Ultimul. Toate proiectele miniere au acest aspect, asemeni rădăcinilor unei plante. Dar aici…

O altă pârghie rotitoare, o navă de aceeaşi provenienţă, văzută din lateral. Mici aeronave, cu familiarele lor aripi scurte, erau aliniate pe toată lungimea ei.

— Acestea sunt nave ale Naţiunilor Unite, făcute de specia lui Louis.

Pământeanul îşi încheiase verificările. Costumul avea să-l ţină în viaţă câteva săptămâni, dacă nu luni.

— Foarte bine. Dă-mi voie! spuse nodurosul.

Se urcă pe o altă platformă de marfă şi se ridică. Acolo unde gurile Păpuşarului şovăiau, mâinile lui dovedeau extrem de multă dexteritate. Se aprinse un al doilea ecran, ce prezenta o imagine întunecată a soarelui.

Trecură mai multe minute. Apoi, o protuberantă strălucitoare începu să se înalţe, rotită de câmpurile magnetice.

— Cred că te pregăteşti să-i ucizi, spuse Louis.

— Acestea sunt indicaţiile mele, replică Ultimul. Au venit ca invadatori…

— Aşa am venit şi noi.

— Evident. Eşti sănătos?

Louis îşi mişcă puţin mâna legată.

— În curs de vindecare. Oricum, dacă tot o să intru în autodocul tău miraculos, n-avea rost să pierd timpul. Cu ce te ocupi acum?

— Am distrus şase nave purtătoare şi o flotilă de treizeci şi două de landere. Au fost navele cele mai apropiate de soare şi, deci, cele mai vulnerabile. Acestea din urmă sunt atât de îndepărtate încât nu le putem decât înfuria. Cred că ar fi mai bine să ignorăm instalaţia din cometă. Nu va trebui decât să evaporăm gheaţa. Am descoperit o navă

de-a Outsiderilor pe una dintre cele mai îndepărtate comete…

— Tanj! Nodurosule? Doar n-ai de gând să ataci un Outsider, nu-i aşa?

— Ultimul m-a sfătuit să n-o fac.

— Foarte bine. Sunt foarte fragili, dar au tehnologii pe care noi nici măcar nu le putem *descrie* prea bine. Din acest punct de vedere, ei nu doresc nimic din ceea ce avem noi, iar dacă doresc ceva, cumpără. N-ar avea niciun sens să răneşti vreun Outsider.

— Îţi plac?

Fusese o întrebare oarecum surprinzătoare.

— Da, răspunsese Louis.

— Ce caută pe aici?

Louis ridică din umeri în interiorul costumului.

— Cerul este plin de planete. Există doar o Lume Inelară. Outsiderii sunt curioşi.

Protuberanţa continua să se ridice din soare.

— Observă şi critică, îi spuse nodurosul Ultimului. – Degetele sale, ca nişte şiraguri de castane, dansau deasupra peretelui.

Păpuşarul privea.

— Bine, spuse el.

Totul parcă se desfăşura cu încetinitorul. Trebuiau să treacă ore până să se formeze protuberanţa. Efectul laser supratermal avea să se propage minute, înainte de a părăsi protuberanţa. Ţintele păreau a se afla la distanţă de ore-lumină.

Louis renunţase deja la noţiunea de salvare în ultimul minut.

Louis Wu nu era dator cu nimic Naţiunilor Unite sau ARM-ului. Nici nu era obligat să protejeze navele Kzinti. Dezarmat şi rănit, nu avea nimic din Protectorul vreunei specii. Ştia că ar fi fost norocos dacă ar fi scăpat cu viaţă, acum, că intrase din nou în acest dans al puterilor.

Contractul său nu-l obliga să salveze prada omului noduros. Iar ei *veniseră* ca invadatori.

— Am ţintit, de asemenea, şi o staţie monitor. Una de-a mea, spusese Ultimul. Conservatorii n-o să-i ducă dorul.

— Perfect. Nodurosule, sunt tentat să te numesc „Dracula”. Dracula a fost arhetipul poveştilor cu Vampiri.

— Urmează-ţi capriciul.

— Nu. E prea banal. Tu eşti un Protector, un fondator printre Vampiri. O să te botez „Bram”. Poţi să-mi spui ce doreşti de la mine?

— Vreau ceea ce este mai potrivit pentru specia mea. Vampirii sunt confruntaţi cu trei pericole, care, de altfel, ameninţă tot ce se află pe Arcadă, inclusiv pe voi.

Nodurosul îl fixa pe Louis, în timp ce vorbea.

— În primul rând, dacă Vampirii devin prea numeroşi, se împuţinează prada. Hominizii inteligenţi ar putea găsi o cale de a ne extermina. *Eu* nu vreau ca vreunei specii de Vampiri să i se acorde prea multă atenţie. *Voi* nu vreţi ca noi să ne înmulţim.

— Ucigaşii de Vampiri… erau cumva de-ai tăi? Nu, este o nebunie! Erau propria ta specie.

— Nu, Louis, nu erau. Trebuie să fie o sută de specii separate de Vampiri pe Lumea Inelară.

— Oh. Şi unde trăiesc ai tăi?

Bram ignoră întrebarea.

— Louis, nu eu am pus bazele Alianţei Cuibului din Umbră. Soluţia lor a fost elegantă, nu-i aşa?

— Mda…

— În al doilea rând, aceşti invadatori din spaţiu ameninţă însăşi structura Lumii Inelare.

— O navă interstelară de război putea oricând utiliza impacturile meteoritice ca armă, recunoscu Louis. Exemplul cometelor căzătoare.

— A treia ameninţare o reprezintă Protectorii, prin duelurile în care s-au angajat.

— Câţi Protectori avem deja? întrebă bărbatul.

— Trei sau mai mulţi, implicaţi în repararea instalaţiilor de pe Zidul de Margine. Fiecare pare a avea sarcina sa, dar toţi se ocupă de supraveghere.

— Poţi să ne spui din ce specii provin?

— Este o întrebare importantă, nu-i aşa? Cei care vor conduce vor fi Vampirii. Toţi ceilalţi vor fi servitori proveniţi din speciile locale. Louis, se poate argumenta…

— Tanj, cum de a fost infestată Lumea Inelară cu Protectori Vampiri?

— Este o poveste încurcată, dar de ce ar trebui să v-o spun?

Louis avusese grijă să *nu* se lege pe el sau pe Ultimul că vor dezvălui secrete. Cum putea fi forţat Bram să şi le dezvăluie pe ale lui?

— Este solicitarea ta, spuse el. Mai întâi, te hotărăşti ce doreşti. Decizi dacă noi te putem ajuta. Apoi, stabileşti ce avem nevoie să ştim pentru a face acest lucru cât mai bine.

Mâna nodurosului dansa pe deasupra peretelui.

— Voi vă ţineţi secretele. De ce mi le-aş dezvălui eu pe ale mele? Oricum, voi sunteţi legaţi să vă supuneţi.

Să încercăm altfel…

— Ai doborât navele. Marcat, dar să presupunem că ai ratat una? Nu ai cum să judeci ce va face în continuare. Noi trei, Eu, Acolitul şi Ultimul, suntem singurii străini la dispoziţie. Te aştepţi, probabil, să ne observi pe noi şi să extrapolezi ce au de gând să facă invadatorii. Dar noi nu vom putea reacţiona dacă nu cunoaştem nimic.

Protuberanţa strălucitoare desprinsă din soare se arcuise în spaţiu, dar acum începu să se îndrepte şi să se îngusteze.

— Ultimule? întrebă Bram nerăbdător.

— Protuberanţa este aproape gata.

— Vrei să închei manevrele?

— Distrugem toate cele patru surse?

— Lasă cometa! Louis, cum poţi reacţiona corect, dacă ştii că eşti supravegheat?

— Când sunt supravegheat, supraveghez la rândul meu. Ţine cont de asta. Bram, cine *eşti* tu? Cum a ajuns un Vampir în Centrul de Reparaţie?

— Mi-am făcut singur harta.

Bărbatul aştepta.

— Louis, ai văzut cum se comportă hominizii când beau combustibilul fabricat de Oamenii-Maşină?

— Am făcut-o şi eu.

— Eu niciodată. Acum, imaginează-ţi că ai băut combustibil chiar de când sugeai laptele mamei tale. Zeci de *falani* mai târziu te trezeşti lucid pentru prima oară, lucid şi fremătând de energie şi ambiţii. M-am născut… Am fost *creat* cu 7200 de *falani* în urmă. Pretutindeni în jurul meu zăceau cadavre, zeci din propria mea specie, şi o formă stranie, ce era numai noduri. Şi eu eram numai noduri, fără sex, fără emoţii, flămând şi dornic de luptă, dar am luat lumea ca pe un mare joc. Alţi trei se trezeau, schimbaţi ca şi mine.

— *Aţi prins în cursă un Protector*? îl întrerupse Louis. Vampirii nu sunt atât de inteligenţi.

— Acesta fusese născut prins, făcut să fie servitor.

— Făcut de…? Continuă.

— Oraşul se ridica pe o stâncă verticală şi pe un singur pilon uriaş. Eu m-am născut la umbra lui. Eram tot timpul flămânzi. O rampă se încolăcea pe pilastru, aducându-ne mirosul prăzii, dar eram împunşi de suliţe de fier când încercam să ne urcăm pe ea ori pe versantul muntelui. Mijloacele de transport zburau încolo şi-ncoace. Rampa nu fusese niciodată folosită. După ce am devenit Protectori, am ghicit raţiunea pentru care vieţile noastre erau aşa. Cred că noi reprezentam o apărare…

— Tranşeea monstruoasă, murmură Louis. Invadatorii trebuiau să se confrunte cu Vampirii, înainte de a ajunge la gardienii adevăraţi.

— Plauzibil, confirmă nodurosul. A izbucnit foametea şi niciun produs nu a mai venit către oraş. Un război pierdut, jocuri politice, bandiţi pe drumuri, cine ar putea şti? Noi, Vampirii, ne-am dat seama doar că fluxul gunoiului scăzuse foarte mult, la fel cum se împuţinaseră apa şi reziduurile. Cei ce se hrăneau cu gunoiul au plecat în altă parte, iar noi, care supravieţuiam parţial cu sângele acestor gunoieri, am început să flămânzim. Multe zile mai târziu, bariera din suliţe de fier s-a ridicat şi cutii uriaşe s-au rostogolit pe

rampă. Am încercat să le deschidem, să ajungem la sângele dinăuntru. Roţile lor au trecut peste noi. Un războinic fantastic ce dansa pe vehicule şi-i omora pe toţi cei care se apropiau, a rămas după ce vehiculele au dispărut şi i-a ucis pe toţi cei care ar fi vrut să le urmeze. Ea nu ne-ar fi ascultat plângerile noastre…

— Plângerile?

— Era imună la miasma noastră şi ignora limbajul corpurilor noastre. Asta ne-a înfuriat. Nu mai văzusem niciodată un Protector. Eram proşti, furioşi şi flămânzi. Am doborât în cele din urmă făptura noduroasă, am tăbărât pe ea şi i-am luat restul de sânge pe care nu-l pierduse în luptă, dar eram atât de flămânzi încât am băut şi din fraţii noştri care căzuseră. Apoi, ceilalţi au căzut într-un somn ca moartea, la fel ca şi mine. Când m-am trezit, eram schimbat. Dar îmi aminteam, iar acest lucru reprezenta deja un lucru nou. Mulţi dintre noi gustaseră sângele Protectorului în acea zi. Unii muriseră în somn. Se treziseră patru Protectori. După miros, una era perechea mea favorită, şi astfel ne-am cunoscut.

— Sunt surprins. Vampiri sunt monogami?

— Cum?

— Se împerechează o dată?

— Nu, Louis. Atunci când un hominid nu are miasma, înseamnă că el este o pradă. I-am golit venele în timp ce *risham* cu ea. Miasma marchează o femeie din specia mea şi îi oferă siguranţă. Dar noi *muream de foame*, Louis. Ea şi cu mine, perechea mea, cum ar trebui s-o numesc…?

Pe Louis îl uluia fervoarea cu care Bram povestea o întâmplare în care fusese implicat fără voia lui. Era oare pentru prima oară când avea ascultători?

— Anne? întrebă el.

— Anne şi cu mine aveam voinţa de a ne ţine gurile închise în timp ce ne împerecheam. Desigur că n-am mai făcut-o după ce ne-am trezit schimbaţi, dar ne-am amintit că avuseserăm încredere unul în celălalt.

Amintirile îl năpădiră brusc şi Louis tresări. *Să aibă încredere într-un Vampir*?

Vampirul care-l atacase cu doisprezece ani în urmă i se păruse ca un înger în rut, ce ar fi fost în stare să trezească şi dorinţele unui om sfânt. Mâna sa în şuviţele ei blonde-cenuşii găsiseră prea mult păr şi o cutie craniană prea mică. Nu era posibil pentru alt hominid să judece ce era cu adevărat un Vampir de pe Lumea Inelară.

Louis îl putea vedea pe Ultimul ascultând: un cap îndreptat spre el şi Bram, în timp ce celălalt supraveghea consola.

— Marcat, continuă! spuse el.

— Noi patru am plecat să explorăm, împreună cu zece Prăsitori prea tineri pentru a suferi schimbarea. Mintea mea făcea hărţi, pe măsură ce înaintam. Oraşul Wedge era un triunghi cu baza sprijinită pe versantul muntelui, iar vârful sprijinit pe pilastrul uriaş. Pilonul se ridica mai sus, pentru a forma un turn. Noi am doborât uşile şi am spart geamurile, dar singurii hominizi din oraş erau închişi în turn. După ce Prăsitorii noştri s-au hrănit, am urmat o dâră de miros ce ducea la un loc mai bine protejat, un loc în care trăiseră doi Protectori, deasupra unui depozit ascuns de rădăcini galbene. Cunoaşteţi aceste rădăcini?

— Arborele vieţii.

— Am înţeles natura lor. Anne şi cu mine am înţeles că rădăcina era acum sângele nostru. Am fi flămânzit fără ea. I-am ucis pe ceilalţi.

— Acel prim Protector…

— I-am studiat corpul, spuse Bram. Era mai mică decât mine. Avea maxilarele masive, specializate în mestecarea ramurilor dure care creşteau în acea zonă. Uneltele ei erau primitive. Ea îi salvase pe Prăsitorii speciei sale locale, luptase pentru a le acoperi plecarea din oraş, printre Vampiri şi, îşi sacrificase viaţa în această acţiune.

— Louis, majoritatea fiinţelor vii, majoritatea animalelor, majoritatea *hominizilor* pot supravieţui numai într-o anumită arie. Imaginează-ţi că speciile voastre sunt constrânse să rămână pe o fâşie de râu, într-o bucată de pădure, vale izolată, mlaştină sau deşert. Ca Protector, devii mult mai flexibil, dar tot ceea ce preţuieşti se află într-

un singur loc. Un Protector al unei specii ce are parte de mai puţine constrângeri poate distruge totul, dacă nu se supune ordinelor ei.

— Ai văzut vreun semn de…?

— Da, desigur, indicii se aflau pretutindeni. Ei se căţăraseră pe umerii noştri, pentru a ne muşca de gâturi! Doi Protectori locuiau în camera cu rădăcini. Unul îl servea pe celălalt. Am descoperit cadavre – Prăsitori din specia servitorului. Stăpânul era dintr-o altă specie şi avea aproape optzeci de mii de *falani*. Era Protector al unei specii care de atunci s-a schimbat sau a dispărut. I-am recunoscut mirosul mii de *falani* mai târziu. Foamea îl scosese din Oraşul Wedge. Servitorul rămăsese să-şi apere specia.

— *Sângele* ei te-a făcut Protector.

— Evident, fu de acord Bram.

— Virusul. Virusul din arborele vieţii ce schimbă genele. Era şi în sângele Protectorilor.

Louis găsi acest fapt amuzant. *Vampirii devenind nemuritori bând un sânge nemuritor*!

Dar nu era deloc amuzant să fii la cheremul unui Protector Vampir.

Acum, protuberanţa din soare se întindea pe zeci de milioane de kilometri în spaţiu. Ultimul, susţinut de o platformă de marfă în apropierea plafonului circular, îşi menţinea unul dintre capete atent la discuţie. Era, totuşi, mult prea departe. Sau… poate avea un microfon direcţional?

— Cum ai reuşit să ajungi în Centrul de Reparaţie? întrebă din nou Louis.

— Aveam rădăcini pentru o sută de *falani*, spuse Bram. Trebuia să găsim sursa sau să murim când avea să se termine. Anne şi cu mine ne-am învăţat reciproc să citim. Scrierile din oraşul Wedge ne-au condus spre oraşele cu librării. Am ales un climat rece, astfel încât să ne putem ascunde sub îmbrăcăminte. De departe, puteam trece drept Vizitatori. Am plătit taxe, am cumpărat pământ şi în cele din urmă am câştigat un drept de acces la Biblioteca Oamenilor Deltei. Acolo am aflat câte ceva despre

facilităţile de reparaţie de sub Harta Marte. Apoi, am ajuns la Marele Ocean şi l-am străbătut. A trebuit să facem cilindri cu aer pentru a merge pe suprafaţa Hărţii Marte. Prefer costumele voastre spaţiale. Totuşi, am reuşit să intrăm, fiind încă în viaţă.

— Şi nu v-aţi ucis reciproc?

— Nu. Vampirii nu au minte, Louis Wu. Un Protector Vampir porneşte proaspăt, inteligent din naştere, liber de orice prejudecăţi, vechi loialităţi sau promisiuni. Dacă un hominid nu-şi poate alege un Protector din propria specie, un Vampir trebuie să fie următoarea sa alegere, cea mai bună dintre toate.

V-aţi fi ucis unii pe alţii pentru ultimele rădăcini de arborele vieţii, gândi Louis, dar se feri s-o spună cu voce tare. Nu era sigur că era adevărat.

— L-aţi găsit pe Protectorul şef. Cum? De ce v-aţi luptat?

— Am luptat pentru cine va păzi mai bine Arcada şi tot ce este dedesubtul ei.

— Dar performanţele lui erau bune, nu-i aşa? Întregi specii trebuie să fi evoluat şi să fi dispărut în timpul său, civilizaţiile s-au ridicat, au înflorit până…

— Dar noi am învins, Anne şi cu mine.

Bram se întoarse brusc.

— Ultimule, cum progresăm?

Louis privea spre un schelet ce stătea ridicat în semiobscuritate. Ghicise cine trebuia să fie.

— Cum ai ajuns la el? Spuneai că avea optzeci de mii de *falani*. Aproape un milion de rotaţii ale Lumii Inelare. Douăzeci de mii de ani tereştri.

— Toţi aceşti ani şi deodată aţi apărut voi…

— Trebuia să se întâmple. Ultimule?

— Am fixat Apărarea Antimeteoritică pe trei ţinte, strigă Păpuşarul. Nu vom vedea rezultatele decât peste două ore. Trei, înainte ca instalaţiile din cometă să poată observa şi reacţiona. Ceilalţi au ore la dispoziţie pentru a se muta, dar cine poate evita o rază de lumină?

— Care-i părerea ta?

— Semenii mei preferă să-şi împlinească ţelurile dând altor specii ceea ce ele doresc, spuse Ultimul.

— Louis Wu, tu ce zici?

— Ai început ceva ce nu mai poţi opri, răspunse bărbatul. Ai atacat două flote de război – trei, dacă pui la socoteală şi Flota Lumilor. Structurile politice îmbătrânesc şi mor, Bram, dar informaţiile nu se pierd niciodată. Depozitarea lor este prea bună. Altcineva va testa apărarea Lumii Inelare, atât timp cât vor mai exista protoni.

— Atunci Arcada trebuie să aibă un Protector, atât timp cât vor exista protoni.

— Cel puţin unul. Invadatorii nu vor lua pur şi simplu teritoriul. Sunt ignoranţi şi vor testa şi poate vor strica unele lucruri, aşa cum au făcut-o Constructorii Oraşelor când au luat jeturile de orientare de pe Zidul de Margine, pentru a face nave interstelare.

Nodurosul aştepta.

— Un Vampir poate fi o greşeală.

— Aveţi deja un Vampir în loc. Să luptaţi cu el poate fi o greşeală şi mai scumpă.

De vreme ce Louis nu spunea nimic – încă îşi mesteca gândurile –, Bram pescui ceva din vesta sa. Era un lemn cioplit, mai mare decât fluierul la care cântase mai devreme. Sunetul lui era mult mai adânc, mai bogat, acompaniat de bătăi de tobe produse de degetele Protectorului, ce loveau butoiaşul acelui instrument. Consolator, în ciuda iritării lui Louis.

Louis aşteptă până ce melodia tristă încetă.

— Ai nevoie de o supraveghere a meteoriţilor în planul Lumii Inelare. Nu ştiu cum se poate face asta. Apărarea Antimeteoritică solară nu poate ţinti ceva ce se ascunde sub fundaţia Lumii Inelare.

— Vino, spuse Bram. Ultimule, vino şi tu! O să ne întoarcem mai târziu, să vedem ce ne-a scăpat.

Mâna nodurosului era grea ca o placă de marmură, iar tragerea ei de încheietura sănătoasă a lui Louis era irezistibilă. Louis se pomeni depărtându-se rapid. Privi încă

o dată înapoi la oasele aşezate în poziţie de atac. Tocmai atunci Bram îl ghidase, sau îl împinsese, pe discul de păşit.

* * *

Se materializă din nou în cala *Acului*. Nodurosul îl ajută pe Louis să-şi dezbrace costumul dinspre înăuntru înafară, atent la braţul său rănit, ferindu-se să nu scuture sporii ce s-ar fi depus pe suprafaţa lui. Unde era Ultimul?

Bram îl conduse pe Louis spre celălalt disc şi păşiră împreună prin el în cabina echipajului. Nicio clipă, Louis nu se gândise să-i reziste. Individul se dovedea al naibii de puternic.

Protectorul îngenunche în faţa unui perete alb.

— Păpuşarul a meşterit ceva aici pentru a primi imagini în propria sa cabină. Hai să vedem cât de bine l-am observat.

Scoase o trusă de chei din lemn şi se puse pe treabă. Apăru o diagramă: harta discurilor de păşit. Apoi o vedere a Oraşului Ţesătorilor.

Ultimul apăru şi el, mai întâi în hangarul landerului, apoi în cabina echipajului.

— Scuze pentru întârziere, spuse el.

— Mi-ai testat sistemul de siguranţă? Ultimule, trezeşte-l pe Kzin acum, spuse Bram. După aceea aş vrea o imagine mai bună asupra porţiunii de zid unde lucrează Protectorii. Trimite-ţi sonda de alimentare.

Ultimul privi indicaţiile de pe consola autodocului, atinse ceva şi se dădu înapoi atunci când capacul începu să se ridice.

Kzinul se ridică din coşciug cu o mişcare fluidă, pregătit să se lupte cu o armată.

Acum nodurosul era înarmat cu laserul şi cuţitul variabil, deşi Louis nu-l văzuse deloc mişcându-se. Bram aşteptă până ce Kzinul se relaxă, apoi întrebă:

— Acolitule, te legi de mine potrivit termenilor din contractul lui Louis Wu?

Kzinul se întoarse. Cicatricele îi dispăruseră, iar mâna îi arăta normal.

— Louis Wu, ar trebui să fac asta?

Pământeanul îşi reprimă şovăiala de până atunci şi spuse:

— Da.

— Accept contractul tău.

— Ieşi din autodoc.

Acolitul se execută. Bram îl conduse pe Louis spre coşciugul uriaş şi îl ajută să intre în el.

Ultimul era ocupat cu altceva. Puncte codate color şi arcuri curcubeu se roteau şi se schimbau în cabina căpitanului, în concordanţă cu muzica Păpuşarului. Brusc, acesta fluieră o notă falsă.

— Sonda!

— Spune! îl zori Bram.

— Priveşte! Discul de păşit este demontat de pe sonda mea de alimentare! Aşteaptă…

Păpuşarul tastă pe perete. Vederea de pe sonda parţial scufundată deveni o vedere de pe reţeaua stâncii.

— Acolo! Priviţi, iat-o!

Dispozitivul de teleportare, ce fusese montat pe flancul sondei, zăcea acum pe ţărmul fluviului, alături de Camera Consultativă.

— Nimeni n-a încercat s-o ascundă, spuse Louis. Discul cel mic din vârful filtrului de deuteriu este *încă* la loc?

Ultimul cercetă cu atenţie.

— Da.

— Este aproape măgulitor. Cineva mă doreşte înapoi.

— Hoţii!

— Desigur, dar lasă-i în pace. Mai bine ar fi să aduci sonda aici şi să montezi un alt disc. Acolitule, Ultimul îţi va citi contractul. Să nu le faci vreun rău celor de aici. Trezeşte-mă când autodocul şi-a terminat treaba cu mine. Peretele bucătăriei a fost setat să hrănească un Kzin, iar Bram o va folosi şi el. O să te comporţi cum trebuie?

— Da.

— Marcat.

Fără niciun fel de teamă, Louis se culcă în coşciugul uriaş. Capacul se închise.

21.
Lecţii de fizică

2893 d.C., STAŢIA DE TRANSFER A SĂNIILOR AERIENE

O văzuseră cu câteva zile înainte: o linie neagră pe fundalul vast şi îndepărtat al Zidului de Margine dinspre tribord. Apropiindu-se, linia devenise o uriaşă siluetă artificială, înălţată deasupra deşertului: o platformă înaltă, cu umflături adunate spre centru ei.

Apropiindu-se şi mai mult, Roşii puteau vedea lumina zilei sub unele părţi ale elevaţiei. Dar atunci Warvia ştiu. Era ţelul Oamenilor Nopţii şi cimitirul Oamenilor Nisipului.

Călătoreau printr-un ţinut uscat. Nisipul nu era bun pentru motor. Flămânziseră câteva zile, înainte de a da peste Oamenii Nisipului.

Oamenii Nisipului erau îmbrăcaţi în robe în culori pastelate. Animale mici şi îndesate trăgeau la căruţele lor, în grupuri de douăsprezece, dar erau preţuite şi pentru carnea lor. Carnivorii, atât Păstorii Roşii, cât şi Oamenii-Maşină se bucuraseră.

Făcuseră daruri din ţesăturile luate din Cuibul din Umbră. Oamenii Nisipului uciseseră două din animalele lor pentru a pregăti un festin. Cele câteva specii îşi împărtăşiseră, în măsura posibilităţilor, întâmplări şi poveşti. Numai Karker vorbea destul de bine limbajul comercial şi totul era apoi tradus.

Rishathra nu necesita traducere, numai gesturi. Dezbrăcaţi de robele lor, Oamenii Nisipului se dovedeau a fi mici şi îndesaţi – la fel de scunzi ca şi Curăţătorii, dar cu spatele mai lat, iar braţele şi picioarele mai subţiri.

Harpster şi Buciuma rămăseseră pe platforma de mărfuri.

Dimineaţa devreme, vehiculul pornise mai departe.

Warvia nu se simţea prea în largul ei ştiind că Demonii de lângă ea erau pe cale de a flămânzi. Dar ţelul lor era la vedere.

Sosiseră într-o amiază strălucitoare.

Un drum străvechi, acoperit pe jumătate cu nisip, se ridica spre axa platformei. Trei braţe se desfăceau din secţiunea centrală, la 120 de grade. Braţele erau, de fapt, platforme sub formă de pană ce pluteau nesprijinite de nimic.

În secţiunea centrală existau o mulţime de locuri de andocare, şine de metal, scripeţi şi frânghii. Clădirile acoperite de pe această structură ofereau ele însele explicaţiile. Erau pustii şi măcinate de furtunile de nisip ale timpului: depozite, o sală de banchete, un han. O fântână adâncă, plină pe jumătate cu apă curată, ocupa partea centrală a platformei.

Pe una dintre aleile largi dintre clădiri, Oamenii Nisipului îşi aliniaseră morţii. Se părea că făcuseră acest lucru de generaţii. Erau acolo sute de schelete. Vreo duzină, aliniate spre capătul zonei centrale, erau mai mult mumii decât oase. Câteva erau chiar foarte recente.

— Exact cum spunea Karker, interveni Sabarokaresh. Warvia, ţi-a spus Karker…?

— Karker mi-a explicat cum să găsesc un sat de ţipători. Oamenii Nisipului nu mănâncă ţipători, dar eu i-am spus că noi putem s-o facem.

— Bănuieşti unde este?

— Aveam de ales? Spre sensul invers rotaţiei faţă de locul funerar… Warvia făcu semn cu braţele în sensul invers rotaţiei, apoi privi din nou. La o distanţă de cel mult treizeci de paşi, câmpia netedă devenea un talmeş-balmeş de moviliţe. Aducea cu un oraş miniatural făcut bucăţele.

— Să nu-i trezim pe Demoni, decise Sabarokaresh. Să-i lăsăm să se trezească singuri şi să-şi urmeze nasurile.

Îşi parcară vehiculul pe înălţimile cimitirului, nu prea departe de şirul de cadavre, şi se grăbiră să caute satul ţipătorilor.

* * *

Nu era cel mai straniu lucru pe care îl văzuse Warvia până atunci, deşi era suficient de ciudat.

Acolo, pe câmpia netedă, existau sute de moviliţe pătrate. Semăna cu un oraş, pe jumătate topit, construit de oameni nu mai înalţi de treizeci de centimetri. Fiecare moviliţă era prevăzută cu o uşiţă. Fiecare uşiţă era îndreptată spre centrul oraşului.

Când ucigaşii de Vampiri se îndreptară spre moviliţe, o armată ieşi din găuri şi ocupase posturi de apărare.

„Ţipătorii aveau tocmai mărimea necesară pentru a le asigura masa pe o zi”, gândi Warvia. Feţele lor erau inexpresive. Se aşezau pe patru labe, apoi se ridicau din nou pe două, pentru a-şi expune ghearele foarte mari, destinate mai mult săpatului decât luptei, şi ţipau încontinuu. Ţipetele lor îi provocau Warviei dureri de urechi.

— Beţe, sugeră Forn.

Tegger îşi flutură mâna, în semn de negaţie.

— Dacă intrăm, pur şi simplu, printre ei şi începem să-i lovim, o să fim copleşiţi. Exista o grămadă de frânghii acolo unde am lăsat vehiculul. N-am văzut oare şi o plasă?

* * *

Garda îşi ocupase din nou posturile, pentru a-şi apăra oraşul. Barok şi Tegger aruncară plasa. Aceasta era confecţionată dintr-un material rugos şi rezistent, pentru că era destinată ridicării mărfurilor. Majoritatea gardienilor se târâră afară şi atacară. Păstorul Roşu şi Omul-Maşină se retraseră în fugă, trăgând plasa după ei. Se opriră doar o clipă, să strângă plasa la gură, pentru a nu scăpa şi cei câţiva gardieni rămaşi acolo. Ceilalţi se opriră, ţipară la invadatori şi se întoarseră la posturile lor.

Patru ţipători mai mari rămăseseră prinşi.

Înainte ca umbra să acopere soarele, Roşii mâncară, iar Oamenii-Maşină îşi pregătiră vânatul. Oamenii Nopţii se treziră, priviră în jurul lor şi se lăsară conduşi de miros. Warvia şi Tegger se strecuraseră pe platforma de marfă să doarmă.

* * *

În zorii zilei următoare, Harpster le făcu o mărturisire.

— Cele mai multe dintre ele erau mumificate. Am căutat mult pentru a obţine o raţie sărăcăcioasă. În general, ei mor bătrâni. Oamenii Nisipului par a duce o viaţă normală, sănătoasă. Nu vă faceţi griji, am găsit un…

— Păstor, încheie Buciuma în locul lui. Omorât de propriile animale, presupun. Arareori flămânzim.

— Foarte bine, aprobă bucuroasă Warvia.

Arcul de soare era deja prea puternic pentru Oamenii Nopţii. Ei se aşezară sub un umbrar, în timp ce ceilalţi căutau razele soarelui şi aşteptau să vină dimineaţa pentru a-i încălzi.

— I-am întrebat pe Oamenii Nisipului despre acest loc, spuse Foranayeedli. Au crescut la umbra lui, dar nu ştiu nimic despre el; doar că este un loc de aşezare al morţilor.

— Este mult mai mult, interveni Harpster. Acum, însă trebuie să urcăm vehiculul şi să-l legăm strâns. Avem nevoie de hrană pentru cinci zile şi pentru voi toţi patru…

— Vă lăsăm aici, spuse Sabarokaresh. Warvia şi Tegger ştiau că va veni şi asta.

— Vă mulţumim că aţi stat atât de mult, spuse Warvia. Ar fi părut un lucru ciudat – Păstori Roşii conducând un vehicul al Oamenilor-Maşină. V-aţi schimbat planurile?

— Ne întoarcem spre sensul de rotaţie în ritmul nostru. Ne vom plăti trecerea cu povestiri şi întâmplări. Vom învăţa triburile pe care le vom întâlni să fabrice combustibil.

Barok o apucase pe fiica sa de braţ.

— Când, în cele din urmă, vom ajunge din nou la Oamenii-Maşină, vom avea suficiente recompense pentru a-i face lui Forn o dotă.

— Vă mulţumim şi pentru lecţii, adăugă grijuliu Tegger.

Fata îl gratulă cu un zâmbet lasciv.

— A fost uşor să te învăţ!

Privi, apoi spre tatăl său.

— Oh, au fost lucruri despre care n-am vorbit niciodată…

— Despre curtare, spuse Barok.

— Da. Aminteşte-ţi cum se curtează, spuse Foranayeedli. Majoritatea hominizilor au ritualuri de curtare. Nu încerca să afli ce sunt ele. Limitează-te la ale tale. *Tu* te vei simţi mai confortabil, iar pe *ele* le vei amuza. Vă amintiţi de curtare?

— Puţin, spuse Warvia.

— Noi curtăm scurt şi negociem mai întâi, spuse Tegger. Presupun că alţi hominizi ne consideră timizi sau reci.

— Hmm, da…

— Timpul trece, interveni ferm Buciuma. Trebuie să urcăm vehiculul. Barok, Forn, ne ajutaţi înainte de a pleca?

— Desigur. Am găsit şi noi provizii. Ce intenţionaţi?

— Vehiculul trebuie să fie fixat ferm, la capătul platformei dinspre tribord.

— Este vorba de un *vehicul*?

Era una dintre cele trei platforme plutitoare. Tegger ar fi luat-o drept o podea acoperită pentru dans, teren de turniruri, zonă de trageri… Acoperişul era transparent. Podeaua era netedă şi de cinci ori mai mare decât lungimea vehiculului lor. Grinzi din aluminiu, solide şi curbate, la fel de groase cât spatele său, erau înfipte în podea.

Centrară vehiculul pe platformă. Harpster şi Buciuma supraveghează totul de sub umbrar, în timp ce toţi ceilalţi treceau frânghii pe după buclele de aluminiu şi peste caroseria din oţel a platformei de marfă. Folosiră pârghii să tensioneze frânghiile, până ce se li se păru că nu există forţă pe Arcadă care să mai poată mişca vehiculul.

Pe la prânz, terminară. Barok şi Forn începură să-şi strângă lucrurile, pregătindu-se pentru propria lor călătorie.

— O să aveţi nevoie de hrană, spuse Tegger. Să prindem câţiva ţipători?

— Perfect. Şi eu am remarcat ceva, spuse Barok şi îi conduse la locul descoperirii sale: o tavă de trei înălţimi de om pe două, prevăzută cu frânghii ce ieşeau din găurile de la colţuri. O ridică fără efort.

Warvia zâmbi.

— Minunat! Poţi să o tragi!

— Fireşte. Dar mai întâi…

* * *

Garda ţipătorilor apăru brusc aşezându-se pe poziţii.

Mai întâi plasa. Prinseră cu ea majoritatea gardienilor, o legară la gură şi o lăsară deoparte.

Apoi, cei patru înfundară marginea tăvii lor în nisipul prăfos, împinseră şi clătinară şi împinseră din nou, până ce aceasta se strecură pe dedesubt. Când traseră de frânghii, colţurile ei ieşiseră din nisip. Aveau acum pe tavă o porţiune din oraşul ţipătorilor.

Gardienii încercau să scape. Ceea ce văzuseră, îi înnebunise. O întreagă turmă se apucă să sape chiar în bucata de oraş de pe tavă, încercând cu disperare să scape. Ceilalţi formau un semicerc şi ţipau încontinuu.

Ca s-o ridice, fu nevoie de forţa tuturor, dar nu trebuiră s-o care mai mult de treizeci de paşi. Apoi, frânghiile şi scripeţii o ridicară la înălţimea cimitirului, iar platformele de pe şine preluară restul drumului. O aşezară în spatele vehiculului şi traseră tava de sub nisip.

Patru ţipători, ce încă se mai zbăteau în plasă, fuseseră scoşi afară, ucişi, curăţaţi şi întinşi peste lemnul pe care Barok îl găsise într-o clădire prăbuşită. Oamenii-Maşină băură, în timp ce lucrau, atâta apă cât îi ţinură burţile. Plecară înainte de a se însera.

* * *

În timp ce-şi inspectau munca, Warvia şi Tegger vorbeau cu Oamenii Nopţii.

— Într-adevăr, am crezut că şi voi ne veţi părăsi, spuse Harpster, privind spre sensul de rotaţie şi babord, acolo unde Foranayeedli şi Sabarokaresh deveniseră umbre subţiri.

Oamenii Nisipului le desenaseră un drum către alte triburi. Călătorind noaptea, Oamenii-Maşină puteau să ia la rând toate oraşele de moviliţe, până ce aveau să ajungă din nou la ţinuturile verzi.

„Şi unde”, se întrebă Warvia, „şi-ar fi găsit loc atunci doi Păstori Roşii?”

— Păstorii Roşii, explica Warvia, călătoresc mult. Douăzeci de zile este nimic pentru ei. Acolo unde ne vom stabili, zvonurile şi întrebările ne vor prinde din urmă. Noi nu prea ştim să minţim, Harpster. Va trebui să mergem mai departe. Este mai bine fără întrebări.

— În douăzeci de zile de mers, adăugă Tegger, am făcut *rishathra* cu Oamenii-Maşină, cu Fermierii Ţinuturilor Uscate şi Oamenii Nisipurilor.

Warvia îşi reaminti că experienţa ei fusese chiar mai vastă. Nimeni nu dezvălui acest adevăr, nici chiar Harpster. El doar zâmbi şi adăugă:

— Dar nu cu Strângătorii Buruienilor, şi nici cu Demonii. Ca să fim foarte exacţi!

Warvia îşi plecă privirea. Îi plăcea să *risheze*, dar nu cu un Demon, iar Tegger nici atât.

— Dar am acţionat fără imboldul miasmei de Vampir, îşi continuă Tegger ideea. Există o nelinişte în noi – sau doar în mine…?

— În noi, întări ferm Warvia. Ne-am împerecheat, dar nu prea mult pentru noi doi. Nu mă îndoiesc că ne putem întoarce la obiceiurile noastre…

— Dar trebuie să fim departe de zvonurile despre Păstorii Roşii care au *rishat* cu fiecare specie ce le-a ieşit în cale! Abia am lăsat în urmă Imperiul Oamenilor-Maşină. Puţin mai departe…

— Ai spus cinci zile, interveni Warvia. Cum se poate mişca lucrul ăsta?

Demonii tocmai legau zdravăn suportul marii reţele cristaline. Warvia se pomeni că o încearcă o vagă senzaţie de claustrofobie. O neliniştea faptul că atât ea, cât şi Tegger nu ştiau mai nimic despre locul spre care se îndreptau.

Crezuse că n-o să-i răspundă, dar Harpster preciză sec:

— Aşa.

Mişcă o pârghie, trăgând-o puternic spre spate cu ambele mâini. Platforma se detaşă de doc.

Era greu de sesizat mişcarea – aceasta se dovedea extrem de lină –, dar era clar că platforma se îndepărta.

— Cât de departe vreţi să mergeţi? întrebă Tegger.

— Oh, puţin mai departe decât zvonurile de care fugiţi voi, zâmbi Harpster.

Buciuma dădu ocol, inspectând vehiculul.

— Este opera lui Barok? A făcut-o bine. Tegger, Warvia, noi mergem până la Zidul de Margine. Vă putem coborî la prima oprire, dacă vreţi, sau puteţi veni cu noi, urmând să ne despărţim pe drumul de întoarcere.

Tegger hohoti neîncrezător.

— O să muriţi de bătrâneţe până o să ajungeţi la Zidul de Margine!

— Atunci, la următoarea oprire, spuse Harpster pe un ton agreabil. Buciuma fluieră furioasă câteva triluri. Harpster izbucni în râs şi îi răspunse cu aceleaşi triluri, comentarii strecurate printre dinţi.

— Buciuma vă doreşte prezenţa, le spuse el Păstorilor Roşii. Ea crede că va trebui să călătorim cu oameni care pot privi lumina zilei în faţă.

— Noi am avut nevoie doar să depăşim teritoriul Oamenilor-Maşină, ezită Tegger.

— Părăsiţi-ne oricând doriţi. Dar gândiţi-vă că ceea ce facem noi este o treabă serioasă. Vom ajunge la Munţii Răsturnaţi şi chiar mai departe. Niciun Păstor Roşu n-a mai făcut, până acum, ceva atât de măreţ. Veţi avea atât de multe de povestit când, în sfârşit, vă veţi stabili undeva, încât nici nu o să vă mai amintiţi să vorbiţi de *rishathra*.

Deşertul aluneca lin pe sub ei. Warvia întrebă.

— Pe ce călătorim noi? întrebă Warvia.

— Este un lucru de-al Constructorilor. Doar am auzit de el. Niciunul dintre Oamenii Nopţii n-ar utiliza o sanie aeriană dacă nevoia n-ar fi urgentă, dar noi avem permisiunea şi instrucţiunile.

— Cât de repede merge?

Peisajul se modifica din ce în ce mai repede. Docul, rămas în urmă, devenise un punct. Un sunet creştea tot mai mult, ca un vânt auzit printre nişte pereţi masivi de stâncă.

— Repede. Vom ajunge la poalele Munţilor Răsturnaţi în cinci zile.

— Nu se poate!

— Aşa mi s-a spus. Dar prima oprire este numai la trei zile depărtare.

— Sunt înspăimântată.

Ochii lui Warvia începuseră să obosească, tot privind la lumea ce se scurgea cu viteză pe sub ei.

— Warvia, există nişte linii sub pământ. Desenate, ele seamănă cu nişte faguri şi sunt în stare să ridice şi să deplaseze lucrurile Constructorilor. Nu putem opri decât acolo unde se adună aceste linii.

— Trei zile, repetă Buciuma.

Departe, de-a lungul deşertului, apăru brusc o caravană de hominizi şi animale şi dispăru la fel de repede, astfel încât Warvia nici măcar nu reuşi să le distingă specia. Sania aeriană accelera continuu.

* * *

Platforma de marfă mirosea a Demoni. Se auzea un bâzâit abia perceptibil. Warvia se ghemui pe întuneric lângă Tegger, fără să-i spună ce se întâmpla afară. Se împerechează cu o intensitate dublată de teamă, şi în acele clipe Warvia uită complet unde se afla. Apoi, murmurul mişcării reveni, iar vocea din întuneric a lui Tegger îl acoperi din nou.

— Cum a fost Karker?

— Puternic. Ciudat de ţinut: ciudat alcătuit.

— Aici jos...?

— Nu, nu *acolo*. Avea corpul lat, umerii, burta şi coapsele. Cred că fiecare bărbat este la fel *acolo*. Şi era foarte dornic să vorbească, să-şi arate talentul în limbajul comercial.

— Doar aţi vorbit?

Warvia chicoti.

— Am şi *rishat*. Era prima oară la el. Imaginează-ţi, Tegger! I-am fost profesoară!

— I-ai spus...

— Desigur. Singura femeie Păstor Roşu care s-a angajat vreodată în *rishathra*, şi numai a lui toată noaptea. I-a plăcut. Tu cu cine ai fost?

— Cu Hen... nu, *Han*sheerv. Sunt sigur că i-am reţinut corect numele. Era cea înaltă, aproape cât mine?

Warvia izbucni în râs la întrebarea lui şi el se grăbi să adauge:

— Văduva vechiului lider, deşi este aproape de vârsta mea. Desigur, n-am putut vorbi. Am încercat să *rishăm* în întuneric, dar nu puteam să vedem *gesturile* prin care comunicam, aşa că am ieşit afară şi am făcut-o la Lumina Arcadei.

— Mă întreb dacă Oameni Nopţii au privit.

— Şi eu m-am întrebat, răspunse Tegger.

Apoi, şoapta vitezei supranaturale le umplu urechile şi sufletele.

Moţăiau. Când îşi dăduseră seama că niciunul dintre ei nu putea dormi, se împerechează din nou. Şi încercară, din nou, să adoarmă. Când conturul uşii deveni luminos, Warvia întrebă:

— Îţi este foame?

— Da. Ai ieşit deja?

— Nu.

Uşa se deschise în lumina zorilor. Demonii se strecurară alene înăuntru. Uşa se închise la loc.

— Ne deplasăm bine până acum, spuse Harpster, iar Tegger sesiză uşurare şi oboseală în vocea lui. Warvia, Tegger cum vă simţiţi?

— Speriaţi, răspunse Warvia.

— N-ar trebui să conducă cineva? întrebă Tegger îngrijorat.

— Sania aeriană călăreşte liniile îngropate în *scrith*, preciză Buciuma. Nu ne putem rătăci.

— Dacă sania aeriană o ia razna, ne va ucide atât de repede încât nici nu vom şti.

— Ai să te obişnuieşti cu asta.

— De unde ştii? Harpster mormăi ceva.

— Lăsaţi-ne să ne culcăm, spuse Buciuma.

De când lăsaseră în urmă Vampirii, Oamenii Nopţii dormiseră în caroseria de marfă. Mirosul era puternic. Warvia se ghemui în perechea ei, încercând să nu se gândească la mirosul Demonilor, la foamea ei sau la vibraţiile din fierul ce o înconjura.

Se întinse şi se ridică în picioare.

— Eu mă duc să caut ceva de mâncare. Să-ţi aduc şi ţie?

— Adu-mi.

* * *

Lăsaseră mult în urmă norii eterni. Ziua era orbitoare. Pământul aluneca pe sub ei odată cu ochii Warviei. Femeia sări de pe vehicul şi alergă spre nisipul făcut grămadă, foarte atentă pe unde calcă.

Nu îşi făcu apariţia niciun gardian.

Warvia descoperi o gaură de intrare şi o scotoci cu un băţ. Un ţipător gras ţâşni afară şi începu să ţipe la ea. Îl înşfăcă iute, îi rupse gâtul şi îl devoră lacomă.

Nu se putea abţine să nu privească. Câmpia se transformase într-o pădure vastă. Vârfurile copacilor uriaşi se zăreau departe, jos, toate îndreptându-se şi dispărând în spatele săniei cerului. Mişcarea o dezechilibra, provocându-i o senzaţie de cădere.

Ocoli încărcătura adusă cu tava şi scormoni în altă deschizătură. Când apăru un apărător, îl înşfăcă şi îl îndesă în şorţ.

Tocmai urca pe treapta laterală a vehiculului, când se auzi strigată pe nume.

Ţipătorul căzu şi o zbughi liber. Warvia sări înapoi şi îşi pregăti suliţa de atac. Nu fusese Tegger, iar Demonii dormeau de mult…

Puntea era pustie. Oricine ar fi vorbit, trebuie să se fi găsit la bordul vehiculului.

Sau sub el? Spaţiul de dedesubt era întunecat. Warvia se mută un pic mai departe de vehicul. Nu cumva îşi imaginase…?

— Arată-te!

— Warvia, nu îndrăznesc. Sunt eu, Şoapta.

Şoapta?

— Tegger te-a numit spirit călător. A crezut că ai fost o închipuire de-a lui.

— N-am să mai vorbesc cu Tegger. Warvia, sper că nu vei bârfi despre mine cu el sau cu Oamenii Nopţii. Aş putea fi ucisă, şi însăşi Arcada s-ar putea să se prăbuşească, dacă cineva află de prezenţa mea aici.

— Într-adevăr, perechea mea spunea că eşti secretoasă. De ce-mi spui mie toate astea?

— Putem vorbi puţin?

— Ar fi trebuit să fiu înăuntru.

— Ştiu. Warvia, călătorim cu puţin sub viteza sunetului. Asta nu este deloc foarte repede. Când un obiect loveşte lumea noastră din exterior, se mişcă de trei sute de ori mai repede şi are de nouăzeci de mii de ori mai multă energie.

— Adevărat!

Gândul fusese şocant. De ce? Crezuse ea că viteza sunetului însemna instantaneu?

— Lumina călătoreşte mult mai repede decât sunetul. Ai văzut şi singură. Mai întâi apare fulgerul, apoi se aude tunetul, continuă vocea.

Nu-i trecuse prin minte să contrazică un spirit călător. Fără îndoială, cel ce putea vorbi despre asemenea lucruri ştia despre ce vorbeşte. Întrebă totuşi.

— De ce nu mergem mai repede decât sunetul? îndrăzni totuşi să întrebe. Nu ne-am putea auzi unul pe altul?

— Este vorba de viteza sunetului în aer, Warvia. Dacă facem aerul să meargă cu noi, şi sunetul din aer merge cu noi.

— Aha!

— Sania aeriană face ceea ce Universul spune că este posibil. Ea poate merge numai într-un singur loc pe care îl va atinge uşor ca o un fulg.

— De ce-mi spui mie toate astea? întrebă din nou Warvia.

— Când o să afli ce se-ntâmplă, n-o să te mai sperie. Desigur, există excepţii, dar sania cerului nu este una

dintre ele. Ea zboară printr-un fel de canal invizibil, o reţea de câmpuri magnetice. Nu-şi poate pierde direcţia.

— Reţea de…?

— Am să te învăţ despre magneţi, despre gravitaţie şi inerţie. Inerţia este forţa care te împinge pe suprafaţa interioară a unui inel în rotaţie astfel încât gravitaţia să nu te tragă în soare…

— Sunt adevărate poveştile Oamenilor Nopţii? Arcada este un inel?

— Este. Gravitaţia reprezintă o forţă de care abia îţi dai seama, dar ea ţine soarele la un loc, pentru a putea să ardă. Magneţii permit manipularea crustei soarelui pentru a apăra Arcada împotriva lucrurilor ce cad din exterior. Am să te învăţ mai multe, dacă ai să mai vii în timpul zilei.

— De ce?

— Tu şi Tegger sunteţi înspăimântaţi. Dacă înţelegi ce se întâmplă, o să-ţi dispară teama. N-ai să înnebuneşti.

— Tegger! exclamă ea şi privi în jur. Tegger trebuie să fi flămânzit de tot.

Nu zărea ţipătorul pe care-l scăpase. Se întoarse din nou la satul ţipătorilor, dar cu ochii pironiţi asupra punţii. Aproape de viteza sunetului: cât de repede însemna asta în zile de mers?

Un ţipător îşi făcu apariţia când scotoci intrarea unui tunel. Îl înhăţă imediat. Urcă, apoi, pe platforma de marfă, dar nicio voce n-o mai opri.

22.
Reţeaua

2893 d.C, *ACUL ÎNCINS AL CĂUTĂRII*

… *Coşciug*!

Louis încercă să împingă la o parte capacul. Acesta nu se mişca atât de repede. Îşi arcui genunchii, pentru a-şi potrivi tălpile pe el, şi împinse cu forţă, apoi se rostogoli afară pe sub capacul ridicat pe jumătate. Atinse podeaua. Continuă să se rostogolească şi se ridică pe vine.

Nu era vorba de un coşciug, îşi reaminti el, dar nivelul adrenalinei era prea ridicat pentru a rămâne nemişcat. Ce se întâmplase în timp ce se afla în cutie?

Îl durea glezna. Probabil, lovise ceva. Putea s-o *ignore*.

Faptul ciudat în legătură cu trezirea sa era felul în care se simţea.

Demult, pe când avea douăzeci de ani, Louis şi câţiva prieteni de-ai lui rulaseră un program străvechi de arte marţiale. Câţiva se retrăseseră când computerul îi făcuse să se lovească unul pe altul în faţă. Pe Louis îl captivase, astfel încât îl jucase zece luni. Apoi, totul devenise plictisitor, două sute de ani trecuseră şi…

Nu semăna cu trezirea dintr-un somn sau dintr-o anestezie generală. Mai degrabă, se simţea ca un luptător pe la jumătatea unui meci de *yogatsu*, pe care ştia că-l poate câştiga. Absolut în formă, mustind de adrenalină şi energie.

Minunat! *Angajaţi-i în luptă*!

Mişcare! Se roti pe loc. Îşi simţea mâinile goale.

În spatele zidului din faţă, un teren stâncos aluneca pe cele două laturi, prea repede pentru a fixa vreun detaliu.

Acul trebuie să se fi mişcat ca o navetă hipersonică la nivelul solului. Iar vederea era spre cabina căpitanului…

Numai o imagine. Niciuna dintre acele roci uriaşe nu erau pe cale să-l transforme într-o piftie. Pereţii de bazalt negru din stânga şi din dreapta, hangarul landerului din spatele lui rămâneau toate nemişcate.

Lucrul pe care-l lovise se dovedi a fi un bloc de piatră aflat în colţul din faţă tribord al cabinei echipajului. Nu-l mai văzuse înainte. Părea complet inert şi inofensiv: un cub de granit, cioplit rudimentar, care-i ajungea până la genunchi.

Era singur.

Louis înţelesese de ce Bram îl lăsase pe Acolit în stare de comă indusă, până să se ocupe de el. Trezindu-se singur, un Kzin ar fi pus capcane şi bariere, sau ar fi forţat garderoba sau bucătăria pentru a produce arme. Dar nu înţelegea de ce Bram îl lăsase pe *el* să se trezească singur.

Cât de rapid *putea* învăţa un Protector? Bram îl observase timp de… hm? Până la trei zile dacă înregistrase videocamera reţelei din Oraşul Ţesătorilor. *Era posibil ca Bram să mă cunoască suficient de bine pentru a avea încredere în mine*?

Nu era plauzibil! N-ar fi făcut Bram aşa ceva. Ultimul trebuie să fi setat autodocul să se deschidă când se termina tratamentul.

„Acum”, se întrebă Louis, „ce încerca să-i arate Păpuşarul?” Ştia Protectorul ce fel de spectacol îi oferise Ultimul acolo?

Imaginea holografică se scurgea peste el. Arbori îndepărtaţi fulgerau lateral; o pădure întinsă formată din arbori asemănători pinilor. Drept în faţă, modelele de munţi şi nori păreau infinit de îndepărtate.

Ultimul putea ascunde orice în cabina căpitanului, iar echipajul său n-ar fi văzut nimic, în afara acestei ameţitoare proiecţii holografice. Poate că *asta* reprezenta cheia.

În partea de jos a proiecţiei, se zăreau o pădure întunecată şi frontonul unui vehicul acţionat de alcool de-al Oamenilor-Maşină. Sub el, o porţiune dintr-o grindă curbată, din metal sau plastic.

Videocamera reţelei pe care Demonii o urcaseră pe un vehicul de-al Oamenilor Maşină se afla acum pe ceva care zbura.

Blocuri de piatră răzbăteau dinspre marginile pădurii. Vehiculul nu zbura la o înălţime mai mare de şaptezeci de metri. Viteza? Subsonică, dar nu cu mult.

„Ce fel de hominizi”, se întrebă Louis, „ar fi suportat o asemenea viteză?” Nici la Port Disney nu se organizau curse atât de rapide. Majoritatea hominizilor de pe Lumea Inelară ar muri dacă şi-ar depăşi propriile ecologii. O asemenea călătorie le-ar opri inimile.

Ce se aştepta să *facă* el cu toate astea?

Cât timp avea la dispoziţie să se joace?

Faptul că era prizonier într-o cutie de mărimea unui bungalou şi îngropat sub kilometri de lavă solidificată îi lăsa prea puţine posibilităţi de scăpare. Discurile păşitoare l-ar fi scos afară, dar numai acolo unde-l aşteptau stăpânii.

Louis îşi dădea seama că, în loc să acţioneze, reacţiona, aidoma unui câine bun ce încearcă să ghicească voinţa stăpânilor lui. Fusese înzestrat cu o nouă tinereţe, dar nu putea *întreprinde* nimic!

Stai jos, îşi spuse. *Relaxează-te. Deconectează-te. Vrei să mănânci*?

Meniul bucătăriei se derula. Arăta o scriere Kzinti şi o imagine: un fel de viaţă marină. Sashimi extraterestru. Mai bine, nu. Louis îi resetă programul pentru metabolismul uman, Sol, Pământ, *français*, *pain perdu*, adaugă *café au lait* şi îl boteză mic dejun. Şi în timp ce aştepta… hmmmm?

Utilizarea discului de păşit i-ar fi răpit libertatea de alegere.

Examinează discul…

Îi ridică marginea, aşa cum îl văzuse pe Bram că procedase.

Peisajul ce aluneca nebuneşte clipi şi fu înlocuit de o abstracţiune: diagrama reţelei discurilor păşitoare.

Mai multe legături fuseseră adăugate. Mai multe reţele fuseseră unite în una singură. Legătura interzisă dintre puntea echipajului şi cabina căpitanului era încă izolată, la

fel şi alte câteva perechi. Totuşi, Ultimul îşi deconspirase o parte din sistemul de securitate, pentru un confort sporit. Bram trebuie să-l fi determinat s-o facă.

Diagrama măsura distanţele pe o scară logaritmică. Pe şi în apropierea *Acului*, detaliile erau destul de fine pentru a se distinge puntea echipajului de hangarul landerului. Existau puncte pâlpâitoare pretutindeni în Centrul de Reparaţie. Louis alese Oraşul Ţesătorilor, situat la o distanţă de sute de mii de kilometri. Un punct se afla foarte departe, spre tribord de poziţia *Acului*, aproape de Zidul de Margine, la peste o jumătate de milion de kilometri sau chiar mai mult. Cel mai distant punct trebuie să fi fost al treilea, aflat pe arcul Lumii Inelare, la sute de milioane de kilometri.

Liniile strălucitoare indicau legături care erau deschise în mod curent. Dacă citea bine… circuitele deschise plecau de pe puntea echipajului, prin hangarul landerului, ducând până la cel mai îndepărtat punct de pe Marele Ocean. Probabil că Bram explora.

Îl luase şi pe Ultimul? Sau se întorsese Ultimul în cabina sa?

„O *asemenea* informaţie”, gândi Louis, „i-ar spune exact cât de multă încredere exista între Ultimul şi Bram.” În cabina sa, Ultimul ar deveni aproape invulnerabil, având carcasa Produs General între el şi orice inamic. Dar izolat de mijloacele lui de întreţinere, ar deveni decrepit, nu s-ar simţi în largul lui şi…

Ding. Pâine franţuzească prăjită, cu sirop de arţar. Cafeaua cu frişcă şi lapte aburind apăru mai târziu. Louis mâncă la repezeală.

Apoi, utilizând furculiţa, încercă butoanele discului de păşit.

Dinţii se îndoiră şi se rupseră.

Murmurând ceva, Louis tastă *Pământ, Japonia, sashimi asortat*.

Hashi-urile semănau la pipăit cu lemnul. Aveau chiar şi o textură fibroasă. Desfăcu una de-a lungul modelului, să

vadă ce se-ntâmplă. Apoi, începu să mute tot ce se putea mişca peste butoanele de control ale discului de păşit.

Liniile strălucitoare păliră, altele deveniră mai strălucitoare, pe măsură ce legăturile se deschideau şi se închideau.

Un buton ce glisa opri totul. Revenind cu butonul la locul de pornire, obţinu o strălucire mai slabă: sistemul avea nevoie de instrucţiuni.

Continua să încerce. În cele din urmă, obţinu un inel alungit format din şapte linii strălucitoare, un ceas virtual şi o muzică ciudată, cântată în fundal. Nu înţelegea limbajul muzical al Păpuşarilor şi nici nu putea citi un instrument temporal al Flotei Lumilor, dar văzuse cum se poate seta mai *rapid*.

Dacă citise, totuşi, corect, circuitul avea să-l ducă în hangarul landerului, apoi în Oraşul Ţesătorilor, pentru a vedea ce se schimbase. Trebuia să-şi ia un costum spaţial, pentru că altfel exista riscul să respire mirosul arborelui vieţii atunci când s-ar fi teleportat în camera Apărării Antimeteoritice! Costumul urma să-i fie de folos şi atunci când avea să se teleporteze pe suprafaţa Hărţii Marte, şi de acolo spre cel mai îndepărtat punct de pe diagramă, care părea a fi situat pe Zidul de Margine. Era util şi pentru a ajunge la punctul misterios de pe ţărmul îndepărtat al Marelui Ocean şi înapoi la *Ac*.

Se răzgândise? Asta nu avea să-i ia mai mult de câteva minute, dacă nu găsea nimic interesant.

Aşeză platoul cu sashimi pe discul păşitor.

Nu se întâmplă nimic.

Desigur că nu: marginea discului de păşit era încă ridicată, expunându-şi butoanele de control. Louis o împinse în jos. Platoul cu sashimi dispăru instantaneu.

Reţeaua clipi şi ea. Louis trebui să se retragă puţin, datorită mişcării bruşte. Cursa nebunească a peisajului revenise, iar munţii din spate, Munţii Răsturnaţi, aveau Zidul de Margine ca fundal. Se mai apropiaseră, conform scalei Lumii Inelare – ajunseseră la câteva zeci de mii de kilometri depărtare.

Louis se gândi la problemele pe care ar fi dorit să le studieze, dacă ar fi reuşit să acceseze computerul navei. Avea să-l întrebe mai târziu pe Ultimul. *Trebuia* să revadă ceea ce se cunoştea despre Protectori. *Unde ajunsese acel platou cu sashimi*?

Patruzeci şi cinci de minute mai târziu, platoul nu se întorsese încă.

Companionii săi puteau fi în unul dintre aceste puncte – mai mult ca sigur – şi probabil că Acolitul înşfăcase platoul cu sashimi. Totuşi: *regândeşte*.

Cel mai îndepărtat punct de pe diagramă se deplasase puţin.

Se deplasase puţin, într-adevăr. Traheea i se închise şi avu o senzaţie de sufocare. Era vorba de peste trei sute de milioane de mile pe Arcadă, măsurate pe o scară logaritmică, şi totuşi se *mişcase*? Pesemne că acel punct se deplasase ca o navă interstelară lentă, cu sute de kilometri pe secundă.

Era vorba, desigur, de sonda de realimentare. Trebuie să-i fi montat un nou disc de păşit pe flancul ei şi o plasaseră pe orbită, de-a lungul Zidului de Margine. Cât privea platoul cu sashimi, probabil arsese ca un meteor.

Louis ridică din nou discul pentru a avea acces la butoanele de control. Începu să le reseteze, blestemând, mormăind de unul singur şi încercând să ignore orchestra. „Acum *asta*, ar trebui să reseteze *această* legătură… tanj! De ce nu? Oh. Marcat, *întunecat* înseamnă *închis*, acum să încerc *asta*…”

Comandă o felie de pâine şi o aşeză pe discul păşitor. *Funcţiona*.

O oră şi zece minute de când îi izolase pe asociaţii săi de *Ac*. Le tăiase legătura cu întregul Centrul de Reparaţie. Când vor descoperi asta, va însemna război deschis şi vor rupe, totodată, şi contractul.

Apoi, ce-ar fi putut să facă ei?

Bucuria i se opri în gât. Louis îi cunoştea bine pe Păpuşari. Ultimul trebuie să fi avut dispozitive auxiliare de control implantate chirurgical. Louis ştia că nu va fi de

mirare să reseteze discurile păşitoare. Ultimul ar fi tolerat aceste încercări de-ale lui, dar nu dorea să se confrunte cu mânia lui Bram.

Felia de pâine se întorsese.

Vehiculul zbura acum peste apă. Munţii se găseau în partea stângă, alunecând abia perceptibil spre sensul de rotaţie. Platforma probabil virase... se rotise cu şaizeci de grade. Louis îşi permise un zâmbet abia schiţat.

Urma reţeaua de supraconductoare!

Cablul supraconductor era aşternut ca un substrat sub planşeul Lumii Inelare, formând hexagoane de şaptezeci şi cinci de mii de kilometri lăţime. El dirija câmpurile magnetice prin intermediul cărora puteau fi manipulate protuberanţele solare. Evident, autovehiculul era urcat pe un vehicul cu levitaţie magnetică, posibil ceva construit de Constructorii Oraşului, dar mai probabil ceva la fel de vechi ca însăşi Lumea Inelară.

Ultimul ştia cumva de existenţa lui? Reacţiona, încă reacţiona. Iar pâinea se întorsese. Merita riscul? Louis păşi pe disc.

* * *

Câteva costume presurizate lipseau din hangarul landerului: unul pentru Ultimul, unul pentru înlocuitorul lui Chmeee şi unul din setul prevăzut pentru Louis. Asta nu însemna neapărat că echipajul lui Bram se găsea în vid. S-ar fi putut ca Protectorul să se arate precaut, utilizând costumul drept armură.

Louis coborî de pe disc doar pentru a-şi lua un costum sub braţ, apoi o centură, casca şi o pereche de butelii de aer. Apoi, reveni pe disc, cu destinaţia Oraşul Ţesătorilor.

* * *

Louis se dezechilibrase în timpul teleportării. Încercând să-şi recapete echilibrul, scăpase tot ce ţinea în mână. Jenat, se uită precaut împrejur.

Era plină zi. Discul de păşit, puţin înclinat, se afla pe ţărmul noroios al bazinului folosit ca baie de către Ţesători.

Nimeni nu folosea bazinul. Louis se strădui să asculte vocile tinerilor, dar nu auzi nimic.

Se opri să examineze discul, când o voce iritată izbucni foarte aproape în spatele lui. Casca lui care-i căzuse, traduse:

— Salutări! Din ce specie eşti? Louis se ridică în picioare.

— Sunt dintre Oamenii Sferei, răspunse el. Kidada?

— El. Oamenii lui Louis Wu?

Bătrânul ţesător îl examina cu neîncredere.

— Întocmai. Kidada, de când a plecat Louis Wu?

— Tu eşti Louis Wu întinerit!

— Exact.

Louis se simţea puţin stânjenit, pentru că îl lăsase pe Kidada cu gura căscată.

— Kidada, am dormit foarte mult, spuse el. Ţesătorii sunt bine?

— Prosperăm. Facem comerţ. Vizitatorii vin şi pleacă. Sawur s-a îmbolnăvit şi a murit cu multe zile în urmă. Cerul s-a rotit de douăzeci şi unu de ori de atunci…

— *Sawur*?

— Din noaptea în care tu ai dispărut cu o creatură păroasă, din legendă, pe urmele tale şi numai un copil Demon ca martor. Da, Sawur este moartă. Şi eu era să mor, iar doi copii au murit şi ei. Uneori, Vizitatorii aduc o boală care îi ucide pe ceilalţi, dar nu pe ei.

— Speram să vorbesc cu ea.

Un zâmbet dezolant.

— Ar fi ştiut să-ţi răspundă?

— Ea m-a sfătuit bine.

Nu aştepta până vei dispera!

— După ce ai dispărut, Sawur mi-a povestit de problemele tale.

— Le-am rezolvat. Sper că le-am rezolvat. Altfel, voi fi înrobit.

— Înrobit, dar având la dispoziţie zece *falani* pentru a te elibera.

Kidada părea obosit şi puţin acrit.

Louis devenea tot mai conştient de faptul că îşi dorea nespus să fi vorbit cu Sawur. Ar fi rămas să jelească, dacă ar fi avut timp.

Timp. Cerul se rotise de douăzeci şi unu de ori… doi *falani* în plus. O sută şaizeci şi cinci de zile a câte treizeci de ore de pe Lumea Inelară. Îl lăsaseră în autodoc mai mult de o jumătate de an terestru!

Iar acum se juca de-a prinselea.

— Kidada, cine a mutat discul nostru de păşit?

— Nu ştiu la ce te referi. *La asta*? Era aici în dimineaţa de după plecarea ta. Noi l-am lăsat în pace.

Marginile lui erau murdare de noroi. Louis putea remarca amprente digitale mari şi urme de zgârieturi lăsate de unghii. Unii dintre hominizii Vizitatori – nu Ţesătorii, care aveau mâini mai mici – încercaseră să-i altereze setarea.

Demoni. Ar fi trebuit să-şi dea seama. Se bucura că se teleportase în timpul zilei. Oamenii Nopţii nici nu vor şti că fusese pe acolo.

Louis îşi puse costumul spaţial.

— Salută-i pe copii din partea mea, spuse el şi dispăru fulgerător.

* * *

Întuneric.

Louis aprinse lumina din interiorul caschetei şi se trezi că îl priveşte un schelet vizibil pe jumătate.

Se afla în încăperea Apărării Antimeteoritice. Ecranele erau stinse. Lampa sa reprezenta singura sursă de lumină.

Oasele fuseseră ridicate în felul acesta pentru studiu. Nu erau ataşate la încheieturi – abia se atingeau. O reţea de fire metalice subţiri le menţinea pe poziţie.

Înălţimea scheletului era cu douăzeci şi cinci de centimetri mai mică decât cea a lui Louis. Toate oasele aveau un aspect rotunjit: fuseseră marcate de vreme. Coastele erau neverosimil de înguste, falangele aproape dispăruseră. Timpul transformase structura oaselor în praf.

Vremea de acolo nu le putuse eroda în asemenea măsură. Rotulele păreau încă mari, iar toate încheieturile

erau masive şi mult umflate. Acele proeminenţe erodate de pe fălcile masive nu erau dinţi. Reprezentau oase crescute mai târziu.

Protector.

Louis îşi plimbă degetele peste faţă. Oasele erau acoperite cu praf şi extrem de netede. Netezite de timp, pe măsură ce suprafaţa lor se transforma în praf.

Nu se găsea într-un mediu care ar fi favorizat eroziunea. Oasele acelea trebuie să fi avut, pe puţin, o mie de ani vechime.

Şoldul drept fusese zdrobit şi bucăţile fuseseră fixate separat. La fel, umărul stâng, cotul şi gâtul: toate erau fracturate sau zdrobite.

Trebuie să fi murit într-o căzătură, sau fusese bătut până la moarte într-o luptă.

* * *

Cei din neamul Pak îşi aveau originea undeva în centrul galactic. O colonie Pak sosită pe Pământ eşuase – arborele vieţii crescuse în solul terestru, nu însă şi virusul, ceea ce împiedicase apariţia Protectorilor. Totuşi, Prăsitorii Pak se răspândiseră pe suprafaţa Pământului, ocupând zone întinse în Africa şi Asia. Oasele lor se găseau în muzee, sub denumirea de *Homo habilis*. Descendenţii lor evoluaseră spre inteligenţă: un exemplu clasic de neotenie.

Exista un Protector Pak mumificat la Institutul Smithsonian. Fusese dezgropat de sub un deşert de pe Marte, cu secole în urmă. Louis nu-l văzuse decât într-o hologramă din cursul de Biologie Generală.

„Creatura de aici trebuie să fi fost un Pak deformat”, gândi el. Existau acele fălci masive.

Protectorii îşi pierdeau dinţii. Păcat, pentru că prin intermediul lor ar fi putut afla mai multe amănunte. Dar fălcile aparţineau clar unui sfărâmător de oase.

Spatele era mult prea lat pentru un urmaş standard Pak.

Nu era, deci, chiar un Pak, dar nici un Demon pe deplin. Louis putea ghici cu aproximaţie când murise, dar când se născuse? Protectorul aflat la Smithsonian avusese nevoie

de treizeci de mii de ani, ba chiar mai mult, ca să străbată distanţa dintre centrul galactic şi Pământ. Pregătirea expediţiei trebuie să-i fi luat tot pe atât de mult. Protectorii puteau trăi aproape o veşnicie.

Cronos a fost cel mai bătrân dintre zeii greci, ucigaşul copiilor săi, până ce câţiva scăpaseră şi-l uciseseră chiar pe el. Să-l numească, deci, pe acesta Cronos.

O hoardă de Vampiri ucisese un Protector ce putea fi servitorul abandonat al lui Cronos. Mai târziu, Bram şi Anne trebuie să-l fi vânat pe stăpân mulţi ani. Ani, secole, milenii? Prăsitorii Pak, strămoşii omului, dar şi ai Vampirilor, se specializaseră în vânatul de viteză, înainte de a fi părăsit centrul galactic.

Bătrânul Cronos probabil că nu-i luase prea în serios pe Protectorii Vampiri. În ultimă instanţă, Vampirii erau doar animale fără minte, cu obiceiuri sexuale şi gastronomice dezgustătoare, iar Cronos fusese o fiinţă superinteligentă, insensibil la orice impuls sexual.

„*La fel era şi Bram. L-ar fi anihilat*”, gândi Louis, „*dacă l-ar fi găsit*.”

Fracturile la şoldul drept, braţul şi umărul stâng, precum şi crăpătura ce se distingea de-a lungul craniului fuseseră proaspete când survenise moartea. Louis descoperi şi alte fracturi, mai vechi, în altă parte, dar vindecate. Cronos îşi rupsese şira spinării înaintea morţii. Se refăcea cumva şi nervul spinal al unul Protector? Genunchiul său drept, *acea* veche rană, nu se vindecase – devenise ţeapăn.

Şi altceva se dovedea straniu, în privinţa şirei spinării… dar Louis nu înţelese, până ce nu studie din nou craniul.

Fruntea era proeminentă. Mai mult: osul frontal şi bolta erau netede, având o vechime mai mică decât restul craniului. Marginea zimţată a excrescenţelor din oasele maxilare încă păstra aparenţa unor dinţi tociţi. Acele porţiuni erau excrescenţe *recente*. Şira spinării, de asemenea, prezenta excrescenţe recente: trecuse printr-o fază de regenerare.

Dacă ar fi învins în ultima lui bătălie, Cronos s-ar fi vindecat din nou.

Consideră că este investigaţia unei crime. Cunosc ucigaşul, dar, pentru a obţine o condamnare în justiţie, am nevoie de orice detaliu, de orice nuanţă. De ce adunase Bram aceste oase? Inamicul era mort, nu mai era nimeni care să-l răzbune...

Sau se temeau Bram şi Anne de alţii asemeni lui Cronos?

Un schelet în picioare şi o grămadă de obiecte în penumbra din spatele lui. Bram nu le pusese prea aproape de acesta. Obiectele păreau răspândite, aruncate la întâmplare – mai mult sau mai puţin. Fuseseră împrăştiate parcă pentru studiu; apoi, ceva stricase ordinea, ca şi cum un Vampir le-ar fi lovit cu furie.

Unele dintre ele, pur şi simplu, se dezintegraseră. Altele, lăsaseră urme clare.

Asta fusese o haină minunată de blană şi o centură ce trebuia să o ţină închisă. Miroseau urât: asemeni duhorii degajate de o veche piele tăbăcită şi a unui Demon care nu mai făcuse baie o mie de ani. Pe suprafaţa interioară, cea ascunsă, Louis putea remarca urmele câtorva buzunare din piele de forme diferite şi, de acum, goale.

Existau arme: un cuţit vechi din metal, înnegrit de rugină, subţire şi lung de aproape treizeci de centimetri. Două cuţite făcute din corn, fiecare nu mai lung decât degetul arătător. Mai erau şase cuţite folosite la aruncat, aproape identice, deşi confecţionate din piatră, dar la fel de mortale ca în ziua când fuseseră făcute. Un baltag subţire, dintr-un aliaj metalic durabil, şi ascuţit pe ambele laturi.

Modelele din praf ar fi putut fi, pe vremuri, obiecte de încălţăminte din lemn închise cu catarame grele. Se mai afla acolo un arc mai deosebit şi o duzină de săgeţi, un pic diferite unele de altele. Această cutie mică... un aprinzător? Louis îl încercă, dar nu reuşi să obţină o flacără. O stivă de hârtii sau pergamente: hărţi?

Exista şi un telescop... rudimentar, foarte delicat construit şi finisat şi, cumva, pus deoparte. Acestea de lângă el erau unelte pentru fabricarea de unelte. Lamă

abrazivă, dălţi mici… Bram şi/sau Anne deschiseseră un atelier aici pentru a duplica telescopul lui Cronos.

Un cub negru şi dur, de mărimea pumnului său. Louis se aplecă să-l miroasă. Carne uscată? O mie de ani trecuseră peste ea… dar întotdeauna carnea bătută miroase şi are gust un pic alterat. Poate că unui Demon i-ar fi plăcut.

De când murise Cronos?

Întreabă?

Louis îşi dădea seama că se juca de-a v-aţi ascunselea. Aflase mai multe punând întrebări… dar numai ce alesese Bram să-i spună. Iar timpul se strângea în jurul lui.

Louis îl bătu ocrotitor pe Cronos pe oasele umerilor.

— Ai încredere în mine, spuse el şi dispăru instantaneu.

* * *

Se trezi într-o lumină orbitoare şi îşi pierdu din nou echilibrul.

Se legăna ca o anemonă de mare, în timp ce căuta printre genunchi ceva solid şi îşi ţinea ochii închişi, pentru a-i proteja de strălucirea soarelui. Degetele sale înmănuşate atinseră ceva şi îl apucară strâns.

Discul de păşit, destul de înclinat, alunecă de sub el cu mai mult de o jumătate de metru. Spera că se prinsese chiar de marginea acestuia. Încerca să se menţină cât mai nemişcat.

Vizorul său fotosenzitiv deveni de un cenuşiu închis. Încă ghemuit şi agăţat de marginea discului, îndrăzni să privească împrejur.

Harta Marte nu se dovedea a fi una foarte *bună*.

Reuşea să distingă sute de umbre roşiatice nemişcate, dar cerul avea culoarea albastru închis al altitudinilor înalte de pe Pământ. Soarele era prea strălucitor pentru Marte. De asemenea, nimic nu putea fi trucat în privinţa gravitaţiei.

Poate că nu conta pentru marţieni. Ei trăiau în siguranţă, departe de lumina soarelui, sub un nisip suficient de fin pentru a se comporta ca un fluid vâscos. Probabil că flotabilitatea nisipului compensa gravitaţia mai mare de pe Lumea Inelară.

Se aşteptase să fie pe Mons Olimpus şi se părea că nu se înşelase. Dar mai era multă cale până sus. Discul de păşit se opri lângă vârful unei pante – de aproape patruzeci şi cinci de grade – a unei grămezi de praf şi porni să alunece din nou.

La ce se *gândise* Ultimul când o pusese acolo?

A, da, corect. Marţienii. Montaseră o capcană.

Aluneca tot mai repede, pierzându-şi orice stabilitate. Era mult până jos. Kilometri! Probabil că praful se adunase acolo în milenii, datorită direcţiei prevalente a vreunui vânt… Un vânt stratosferic al Marelui Ocean într-un sistem climatic mai mare decât al multor lumi. O altă inadvertenţă în veridicitatea Hărţii Marte.

Louis se ghemui şi mai mult şi se lipi de discul transformat în sanie.

Prindea tot mai mult viteză. I se părea că discul încerca să scape de povara lui. Mâinile se încleştară cu desperare şi încercă să se agaţe şi cu vârful ghetelor.

O stâncă de mărime impresionantă îi apăru în cale. Se aplecă spre stânga, încercând să cârmească. Degeaba. Urma să se izbească extrem de violent.

Atunci se trezi în altă parte…

* * *

Iar încleştarea sa desperată deveni şi mai puternică pentru că acum cădea într-un vid negru.

Slobozi o frântură dintr-un ţipăt ascuţit. *Dar am reparat-o! Am reparat-o! Am reparat-o*!

Se ţinea strâns de un disc de păşit sudat de curbura graţioasă a unei forme de ţigară: sonda de realimentare a Ultimului. În jurul lui se întindea cerul negru şi strălucirea stelelor.

Discul de păşit, carcasa sondei, totul strălucea. Pesemne că lumina se afla chiar în spatele lui. Fără să slăbească strânsoarea degetelor, se roti, pentru a privi peste umăr.

Lumea Inelară plutea în spatele şi sub el. Putea zări detalii: fluvii asemeni unor şerpi încolăciţi, peisajul

submarin, o aţă dreaptă şi neagră ce putea fi o autostradă a Oamenilor-Maşină.

Soarele gol încerca să-l prăjească. Nu avea probleme: costumul îi permitea să transpire. Noaptea putea fi o ameninţare mai mare. Nu se gândise că ar fi avut nevoie de un costum suplimentar.

Se găsea la nivelul vârfului Zidului de Margine şi privea în jos la un Munte Răsturnat tronconic şi la fluviul ce se forma de la baza lui. O mie cinci sute de kilometri în sus. Departe, în faţa lui zărea o reţea de fire subţiri ce desenau un lung con dublu.

Un jet de orientare. Putea să distingă şi toroizii fini despre care, îşi imaginase că alcătuiau un colector Bussard; dar erau subţiri, formând mijlocul de viespe a ceva mult mai mare. Jeturile de orientare ale Lumii Inelare erau făcute dintr-o sârmă atât de subţire încât păreau aproape invizibile. O cuşcă ce ghida fluxul vântului solar.

Acesta nu fusese, încă, montat: nu era orientat corect.

Timp de două sute de ani, Louis nu mai trăise o teamă asemănătoare.

Dar am primit pâinea înapoi!

Sonda era în regim de cabotaj… stătea nemişcată, în vreme ce Lumea Inelară se rotea sub ea cu 1200 de kilometri pe secundă.

Sistemul trebuie să se fi resetat. Am scos discul acesta din circuit, deci trebuie să se fi resetat. Nu înţeleg limbajul de programare al Ultimului. Ce alte greşeli am mai făcut?

Platoul cu sashimi? Asta era uşor. Platoul trebuie să fi alunecat prea departe de disc. Pâinea nu alunecase: rămăsese în raza de acţiune, atunci când discul ciclase.

Atârna, atârna…

Discul se ciocni de vizorul său.

Rezista agăţat, ţinându-şi ochii închişi. Nu era în situaţia să se confrunte cu nimeni! Cu nicio creatură. În câteva secunde, trebuia să fie din nou singur şi în siguranţă la bordul *Acului Încins al Căutării*.

O mână grea, prevăzută cu gheare, îl prinse de umăr şi-l întoarse.

23.
Lecţia de alergare

2893 d.C., *PATRIARHUL ASCUNS*

Kzinul îl ridică în picioare. Louis tremura şi abia îşi mai trăgea răsuflarea. Acolitul nu putea vorbi cu el, cât timp avea casca pusă şi Louis se bucură de acest amănunt.

Se afla la bordul *Patriarhului Ascuns*, în apropierea pupei.

Încă o surpriză afurisită. Părăsise nava cu pânze, lungă de peste un kilometru, pe Fluviul Shenthy. Ce căuta acolo?

Acolitul încerca să-l întrebe ceva şi încă îl mai susţinea – *tanj*, *fir-ar să fie*! Louis îşi scoase casca.

— Tocmai vânam prin apropierea pupei, spuse el, când a apărut asta de pe discul păşitor. Darul tău călător, Louis? Peşte conservat?

Louis luă platoul de sashimi. Feliuţele de peşte erau aburinde şi fragile la atingere.

— Au fost în vid, spuse el. A sosit şi o felie de pâine?

— Am lăsat-o să treacă. Louis, miroşi a teamă.

Ce caut eu aici?

Într-o clipă, ar fi putut fi în siguranţă la bordul *Acului Încins al Căutării*, plutind între discurile de dormit şi, după ce i-ar fi trecut accesul de tremurat, şi-ar fi trimis mintea înapoi să încerce să digere ceea ce învăţase sau nu învăţase.

Acolitul îl văzuse. Dacă tânărul Kzin putea fi convins să tacă, atunci… *Aha, corect*! Protectorul trebuie să fi remarcat limbajul corpului Acolitului, timp de cel puţin o jumătate de an terestru. Kzinul nu mai era în stare de a ascunde nimic faţă de el.

— Numai *moartea* mai poate să-mi simtă teroarea, spuse Louis în loc de orice altceva.

Îşi azvârli casca şi rezervele de aer şi începu să-şi desfacă fermoarele.

— Am crezut că am setat corect butoanele discului de păşit. Greşit! Oh, şi Marţienii care ne aranjaseră o capcană mortală. Toate astea aproape m-au terminat.

Un cap adolescentin, pe jumătate chel, se ivi deasupra trapei. Constructorul Oraşului. Ochii lui se măriră de uimire, apoi copilul dispăru din vedere.

— Marţienii? întrebă Kzinul surprins.

Louis începuse să-şi dezbrace costumul.

— Sari peste asta. *Trebuie* să consum puţină energie. Poţi alerga?

— L-am depăşit pe tatăl meu, după ce am luptat! se zbârli Acolitul.

— Am să mă-ntrec cu tine până la provă.

Kzinul slobozi un ţipăt şi o rupse la fugă.

Louis îşi dezbrăcase costumul presurizat doar până la glezne. La ţipătul fiului lui Chmeee, muşchii i se blocaseră şi căzuse în faţă.

Fusese un *impresionant* strigăt de bătălie! Amintindu-şi cursele mai vechi, Louis îşi scoase rapid costumul, se rostogoli direct în picioare şi o rupse şi el la fugă.

Acolitul se vedea încă, dar se mişca mult mai repede decât el. Apoi structura navei îl ascunse.

Louis trăise la bordul acestei nave aproape doi ani. Nu se putea rătăci. Alerga din răsputeri, întrecându-se doar cu el însuşi. Avea de recuperat mai mult de un kilometru şi jumătate.

* * *

— Loueee!

Vocea era slabă şi stranie, venind se undeva de deasupra capului… de la un Păpuşar Pierson cocoţat pe gabia din spate.

— Bună! zbieră Louis.

— Aşteaptă! strigă vocea.

— Nu pot!

Se simţea *bine*.

O umbră pătrăţoasă coborî spre el. Louis continuă să alerge. Umbra îl însoţea lateral cu aceeaşi viteză – era o platformă de marfă din Centrul de Reparaţie, cu parapeţi sudaţi în jurul ei.

— Stai deoparte, strigă Louis. Sunt într-o cursă.

— Nu înţeleg.

— Nu este… un test de inteligenţă.

— Cum te simţi?

— Minunat. Dezorientat. În viaţă! Ultimule… nu utiliza… discul de păşit de pe Olimpus.

— De ce?

— Marţienii… sunt în viaţă… au pus o capcană.

Louis inspiră puternic apoi expiră la fel de profund. Aer sărat pe papilele sale gustative: minunat! Respiraţia era perfectă, picioarele la fel. Sprintă în forţă.

— O să mai pună una.

— Două sunt în conformitate cu regulile. Ce-ai zice dacă aş cufunda un disc în mare şi aş începe să teleportez apa pe Mons Olimpus?

— Pe mine mă-ntrebi? Nu extermina… ceva. S-ar putea să ai nevoie de el… mai târziu. Este acelaşi raţionament… pentru care n-aţi ucis… Kzinii!

— Mai mult sau mai puţin, îl informă Ultimul.

Unul dintre capetele cu un singur ochi era aţintit către un abur portocaliu, care abia se zărea în faţă, de-a lungul punţii mijlocii. Acolitul.

— Louis, sosirea ta este oportună. Avem multe lucruri de recuperat.

— Unde este Bram?

— Ne pregăteşte masa.

Capetele se arcuiseră pentru a se privi ochi în ochi. Glumea cumva, Ultimul? Poate că în felul acesta se distra Păpuşarul, sau poate că nu.

— Bram are un nas foarte sensibil, adăugă Ultimul.

— Cum mai merge dansul?

— Dansul? Continuă fără mine. Sunt sătul la culme să-ţi folosesc reciclatorul, Louis! Nici măcar n-am avut timp să-l reprogramez.

— Mulţumesc pentru asta.

Rămâi nonşalant. Dar dacă Bram nu are suficientă încredere în Ultimul pentru a-l lăsa să-şi facă exerciţiile normale, sau să-şi utilizeze o toaletă sau un duş, proiectate pentru Păpuşari…

Atunci Ultimul trebuie să fie pregătit să-şi recapete înapoi viaţa.

* * *

Puntea din mijloc se sfârşi. Louis se avântă pe scări şi coridoare. Scările Kzinti erau foarte abrupte, iar treptele mult îndepărtate, dar bărbatul cobora şi urca pe ele ca o maimuţă dopată. Încă se aştepta să-l întreacă pe Acolit. Mai rău, se aştepta ca Acolitul să-i sară în spate de pe undeva, din vreo ascunzătoare. Cerceta cu băgare de seamă înălţimile.

Încerca să-şi calculeze în minte un traseu care ocolea grădina. I-ar fi luat prea mult timp. La capătul unui coridor, o apucă în sus, pe o scară cu trepte din lemn dur, până în vârful unui zid, apoi, de-a lungul acestuia, pentru a evita o suprafaţă întinsă de ciuperci galbene gigant, ce aveau nişte spini impresionanţi, sări trei metri şi ateriză în praf.

Acolo fusese un parc de vânătoare Kzinti. Doi ani, Louis şi Constructorii Oraşului îngrijiseră aceste plante. Când sosiseră ei, erau sălbăticite. Pe vremuri, trebuie să fi hrănit cirezi, pentru marinari Kzinti. Cirezile dispăruseră şi nu se aştepta să mai găsească acum animale, asta dacă Acolitul nu se hotăra să-i sară în spate din vreo livadă de citrice.

Dar nu-l mai văzu pe Kzin.

* * *

Existau opt catarge imense şi un număr impresionant de pânze, iar vinciurile care reuşeau să le întindă nu puteau fi manevrate decât de un Kzin. Sau de un Protector? Acesta era catargul principal, cel care avea gabia în vârf. Louis

respira greu. Îşi simţea picioarele ca pe nişte macaroane fierte prea mult.

Cineva îl aştepta la provă.

Louis blestemă în gând. Nu-şi mai putea irosi suflul. Un moment mai târziu, recunoscu forma Protectorului.

Bărbatul reduse viteza. Bram îl aştepta ca o statuie. Nici măcar nu-şi putea da seama dacă respira.

— Cred că ai învins, spuse Louis.

— Dar am concurat?

Probabil că Bram aflase de apariţia unui intrus când ajunsese copilul din neamul Constructorii Oraşului în bucătărie, sau când auzise picioarele tropăind pe puntea superioară. *Trebuie* să fi alergat.

— Oricum, aveam nevoie de exerciţiu, adăugă Louis.

În faţa lui, se întindea un lanţ muntos… un lanţ muntos nepământean. Munţi conici, depărtaţi mult unul de altul şi diferiţi ca mărime, se înşirau spre stânga şi dreapta. În lipsa orizontului, nu-şi putea forma o idee precisă asupra mărimii lor reale. Mulţi erau suficient de înalţi pentru a avea vârfuri acoperite de gheaţă. Sub gheaţă, însă, rămâneau aceleaşi forme verzui.

Apoi, ochii/mintea sa remarcară ce se înălţa deasupra lor.

Se dovedeau *minusculi*.

Zidul de Margine avea peste un kilometru şi jumătate înălţime. Din cei douăzeci sau treizeci de munţi pe care-i putea cuprinde, cinci sau şase păreau mai mult pintenii unor dealuri rezemate de zid, şi doar doi sau trei se puteau compara cu Everestul.

Ultimul coti spre provă. În spatele lui, îşi făcu apariţia şi un nor portocaliu.

Kzinul se mişca greu. Era terminat şi respira gâfâind.

— Mulţumesc, Acolitule, spuse Louis. Adevărat, cu adevărat aveam nevoie de aşa ceva. Eram încărcat cu suficientă adrenalină ca să port un întreg război.

— Tatăl… m-a lăsat să înving… nu dorea… să mă ucidă, spuse Kzinul, abia trăgându-şi sufletul.

— Ah.

— Cum… m-ai întrecut?

— Trebuia. Probabil în grădină.

— *Cum*?

— Bram, *tu* trebuie să ştii câte ceva despre vânătorii de viteză?

— Nu cunosc termenul, preciză Protectorul.

— Marcat. Acolitule, majoritatea creaturilor care vânează îşi greşesc saltul de opt ori din nouă. Dacă prada fuge mai departe, aleargă ceva mai lent. Numai câteva specii de carnivori îşi aleg prada şi o urmăresc până o doboară. Lupii se comportă astfel. La fel şi oamenii.

— Pisicile mari nu sunt vânători de viteză, şi nici Kzinii. Strămoşii tăi au învăţat că este mai bine să ia urma unui inamic, ca acesta să nu-l înhaţe mai târziu, dar asta este ce-ţi spune creierul. Evoluţia ta n-a prins…

— Ştiai că vei învinge.

— Ştiam.

Kzinul făcu ochii mari.

— Dacă am fi alergat doar până la grădină?

— S-ar fi putut să fi învins tu.

— Mulţumesc pentru această lecţie.

— Eu îţi mulţumesc.

Se dovedise frumos formulat, gândi Louis. Cine-l învăţase asta?

— Louis, priveşte în jurul tău. Reacţionează! îl îndemnă Bram. Să reacţioneze?

— Impresionant. Tot acel verde! De la picioare până la linia gheţii, numai verde. Nu aş fi fost surprins. Acei munţi sunt formaţi numai din aluviunile de pe fundul mărilor, numai din material fertil.

— Mai mult?

— Unele dintre conducte au încetat să-şi livreze flupul. Asta explică munţii cei mai mici. Deja, din ei a rămas doar stânca rezistentă. Cei mai înalţi trebuie să aibă multă apă îngheţată în ei, cel puţin în zona vârfului. Pot vedea râurile ce se formează la baza lor. Aceşti munţi vor furniza Lumii Inelare singurele cutremure regulate.

— Un mediu dificil?

— Presupun. Bram, noi am văzut toate astea cu cincizeci de *falani* în urmă. Ai remarcat semne de viaţă în munţi?

— O circumferinţă a lumii tale ar marca distanţa până la acei munţi, dar, într-adevăr, am remarcat. Louis, eu am un prânz de terminat. Ultimule, Acolitule, duceţi-l în sala de mese. Arătaţi-i.

* * *

Ultimul răspândise reţele pe toţi pereţii sălii de mese. Una singură nu era în funcţiune: o simplă pânză de păianjen din bronz.

O fereastră, de forma unui bazin cu arteziene, se deschidea spre un şir de conuri colorate în verde închis, acoperite de alb. Alta arăta muchia zidului de margine, alunecând lent pe sub ea: o imagine preluată de sonda de realimentare. Prin ultima se vedeau câţiva oameni păroşi şi musculoşi ce utilizau sfori pentru a ghida o placă pătrată, suficient de mare pentru a fi podeaua unui bungalou cu şase camere. Placa plutea deasupra lor. Putea fi o platformă imensă de marfă sau o parte dintr-o construcţie plutitoare. Oamenii o împingeau înspre Louis… spre vehiculul Oamenilor-Maşină şi reţeaua pe care o furaseră.

— Ţi-am lăsat o înregistrare făcută acum şase zile, spuse Ultimul, să o priveşti când te vei trezi. Asta, însă, este în timp real.

— Ce fac?

— Se apropie de Zidul de Margine cum pot şi ei mai bine.

— *De ce*?

— Încă nu ştiu, răspunse Kzinul. S-ar putea, totuşi, ca Bram, să cunoască motivul.

— În timp ce erai sub tratament, Bram i-a găsit pe prietenii tăi din specia Constructorii Oraşului şi i-a adus la bordul navei *Patriarhul Ascuns*. I se supun lui Bram, aşa cum se supuneau sclavii tatălui meu stăpânului lor. De o zi, au îndreptat nava spre tribord. Bram studiază Zidul de Margine.

— De ce? întrebă Louis din nou.

— Nu ni s-a spus, completă Acolitul.

— N-am remarcat ca Bram să arate teamă, interveni Ultimul, dar acum cred că se teme de Protectori.

Louis sesiză legătura.

— Jeturile de orientare trebuiau înlocuite. Altfel, Lumea Inelară se descentra. Orice Protector care şi-ar da seama de *asta*, va trebui să monteze jeturi de orientare pe Zidul de Margine. Corect?

— Dacă teoria rezistă.

— De ce nu este Bram acolo?

Păpuşarul scoase un sunet scurt şi ascuţit, ca şi cum ar fi strănutat un clarinet.

— Dacă Protectorii ar şti că trei specii străine de această lume pregătesc invazia, iar a patra este deja pe o orbită foarte înaltă, pentru a studia efectele, s-ar înghesui pe Harta Marte.

— Dacă le oferim telescoape decente? Nu, ei încă au… Ah.

— Ah?

— Bram ar trebui să fie şi el pe Zidul de Margine. Acum se pregăteşte. Ceilalţi Protectori îl vor ucide, dacă vor putea.

Ochii Păpuşarului se întâlniră.

— În orice caz, pe *Patriarhul Ascuns* avem imaginea acelei porţiuni din Zidul de Margine. Sonda mea de realimentare, aflată pe o orbită solară de mai bine de un *falan*, zboară de-a lungul zidului şi înregistrează. Am aflat multe lucruri, Louis.

Ultimul slobozi un tril scurt.

Toate cele trei imagini transfocară lent.

De pe gabia frontală a navei Patriarhul Ascuns: Munţii Răsturnaţi se măriseră până ce doar unul rămase în imagine. Verde deschis şi verde închis, iarbă şi pădure se întindeau până la albul gheţii. Chiar în vârf, un şuvoi negru se înfunda într-un nod compact de ceaţă neagră. Aluviunile de pe fundul mării curgeau încontinuu dintr-o conductă

situată deasupra la peste o mie cinci sute de kilometri înălţime.

De pe sondă: Zidul de Margine aluneca neclar pe sub ea. Louis încercă să nu se uite la acea imagine.

De pe reţeaua furată... Louis izbucni în râs.

Vehiculul Oamenilor-Maşină plutea lin la aproape şapte metri înălţime. Dincolo de marginea platformei plutitoare se rostogolea peisajul, deluşoare ce se asemuiau cu mii de uriaşi adormiţi.

Frânghiile trăgeau de platforma de marfă. Treizeci de oameni ciudaţi, dintr-o specie necunoscută lui Louis, trăgeau de frânghii. Oamenii purtau doar nişte mocasini uşori. Părul negru şi drept le acoperea capetele, spatele, continuându-se pe picioare. Probabil, acel păr le asigura toată căldura de care aveau nevoie.

Alergau spre o culme, spre treizeci de femei păroase ce-i aşteptau pe ei. Femeile făceau semne cu mâinile şi le strigau încurajări. Printre ele, se afla o mică femeie roşie, un Păstor Roşu, care încerca să-i ghideze cu mişcări ample ale braţelor.

Drumul deveni mai abrupt; acum, oamenii nu mai alergau. Pe măsură ce se apropiau de creastă, femeile se repezeau în întâmpinarea lor. Erau la fel de păroase ca şi bărbaţii. Fără să ezite prea mult, se apucară să tragă şi ele de frânghii. Era o veselie generală şi se purtau scurte conversaţii între respiraţiile profunde.

Femeile trăgeau şi ele. Altele fugeau înapoi. Aveau picioare puternice, observă Louis, la fel de puternice ca ale bărbaţilor. Curând, ajunseseră pe creastă şi începură să privească în jos. Alergătorii se aflau acum în spatele ferestrei, pentru că încercau să încetinească platforma.

Păstorul Roşu alergă să prindă o frânghie şi se căţără pe ea.

Punctul de observaţie se mişca din ce în ce mai repede pe deasupra ternului vălurit de moviliţe. De acum, toţi alergătorii trebuie să fi ajuns. Dealurile deveniră tot mai mari în faţă; se transformaseră în munţi.

Printre ei, şiroiau râuri ce se adunau undeva în faţă. Louis înţelese că acum privea poalele unui Munte Răsturnat.

Clătinarea platformei în toate direcţiile îl ameţise pe Louis.

— O să se damblagească singuri, spuse el.

Acolitul slobozi un urlet: Kzin ridicol.

— Nici eu nu-i consider sănătoşi, spuse Ultimul.

Imaginea de pe *Patriarhul Ascuns* se lărgea şi ea. În prezent, vârful unui Munte Răsturnat se pierdea deasupra. La o treime de bază, pe pantele sale, Louis începu să distingă puncte colorate şi lumini clipitoare.

Lumini clipitoare?

— Heliografe.

— Foarte inteligent, Louis.

— Un copil Demon mi-a povestit despre ele. Credea că se exprimă criptic. Pesemne că întregul lor imperiu este legat de heliografele instalate pe Munţii Răsturnaţi. Cum crezi că procedează? Demonii nu rezistă la lumina zilei.

— Noaptea văd oglinzile sclipitoare de pe munţii aflaţi în lumina zilei. E destul de uşor, dar cum transmit? Louis, s-ar putea să cumpere serviciul de mesagerie de la localnici.

— Într-un fel sau altul. Oricum, negociază şi cu Oamenii Munţilor Răsturnaţi. Pariez că nu folosesc *rishathra*.

— N-au nevoie de prea multe. Am observat licărele doar pe câţiva Munţi Răsturnaţi. Câteva mii de staţii de mesagerie pe toată suprafaţa ar fi suficiente să lege imperiul.

— Dar ce părere aveţi despre… ce sunt alea, baloane?

Ultimul slobozi din nou un tril. Mişcarea de apropiere a imaginii se opri; munţii începură să alunece într-o parte. Câteva puncte colorate pluteau alene pe fundalul de gheaţă, la un kilometru şi jumătate sau doi înălţime. Pământeanul remarcă mult mai multe în spaţiile libere dintre munţi.

— Baloane cu aer cald, Louis. Le putem vedea plutind între Munţii Răsturnaţi, aproape oriunde ne-am uita.

— Cât de mare este variaţia…

Harkabeeparolyn şi Kawaresksenjajok apărură, purtând platouri, dar se opriră locului.

Ultimul fluieră ceva. Zidul de Margine ameţitor şi dealurile survolate nebuneşte se topiră într-o pânză de păianjen din bronz. Era un miracol că cei doi Constructori ai Oraşului nu scăpaseră platourile şi n-o rupseseră la fugă ţipând, gândi Louis. Harkabeeparolyn rămase totuşi cu privirea fixă, iar Kawaresksenjajok se uita la ea şi zâmbea.

— *Eu*. Sunt tot eu, spuse Louis. Am suferit un anumit tratament medical. Harkabeeparolyn se întoarse spre perechea ei şi-i spuse ceva.

Translatorul lui Louis spuse:

— Tu ştiai!

— Mi-a povestit Zelz.

— Am să ţi-o plătesc eu, micule zilt!

Dar Harkee începu să râdă, la fel ca şi Kawa.

Aşezară jos platourile: o grămadă de rădăcini maronii şi galbene şi un bol cu un fluid roz. Harkabeeparolyn se cuibări pe genunchii lui Louis, studiindu-i faţa de la câţiva centimetri depărtare.

— Am fost singuri, spuse ea.

Se comporta fireşte, ca şi cum ar fi făcut asta dintotdeauna. Se comporta ca şi cum ar fi revenit acasă.

— Nu eraţi singuri acolo unde v-am lăsat eu, spuse el.

— Ni s-a spus să venim.

Făcu semn cu capul spre bucătărie.

Se supuseseră unui Protector. Şi asta, de asemenea, trebuie să fi părut foarte natural.

— Ce vi s-a spus? o întrebă Louis.

— „Navigaţi spre tribord.” – Femeia ridică din umeri şi continuă: Din când în când, venea, privea în jur şi modifica cursul, sau ne învăţa despre curenţii de aer sau apă, sau cum să prindem şi să gătim peştele şi alte animale, sau cum să îngrijim grădina. Ne-a spus că nu mâncăm suficientă carne roşie.

— Poate că vorbeau strămoşii lui.

— Louis, arăţi la fel de tânăr ca şi Kawa. Poţi să…?

— E numai pentru Oamenii Sferei şi Kzinii Sferei, interveni Ultimul. Pentru a vindeca hominizii sau Kzini locali, sau oricare altă specie, o mie de indivizi din specia mea ar avea nevoie de o viaţă pentru studiu şi teste.

Harkabeeparolyn se bosumflă.

Kawaresksenjajok şi Bram intrară în sala de mese cu mai multe platouri. Erau şase peşti de profunzime, surprinzător de urâţi. Doi încă se zbăteau. Ceilalţi fuseseră fierţi cu plante ciudate... legume Kzinti. Legumele proaspete, aşezate într-un bol, erau, de asemenea, din parcul de vânătoare Kzinti.

Louis se uită la celălalt bol şi întrebă:

— Sânge de peşte?

— Sânge de balenă şi un piure de legume, îi răspunse Bram. N-o să-mi ţină prea mult de foame. Bucătăria voastră a fost o descoperire minunată.

Se aşezară. Kawaresksenjajok ieşi şi reveni cu un copil de doi sau trei ani. Fetiţa avea capul acoperit cu un păr blond-portocaliu. Louis n-ar fi recunoscut-o ca fiind din specia Constructorii Oraşului. Băieţelul mai mare nu se vedea.

Mâncarea gătită de Bram era *bună*, deşi puţin ciudată. Bram trebuie să fi gătit pentru gustul Constructorilor Oraşului, utilizând plante din parcul de vânătoare. Era normal să lipsească unele elemente esenţiale ale dietei, sau să se găsească în cantităţi mici.

— Cât timp mă va ţine în viaţă o asemenea mâncare? întrebă Louis.

— Un *falan*, înainte ca să înceapă să se deterioreze comportamentul tău, îi răspunse Bram şi sorbi demonstrativ.

Acolitul se înfruptase deja din peştele crud. Louis se întoarse spre el.

— Îţi este încă foame?

— Mi-ajunge. Cel care-şi satisface foamea devine gras şi toropit. Fetiţa se târî de-a buşilea spre marginea mesei. Louis o arătă cu degetul. Harkee se întoarse; copilul ajunse la margine, alunecă, dar fu prins de degetele ei. Observă că

strângerea ei aducea cu cea a unei maimuţe sau a unui Om Agăţător.

— Crezi că voia să cadă? Hal – Femeia din specia Constructorii Oraşului – râdea spre el. – Specie nepotrivită. – Apoi, brusc îl întrebă pe Protector: Putem să-l ţinem pe Louis o vreme?

Cu o clipă înainte de a răspunde, Bram iscodi cu privirea toate figurile celor adunaţi acolo, judecând, luând decizii.

— Puteţi să vă bucuraţi unul de celălalt până mâine la prânz. Louis, noi trebuie să ne întoarcem pe *Ac*. Nu putem afla mai multe până nu aşezăm sonda deasupra zidului. Ultimule, din cauza asta l-ai lăsat pe Louis treaz?

— Desigur. N-aş prea fi avut şanse să-i fac instructajul.

Din nou, privirea lui Bram îi cuprinse pe toţi; apoi, nodurosul spuse:

— Trebuie să cunosc Munţii Răsturnaţi şi zona de margine. Protectorii de pe Zidul de Margine nu trebuie să afle de mine. Întrebarea centrală este legată de Protectori. Trebuie să aflu unde se găsesc, câţi sunt, căror specii le aparţin, care le sunt intenţiile, metodele şi ţelurile. Am aflat ce-am putut, fără să acţionez, evitând să le atrag atenţia, când mi-a stat în putinţă. Reţeaua furată s-a apropiat şi mai mult de Zidul de Margine. Pesemne că Demonii intenţionează să ne arate *ceva*. Kawaresksenjajok, Harkabeeparolyn, voi mi-aţi arătat activitatea de pe Muntele Răsturnat departe de zona de lucru. Voi, Oamenii Sferei, mi-aţi adus înregistrări făcute pe unul dintre astroporturi. Acum ştiu mai multe despre Zidul de Margine decât îmi imaginasem că ar fi posibil. Curând, va trebui să mă arăt şi eu. Sfătuiţi-mă.

Acolitul vorbi primul.

— Dacă ceilalţi vor vedea sonda, vor bănui că sunt invadatorii interstelari. Ar trebui să te pregăteşti să aperi Centrul de Reparaţie…

— Da, dar sonda îl implică pe Păpuşar, nu pe mine. M-am pregătit. Ultimule?

Îl ciopârţise pe Acolit destul de rău, gândi Louis. *De ce coopera atunci puiul de Kzin*?

Ultimul nu spuse nimic.

Fiul lui Chmeee a venit la mine ca student. Bram avusese destul timp pentru a-l impresiona. Poate că am pierdut un student. Dacă aş fi ştiut, aş fi dorit respectul puiului...

Am concurat cu el şi l-am învins. Ha! Care este următorul pas?

— Harkabeeparolyn, ce ştiţi voi despre Protectori? întrebă Bram din nou.

Ea fusese profesor în Biblioteca Oraşului Plutitor, unde era student Kawaresksenjajok.

— Îmi amintesc imaginile armurilor colectate de pe o suprafaţă de zeci de mii de zile de mers în jurul nostru. Toate arătau foarte diferit, părând potrivite pentru diferite specii, dar toate aveau căşti cu creste şi încheieturi supradimensionate. Vechile poveşti fantastice vorbesc despre salvatori şi distrugători îngrozitori de privit, cu figuri asemeni armurilor, cu umeri mari, coate şi genunchi umflaţi. Niciun bărbat sau femeie nu putea lupta cu ei şi nici nu-i puteau tenta cu ceva. Bram, vrei să auzi aceste poveşti vechi?

— Când o să ştiu ce trebuie să aud, le voi învăţa, spuse Bram. Când întreb „Ce am uitat?” pot doar să sper că voi primi un răspuns util. Louis?

Pământeanul ridică din umeri.

— Eu am rămas în urma voastră cu cel puţin doi *falani*.

Bram îi privi pe toţi. Figura sa împietrită nu afişa nicio expresie. Ultimul şi Constructorii Oraşului se uitau la el îngrijoraţi. Acolitul părea relaxat, poate chiar plictisit.

Bram ridică un scaun şi îl mută lângă o… structură scheletică dintr-un colţ nefolosit. Tuburi, domuri metalice şi sârme fuseseră fixate de un ax din lemn, într-o manieră nu prea utilă, dar nici chiar la întâmplare. Existaseră prea multe lucruri care îi abătuseră atenţia, dar abia acum îşi dădu seama de prezenţa ei. Louis ar fi zis că este o reprezentare sculpturală a unui capriciu vechi, ce nu avusese viaţă lungă. Structura respectivă poseda acel aspect de unitate estetică.

Dar Bram îl aşeză la locul potrivit, între genunchii săi, şi începu să-i ciupească corzile cu degetele…

— Ai terminat Recviemul de Mozart? întrebă Ultimul.

— O să vedem. Înregistrează.

Păpuşarul fluieră câteva comenzi pentru muzică programată spre ce-a de-a patra reţea. Louis ridică din sprâncene spre Harkabeeparolyn, care continua să stea pe genunchii săi. Acest nonsens le consuma timpul pe care l-ar fi putut petrece împreună… dar femeia îi şopti:

— Ascultă!

Degetele Protectorului învăluiră brusc instrumentul şi în aer explodă muzica.

Acolitul se îndreptă alene spre uşă şi dispăru.

Muzica se dovedea stranie, bogată şi precisă. Păpuşarul cânta acompaniamentul, dar Bram păstra structura muzicii. Louis nu-şi amintea unde mai auzise ceva asemănător.

Era muzică *umană*, ritmată, pentru nervi omeneşti. Niciun sunet imaginat de alieni nu ar fi acţionat *astfel* asupra sistemului său central. Simţea un optimism debordant… Un calm dumnezeiesc… dorinţe melancolice… puterea de a cuceri lumile, sau de a le muta din loc…

Ştia că muzica fusese creată de computere, nu produsă de unghiile picioarelor care loveau uşor suprafeţe tensionate sau plăci de bronz, unghii de mâini ciupind corzi, sau de o gură fără buze suflând într-un tub prevăzut cu găuri.

Îl excitase teribil şi, tanj, Harkabeeparolyn i se topise pe jumătate în poale. *Ai avut dreptate*, gândi el, dar nu ar fi întrerupt audiţia nici măcar pentru a rosti această şoaptă la urechea ei. În schimb, se lăsă pe spate şi permise vibraţiilor să-l inunde.

Când, în final, sunetele se topiră, rămase ca paralizat.

— Cred că o avem, decise Bram. Puse sculptura orchestrală alături. Ultimule, îţi mulţumesc. Louis, poţi să descrii efectele?

— Paralizante. Eu, ah… nu! Îmi pare rău, Bram, nu se poate transpune în cuvinte!

— Poate fi folosită ca un instrument de diplomaţie?

Louis clătină din cap.

— Tanj dacă ştiu. Bram, te-ai gândit să montezi o reţea în craterul Pumnul-lui-Dumnezeu?

— De ce? Ah, ca să-l îndrept spre *jos*.

— Exact, spre jos şi în *afară*, pentru a obţine o vedere în planul Arcadei. Pumnul-lui-Dumnezeu este un con gol de dimensiunile unei luni – în fine, e *uriaş*, şi are o gaură în vârf. Ai putea monta acolo o fortăreaţă considerabilă, dacă ai putea s-o ancorezi în materialul de fundaţie al Lumii Inelare...

— *Scrith*-ul.

— Da, *scrith*-ul. Ar avea un volum cât o zecime din mărimea Centrului de Reparaţie şi ar fi cel puţin la fel de bine ascunsă.

— Să apăr suprafaţa Arcadei din interiorul Pumnului-lui-Dumnezeu?

Louis ezită.

— Sunt sigur că poţi să spionezi de acolo. Apărare? Orice inamic este îndemnat să creadă că se poate ascunde în umbra Lumii Inelare. Nu sunt sigur că te *pot* apăra de aceştia. Dacă lupţi de pe Zidul de Margine, rămâne aceeaşi problemă. Apărarea Antimeteoritică nu poate trage *prin scrith*, nu-i aşa?

— Nu putem să ne divizăm apărarea, decise Bram. Eu trebuie să comand Zidul de Margine, ca şi pe Protectorii de acolo. O să plasăm mâine la locul ei sonda de realimentare. Louis, când ţi-a venit această idee?

— Pur şi simplu, mi-a apărut deodată în minte. Poate că muzica m-a distras şi mintea a plecat fără mine.

— A mai ţâşnit şi altceva din creierul tău?

— Nu ştiu prea multe despre Protectori, spuse Louis. Există un schelet în încăperea Apărării Antimeteoritice. Nu m-ai lăsat să mă apropii, dar era vorba de un Protector, nu-i aşa?

— O să ţi-l arăt. Mâine, după ce plasăm sonda.

Vehiculul Oamenilor-Maşină devenise acum o sanie incontrolabilă, în timp ce cobora în viteză panta unui deal verde. Era o cursă de coşmar. Marginea săltată a plăcii le

oferea crâmpeie mult mai depărtate şi mai înalte ale Muntelui Răsturnat. Louis remarcă o strălucire clipitoare deasupra liniei de zăpadă. Imperiul Oamenilor Nopţii ajunsese şi acolo.

24.
Acele oase

Se dematerializară din lumina zilei, filtrată de nori, apărând în lumina roşiatică artificială a hangarului de pe *Ac*, de aici, făcură un nou salt, până în cabina echipajului, în timp ce o imagine a Zidului de Margine, culeasă de reţea, se detaşa în lumina aspră trimisă de soare în vid.

Bram sosi ultimul. Îşi aşeză sculptura orchestrală acolo unde Louis îşi aruncase componentele costumului său presurizat şi se îndreptă direct spre consola bucătăriei.

— Dă-ne ultimele date despre sondă, Ultimule!

Păpuşarul izbucni într-un cor orchestral. Ecuaţiile se scriau singure în aer, în simbolurile interplanetarei.

— Putem începe acum cu decelerarea la 2g. O s-o andocăm în cincisprezece ore şi jumătate.

— Mi-ai spus că sonda poate ajunge până la 10g?

— Prefer să am la dispoziţie o marjă de siguranţă.

— Ultimule, propulsorul sondei este o sursă de raze X, puternică şi uşor detectabilă. Să le oferim inamicilor un timp cât mai mic pentru a o depista şi a o doborî. Aştepţi, apoi decelerezi la 10g.

— La înălţime, evacuarea unui propulsor de fuziune devine *mai strălucitoare* şi, deci, mult mai detectabilă.

Bram tăcea.

— Aşteaptă, da, da. Deceleraţia la 10g începe peste şase ore. Andocarea în aproape nouă ore. Pot să mă întorc în cabina mea să mănânc, să mă îmbăiez, să dansez şi să dorm?

Protectorul începu să soarbă dintr-un fruct zemos. Nările Kzinului se umflară, deşi Louis nu percepu niciun miros.

— Le poţi face pe toate astea aici! spuse el.

— Bram, trebuie să intru în cabina mea când va veni momentul decelerării sondei. Lasă-mă să mă duc de acum.

— Arată-mi cabina ta.

Ultimul slobozi un tril fluierat. Peretele despărţitor se dizolvă şi cu toţii aveau prilejul să privească în cabina Ultimului.

Lumina era galbenă cu umbre de portocaliu, doar decorul era verdele unei păduri infinite dintr-o zonă temperată. Nu existau colţuri sau muchii. Podeaua, pereţii, masa, dulapurile erau toate curbe.

— Las-o aşa, îl instrui Bram. Îmbăiază-te şi dormi. Dacă dansezi, dansează singur…

Ultimul pufni ca dintr-o duzină de cornuri.

— Dacă văd o hologramă acolo unde ar trebui să-l văd pe Ultimul, va trebui să acţionez. Vrei să mă simt în siguranţă, nu-i aşa?

Protectorul se opri cu genunchii îndoiţi deasupra blocului de granit. Îl ridică, se roti şi îl lăsă jos.

Oh!

Ultimul păşi pe locul abia eliberat şi apăru în partea cealaltă a peretelui despărţitor.

Contururile cabinei se modificau pe măsură ce se deplasa. O sferă apăru din podea, căpătând culoarea unei piersici. Ultimul păşi delicat înăuntru. Sfera continuă să crească, aidoma unei flori, până ce aproape se închise deasupra: o cadă de baie înaltă, foarte asemănătoare cu cele utilizate în oraşele lunare.

Probabil că Bram sesizase privirea absorbită a lui Louis.

— Ce te-a şocat, Louis?

Ceea ce îl şocase era faptul că Ultimul nu mai avea să-i fie de ajutor. Bram avusese mult prea mult timp la dispoziţie pentru a-l intimida pe Păpuşar.

— … Această imagine de interior…, răspunse Louis. Cum ţi se pare cabina Ultimului?

— Asemeni unui uter, cred.

— Ce-ai zice de interiorul unui animal?

— Jucăm un joc de cuvinte?

— Este o diferenţă. S-ar putea să conteze. Femelele Păpuşar nu au uter. Un… animal de pradă a evoluat într-un simbiont, cu atât de multă vreme în urmă, încât ei cred despre el că este o femelă Păpuşar, dar nu este aşa. Nessus are un ovipozitor. Bram, caută în înregistrările Ultimului şi vezi dacă are un fişier despre *viespea săpător*.

— Viespea săpător, marcat, spuse Bram. Avem aproape nouă ore de înregistrare. Trebuia să-mi ţii o lecţie despre Protectori.

— Putem merge să privim oasele? îl întrerupse pământeanul.

— Lecţia! spuse Bram.

Louis cedă.

— Strămoşul nostru a fost un Prăsitor Pak. Cei din neamul Pak evoluaseră pe o planetă din apropierea centrului galactic, să spunem la o sută treizeci de mii de *falani* de aici, la viteza luminii. – *Treizeci de mii de ani-lumină şi un pic*, gândi el.

— Unii dintre ei au încercat să înfiinţeze o colonie pe planeta mea, pe Pământ, cu mult timp în urmă. Dar nu exista suficient taliu pentru a alimenta virusul ce creştea în rădăcinile galbene, virus care transforma un Prăsitor într-un Protector. Protectorii au murit. Probabil, mai întâi, au curăţat locul de câţiva prădători, pentru a le oferi Prăsitorilor suficient spaţiu pentru a se răspândi. Imaturii Pak, Prăsitorii, au evoluat singuri, exact cum au făcut-o şi aici. S-au răspândit pe suprafaţa Pământului din zona aterizării în Africa şi Asia.

— Astea-s speculaţii?

— Am găsit oase de Prăsitori Pak la Olduvai Gorge şi în alte locuri, preciză Louis. Există şi un Protector Pak mumifiat la Institutul Smithsonian. L-au dezgropat de sub un deşert de pe Marte. Eu unul nu l-am văzut niciodată. Chiar şi la vârsta mea nu poţi să faci chiar totul. Dar i-am studiat holograma la cursul de Biologie Generală.

— Cum de aţi dat de el?

— Venise să salveze vechea colonie. Este o relatare auzită, de la un Centurar care mâncase rădăcinile galbene,

dar probabil că Ultimul are toate astea în memoria calculatorului. Componentele navei, povestea lui Brennan, disecţia mumiei, chimia…

— Să nu-l deranjăm pe Ultimul. Dar tu ai studiat această mumie?

— Da.

— Hai să ne uităm la oase.

* * *

Mâna nodurosului se lăsă grea ca un pumn de bile din marmură, cuprinzând încheietura lui Louis într-un cleşte irezistibil. Acolitul îi urmă, fără costum. Kzinii nu se temeau de mirosul arborelui vieţii. Louis se trezi păşind rapid spre scheletul ce se distingea în lumina amplificată a stelelor.

Bram îi puse faţă-n faţă şi le ordonă:

— Reacţionaţi!

Acolitul dădu ocol scheletului.

— A murit în luptă, murmură el, apropiindu-şi nasul de uneltele şi îmbrăcămintea împrăştiate ale lui Cronos.

Louis îşi plimbă vârful degetelor peste marginile erodate, unde fuseseră rupte oasele. O fi ghicit Bram că mai fusese acolo înainte?

— Ei bine, spuse Louis, par a fi vechi de mii de *falani*.

— Aproape şapte mii, confirmă Bram.

— A fost bătut până la moarte. De tine?

— De mine şi Anne.

Acolitul se întoarse – urechile lui păreau încordate.

— Spune-ne povestea. V-a provocat aici?

— Nu, noi ne ascundeam existenţa.

— Cum l-aţi găsit? Şi cum aţi reuşit să-l păcăliţi?

— Trebuia să vină. Noi îl aşteptam.

Kzinul aşteptă, dar Bram nu mai continuă, aşa că şi Louis interveni:

— Ar putea fi chiar un Protector Pak deformat. Totuşi, fălcile au fost ale unui sfărâmător de oase. Craniul nu are o proeminenţă frontală prea mare. Cred că spatele este prea lung pentru un exemplar standard de Pak. Bram, cred că aici avem un mâncător de cadavre.

Acolitul se apropie şi el să vadă despre ce vorbea Louis.

— Pe ce te bazezi? îl întrebă nodurosul.

— Pe fălcile construite să sfarme oase. Un prădător trebuie să aibă colţi cu care să sfâşie marile artere sau abdomenul. Trunchiul lung îl avantaja când avea de-a face cu mese dificile. Lipsa frunţii proeminente – ei bine, el ieşea afară numai noaptea, sau poate că avea sprâncene stufoase care-i asigurau umbrirea ochilor, dar…

— Putea fi un Protector din specia Oamenii Nopţii? îl întrerupse Acolitul.

Deformează craniul, umflă încheieturile… Louis clătină din cap.

— Am văzut un copil Demon în satul Ţesătorilor. Am văzut adulţii printre Ucigaşii Neînfricaţi de Vampiri şi, demult, mai mulţi adulţi în ferma de ciuperci de sub Oraşul Plutitor. Aş jura că toţi făceau parte din aceeaşi specie, dar astea nu le aparţin. În plus, Demonii de la ferma de ciuperci erau un pic mai înalţi decât mine. Acesta are cu un sfert de metru mai puţin. N-are dinţi, desigur, dar priveşte-i mâinile. Mâinile unui Demon sunt mai mari, mai groase, pot rupe orice. Mai mult, chiar, Acolitule, specia comună este identică pe o distanţă de peste trei sute de milioane de kilometri.

Acolitul privea şi nu spunea nimic. Arareori putea fi văzut un Kzin liniştit.

— Dar este evident, spuse Bram răbdător. Acesta este strămoşul speciilor care au devenit Oamenii Nopţii.

— Cronos? se miră pământeanul.

— Zeul precursor al Grecilor?

Louis era uimit şi nu se sfii să recunoască:

— Ai studiat ceva.

Tanj, aşa învăţase şi muzica!

— Păpuşarii sunt intriganţi, nu-i aşa? Ultimul are înregistrări cuprinzând sute de generaţii de literatură umană, istorie orală Kzinti, secvenţe cu sculpturi tactile Kdatlyno, chiar şi câteva povestiri de răzbunare Trinoc. Din secolele voastre nouăsprezece sau douăzeci, am văzut spectacole bazate pe *Dracula* lui Bram Stoker, inclusiv

operele lui Fred Saberhagen şi Anne Rice. Dar de ce să-i dăm numele de „Cronos”? Acest individ nu putea să fie primul, Louis. Să închег pentru tine un tablou difuz din cuvinte? Cu optzeci de mii de *falani* în urmă, a existat un Protector Pak mort. Trebuie să fi fost deja bătrân, de sute de *falani*. Din câte ştim, e posibil să fi participat la construirea Arcadei. Să-l numim *pe acela* Cronos. Vechii Oamenii Nopţii au venit şi i-au mâncat carnea. Dacă acea carne de Protector nu le-a declanşat procesul de transformare, atunci cu siguranţă i-au găsit rădăcinile galbene, pe care Protectorul le avea cu el. Ei au devenit astfel Protectori. Şi dacă fuseseră mai mulţi, curând trebuie să fi rămas doar unul.

Louis atinse clavicula Protectorului mort. Se ridică un norişor de praf.

— Bram, *acesta* este cel mai vechi Protector despre care am aflat câte ceva. Poate că *au fost* şi alţi zei înaintea lui Cronos, despre care însă Grecii nu au aflat…

Bram aprobă din cap.

— Cum vrei. Fie şi Cronos!

— Marcat. Specia Cronos trebuie să fi mâncat cadavre vreme de mii de ani după ceva asemănător impactului care a produs Pumnul-lui-Dumnezeu.

— Trebuie să spui toate adevărurile banale cu voce tare? Ah, ai un student. Acolitule, înţelegi ce spune Louis?

— Adevărul este că înţeleg câte ceva, spuse Acolitul. Cifrele sunt ridicole, exceptând cazul în care cineva a condus Demonii într-o direcţie, pe distanţe mari, foarte mari. Un imperiu. Demonii trebuie să fie la fel, de-a lungul celor peste trei sute de milioane de kilometri. Probabil oriunde pe inel.

— Exact! Cronos şi-a îngrijit specia ca un păstor. Bram, ce zici? Nu încearcă un Protector să-şi prezerve propria zestre genetică?

— Exact! reluă Kzinul. Cum şi-a putut conduce Cronos propriii descendenţi? Chiar şi o schimbare bună miroase greşit. Stai, dar dacă el şi-a ales alţi mâncători similari de cadavre? Nu, ei trebuiau să-şi cârmuiască propriii urmaşi!

Acolitul învăţa cum să rezolve misterul.

— Era un Demon, spuse Bram. Simţul mirosului unui mâncător de cadavre este alterat de evoluţie. De ce să te apropii, ce să atingi, ce să pui în gură, fiecare reprezintă o alegere conştientă. Un Demon ar putea să fie mai liber decât alţi Protectori. El poate să-şi îndrume semenii spre ceea ce consideră a fi perfecţiunea.

Toţi trei priviră din nou scheletul. *Trebuia să vină*, spusese Bram. *Aproape şapte mii de falani*, mai spusese. O mie şapte sute de ani? Iar dacă suspiciunea, ce abia se născuse în mintea sa, avea un corespondent în realitate, ar fi fost mai bine să nu întrebe direct.

Era mai indicat s-o ia pe ocolite.

— Perechea ta este încă aici?

— S-ar putea ca Anne să fie moartă. Când am devenit conştienţi de faptul că Arcada este instabilă, că trebuiau să existe motoare pe margine, Anne a plecat să le repare. Am reuşit să o urmăresc o vreme. E posibil ca aceştia de acum, cei ce lucrează pe Zidul de Margine, s-o fi ucis.

— Bram, s-ar putea ca ea să-i fi *făcut* pe aceşti alţi Protectori.

— Anne nu simţea această nevoie când m-a părăsit. Ar fi trebuit să lucreze singură. Aceşti Protectori, înfloriţi mai târziu, s-ar putea să fie opera unuia foarte recent, Protectorul Oamenilor Sferei…

— Teela.

— Teela Brown. Perechea *ta*, accentuă Bram. Ultimul are înregistrări şi cu ea.

— Ai fost aici când a venit Teela?

— Da. A fost mult mai dificil să mă ascund de ea decât de Ultimul. Am urmărit-o cum învaţă să utilizeze Apărarea Antimeteoritică. Eram sigur că intenţiona să facă ceea ce trebuia să facă un Protector: trebuia să împiedice Arcada să se ciocnească de soare. Care au fost intenţiile sale adevărate, Louis?

— Teela era un Protector. Nu pot descifra mintea unui Protector.

— Dacă nici pe a ei, atunci pe a cui? insistă Bram.

— Ai văzut înregistrările. Teela era ciudată.

— În Centrul de Reparaţie au venit doi hominizi, continuă Bram. Au mâncat amândoi din rădăcină. Unul a murit. Celălalt a căzut într-o comă, care l-a condus la starea de Protector. Eu am avut timp să-mi ascund prezenţa şi să-mi pun la punct o serie de mijloace de spionare. Teela ta a rătăcit prin Centrul de Reparaţie. Era o plăcere s-o observ. A descoperit lucruri pe care eu nu le remarcasem şi, în cele din urmă, a venit aici. S-a jucat cu Apărarea Antimeteoritică şi cu monitorul telescopului. Apoi a plecat. Am reuşit să o urmăresc puţin, în timp ce se îndrepta spre Zidul de Margine. Ea utiliza un sistem de transport magnetic de pe zid, mult mai rapid decât sistemul pe care-l foloseam noi, şi avea un costum presurizat mult mai avansat.

— Timpul?

— Un obiect extrasolar lovise soarele cu douăzeci şi doi de *falani* în urmă. Furtuna de particule subatomice scosese Arcada din echilibru. Louis, Teela era extrem de grăbită.

Douăzeci şi doi de *falani* în urmă. Asta însemna că Lumea Inelară începuse să-şi piardă stabilitatea cu aproape cinci ani înainte ca *Acul Încins al Căutării* să revină.

— Fusese educată pe Pământ, spuse Louis. Cu un creier de Protector şi beneficiind de cunoştinţele de fizică dobândite în şcoală, trebuie să-şi fi dat mai repede seama de situaţie. S-a dus să repare sistemul jeturilor de orientare. Ce a găsit acolo? Pe Anne?

— Anne ar fi trebuit să se ascundă, întări Bram. Ea ar fi urmărit-o pe Teela. La primul semn de incompetenţă, ar fi ucis-o.

— Hmm.

— O ştii doar…

— Ca femeie. Bram, nimeni n-o *cunoştea* pe Teela. Era un accident statistic, o femeie care era norocoasă de fiecare dată când avea nevoie de noroc, până când Nessus a selectat-o pentru expediţia sa pe Lumea Inelară. Orice fel de viaţă normală era, pur şi simplu, peste posibilităţile ei.

— Şi tatăl meu vorbea uneori de Teela, interveni Acolitul. Niciodată n-a ştiut cum să se poarte cu ea. Pentru

Păpuşari, era o parte dintr-un program de selecţie prin reproducere dirijată, reproducere pentru noroc. Chmeee credea că ei reuşiseră.

— Nu, spuse scurt Bram.

— Este moartă, Bram, interveni Louis. Nu mai reprezintă o ameninţare pentru tine.

— Dar ce-ar fi putut lăsa în urmă un Protector, pentru a fasona un viitor pe care ea îl dorea? Noi plănuim cu mult înainte. Louis, ai văzut tot ce aveai nevoie să vezi?

— Da.

* * *

Bram se materializă înăuntru, strigând:

— Ultimule, trezeşte-te!

Dar Ultimul era deja treaz şi dansa în cabina sa… dansa cu trei fantome, trei Păpuşari prea translucizi pentru a-l ascunde.

— Bram, m-am gândit la ceva foarte isteţ. Am declanşat o aprindere scurtă, în urmă cu o oră, şi am coborât sonda sub zid, pentru a nu mai fi văzută de cei de pe navele invadatoare.

— Cifrele?

Ultimul începu să fluiere. Ecuaţiile se scriau cu linii de curcubeu. Bram le studie. Era pentru prima oară când Louis îl vedea total nemişcat, dar ecuaţiile păreau complexe, cu mult peste posibilităţile sale.

— Bine, rosti el în cele din urmă. Începe acum deceleraţia. Ultimul ciripi din nou. Zidul de Margine se lumină în spatele său…

— Marcat?

— Da, marcat, dacă asta nu te ascunde de mine.

… Zidul de Margine se mişca nefocalizat… vârful lui departe deasupra, vârfurile Munţilor Răsturnaţi, departe în jos. „Sonda trebuie să fi plutit la aproape cinci sute de kilometri înălţime”, gândi Louis.

Ultimul slobozi iar un tril. Louis căută din ochi rezultatele, dar nu putea remarca… o clipă, acum. Umbra nopţii pe Zidul de Margine în mişcare. Zărise o lumină

albastră: reflexia unui mic propulsor cu fuziune. Ecuaţiile plutitoare spuneau mai clar: unele dintre numere descreşteau în permanenţă.

Trei fantome continuau să danseze cu Ultimul, iar Louis le cunoştea foarte bine! Coafura lor diferea, dar toate erau Nessus.

Acolitul rodea ceva din care se prelingeau picături roşii. Nu era o imagine prea apetisantă, dar lui Louis i se făcu brusc foame. Tastă un meniu pe peretele bucătăriei şi rămase atent cu un ochi la holograme.

— Ultimule, ce ştii tu despre Teela Brown? întrebă Bram. Păpuşarul începu să cânte ca un clopoţel de bronz. O a treia hologramă se deschise în spatele lui: un soi de tablă de materii, după cum bănui Louis. Cabina era plină de imagini.

— Vino aici! izbucni nodurosul. Vino aici imediat!

Ultimul nu ezitase. Făcuse câţiva paşi şi acum se afla lângă ei.

— N-am avut intenţii rele…

— Prefer să stai aici. Louis, Ultimule, Acolitule, încerc să conturez înfăţişarea unui Protector în mintea mea. Am imaginea întunecată a lui Cronos şi o cunosc intim pe Anne, dar Teela Brown este un Protector străin. Curând, va trebui să ne confruntăm cu ceilalţi. Ultimule, ce mi-ai arătat?

— Sunt înregistrări din Proiectul Umanii Norocoşi. Administraţia mea a considerat că aliaţii umani ne pot ajuta. Oamenii sunt norocoşi. Am vrut să scoatem în evidenţă acest lucru, făcându-i şi mai norocoşi. Experimentul a fost local, desfăşurându-se pe o singură planetă, Pământul. Noi am adăugat o loterie care oferea celor calificaţi un drept de naştere. Am ţinut evidenţa copiilor născuţi din noroc. Am finanţat o reţea socială, astfel încât aceşti copii să se poată întâlni şi prăsi.

— A fost ea norocoasă?

Louis nu asculta, nu ascultase deloc! Când ei reuşiseră să scape de pe Lumea Inelară, Teela rămăsese pe loc – fusese propria ei alegere. Louis avusese la dispoziţie patruzeci de ani să evite să se gândească la ea.

— A fost o câştigătoare la loterie din a şasea generaţie, dar Teela nu a fost norocoasă pentru Păpuşari, şi nici pentru asociaţii ei. Nu pot să cred că a fost norocoasă pentru ea. Orice creatură caută echilibrul. Teela şi-a pierdut perechea, apoi identitatea sexuală şi forma, apoi viaţa. Dar norocul este un lucru cu o explicaţie dubioasă.

— Dar dacă ea a căutat o cauză pentru care merita să moară? interveni Acolitul.

Louis oftă.

— Sau dacă ea dorea doar faptul de a fi mai inteligentă? continuă tânărul Kzin. Asemeni tatălui meu. Asemeni mie. Norocul i-a oferit aceste lucruri.

Bram se întoarse spre Louis, cerându-i părerea.

— E posibil, răspunse acesta. Este o interpretare interesantă. Patruzeci de ani, şi nu-şi dăduse niciodată seama de ceva ce se dovedea atât de evident pentru această pisică de unsprezece ani!

— Altceva?

Louis închise ochii. O putea vedea, o atingea.

— Un accident stupid a îndepărtat-o de noi. Noroc. Când am găsit-o, ea îl avea deja pe Căutător. Era un hominid impozant, tipul exploratorului puternic, un ghid minunat şi, presupun, se şi îndrăgostise de el…

— A fost perechea ta sau a lui?

— Poligamie în serie. Să trecem peste asta…

— Te-a părăsit pentru el?

— Nu *doar* pentru Căutător. Bram, ea găsise asta – această jucărie *uriaşă*. Niciodată nu s-a gândit că o depăşeşte, că este prea mare pentru a se juca cu ea. Acest *ceva* era dincolo de ea.

— Voia să se joace cu Arcada? Fără să o distrugă, desigur. Şi numai un Protector putea s-o facă?

Louis se frecă la ochi.

— Deci, ai părăsit-o pe Lumea Inelară. Apoi?

— Probabil, Căutătorul a condus-o la Harta Marte, sau i-a povestit destule încât ea să ghicească restul. Ştia că dacă ajunge acolo, intra într-un loc straniu, un loc al secretelor! Ea… să ne închipuim… ea s-a trezit ca Protector. Căutătorul

era mort. Teela devine Protector în Centrul de Reparaţie. Testează. Descoperă cum să transforme soarele într-un laser supratermal. Spulberă oare câteva comete?

— A făcut asta.

— Învaţă cum să afişeze imaginile telescopului pe dispozitivele Apărării Antimeteoritice. Remarcă faptul că Lumea Inelară are o oscilaţie. Remarcă poziţiile jeturilor de orientare de pe Zidul de Margine, dar majoritatea lor dispăruseră. Orice Protector putea să prezică rezultatul final.

— Pleacă spre Zidul de Margine. Bram, şi-a luat rădăcini cu ea?

— Rădăcini, o plantă abia înflorită şi oxid de taliu.

— Găseşte navele Constructorilor Oraşului ridicate lângă poziţiile jeturilor de orientare. Anne poate că înlocuise câteva… desigur. Asta a făcut Anne a ta: intercepta orice navă de-a Constructorilor Oraşului ce se întorcea din stele, desfăcea colectoarele Bussard şi le monta la loc pe zid. Este un alt lucru pe care Halrloprillalar nu mi l-a spus niciodată. Ea, împreună cu echipajul ei fuseseră scoşi pesemne cu forţa din navă şi trimişi înapoi prin Zidul de Margine de un Protector furios.

Bram aştepta.

— Biata Prill! Asta putea să rătăcească mintea oricui.

Aştepta.

— Aşa că existau deja câteva jeturi de orientare puse înapoi la locul lor, dar Teela crezuse că nu fuseseră încă furate de către constructorii de astronave. A preluat munca începută de Anne. Era o urgenţă. A transformat câţiva Prăsitori în Protectori. Mi-a povestit despre ei: unul din specia Oamenii Munţilor Răsturnaţi, un Vampir, un Demon. Cu toţii au început să monteze motoarele, pe măsură ce se întorceau navele. Au reuşit să adune douăzeci şi nu se mai zărea nicio navă, iar motoarele acestea nu furnizau suficientă putere. Teela i-a părăsit pe ceilalţi Protectori, pornind în căutare de noi motoare. S-a întors la Centrul de Reparaţie. Ştia ce avea de făcut în continuare. Nu văzuse

sosirea *Acului Încins al Căutării* decât atunci când utilizase din nou telescopul Centrului de Reparaţie.

— Dar trebuie să fi avut un telescop şi pe zid! interveni Acolitul.

— Desigur, şi trebuie să fi fost suficient de mare pentru a vedea întorcându-se navele Constructorilor Oraşului. *Acul*, însă, era mult mai mic.

— Ar fi recunoscut *Acul*?

— O carcasă Produs General? Cu siguranţă.

— Cum ar fi putut afecta *Acul* planurile ei? interveni şi nodurosul.

— Ce ţi-am spus mai devreme, Bram, despre descifrarea minţii unui Protector?

— Dar ai putea să încerci.

Louis nu *dorea* să încerce.

— Iată ce mi-a spus mie Teela. Nu se putea hotărî să ucidă un trilion de oameni, chiar pentru a salva treizeci de trilioane. Inteligenţa Protectorului şi empatia Teelei Brown: le simţea morţile. Ştia că acest lucru trebuie făcut, şi că noi am înţeles cum anume – eu, Chmeee şi Ultimul –, dar nici nu ne putea lăsa pe noi s-o facem. Ne-a invitat s-o ucidem, Bram!

— Am văzut-o cum luptă. Aş fi putut să lupt mai bine dacă miza era moartea.

— Aşa este. A fost lupta vieţii mele, dar nimeni nu poate să învingă un Protector.

— Dacă ea ştia că nu poate dirija un jet de plasmă de-a lungul Zidului de Margine, de ce s-a întors atunci la Centrul de Reparaţie?

Întrebare prostească. Bram nu aştepta un răspuns.

— Ce dorea ea cu adevărat? mai murmură el. Louis clătină din cap.

— Ce doresc Protectorii? Este singurul lucru care l-am învăţat de la tine. Motivele tale sunt bine întemeiate. Tu îţi protejezi linia ta genetică. Când neamul se stinge, nu mai mănânci şi mori şi tu. Teela nu avea copii pe Lumea Inelară, dar existau hominizii. Rude, dacă închizi un ochi şi clipeşti

puţin. Ea *trebuia* să-i salveze. De ce să aştepte? Cu Lumea Inelară descentrată…

Bram continuă raţionamentul.

— Ea aştepta *Acul Încins al Căutării*, pentru programele derivative de computer ale Păpuşarilor. V-am urmărit cum le-aţi aplicat şi sunt bucuros că nu am intervenit.

Ah!

— De ce n-ai spus asta de la început? Tanj, la naiba, ce rost a mai avut lupta? – Aşteptă câteva clipe, apoi: Bram, a plecat Anne chiar după ce l-aţi ucis pe Cronos?

— I-au trebuit câteva zile ca să se pregătească.

— Şi asta se întâmpla doar cu şapte mii de *falani* în urmă?

— Exact.

— În jurul anului 1200, după calendarul meu. A luat cu ea rădăcini? Sau trebuia să se întoarcă pentru a lua mai multe?

— Anne a luat rădăcini, o plantă îmbobocită şi ceva oxid de taliu. Ea a plantat arborele vieţii, dar recolta a fost compromisă după un timp, aşa că s-a întors după două mii de *falani*. N-a stat cu mine prea mult. N-am mai văzut-o de atunci. Fie şi-a întemeiat o grădină mai bună, fie a murit.

— Mda! Teela avusese aceleaşi idei? Rădăcini, plante, oxid de taliu. Dacă exista un loc bun de plantat toate astea, atunci grădina lui Anne acolo era. Teela ar fi ştiut despre ce este vorba.

— Anne ar fi ascuns-o bine.

— Nu poţi să ascunzi plantele de lumina soarelui. Şi nici nu o putea aşeza acolo unde orice trecător hominid ar fi mirosit-o. Ar fi trebuit să-i fie şi la-ndemână, undeva pe un Munte Răsturnat, într-un loc în care baloanele cu aer cald n-ar fi putut ajunge. O fisură, o prăpastie, poate. Iar acum, noi va trebui să ghicim dacă Teela a văzut-o.

— Şi dacă a făcut-o?

Louis oftă.

— Bram, ce ai tu cu Protectorii *în viaţă*?

— Ultimule, arată-i. Propun să facem o baie.

25.
Opţiuni implicite

Sonda acceleră la peste o sută cinci zeci de kilometri deasupra vârfurilor Munţilor Răsturnaţi. Lumea Inelară porni spre şi peste ea, asemeni unui râu îngheţat mai mare decât lumile, cu 1200 de kilometri pe secundă. Sonda încerca s-o prindă din urmă.

— Suntem în unghiul de vedere al acelor instalaţii de pe cometă pe care le-ai cruţat? îl întrebă Louis pe Păpuşar.

— Da, este suficient de sus deasupra planului Lumii Inelare, dar noi vom ateriza înainte ca lumina să atingă cometa.

Acolitul se întinse, masiv şi tăcut. Chmeee îl trimisese să înveţe, şi învăţase de la Bram în ultimii 2,2 *falani*. Să-l înveţe *înţelepciunea* ar fi fost o adevărată farsă, gândi Louis. Protectorii au inteligenţă ce le iese şi pe urechi, dar *înţelepciune*? Oare un Kzin putea sesiza diferenţa?

— Şi ai spulberat orice ne putea observa?

— Da.

— Marcat. Arată-ne Zidul de Margine.

— De fapt, nu pot să vă arăt Protectorii, Louis. Asta a cerut Bram, dar nu pot atât de mult.

— Ce-ai obţinut?

Ultimul observase de luni şi de *falani* întregi Zidul de Margine şi Munţii Răsturnaţi. Heliografe clipitoare se găseau pretutindeni, nu numai pe Zidul de Margine. De câteva ori, sonda captase flashuri de la o presupusă specie client de pe câmpie.

Un sat defilă pe sub ei şi Ultimul îi îngheţă imaginea pentru ochii lor: o mie de case răspândite pe o latură a unei cascade magnifice de aproape trei kilometri înălţime. Pe

cealaltă parte a cascadei, se afla o zonă de andocare pentru baloane cu aer cald, marcată de un pisc vopsit în portocaliu strălucitor. Sub zona de andocare, grupuri de fabrici şi depozite se întindeau în jos, printre gheaţă şi roci, până la o altă stâncă portocalie şi o zonă de andocare mai joasă. Fie că erau la înălţime sau zburau mai jos, călătorii puteau găsi, astfel, un refugiu.

Ultimul sări cu imaginea la alt sat, situat la optzeci de milioane de kilometri depărtare. Era răspândit pe pantele unor dealuri scunde şi verzi: case cu acoperişuri înclinate şi acoperite de gazon, alături de un şir vertical de clădiri industriale, cu locuri de aterizare marcate cu portocaliu deasupra şi dedesubt.

— Acolitule, spuse Louis, tu ai văzut mult mai multe din astea decât mine. Ce ar putea să-mi scape?

— Nu pot ghici ce-ar putea să-ţi scape ţie, Louis. Nu au probleme mai mari cu reciclarea gunoaielor decât o şcoală de peşti. Ei…

Louis izbucni în râs, expunându-şi întreaga dantură, impecabil de albă. Acolitul aşteptă să termine.

— Casele lor diferă, iar amplasarea urmează un anumit model. Baloanele şi fabricile sunt pretutindeni la fel. Bram şi cu mine am ajuns la concluzia că oglinzile Oamenilor Nopţii pot transmite desene, hărţi, alerte meteorologice, poate chiar muzică scrisă: un adevărat comerţ de idei.

— Şi comerţul între stele este la fel.

Zidul de Margine era o foaie continuă de *scrith*, materialul de fundaţie al Lumii Inelare, la fel de rezistent ca forţele ce ţin unite nucleele atomice. Chiar şi această forţă nu se dovedise suficientă în faţa unui meteorit ce se deplasa cu viteza Lumii Inelare. Louis remarcă o gaură străpunsă în partea superioară a zidului, la câteva milioane de kilometri în sensul invers rotaţiei faţă de *celălalt* Mare Ocean. În rest, nu se zăreau decât imenşii suporţi goi, distanţaţi la aproape cinci milioane de kilometri, de-a lungul unui zid monoton şi un fir subţire ce se zărea pe vârful zidului şi care se întindea pe o treime din lungimea lui. Pe

aceasta o văzuseră şi cu unsprezece ani mai înainte: o cale de levitaţie magnetică, niciodată terminată.

Douăzeci şi trei dintre suporţi aveau acum montate motoarele. La cea mai mare amplificare, abia se puteau observa perechile subţiri de toroizi.

— Aici arată ca şi cum ar încerca să-l aprindă. Păpuşarul derulă imaginea pe repede înainte.

Schimbarea nu era mare. Fuziunea hidrogenului radia mai ales raze X. Un motor de fuziune radia lumină vizibilă pentru că era cald, sau pentru că i se adăugase o masă suplimentară pentru a i se mări puterea. Când un motor de pe Zidul de Margine era aprins, conturul din sârmă strălucea alb-fierbinte, şi se flexa în câmpurile magnetice de plasmă. Toroizii reprezentau un fel de gâtuiri ca un mijloc de viespe într-o clepsidră de sârmă alb-fierbinte, iar o flamă fantomatică indigo cobora din această axă. Douăzeci şi două de astfel de motoare într-un şir.

Ultimul prezenta imagini succesive ale activităţii din jurul celui de-al douăzeci şi treilea motor. Erau acolo macarale şi cabluri suficient de mari pentru a fi distinse, platforme ce puteau fi utilizate pentru levitaţie magnetică, dar nu exista nicio speranţă de a vedea ceva de dimensiunile unui om.

Toate gândurile lui Louis se concentrau numai în direcţia necesităţii de a găsi un loc în care Bram să nu-l poată auzi.

Protectorul utilizase setarea băii din cabina echipajului. Fără-ndoială că acest echipament îi ţinuse pe Louis şi pe Chmeee sănătoşi, la fel ca şi pe Harkabeeparolyn şi Kawaresksenjajok. Cu toate acestea, cămăruţa era strâmtă şi primitivă. Se putea auzi până şi susurul duşului prin pereţi.

Louis începu cu un test.

— Având în vedere că face şi baie, sunt surprins că nu ţi-a folosit cabina.

— Louis, aş dori acum, dacă aş *putea*, să-ţi arăt cabina mea. Discul păşitor specializat este cablat. Nu *poate* deplasa un străin.

— Îţi preţuieşti mult viaţa privată, mormăi Kzinul.

— Voi ştiţi foarte bine despre ce este vorba, spuse Ultimul. Am nevoie de companie. A lui Louis, sau chiar a ta, dacă nu mă pot înconjura de semenii mei. Suntem supuşi temerilor noastre. Mi-am urmat teama atunci când am conceput această navă.

— L-ai convins şi pe Bram de asta?

— Sper s-o fi făcut. Este adevărul.

Sonda mai avea o oră până să egaleze viteza de rotaţie a Lumii Inelare.

— Vom fi nevoiţi să utilizăm costumele presurizate, spuse Louis. Hai să le mai verificăm.

— Eu mi-l ţin pe al meu bine întreţinut, spuse Păpuşarul.

— Marcat. Trimite-mă pe mine şi pe Acolit în hangarul landerului.

— Ar trebui să vin şi eu, se răzgândi Ultimul. Mai sunt şi alte echipamente pe care ar trebui să le verific.

Dispăruseră toţi trei într-un fulger.

* * *

— Nu putem fi auziţi aici, îi asigură Ultimul.

Acolitul mârâi. Louis vorbi primul:

— Să presupunem că nivelul de inteligenţă a unui Protector care doreşte cu adevărat să ne audă…

— Nu, Louis. Eu am intenţionat să te spionez pe tine şi pe Chmeee şi…

Pesemne Harkabeeparolyn nu era inclusă.

— Am făcut din acest loc postul meu de ascultare, continuă Păpuşarul. Nicio entitate nu putea adăuga un dispozitiv de spionat în hangarul landerului fără să bag de seamă.

Poate.

— Ultimule, nu eşti în siguranţă când te afli în cabina ta?

— Bram are o cale prin care mă poate ataca acolo.

— Poţi s-o blochezi?

— Nu mi-am dat seama ce poate fi.

— Un bluf imens? Bram a avut destul timp să se impună în faţa ta. Te-a înspăimântat.

Privirea Ultimului se concentră asupra pământeanului: vedere binoculară cu o bază de un metru.

— Nu ne-ai înţeles niciodată. Protectorul ascuns m-a înspăimântat de la bun început. Am rămas cu spaima în oase. Orice ai plănui ca să-l scurtcircuitezi pe Bram, eu trebuie să accept riscul sau să-l resping, iar asta este numai o excepţie. Nu pot să nu mă gândesc la primejdii.

— Nu intenţionez să-mi încalc contractul.

— Excelent.

Existau costume presurizate şi rezerve de aer proiectate special pentru oameni. El şi Bram ar fi avut nevoie de câte două din fiecare. Louis verifică fermoarele de pe costume şi rezerve. Goli rezervoarele reciclatoarelor de deşeuri şi le umplu pe cele cu nutrienţi, curăţă interiorul costumelor, cisternele de aer şi apă, completă cu aer şi schimbă bateriile.

Acolitul se îngrijea de propriul său costum. Ultimul inspecta o stivă de discuri de păşit.

— Ştiu de ce a murit Teela Brown, spuse Louis.

— Protectorii mor destul de uşor, replică Ultimul, atunci când nu mai se simt utili…

Bărbatul clătină din cap.

— A găsit ceva. Poate grădina lui Anne, poate doar amprente pe motoarele Zidului de Margine. Oricum, şi-a dat seama că exista un Protector în Centrul de Reparaţie. Ea trebuia să aducă *Acul* în Harta Marte, dar când a făcut-o, ne-a transformat în ostatici. Singura cale prin care ne putea pune la adăpost era să moară. Dar…

— Louis, nu avem timp. Ce vrei de la noi?

— Vreau să schimbăm setarea discurilor de păşit fără ca Bram să ştie. Apoi le schimbăm la loc. Nu sunt încă sigur dacă am dreptate. Am nevoie de o opţiune implicită.

— Opţiune implicită? se miră Kzinul.

— Decide în avans ceea ce ai face, dacă nu ai avea timp de decis, îi răspunse Ultimul.

— Asemeni primei mişcări pe care o înveţi în lupta cu un pumnal Kzin, un *wtsai*, continuă Louis explicaţia. Dacă eşti

atacat prea repede pentru a mai putea gândi, rămâne acest antrenament.

— Eviscerarea.

— Orice. Ştiu doar că există una. Floretă, pistol sau mână-n mână *yogatsu*, nu contează: antrenamentul ţi se transformă în reflex, aşa că nu mai trebuie să te gândeşti la altceva, atunci când eşti atacat. În acelaşi fel instruieşti un computer ce să facă dacă nu-i spui ce să facă.

— Isteaţă noţiune, conchise Kzinul.

— Ultimule, eu nu înţeleg prea bine reţeaua ta de discuri de păşit…

Discutară despre ea. Sistemul voia confirmarea că doreai cu adevărat schimbarea pe care o fluieraseşi sau o tastaseşi. *Împinge marginea discului în jos*.

— Marcat. Acum, am s-o pot face, iar voi nici n-o să băgaţi de seamă. Putem dezminţi. Acolitule, am nevoie de o distragere.

— Să vedem cum am putea s-o gândim, răspunse Acolitul.

— Eu unul n-am nici cea mai vagă idee. Am doar nevoie de ea, nu mai mult de două respiraţii.

* * *

În timp ce se materializau înapoi în cabină, Ultimul întrebă:

— Louis, eşti conştient că ai să mori?

Pământeanul zâmbi uşor.

— Tradiţia spune că toţi murim. Există excepţii în cazul Păpuşarilor şi al Protectorilor. Bună, Bram. Vreo schimbare?

Nodurosul era furios.

— Ultimule, amplifică lumina şi factorul de apropiere. Satul!

Sonda se deplasa prin umbră; dar mult mai aproape decât banda cu lumina zilei, se vedea un model strălucitor ce încrusta culorile palide ale zăpezii unei trecători în Muntele Răsturnat.

Ultimul slobozi o serie de triluri şi fluierături. Modelul deveni mai strălucitor şi începu să se extindă.

Satul de pe Muntele Răsturnat semăna cu o cruce uriaşă şi pătată, văzută aproape de deasupra. Casele aveau diferitele nuanţe de alb ale zăpezilor înconjurătoare: acoperişuri înclinate sub straturi de zăpadă se înşirau de-a lungul rambleurilor, pe o distanţă de treizeci de kilometri sau mai mult, având drept fundal stâncile golaşe şi zăpada împestriţată de cărări întunecate. Fabricile şi depozitele intersectau vertical respectiva bandă; erau mult mai apropiate unele de altele şi urcau de la nouă mii de metri până la vreo şaisprezece mii de metri altitudine. În vârf şi la bază, se vedeau petele ascuţite de portocaliu strălucitor, dar şi frânturi din alte culori.

Bram îşi controla impecabil furia.

— Aveam nevoie de voi. Mi-a fost teamă că sonda va trece înainte de a vă întoarce. Înţelegeţi de ce asta ar reprezenta un motiv de îngrijorare?

— Nu… da.

Atunci văzu şi Louis. Trei pătrate de un argintiu-strălucitor: trei dintre platformele de marfă supradimensionate. Una era goală, alta era încărcată cu marfă, dar nu se distingea cu ce anume. A treia, un pătrat maroniu cu o margine dreaptă: vehiculul Oamenilor-Maşină, încă aşezat pe platforma lui de transport. Aceasta era priponită de docul superior, alături de un pisc de stâncă golaşă pictat cu portocaliu strălucitor şi de două petece de galben, portocaliu şi albastru cobalt: baloane dezumflate.

— A fost o călătorie rapidă, aprecie Louis.

Lumina zilei se abătu peste sat cu 1200 de kilometri pe secundă. Imaginea deveni foarte strălucitoare, apoi reveni la culorile normale.

— Au propria lor reţea, le aminti Acolitul.

Ultimul deschise o nouă fereastră, alături de cea a sondei – patru în total. Acum, vedeau prin prova vehiculului.

Acolo se aflau Păstorii Roşii înfofoliţi în blănuri frumoase, cu benzi gri şi albe. Louis zări doar mâinile roşii în mânecile lungi, nasurile turtite şi ochii întunecaţi ascunşi de glugi, dar cine altcineva ar fi putut să fie? Neînfricaţii

Ucigaşi de Vampiri. Celelalte forme îmblănite trebuie să fi fost Oamenii Muntelui Răsturnat. Mâinile lor erau late, iar degetele scurte şi groase. Feţele ce se întrezăreau în interiorul glugilor erau gri-argiriti, asemeni mâinilor.

În timp ce munceau cu toţii, scoteau pe nări norişori de aburi. Mâinile roşii şi cenuşii se agăţară de marginile difuze ale ferestrei şi imaginea tremură.

— Sonda îi va depăşi, înainte de a putea încetini, interveni Ultimul. Să o aduc din nou înapoi, pentru o altă imagine?

— De ce? replică Bram cu promptitudine. Noi avem imaginea noastră. Ultimule, ne apropiem de capătul sistemului de transport de pe zid şi de posibili martori. Când poţi, treci sonda peste zid.

— Am înţeles. Peste douăsprezece minute.

Acum, sonda se găsea în plină lumină şi lăsase mult în urmă satul. Reţeaua demontată îndura o mişcare smucită, fiind purtată de-a lungul unor locaşuri pentru mâini şi picioare săpate în stâncă. Fereastra ei se suprapuse peste celelalte.

— Unde aţi fost? întrebă brusc nodurosul.

Îi răspunse Louis.

— Momentul pentru verificarea unui costum de presurizat…

— Da. Raportează!

— … este înainte de a respira vidul…

— Voi aţi utilizat o listă de control. Eu îmi utilizez mintea.

— Iar prima ta greşeală va fi memorabilă.

— Raportează!

— Nu pot vorbi despre starea costumului Păpuşarului. Ale noastre ne vor ţine în viaţă timp de doi *falani*. Am umplut şi am schimbat tot ce se putea umple sau schimba. Ultimul mai are o rezervă de şase discuri de păşit, iar noi putem recicla ceva din ceea ce folosim acum. Putem instala reţele pretutindeni. Nu mai există nicio armă în hangarul landerului. Presupun că le-ai depozitat în altă parte. Tu

decizi cu ce vrei să ne înarmăm. Nu ne-am mai gândit să verificăm altceva.

Bram nu spuse nimic.

Gabia de pe *Patriarhul Ascuns* nu arăta nicio schimbare şi Ultimul fluieră pentru a închide acea fereastră. Sonda de realimentare alerga de-a lungul Zidului de Margine pătat cu violet. Următoarea fereastră continua să tremure de-a lungul unei cărări ce cobora spre o pată rectangulară de zăpadă.

— Erai pe moarte, spuse Ultimul.

— Ai văzut… las-o baltă! răspunse Louis. Arată-mi acel raport medical.

Păpuşarul emise un sunet melodios. Înregistrarea medicală a lui Louis Wu blocă parţial ambele ferestre.

— Iată, este şi în interplanetară.

Chimia… restructurare majoră… diverticuloză… tanj!

— Ultimule, tu te-ai obişnuit cu vârsta pe care o ai. Oamenii bătrâni obişnuiesc să spună: „Dacă te trezeşti dimineaţa şi simţi că nu te doare nimic, înseamnă că ai murit în timpul nopţii…”

— Nu este de glumă!

— Dar chiar şi un idiot şi-ar da seama că este ceva în neregulă atunci când remarcă gaz în urina sa.

— M-am gândit că este nepotrivit să te observ în acele momente.

— Sunt mai liniştit. Chiar şi aşa, ai fi remarcat?

Louis citi mai departe.

— Diverticuloză înseamnă băşici sparte pe colonul tău – colonul *meu*. Diverticulii te pot afecta destul de mult. Ai mei par a se fi extins atât de mult încât să se ataşeze de vezică. Apoi se infectează şi plesnesc. Asta va însemna un tub care să-mi conecteze colonul cu vezica. O fistulă.

— Şi ce-ai crezut?

— Aveam trusa medicală. Mi-a furnizat antibiotice. Câteva zile am sperat… în fine, bacteriile pot pătrunde în vezica umană şi produce gaze, dar medicamentele le-ar fi curăţat. Aşa că mi-am dat seama că am nevoie de un instalator.

De obicei, Acolitul nu privea direct în ochii cuiva, dar acum o făcea şi îşi ţinea urechile ciulite.

— Erai pe moarte? Pe moarte, când ai refuzat ofertele Ultimului?

— Exact. Ultimule, dacă ai fi ştiut, mi-ai mai fi acceptat contractul?

— Nu este o întrebare serioasă. Totuşi, Louis, îmi exprim admiraţia. Eşti un negociator de temut.

— *Mulţumesc*.

— Te rog să redeschizi vederea de pe sondă..., interveni Bram. *Mulţumesc*. În şase minute, ne vom ridica la nivelul marginii şi vom trece de partea cealaltă a zidului. Ultimule, cred că nu vom pierde semnalul.

— *Scrith*-ul opreşte un procentaj din neutrini. Este implicată un fel de reacţie nucleară ce are loc în fundaţia Lumii Inelare, dar semnalul va fi mai puţin predictibil şi îl voi putea compensa.

— Bine, aprobă nodurosul. Costumul meu este în ordine?

— Oricum, este rezerva mea, spuse Louis. Ia-l pe oricare ţi se pare mai norocos. Eu am să-l iau pe celălalt.

Sonda încetinea, încetinea.

— Acum?

— Acum.

26.
Docul

2893 d.C., PUNCTUL ÎNALT

Vehiculul şi platforma sa se ridicau din noapte. Warvia şi Tegger se ţineau unul de celălalt în caroseria pentru mărfuri. Teama de înălţimi era un lucru îngrozitor. Ţipaseră amândoi când simţiseră şocul, apoi izbucniseră în râs pentru că erau încă în viaţă.

Părăsirea adăpostului oferit de caroserie se dovedea o grea încercare. În aerul rece şi rarefiat, tremurau şi abia îşi trăgeau respiraţia. Soarele arunca în jur doar o umbră pătrată.

Demonii clipeau în lumina tot mai puternică şi în cele din urmă se târâră în caroserie, să doarmă.

Harpster îi adusese la înălţimea a două piscuri vopsite cu portocaliu, alături de altă platformă plutitoare şi trei coşuri ataşate de baloane dezumflate.

Satul se trezea. La vale, de-o parte şi de alta, forme îmblănite ieşeau de sub acoperişurile de zăpadă ale caselor şi se afundau în terenul înclinat din jur.

Chiar şi pentru un nomad cum era Tegger, aşezarea respectivă nu era mare. Apoi, era aproape invizibilă. Acoperişurile erau dreptunghiuri de zăpadă pe un teren de zăpadă; se puteau observa numai după umbrele pe care le aruncau.

Cinci localnici urcară anevoie, pentru a-i întâlni pe Vizitatorii de jos. O răpitoare cu cioc le dădea ocol. Păstorii Roşii îi priviră apropiindu-se, dar nu zăriră nimic din interiorul blănurilor. Băştinaşii cărau cu ei burdufuri cu apă şi blănuri suplimentare.

Apa era încălzită şi avea un gust minunat. Warvia şi Tegger se înfăşurară în blănuri în mare grabă şi le strânseră astfel încât numai nasurile să iasă afară. Asta şi respiraţia lor greoaie părea să îi amuze pe Oamenii Muntelui Răsturnat.

— Na, na, este o zi minunată! – Saron cântase cu o pronunţie aproape impenetrabilă. – O să intraţi în furtuni de ninsoare. Învăţaţi să respectaţi muntele!

Cei cinci dădeau ocol vehiculului din lemn şi oţel, fără să acorde nicio atenţie platformei plutitoare pe care stătea.

Oamenii Muntelui Răsturnat arătau ca nişte butoaie legate în straturi de blănuri vărgate alb cu gri. Blana lui Saron era diferită: era vărgată cu alb şi verde maroniu şi avea o glugă ce fusese capul vreunei creaturi fioroase. „Rangul său trebuia să iasă în evidenţă”, gândi Tegger şi decise că Saron trebuia să fie femeie. Era cea mai scundă dintre cei cinci. Vocea ei nu oferea nicio indicaţie, iar blana ascundea toate detaliile.

Saron studia reţeaua de bronz şi suportul din piatră pe care era întinsă.

— Acesta este ochiul? întrebă ea.

— Acesta, îi răspunse Warvia. Saron, noi nu ştim ce mai trebuie să facem.

— Ni s-a spus că vor veni Oamenii Nopţii. Unde sunt?

— Dorm. Încă nu este noapte.

Saron izbucni în râs.

— Mama mea credea că astea erau scorneli! Ei vin noaptea?

Roşii aprobară din cap.

Pasărea plutea deasupra lor, planând pe curenţii de aer, apoi căzu brusc departe, pe versant. Lovi întâi cu ghearele, şi acum se ridica cu ceva ce se zbătea în ciocul ei.

— Şi ce poate vedea ochiul? interveni Deb.

Tegger şi Warvia nu aveau nicio idee. Probabil că acest lucru era evident, căci Deb îşi răspunse singur:

— Fereastra şi pasajul. Luăm ochiul cu noi. Vorbeşte?

— Nu.

— De unde ştii că vede?

— Întreabă-i pe Harpster şi pe Buciuma.

— Mă duc să-i acopăr. Ar putea să îngheţe bocnă acolo.

— Aşa e, spuse Jennawil şi duseră pături în caroserie.

Harreed şi Barraye aveau de lucru cu descărcatul reţelei de bronz şi a suportului ei de piatră. Tegger decise că erau bărbaţi. Deşi priviseră destul de uimiţi, din fundul glugilor lor, la Păstorii Roşii, aceştia rămăseseră tăcuţi. Se părea că femeia spunea tot ce era necesar.

Tegger încercă să-i ajute. Dar când apucă şi el de o margine a suportului reţelei simţi că se sufocă. Deb şi Jennawil săriră să-l ajute. Tegger se dădu la o parte din calea lor, abia respirând.

— Eşti slăbit, decise Saron.

Păstorul Roşu încercă să-şi liniştească respiraţia.

— Putem umbla.

— Plămânii voştri nu găsesc suficient aer. O să fiţi mai puternici mâine. Astăzi trebuie să vă odihniţi.

Cei patru ridicară reţeaua şi începură să coboare pieptiş, spre casele cu acoperiş de zăpadă. Saron mergea în faţă, pentru a le arăta treptele Warviei şi lui Tegger, gata să-i sprijine dacă alunecau.

Pasărea se abătu peste fâşia din piele care acoperea umerii lui Deb. Acesta se aplecă şi o blestemă într-o limbă străină, apoi îşi reluă poziţia dinainte.

Oamenii Muntelui Răsturnat păreau incredibil de stabili pe picioare.

Tegger şi Warvia mergeau ţinându-se de mână şi încercând să-şi menţină poziţia verticală. Fuseseră în mişcare prea mult timp. Muntele părea că se clatină sub ei. Vântul se strecura prin cele mai mici spărturi din blana lor. Tegger privea lumea de afară de sub glugă cu ochii pe jumătate închişi şi plini de lacrimi.

Îi revenise o parte din suflu, astfel încât reuşi să-l întrebe pe Deb:

— Acesta este limba voastră, nu? Cum ai învăţat limba comercială?

Vocalele şi consoanele lui Deb erau distorsionate. Trebuia să prindă sensul cuvintelor peste şuierul vântului.

— Oamenii Nopţii, zic, îţi spun orice. Dar voi, voi nu povestiţi nimic la *vishnishtee* de la şes. Păstraţi secretele noastre. Da?

Tegger nu ştia ce însemnă cuvântul, dar Warvia îl prinsese. Ea spuse *Vashnesht*, rostindu-l corect, şi le răspunse celorlalţi:

— Da.

Vashnesht: Protector. Păstrează secretele faţă de Protectorii de sub Munţii Răsturnaţi.

— Da, spuse şi Tegger. Deb continuă.

— Teela a venit de jos, de la şes, continuă Deb. Era o persoană ciudată, numai umflături, nu putea să *resheze*. Înţelegi, *reshtra*? Nu putea. Nimic acolo. Ne-a lăsat să ne uităm. Apoi, ne-a învăţat să vorbim. Ştiam limbajul oglinzilor, dar îl vorbeam greşit. Teela ne-a învăţat, şi pe urmă ne-a spus să-i învăţăm şi pe cei ce călătoresc cu baloanele. Apoi, ea a plecat prin pasaj. A venit înapoi după şaptezeci de *falani*, fără să se fi schimbat. Noi am crezut că ea era un *vishnishtee*, dar acum *ştim*.

Treceau printre case: case rectilinii, construite din lemn, ce trebuie să fi fost adus din pădurile de dedesubt. Stârniseră curiozitatea unui cârd de copii: ochişori ce scrutau de sub glugile de blană şi sporovăieli însoţite de nori de aburi. Warvia încerca să le răspundă.

— Putem să vorbim cu această Teela? întrebă Tegger.

— Teela a coborât de patruzeci de *falani* sau mai mult, răspunse Deb.

— Mai mult, adăugă Saron sec.

— Ce ştiţi voi despre *reshtra*? întrebă Jennawil.

Tegger o privi pe Warvia. Aceasta căută să câştige timp.

— Cum de aţi auzit voi de *rishathra*? Mai aveţi şi alţi Vizitatori de jos?

Localnicii izbucniră în râs, chiar şi bărbaţii.

— Nu de jos, preciză Deb, ci din lateral! Ne vizitează oameni din munţii apropiaţi…

— Dar sunt cu toţii Oamenii Munţilor Răsturnaţi, nu-i aşa?

— Wairbeea, oamenii munţilor nu sunt de un singur fel! Noi suntem Punctul Înalt. Saron…

Ajunseră în faţa unei uşi. Tegger îi făcu loc Warviei, lăsând-o să treacă înaintea lui. Pasărea coborî pe umărul lui Deb când acesta intră.

Acel spaţiu strâmt nu era casa propriu-zisă, ci numai o mică antecameră sprijinită pe stâlpi din lemn şi prevăzută cu cârlige pentru blănuri. Uşile de la cele două extremităţi se deschideau în sensuri opuse.

Începură să-şi dezbrace blănurile. Reprezentanţii celor două specii se dovedeau extrem de nerăbdători să se privească unii pe alţii.

Oamenii Punctului Înalt aveau feţe şi torsuri late, guri mari şi ochi înfundaţi în orbite. Aveau părul – şi bărbile, la bărbaţi – creţ şi închis la culoare! Sub blănuri, purtau haine care le acopereau trunchiul de la coate până la genunchi, iar sub manşete se vedea destul păr creţ.

Deb era o femeie puternică, în floarea vârstei. Pasărea, Skreepu, îi aparţinea ei. La fel şi tinerii ce semănau perfect, Harreed şi Barraye: erau băieţii ei. Jennawil era o tânără femeie, perechea lui Barraye.

Şi Saron era femeie, dar bătrână şi ridată, cu voce groasă. Avea ceva aparte la maxilare şi mâini.

— Eşti şi tu din Punctul Înalt? o întrebă Warvia.

— Nu, sunt din Două Vârfuri. Un balon ne-a adus aici, la Punctul Înalt, de dincolo de Micuţa, unde doream să mergem în vizită. Uneori, vântul suflă greşit pe aici. Nu ne-am putut întoarce. Ceilalţi au zburat ca să exploreze, iar eu l-am găsit pe bărbatul meu, Makray, convingător. El nu mai putea să aibă copii, eu îi aveam pe ai mei, de ce nu?

În timp ce Deb îşi dezbrăca blana şi o agăţa, Skreepu i se agăţă de pieptarul din piele. Când Saron îi conduse pe ceilalţi în încăperea principală, pasărea imensă îşi luă zborul şi o urmă.

Plafonul era foarte înalt, iar mobilierul minimal. Exista o prăjină înaltă pentru pasăre, două mese scunde şi niciun scaun. Aceasta reprezenta o jumătate din casa Vizitatorilor, despărţită de cealaltă jumătate de un antreu lung. Tegger

se întrebă dacă aveau să întâlnească pe vreunul din Vizitatorii care locuiau dincolo.

Bărbaţii rezemară reţeaua de bronz de perete. Apoi, localnicii se aşezară pe jos, încrucişându-şi picioarele sub ei, într-un cerc care lăsa loc şi pentru oaspeţii lor.

— Acesta este locul vostru, casa Vizitatorilor, spuse Saron. Este suficient de cald pentru majoritatea celor care vin, dar voi poate că doriţi să dormiţi înveliţi în blănuri.

Jennawil făcu un semn spre ea.

— Noi suntem din Punctul Înalt. Cei de alături, în sensul de rotaţie, îşi spun Poporul Vultur. Au nasul asemeni ciocurilor. Ei sunt mai mici decât noi şi nu atât de puternici, dar baloanele lor sunt cele mai bune din câte am văzut. Ei vând baloane altor neamuri. Putem avea copii cu ei, dar asta se întâmplă atât de rar încât putem să *reshăm* cu riscuri mici. Spre sensul invers rotaţiei, se găsesc Oamenii Gheţii. Ei trăiesc mai sus şi frigul îi afectează mai puţin. Mazarestch are un băiat de la un bărbat din această specie. După cum povesteşte ea, rezistenţa lor mută munţii. Băiatul Jartj poate să se avânte mult mai sus decât oricare copil de vârsta lui. Vizitatorii vin atât dinspre sensul de rotaţie, cât şi din sens invers. Noi îi primim bine şi *reshăm* cu ei, dar nu avem copii împreună. Ei spun că la fel se întâmplă şi cu ei. *Reshtra* este pentru specii diferite, împerecherea este între doi de acelaşi fel. Oamenii din munţii învecinaţi pot să se împerecheze, cei de mai departe nu. Teela ne-a spus că strămoşii noştri trebuie să fi călătorit din munte în munte, schimbându-se pe parcurs. Şi voi?

Warvia izbucni în râs atât de tare încât nu mai putea vorbi. „Părea mai mult amuzată decât stânjenită”, gândi Tegger. El încercă să dea un răspuns pentru amândoi.

— La şes, călătoria este uşoară. Acolo, toate speciile sunt amestecate. Am văzut toate felurile posibile de *rishathra*. Noi, Păstorii Roşii, călătorim cu animalele pe care le îngrijim, toată viaţa noastră. Noi nu putem *risha*. Doar ne împerechem.

Nu putea să-şi dea seama cum reacţionaseră la asta: figurile lor erau prea nefamiliare.

— Anumite specii *rishează* pentru plăcere, adăugă el, altele pentru contracte comerciale, pentru a pune capăt unui război sau ca să amâne naşterea unui copil. Noi am auzit de Adunătorii de Buruieni, ce aproape nu au minte, care *rishează* foarte frumos, convenabil pentru cei care au timp – care nu se grăbesc. Oamenii Apei *rishează* cu oricine îşi poate ţine respiraţia suficient de mult, dar sunt puţini…

— Oamenii Apei?

— Trăiesc sub apă lichidă, Barraye. Presupun că voi nu aveţi prea multă din asta.

Râsete.

— Voi nu *rishaţi*, numai ascultaţi? o întrebă Jennawil pe Warvia.

— Ce-ar putea face semenii noştri când vin Vizitatorii? Dar poate că o să vreţi să vorbiţi şi cu Oamenii Nopţii, când se vor trezi.

Tegger văzu că Jennawil se străduia să nu râdă.

— Vă rog să înţelegeţi, interveni Saron, noi am *reshat* numai cu specii din munţii din apropiere. Speciile Munţilor Răsturnaţi, noi toţi, suntem foarte asemănători chiar dacă nu putem avea copii. Voi…

Căuta un cuvânt pe care nu-l găsea.

Un pic stranii? Foarte ciudaţi? Demoni de jos? Înainte ca liniştea să devină supărătoare, Warvia interveni:

— Noi am auzit că Protectorii pot pătrunde orice secret. Cum speraţi voi că puteţi ascunde ceva?

— De *vishnishtee* de la şes, preciză Deb.

— *Vishnishtee* reprezintă un pericol, începu să explice Saron. Aşa ne-au spus Teela, Oamenii Nopţii şi legendele noastre. Dar pasajul aparţine celor din Punctul Înalt. Pasajul îi interesează pe *vishnishtee*. Pasajul străbate Zidul de Margine. Ei pot ieşi afară din lume pe acolo, dacă poartă costumele lor ca nişte baloane şi glugile cu ferestre. Oamenii Nopţii nu doresc să atragă atenţia acestor *vishnishtee*.

— Voi aveţi Protectori aici?

Părea clar că Saron vorbea atât pentru reţeaua de bronz, cât şi pentru Tegger şi Warvia.

— Trei *vishnishtee* de la şes stăpânesc pasajul. Mai mult: au luat câţiva dintre noi, pe cei mai bătrâni, şi unii dintre aceştia s-au întors ca *vishnishtee*. Când a strălucit Lumina Morţii, *vishnishtee* de la şes ne-au arătat cum să ne ascundem. Iarba sau stâncile erau suficiente pentru a opri lumina ce strălucea prin blană şi carne, dar cel mai bine era să ne ascundem chiar în pasaj. Makray vâna, când a strălucit Lumina Morţii. La jumătate de zi de adăpost, şi fără niciun *vishnishtee* care să-i spună că are nevoie de el.

— Mulţi dintre noi am ieşit la vânătoare, continuă povestea Deb. Unul din trei a murit. După aceea, s-au născut copiii ciudaţi şi slabi. Pe toţi munţii din jur se spuneau aceleaşi poveşti, dar numai noi şi munţii din jur aveam *vishnishtee* care să ne avertizeze. *Vishnishtee* de la şes nu sunt complet răi.

— Lumina Morţii? se miră Tegger.

Probabil că niciunul dintre cei din Punctul Înalt nu dorise să audă întrebarea, astfel încât el nu mai insistă.

— *Vishnishtee* din Punctul Înalt îi slujesc pe cei de la şes, ca să ne ţină în siguranţă, vorbi mai departe Saron. Dar ei nu vor să le spună unde avem oglinda, iar aceştia nu vor afla singuri. Se pricep să afle secrete, dar munţii nu sunt ai lor.

Warvia oftă.

— Oamenii Nopţii vor fi foarte mulţumiţi de răspunsurile voastre. Noi am călătorit foarte mult ca să-i găsim. Fără-ndoială, ei vor avea întrebări mai bune.

— Şi Louis Wu, interveni Deb. Sau este doar o poveste?

— De unde ai auzit de ea?

— Din mesajele oglinzilor şi de la Teela.

— Louis Wu a fiert un ocean, spuse Tegger. Halrloprillalar, Constructorul Oraşului, a făcut comerţ şi a *rishat* cu el. Louis Wu este real. Dar se află el de partea cealaltă a acestei pânze de păianjen? Deb, acum avem nevoie de somn.

— Aşa e! îl susţinu perechea lui.

Jennawil exprimă uimirea tuturor:

— Dar este mijlocul zilei!

— Noi am lucrat în timpul nopţii, adăugă Warvia. *Respiraţia* este greoaie…

— Lăsaţi-i să doarmă acum! ordonă Saron. Noi plecăm. Tegger, Wairbeea, vă veţi trezi odată cu Oamenii Nopţii?

Tegger îşi aduna cu greu gândurile şi abia mai ţinea ochii deschişi.

— Să sperăm.

— Mâncarea este în spatele acestei uşi. Flup, am uitat! Ce mâncaţi voi?

— Carne de vânat proaspăt, spuse Warvia.

— În spatele acelor uşiţe… nu, nu-i nimic. Skreepu va găsi ceva pentru voi. Somn uşor.

Oamenii Punctului Înalt ieşiră pe rând din încăpere.

* * *

Au *trebuit* să caute în spatele uşiţelor, dar, din această cauză, cam jumătate din căldură se scurse din cameră. Dincolo de ele descoperiră hrana – hrană pentru vizitatori, plante şi carne veche, nu hrana Păstorilor Roşii – şi împrejurimile acoperite de zăpadă, văzute printre gratiile de lemn. Gratii pentru a o feri de prădători şi aer liber pentru a o ţine la rece.

Warvia şi Tegger se înghesuiră unul în altul; aveau blănuri şi sub ei şi deasupra lor. Îşi aşezară hainele alături, să se aerisească. Trupurile lor îşi păstraseră căldura, dar Tegger simţea frigul cu nasul. Auzea bocănituri dincolo de perete – probabil că gazdele lor îşi potriveau şi ei blănurile.

Aproape adormise, când Warvia îşi exprimă un gând cu voce tare:

— Şoapta ar fi avut întrebări mai bune.

— Şoapta a fost doar nebunia mea, spuse el.

— Şi a mea. Şoapta m-a învăţat nişte lucruri…

— Ce?

— Ea a fost cu noi pe sania aeriană, sub vehicul, îi şopti Warvia la ureche. M-a învăţat câte ceva despre viteză, astfel încât viteza noastră să nu mă scoată din minţi. Ea se ascunde de ceilalţi. Nu vreau ca reţeaua să ne audă.

Tegger privi spre reţeaua rezemată de perete, ce reflecta imaginea întregii camere, şi pufni în râs.

— Dar dacă reţeaua nu este decât o bucată de piatră…

— Am fi cu toţii nişte mari proşti.

— Cum arată Şoapta?

— N-am văzut-o niciodată. Probabil este un spirit fără corp.

— Ce te-a învăţat? Nu, nu-mi povesti acum. Trebuie să dormim.

— De ce ai spus că noi nu putem să *rishăm*? Din cauză că arată atât de ciudat?

— Nu. Nu sunt mai ciudaţi decât Oamenii Nisipului. M-am şi văzut în minte în braţele lui Jennawil, trăgându-mi sufletul ca peştele pe uscat…

Warvia îi râse plăcut în ureche.

— Apoi mi-am adus aminte că ei vorbesc cu – vorbesc *pentru* – imperiul Demonilor. Noi vom fi faimoşi. Vrei ca, într-o bună zi, să te aşezi undeva, într-o bună zi, unde niciun Păstor Roşu n-a auzit de Păstorii Roşii care *rishază* cu fiecare specie de sub Arcadă?

— Dar n-am făcut aşa ceva!

— Povestirile se amplifică atunci când sunt spuse. Cei din imperiul Demonilor sunt mari povestitori, iar Oamenii Muntelui Răsturnat de aici le vorbesc limba, iar tu şi cu mine am distrus cel mai mare cuib de Vampiri de sub Arcadă.

— Aşa este.

— Te-ai gândit…

— Este o noutate pentru ei. Au *rishat* numai cu oameni asemănători lor. Iubitule, ţi-ar place să *predai rishathra*, fie şi numai o dată?

Adormiră.

27.
Lovecraft

Sonda se înclină foarte mult şi ţâşni drept înainte cu o acceleraţie de 10g. Se apropia rapid de Zidul de Margine. Fundalul albastru se îngustă până dispăru cu desăvârşire. Sonda continuă să se înalţe.

Muchia zidului Lumii Inelare era foarte îngustă. Sonda o depăşi cu aproape o sută de metri şi descrise un arc peste ea. Un norişor de flamă de fuziune îi opri căderea lăsând-o să plutească spre spatele întunecat al unui zid negru ce părea că ajunge până în ceruri.

Încetinise. Plutea. Se poziţiona.

O fereastră se deschisese brusc peste celelalte. Ea arăta sonda plutind pe o flamă indigo, apoi aceasta căzu şi nu se mai văzu decât bolta înstelată.

— V-am oferit o imagine a reţelei de dincolo de Zidul de Margine, spuse Ultimul.

— Avem nevoie de o imagine de dedesubt. Hai să ne ducem acolo! comandă Bram.

— Am înţeles.

Dar Ultimul nu întreprindea nimic.

— Ultimule!

— Sonda are deja instrucţiunile mele. Opreşte motoarele. Roteşte. Imagine.

Sonda se rotea în timp ce cădea. Imaginea se rotea şi ea: Zidul de Margine negru, strălucirea soarelui, bolta înstelată… un cablu argintiu strălucea pe fundalul negru, presărat cu stele, de sub sonda ce cădea.

— Asta! izbucni Louis. O vedeţi? Aveţi nevoie de încă un impuls sau ne vom lovi de ea.

— Impuls, am înţeles.

Se auzi un şuvoi de triluri şi fluierături, apoi:

— Ce-ar putea fi?

— E prea îngust pentru a fi vorba de un astroport.

Aşteptau, din cauza decalajului temporal, provocat de viteza luminii. Cablul argintiu devenea tot mai mare şi mai clar. Acum, părea inelat ca un vierme de pământ argintiu. Unsprezece minute…

Rotaţia sondei se opri. Imaginea din fereastră tremura: sonda accelera învăluită în flamele razelor X.

Lumina unei nove explodă în fereastra-hologramă.

Louis îşi acoperi ochii cu mâna şi auzi o muzică infernală, apoi o voce care-şi pierduse orice inflexiune omenească.

— Sursa mea de combustibil este distrusă!

— Pe mină mă preocupă inamicii care au tras în noi, rosti Bram cu o voce seacă.

— Am fost provocaţi! Înarmează-mă şi trimite-mă acolo!

Fusese mai mult un urlet bestial, încărcat de turbare. *Era ideea Acolitului pentru a crea o diversiune? Sau erau închişi alături de un Kzin dement*?

— Dă-mi voie să ajung în cabina mea, se rugă Ultimul. Trebuie să văd ce mai funcţionează.

— Ce-ar mai putea funcţiona? Sonda ta este distrusă, iar noi am fost atacaţi… suntem deconspiraţi. Un invadator ar fi putut să acţioneze atât de rapid, sau este vorba de un Protector?

— Cel puţin, discul de păşit ar trebui să nu fi fost afectat.

Louis deschise ochii.

— De ce?

— Pentru că nu sunt prost! behăi Ultimul. Pe când traversam zidul, am deschis o legătură cu discul de păşit. Un jet de plasmă, o armă cinetică, orice ameninţare ar fi trebuit să treacă prin ea.

— Direct spre *ce*?

Louis clipea. Încă mai vedea pete şi stele colorate.

— L-am legat de discul de păşit de pe Mons Olimpus.

Bărbatul izbucni în râs. Probabil că era prea mult să spere că o mie de marţieni tocmai potriveau o nouă capcană, când discul de păşit începuse să împrăştie peste ei plasmă la temperaturi stelare, dar ceee…

Gheare puternice îl strângeau de umăr şi un miros de carne roşie îi pătrunse în nări.

— Suntem în război, Louis Wu! Nu este momentul pentru distracţii!

Distracţii. Marcat.

— Acolitule, îmbracă-ţi costumul. Adu-l şi pe-al meu, precum şi un spray de reţele şi discul meu de transport de unde l-a pus Bram… Bram?

— E în sala de mese de pe *Patriarhul Ascuns*, preciză acesta.

— Ultimule, trimite-l întâi acolo. Bram, dă-i câteva arme. Dacă tot avem un disc de păşit funcţional pe sondă, ar trebui să-l folosim.

— Daţi-i drumul! hotărî Bram.

Ultimul şuieră/fluieră/ţiui. Acolitul făcu un pas şi dispăru. Ultimul se îndreptă şi el spre locul unde fusese blocul de granit şi apăru în cabină.

Limbile sale lingeau ceea ce părea a fi un set de piese de şah extraterestre, dar care trebuie să fi fost o tastatură virtuală. Unul dintre capete se ridică pentru a le comunica victorios:

— Avem legătura. Discul de păşit mai funcţionează.

— Încearcă cu sprayul de reţele, ordonă Bram.

— Pe ce să-l împrăştii?

— Pe vid.

Unsprezece minute mai târziu, fereastra întunecată se lumină din nou: o boltă de stele rotitoare, cu mici ondulaţii pe ea. Louis îşi imagina reţeaua, în lipsa de gravitaţie şi în vid învârtindu-se puţin – se învârtea cumva şi sonda? –, depărtându-se continuu de aceasta. Şi, în timp ce Protectorul era preocupat de Kzin şi încerca să-l supravegheze pe Păpuşar, precum şi cele *patru* ferestre-hologramă, Louis îngenunche deasupra discului de păşit şi-i ridică marginea.

O hologramă transparentă, cu trasee strălucitoare, se ivi chiar deasupra lui: harta discurilor de păşit. O imagine mai mare ar fi fost periculoasă, dar Ultimul avusese grijă de asta. Louis tastă schimbările rapid şi aşeză la loc marginea.

— Ai văzut?

— Ultimule, explică-mi şi mie cum de ne-a scăpat până acum!

Mai mult ca sigur, Ultimul şi Bram nu-l observaseră. Louis se întoarse.

Văzut prin reţeaua ce plutea în imponderabilitate, cablul argintiu devenise o panglică argintie cu marginile ridicate, un fel de miniatură a Lumii Inelare. Toroizi subţiri se arcuiau peste ea.

Fără îndoială, era vorba de sistemul de transport: calea de levitaţie magnetică montată de-a lungul culmii Zidului de Margine, pe o treime din lungimea lui. Echipa de reparaţie a Teelei trebuie să o fi continuat peste zid şi în jos, pe partea lui exterioară.

— *Eu* unul n-am mai supravegheat Zidul de Margine de mai bine de o jumătate de an, interveni Louis.

— Trebuia să-l studiem mai de aproape, spuse Ultimul.

Calea argintie ţâşnise pe lângă marginea ferestrei. Acum se mai vedea doar bolta înstelată. Reţeaua plutitoare se afla sub fundaţia Lumii Inelare şi cădea spre univers.

— Ar fi trebuit să ghicesc, insistă pământeanul. La fel şi tu, Bram. Ce altceva ar fi putut folosi echipajul Teelei, pentru a deplasa jeturile de orientare recuperate?

— Terminalul este departe, spre sensul de rotaţie, probabil pe platforma unui astroport. Nu suntem în locul potrivit pentru a căuta o fabrică.

Platforma de transport se materializă înăuntru, alături de costumele presurizate şi un spray de reţele, ataşat de lucrurile lui Louis. Acesta le dădu la o parte, pentru a-i face loc Acolitului.

Kzinul apăru şi el, echipat complet în costumul spaţial: baloane concentrice şi transparente şi o cască asemeni unui bol de peşti.

— Suntem gata? întrebă el, scoţându-şi casca.

Louis făcu un semn spre bolta înstelată.

— Nu cred că vrei să ajungi *acolo*.

— Legătura este încă deschisă şi a încetat să se mai rotească, vorbi Ultimul pe neaşteptate.

— Ce...? bâigui Louis uluit.

Bram interveni şi el:

— Împroşcată cu o flamă de plasmă, doborâtă de la mai mult de o mie de kilometri şi *încă funcţionează*? Improbabil!

Louis ridică sprayul de reţele de pe platforma de transport şi-l îndemnă:

— Încearcă asta.

Capetele se întoarseră, dar nimeni nu-i luă sprayul.

— Ultimule, adăugă bărbatul, aş vrea să împrăştii o reţea prin legătura discurilor de păşit. Trimite-mi-o acolo. O să vedem ce-a lovit-o.

— Încearcă! fluieră Păpuşarul.

Louis împrăştie o reţea de bronz pe discul de păşit şi o privi cum dispare.

Aşteptau. Acolitul profită de răgaz ca să facă un duş. Treizeci şi cinci de grade pe arcul Lumii Inelare: cinci minute şi jumătate tranzitul, şi încă pe atât până ce aveau s-o vadă revenind. Cabinele de transfer nu funcţionau la viteze superioare luminii şi, se părea, nici discurile de păşit.

— Semnal, spuse Ultimul şi cealaltă limbă a lui linse aerul. Apăru a cincea fereastră.

Priveau la bolta înstelată traversată de Zidul de Margine. O masă informă, ce se zărea spre margine, trebuie să fi fost sonda. Era o imagine foarte slabă, dar se vedea clar că sonda nu mai cădea. Aterizase pe un suport subţire, calea levitaţiei magnetice.

— Acolitule, ia sprayul! ordonă Bram. Du-te acolo. Împrăştie o reţea într-un loc unde am putea vedea ceva interesant. Te întorci imediat şi raportezi. Nu aştepta pericolul. Ştim că este acolo.

Prea repede. Louis abia începuse să-şi tragă costumul pe el. Acolitul ar fi plecat înainte de a fi fost el gata.

— Opreşte-te! rosti el. Bram, trebuie să fie înarmat!

— Împotriva Protectorilor aflaţi deja acolo? Prefer să iasă în evidenţă faptul că este neînarmat. Acolitule, dă-i drumul!

Kzinul dispăru.

Louis termină să-şi pună costumul. Trebuiau să aştepte unsprezece minute.

Oare Chmeee crezuse cu adevărat că un bătrânel ca el, ar fi putut controla şi apăra un mascul Kzin de unsprezece ani, se întrebă pământeanul?

Trecură patru minute şi se vedea ceva în imagine.

Priveau o formă întunecată ce se deplasa spre marginile vagi ale ferestrei şi inspecta fără grabă sonda. Apoi, brusc, apăru imaginea clară şi apropiată a unui elegant costum spaţial de provenienţă străină, prevăzut cu o cască sferică, prin care se zărea o figură aproape triunghiulară, cu o gură ce părea făcută numai din oase. Un singur deget se apropie urmat de nişte curbe pe care Louis nu le putea vedea. Descoperise reţeaua.

Creatura se răsuci cu iuţeala mercurului, dar nu suficient de repede. Ceva rapid şi negru o atinse şi trecu dincolo de unghiul de vedere, dispărând.

Elegantul costum al intrusului era acum sfâşiat lateral, pe o porţiune destul de lungă. El ridică o armă asemeni unui motor chimic de rachetă arhaică. O flamă alb-violetă ţâşni în urma atacatorului. Probabil îl rată. Apoi, ţâşni după el, ţinându-şi costumul aproape etanş cu o mână şi trăgând încontinuu cu cealaltă. O coadă fantomatică de cristale de gheaţă şerpuia în spatele lui.

— Asta a fost Anne, spuse Bram.

— Care?

— Anne era ucigaşul, Louis. Sunt amândoi Protectori Vampiri, dar mi-am amintit cum se mişcă Anne.

— Cum să-l avertizăm pe Acolit?

— Nu putem.

Louis îşi dădu seama că strânge din dinţi. Acolitul nu era nicăieri: un semnal, un punct, o energie cuantificată ce se deplasa cu viteza luminii spre locul în care un Protector ucisese alt Protector şi era pregătit pentru mai mulţi.

— Teela voastră a fost prea încrezătoare, spuse Bram. Ea a făcut un Protector dintr-un Vampir, iar acesta trebuie să mai fi schimbat şi alţii din specia lui, înainte ca ea să-l fi ucis. Dar Anne şi cu mine aparţinem unei alte specii decât a lor.

— Semnal! izbucni Ultimul, în timp ce lingea aerul cu cealaltă limbă. Acum aveau două ferestre fixate asupra căii de levitaţie magnetică.

Acolitul sosise; împrăştiase o reţea pe… Louis nu era sigur. Pe ceva situat deasupra capului său. Nu mai era niciun semn al vreunui intrus. Kzinul poza, având sonda chiar în spatele lui. Aceasta părea pe jumătate topită, destul de turtită şi bloca evident calea.

Orice Protector ar fi trebuit să înlăture acel blocaj.

Acolitule, pleacă!

Calea se pierdea în infinit. Părea să aibă cam şaizeci de metri lăţime şi era dreaptă din punct de vedere geometric.

Acolitul se învârtea încet în tot cadrul. Mai împrăştie altă reţea, apoi păşi înapoi spre sondă şi dispăru.

— S-a teleportat, îi informă Ultimul.

— Atunci, unde este?

— Presupui cumva că mi-ar fi făcut plăcere să mă trezesc cu plasmă de fuziune împrăştiată prin cabina mea?

— Unde este legătura? Unde l-ai teleportat? Ultimul nu răspunse şi Louis îşi dădu seama.

— Pe Mons Olimpus, bastardule?

Se îndreptă spre discul de păşit, dar se răzgândi şi se urcă pe platforma de transport. Legă o frânghie de balustradă, apoi o fixă în jurul centurii sale cu scule: obţinuse o centură de siguranţă pentru un om sărman.

— Chmeee o să mă înghită cu fulgi cu tot!

Ridică platforma şi o conduse deasupra discului de păşit.

Flic, şi cerul deveni pe jumătate stele, pe jumătate negru. Un filigram fractal argintiu sub picioare şi stelele strălucind prin el.

Minunat.

Privi în susul şi-n josul căii de levitaţie magnetică. Era o linişte nefirească. Nimic nu mişca.

Un şiret de argint. Unde mai văzuse el acel model fractal? Se aşteptase ca această cale de levitaţie magnetică să fie ceva solid, dar constata că vedea stelele prin urzeala ei.

Aha! Semăna cu Sfârleaza, liftul orbital ce mai era folosit pentru transferul încărcăturilor mari între Pământ, Lună şi Centură. Fractalul distribuie efortul mai bine. Nu conta că…

— Bram, Ultimule, calea de levitaţie magnetică este o *reţea*. Puteţi s-o vedeţi? Dacă aş fi avut sprayul, aş fi împrăştiat o reţea pe ea chiar acum. Să privim prin ea şi să vedem pe oricine ar încerca să se ascundă în umbra Lumii Inelare.

Aveau să audă asta peste cinci minute şi jumătate. Atât era de îndepărtat, la viteza luminii, *Acul Încins al Căutării*.

O pată de cerneală se căţără peste marginea căii, îndreptându-se spre el… o masă ca un sac de cartofi vopsit în negru, cu un clopot aprins ţinut neglijent într-o mână.

Louis atinse maneta de ridicare.

Platforma nu se mişcă. Exista o cale de levitaţie magnetică chiar sub el, dar nu-i furniza suficientă putere de ridicare.

— Mă uit la o armă ARM, spuse Louis.

Ei îl vor auzi şi vor deduce restul: trupele ARM trebuie să fi aterizat pe platforma unui astroport şi descoperiseră acolo Protectori.

Cum se activează discurile de păşit atunci când nu poţi să păşeşti mai întâi pe ele? Voi fi mort când vor auzi asta. Ar fi trebuit să car cu mine o orchestră – sau o înregistrare pentru comenzile necesare.

Ucigaşul Protectorului îl examina pe Louis Wu cu un aer de proprietar. Ea – Anne – se dovedea a fi o formă zveltă într-un costum umflat, proiectat pentru cineva puţin mai înalt. Ochii acesteia priveau chiar pe deasupra indicatoarelor de la nivelul bărbiei, şi puţin solid…

Flic, se trezi cu capul în jos, căzând printr-o lumină roşiatică.

Împrejurul lui şi sub cap, defilau roci roşii şi sute de metri de lavă, ce se întindea până jos. Platforma se smuci în sus, şi Louis rămase suspendat deasupra stâncilor roşii. Simţea cum alunecă frânghia, în clipa în care sistemul de stabilizare al platformei o întoarse cu faţa în sus.

Creierul, şi burta, şi urechile îi ţiuiau. Abia peste câteva clipe, reuşi să-şi focalizeze privirea.

Niciun Marţian nu se afla prin preajmă.

Plutea alături de o fâşie de lavă, lucioasă ca sticla, ce cobora aproape vertical… la naiba… aproape trei sute de metri, înainte de a deveni orizontală, asemeni unei trambuline de schi. Louis putea distinge, acolo jos, o pată portocalie. Acolitul, în costumul său transparent. Era… şi nu era posibil să fi supravieţuit căzăturii.

Louis decise că nu trebuia să se teamă de Marţieni.

De data aceasta, Marţienii montaseră discul de păşit cu gura în jos, pe cel mai înalt pisc pe care-l găsiseră. Apoi flama, ce distrusese sonda de realimentare a Ultimului, se revărsase prin disc. Orice Marţian care ar fi pândit prin preajmă, trebuie să fi fost carbonizat. Versantul muntelui se topise şi cursese la vale, formând o pârtie alunecoasă.

Louis coborî platforma, slăbi frânghia şi sări jos.

Acolitul zăcea într-o poziţie înclinată pe roca roşie şi fierbinte.

Louis îşi strecură umărul sub el. Reuşi doar să-l tragă pe Kzin peste el. Acolitul era o masă inertă. Louis simţea cum i se mişcă coastele rupte.

În cazul ăsta, i-ar fi fost de folos adevărata gravitaţie marţiană.

Îşi încordă muşchii abdominali, genunchii şi spatele, icni şi se strădui să-l ridice. Şi mai sus! Un mascul Kzin aproape matur, costumul lui presurizat şi tot ce mai avea – îl săltă suficient pentru a-l putea rostogoli pe platformă.

Louis se căţără şi el la bord. Legă bine Kzinul. Ridică platforma şi folosi micul propulsor pentru a o centra exact

sub discul de păşit. Se înălţă din nou, până ce umerii îi atinseră discul.

Flic, şi ajunseră în *Ac*, răsturnaţi şi cu platforma peste ei.

Bram rezolvă restul: aduse platforma în poziţie normală, deschise toate benzile de etanşare ce prindeau costumul Kzinului şi îl scoase pe Acolit. Ochii acestuia clipiră, se focalizară şi-l recunoscură pe Louis. În rest, era incapabil să se mişte.

Bram îl ajută pe pământean să iasă din costum, îl lungi alături de Acolit şi îl examină. Asta durea.

— Ţi-ai răsucit câţiva muşchi şi nişte tendoane, spuse el. Ai nevoie de autodoc dar Kzinul are şi mai mult.

— El intră primul, hotărî ferm Louis.

Dacă murea Acolitul, ce i-ar fi spus el lui Chmeee?

Nodurosul îl ridică pe Kzin fără vreun efort aparent, îl rostogoli în coşciugul uriaş şi închise capacul. Ciudată idee: un Protector ar fi aşteptat până ar fi primit permisiunea?

Nu era atât de ciudată. Acum, Louis începuse să simtă dureri cumplite şi n-ar fi dorit ca Bram să afle acest lucru. Louis era un hominid, Acolitul nu, iar un Protector s-ar fi putut să aibă *nevoie* de permisiunea unui Prăsitor pentru a vindeca mai întâi un alien.

Bram îl ridică şi pe el şi îl aşeză cu o singură mişcare lină pe platforma de transport. Durerea îl fulgeră, blocându-i respiraţia şi transformându-i ţipătul într-un geamăt. Bram îi ataşă conducte şi tuburi din trusa medicală portabilă a Teelei.

— Ultimule, multe din rezervoarele de aici trebuie să fie umplute din nou, remarcă el după aceea. Autodocul tău mai mare poate fabrica medicamente?

— Bucătăria are un meniu medical.

Pereţii de la babord şi tribord străluceau de căldură portocalie.

În altă fereastră, văzu forma unui sac negru rostogolindu-se peste marginea căii de levitaţie magnetică. Apoi nimic, numai calea argintie care se pierdea în infinit.

Şi durerea începuse să scadă în intensitate. Louis îşi dădea seama că nu va mai fi lucid multă vreme.

Simţea braţe noduroase şi zvelte în jurul lui. Degete dure îl sondau ici şi colo. O durere înăbuşită într-o coastă dispăru foarte repede. Spatele trozni, apoi, din nou, ceva mai jos, apoi încheietura unui şold şi genunchiul drept.

Bram vorbea lângă urechea sa, dar nu pentru Louis:

— Oamenii Nopţii au depus ceva efort să ne arate un sat de pe un Muntele Răsturnat, unul dintre zecile de mii. De ce?

— N-ai remarcat felul în care…, se auzi ca prin vis vocea Păpuşarului.

Louis adormi.

28.
Pasajul

— Simţi ceva?

— Da, îi răspunse Warvia.

Încăperea tremura. Era o vibraţie uşoară în pereţi şi în roca de sub ei.

Călătoria cu vehicule stranii îi ameţise şi îi dezorientase, deşi de atunci dormiseră câteva ore bune. Acum, era vorba de cu totul altceva. Tegger nici nu-şi dăduse seama la început. Respiraţia Warviei şi tremurul nesfârşit erau singurele senzaţii în camera întunecată.

— Ai vreo idee…

— Gunoiul de pe fundul mărilor… Este vărsat pe vârf, şi noi îl simţim până aici, jos.

Tegger căută să-i distingă faţa în întuneric.

— Este pompat prin conducte aflate în spatele Zidului de Margine. Apoi, cade de pe marginea zidului cam cât cincizeci de zile de mers, completă Warvia. Cade pe toţi Munţii Răsturnaţi, este ceea ce îi *creează*. Fără aceste pompe, tot solul de sub Arcadă s-ar aduna în mări. Şoapta mi-a spus despre toate astea.

— Ai obţinut mai mult de la Şoaptă decât mine.

— Mă întreb unde este ea acum.

— Ea?

Degete îi mângâiau bărbia.

— Încerc să ghicesc. Am întrebat-o, dar n-a vrut să-mi spună. Ştii cum se numeşte acest gunoi de pe fundul mărilor?

— Cum?

— Flup.

Tegger râse cu poftă.

— Cum? Vrei să spui că, până acum… Flup, toţi pe care i-am *cunoscut*, doar credeau că ştiu ce-nseamnă flup. Fundul mării?

— Acest munte este făcut din el. Presiunea îl transformă în stâncă… O lumină albă se revărsă peste ei…

— Bună, spuse o voce.

Săriră amândoi în picioare şi se înfăşurară în blănuri. Oamenii Punctului Înalt le lăsaseră o blană ca a lui Saron, relicva unui leneş pătat cu verde şi rănit la cap. Arăta destul de drăguţ pe Warvia.

— Bună? Auziţi vocea lui Louis Wu. Putem să vorbim?

Tegger clipi în lumina puternică. Nu erau prea multe detalii, dar putea distinge forma unui om şi altceva destul de straniu.

— Ne-ai invadat viaţa intimă, spuse el.

— Nu dormeaţi. Dispozitivul de spionat, pe care-l căraţi de atâta vreme, este al nostru. Vreţi să vorbiţi sau să revin altă dată?

Cineva bătu în lemnul din spatele uşii din piele. O voce de femeie strigă:

— Tegger? Wairbeea?

— Flup! Intră, ordonă Tegger.

Printre pieile uşii îşi făcură apariţia Jennawil şi Barraye, urmaţi de un miros de sânge.

— Am auzit voci, spuse tânăra femeie, altfel am fi lăsat astea în antreu. Este un gwill. Skreepu l-a ucis pentru voi.

Gwillul era o şopârlă mare. Coada ei încă mişca.

— Aţi sosit tocmai la timp, spuse Tegger, cântărind în mână şopârla. Îi simţea pielea solzoasă. Trebuia jupuită. Se întoarse spre lumina din reţea şi spre monştrii din ea şi adăugă: Vorbeşte cu Jennawil şi Barraye, din specia Oamenii Punctului Înalt. Ei ştiu ceea ce noi doar bănuim. Jennawil, Barraye, l-am întâlnit, în sfârşit, pe Louis Wu.

Moţăind cu obrazul sprijinit de trusa medicală portabilă, Louis se auzi vorbind.

— Auziţi vocea lui Louis Wu şi îi vedeţi pe asociaţii mei, Bram şi Locuitorul Reţelei. Am păstrat tăcerea până acum, pentru că am avut duşmani.

— Noi suntem Warvia şi Tegger, spusese o voce străină şi piţigăiată.

Ochii lui Louis se deschiseră – îi recunoscuse pe ucigaşii de Vampiri, cei cu piele roşie.

— De ce ai rupt acum tăcerea?

— Trebuie să punem întrebări.

Era, într-adevăr, vocea lui Louis Wu, dar venea de la Ultimul.

— O să îţi arătăm oglinda ascunsă şi pasajul prin zid, şi orice altceva vei dori, interveni Barraye.

— Mulţumesc. Sunteţi pregătiţi să mergeţi prin pasaj?

Jennawil tresări şocată.

— Nu! Pentru că sunt *vishnishtee*... – Translatorul lui Louis ezită o clipă. – ... Protectori care se plimbă mereu prin pasaj.

Louis decise să nu vorbească. Se simţea liniştit şi oarecum jenat, iar dacă se gândea şi la durere, parcă o mai simţea. N-ar fi înţeles şi, în plus, ce-ar fi zis ei de cele două „voci ale lui Louis Wu”?

— Spuneţi-ne ce ştiţi despre Protectori.

— De două feluri sunt. Protectorii de felul nostru au grijă de noi, dar ei se supun Protectorilor de la câmpie?...

— Putem să vorbim cu un Protector din Punctul Înalt?

— Cred că nu. Păstrarea secretelor faţă de Protectorii câmpiei este aproape imposibilă, iar Protectorii sunt uşor de remarcat. Dar am să întreb.

— Doreşte Şoapta să vorbească cu noi? îşi continuă Păpuşarul seria întrebărilor.

Oh?

Păstorii Roşii se priviră surprinşi.

— Şoapta nu, răspunse femeia cu fermitate.

— Ce ne poţi spune tu despre Şoaptă?

— Nimic.

— Ce este dincolo de pasaj?

— Otravă, credem, spuse Barraye.

Jennawil încercă să-i explice mai pe larg:

— Protectorii poartă costume care îi acoperă cu totul, atunci când trec prin pasaj. Ei duc şi aduc o mare cantitate

de unelte. Zvonurile spun că ei construiesc ceva acolo, ceva monstruos.

— Louis Wu, interveni femeia roşie, a fost puterea unită a Oamenilor Nopţii cea care a mutat ochiul aici. Vino noaptea, trebuie să vorbeşti cu ei.

— Cât mai este până la noapte?

— Două zecimi, răspunse Jennawil.

— O să aşteptăm, spuse vocea lui Louis Wu, după care cântă aidoma unui cvartet de instrumente de coarde.

— Tu ai auzit, Louis? întrebă Bram.

— Câte ceva. Ai interpretat bine, Ultimule, dar ţi-ar fi trebuit un machiaj mai bun!

— Louis Wu este *vashnesht*, spuse Ultimul. Vrăjitor. A rămas nevăzut, în timp ce servitorii lui ciudaţi vorbeau pentru el.

— Marcat. Cine este Şoapta?

— Anne este Şoapta, interveni Bram. Ţi-am văzut înregistrările cu Şoapta ghidându-l pe omul roşu. S-a folosit de misiunea vehiculelor ca să se ascundă.

— Şoapta se potriveşte cu ea, spuse Louis.

Ultimul se întoarse de la fereastră.

— Louis, tu ce crezi? Unde este Şoapta? Se va implica şi ea?

Pământeanul îi privea pe oameni prin fereastră. Nu avea prea mult anestezic în el, pentru că, altfel, l-ar fi doborât complet.

— Bram, tu eşti singurul care poate ghici ce doreşte ea.

— Într-adevăr.

— Eu sunt prea ameţit pentru a gândi. Cred că mi-aş dori vocea înapoi.

— Cum doreşti, răspunse Ultimul.

* * *

Warvia jupuise gwillul cu un cuţit.

— Păstorii Roşii trebuie să mănânce vânat proaspăt, le explicase Tegger celorlalţi. S-ar putea să vă deranjeze, dacă ne priviţi.

Warvia sfâşiase şopârla în două şi îi dăduse şi lui o parte. Începuseră să înfulece. Perechea din Punctul Înalt părea fascinată şi şocată. Tegger se întreba de ce mai zăboviseră acolo, acum, când fereastra devenise din nou o reţea de bronz.

Rămăseseră doar oasele. Tegger privi în jur întrebător: Barraye îi arătă cu degetul un recipient.

— Tegger, Warvia, interveni Jennawil, am remarcat că voi nu aţi vorbit de *reshtra* până ce aţi văzut ce avem sub blănurile noastre.

Oh.

— Semenii noştri se împreunează o dată pentru totdeauna, răspunse Warvia şi privi la perechea ei.

Ceva avusese loc între ei, aşa că adăugă:

— Ceva s-a întâmplat şi ne-a schimbat. Dar noi nu avem *nevoie* de *rishathra*. Ceea ce s-a schimbat este doar că acum avem de ales.

Tegger se hotărî să intervină şi el.

— Barraye, Jennawil, nu există poveşti despre Păstori Roşii care *rishează*. Dacă oglinzile voastre vorbitoare răspândesc această poveste peste toată câmpia, unde am mai putea trăi? Cine s-ar mai împerechea cu copiii noştri?

Oamenii Punctului Înalt se priveau surprinşi.

— Ai văzut Oamenii Nopţii, Jennawil, spuse Warvia. Ce s-ar întâmpla dacă s-ar spune că aţi *rishat* cu Vizitatorii cu piele roşie care au venit de jos? La ce s-ar aştepta Oamenii Nopţii?

Barraye dădu încet din cap.

— Vor crede că pot să *risheze* cu noi. Oare de ce suntem atât de curioşi, perechea mea?

Ea îl plesni uşor peste umărul masiv, cu palma deschisă, şi izbucni în râs. Tegger bănuia că asta însemna „nu”.

— Nu este vorba numai de forma lor. Dar şi de *miros*!

Barraye o lovi liniştitor peste fund.

— Atunci, va trebui să mai ţinem un secret.

* * *

Nostimă treabă. Louis privea cu o lascivitate pasivă. Un astfel de spectacol ar fi un succes, gândi el, pe canalele închiriate ale oricărei lumii din Spaţiul Cunoscut. Şi, desigur, se înregistra… dar, că venise vorba, câte simţuri putea să înregistreze reţeaua, în afară de imagine şi sunet? Mirosul? Radar pentru un sens tactil?

Pe undeva, pe la mijlocul acestor gânduri, adormise.

Câteva ore mai târziu, aşa i se părea, se trezise privind uimit la el însuşi – dublura se holba de deasupra.

Nu: era costumul său presurizat, colţuros, aidoma unor oase fracturate, acolo unde, pe el, ar fi fost suprafaţă lină. Bram îşi scoase casca şi-l întrebă:

— Te simţi mai bine?

— Mă doare peste tot.

Trusa medicală doar răspândise medicamente în el, dar îşi dădea seama unde îl aştepta durerea.

— Două coaste nu erau la locul lor. Le-am pus eu. Niciun os nu este rupt. Ţi-ai forţat muşchii, ţi s-au rupt câteva tendoane şi mezenterul, iar un disc spinal alunecat l-am aşezat la loc. Te-ai putea vindeca şi singur, fără ajutorul trusei medicale.

— De ce îmi porţi costumul?

— Raţiuni de strategie.

— Prea complexe pentru mintea mea? Foarte bine, Bram. Ai remarcat că avem mai mulţi vizitatori. Dacă ai să mă deconectezi, vocea lui Louis Wu îşi poate arăta şi faţa.

* * *

Ultimul şi Bram aşteptau de fiecare parte a lui Louis şi un pic în spate. De cealaltă parte a reţelei-fereastră, Roşii se îngrămădiseră sub o blană, lăsându-i pe Demoni să ocupe centrul scenei.

Demonii tremurau.

— Este destul de frig aici! spuse femeia zveltă. Ei bine, eu sunt Buciuma, iar el este Harpster. Scoate vreun sens cutia ta din vocea mea?

— Da, foarte bine. De unde ştii despre translatorul meu?

— Tovarăşul tău, Tonfierar, se pare că a plecat, dar fiul său, Kazarp, a povestit despre vizita ta în Oraşul Ţesătorilor.

— Salutaţi-l din partea mea pe Kazarp. Buciuma, de ce aţi deplasat o piatră de două greutăţi de om pe o asemenea distanţă, dacă puteaţi să vorbiţi cu mine prin intermediul lui Tonfierar?

Etalându-şi aproape *toţi* dinţii, Demonii izbucniră în râs.

— De vorbit, da, dar ce-am fi putut spune? Zidul de Margine este în mâini greşite? Nu ştiam asta. Tu eşti un *vashnesht*?

Protector, spuse translatorul.

— Da, răspunse Bram.

Tegger încercă să se ridice; Warvia îl trase îndărăt. Şi Demonii se dădură un pic înapoi, dar Harpster se hotărî să se adreseze direct Protectorului:

— Suntem suficient de informaţi pentru a şti cât de neajutoraţi suntem. Aceştia sunt Protectori Vampiri. Ei au luat mai mulţi Oameni ai Punctului Înalt ca pradă pentru o turmă. Unii s-au întors ca Protectori. Mulţi, pur şi simplu, dispar.

— Ei repară Arcada, spuse Bram.

— Fac ei mai mult bine decât rău?

— Da. Sunt prea mulţi şi vor lupta între ei, când va fi gata reparaţia. Noi sperăm că vom putea să echilibrăm balanţa.

— Cum vă aşteptaţi să vă ajutăm?

— Trebuie să ştim mai mult. Spuneţi-ne tot ce puteţi.

Harpster ridică din umeri.

— Voi cunoaşteţi ceea ce ştim noi. Cei din Punctul Înalt ne vor arăta mai multe, aşa că reveniţi în zori.

Ultimul lansă câteva triluri. Fereastra se restrânse la dimensiunile fundalului.

— O să aşteptăm, spuse el. Louis, noi am înregistrat conversaţia anterioară. Ei ştiu mai multe despre Protectori şi ceva despre Teela Brown. Sau vrei să-ţi cânt o serenadă?

Bram se întinsese după instrumentul ciudat pe care-l adusese de pe *Patriarhul Ascuns*.

— Puţină muzică la masă este binevenită, spuse Louis politicos. Iar mie îmi este foame.

* * *

Louis încercă să se întindă puţin. Efortul depus la ridicarea Acolitului îi afectase serios câţiva muşchi şi câteva tendoane. Îngrijirile acordate de Bram îl ajutaseră mult, dar trebuia să se mişte cu atenţie.

Trecuseră multe ore. Acum, fereastra din Punctul Înalt era rotită cu smucituri de-a lungul peisajului montan cufundat în noapte. Un grup pestriţ de forme hominide rostogoleau reţeaua furată ca pe o piatră de-a lungul drumului desfundat al satului. Când părăsiseră satul şi începuseră să urce versantul, mişcarea imaginii reuşise să-i întoarcă stomacul pe dos.

Louis întoarse spatele monitorului, nădăjduind că ceilalţi aveau să-l alerteze dacă reţeaua ar fi arătat ceva interesant. De ce vindecarea Kzinului dura atât de mult? În orice loc din Spaţiul Cunoscut, ar fi putut utiliza un autodoc! Trusa medicală nu l-ar fi ajutat prea mult, cu excepţia injectării de substanţe medicamentoase, dar avea nevoie de el din nou, după câteva minute.

* * *

Patru Oameni ai Punctului Înalt duceau reţeaua şi suportul ei. Urcau versantul într-un întuneric de smoală. Saron se deplasa în faţa Păstorilor Roşii şi a Oamenilor Nopţii, pentru a le arăta treptele săpate în stâncă.

Demonii încercaseră să-i ajute la transport, dar abia reuşeau să-şi menţină respiraţia normală.

— Curând, va veni lumina soarelui, o atenţionă Warvia pe femeia Demon. Ce o să faceţi atunci?

— Ni s-a spus că o să ajungem la pasaj. La adăpost.

Nu exista niciun fel de drum. Aşa-zisa cărare consta, de fapt, doar în urme de paşi pe pământul îngheţat şi stânca dură. Oamenii Punctului Înalt continuau să urce tot mai sus pe terenul extrem de înclinat, tot mai sus, la kilometri deasupra câmpiei infinite.

Dinspre sensul de rotaţie sosea linia terminatorului şi lumina zilei.

Privit de pe Muntele Răsturnat, ţinutul de sub ei părea o hartă în relief, asemeni hărţii pe care Demonii o făcuseră pentru ei în afara zidurilor Giganţilor Ierbii. Probabil, o asemenea panoramă, le oferise noţiunile necesare. Mai departe, detaliile deveneau tot mai ceţoase. O aţă de argint, întreruptă de mici ochiuri, trebuie să fi fost Casamoale, sau orice alt curs de apă, sau cu totul altceva.

Pesemne că Warvia avea aceleaşi gânduri.

— Ţinuturile pe care se deplasează Păstorii Roşii sunt ele suficient de mari pentru a fi văzute? Cum vom mai găsi din nou Păstori Roşii?

— Asta nu este deloc o problemă…, îi răspunse Harpster.

— Ai noştri ştiu drumurile Păstorilor Roşii, interveni şi Buciuma. O să facă hărţi… scuză-mă!

Trebuise să se oprească, pentru a-şi trage răsuflarea.

— Vor trasa harta unui drum pentru noi… prin limbajul oglinzilor. O să vă găsiţi un nou cămin… la fel de repede precum aţi venit aici.

— Oh, ce bine! – Apoi, Warvia izbucni în râs. – Soluţia voastră a fost extremă! Nu era nevoie să călătorim atât de departe!

Tegger n-ar fi vrut să-şi arate slăbiciunea acum, când îl putea observa Warvia. Îşi adunase toate forţele ca s-o urmeze pe Saron. Femeia în vârstă se mişca şi ea mult mai încet. Auzea gâfâitul celorlalţi din Punctul Înalt, marcaţi de efortul de a căra cu ei greutatea reţelei.

Ziua se apropia de ei dinspre sensul de rotaţie. În momentul în care prima margine a soarelui trecu peste umbra nopţii, Harpster scoase din rucsacul lui două pălării pliate cu boruri gigantice. Acum, numai Oamenii Nopţii mergeau în umbră.

— Ar trebui să ne găsim la marginea păşunilor Păstorilor Roşii, spusese Warvia, cât mai departe posibil de poveştile care, deja, trebuie să fi început să circule…

— Nu, o contrazise Harpster. Warvia, Păstorii Roşii nu fac parte toţi din aceeaşi specie.

— De ce spui asta? Sigur că facem!

— Noi ne putem lua perechile de la alte triburi, cu ocazia banchetelor, când se întâlnesc cirezile, adăugă şi Tegger. Nimeni nu mai ştie de când facem asta.

— Bună idee! spuse Harpster.

— Dar n-o faceţi tot timpul, interveni şi Buciuma. Tu şi cu Warvia aveţi acelaşi accent.

— Într-adevăr, amândoi ne-am născut în tribul lui Ginjerofer, dar alţii şi-au găsit perechi în afară.

— Anumite triburi au renunţat la acest obicei. Altora le este indiferent, cum este cazul oamenilor lui Ginjerofer. Tegger, cu cât vă veţi îndepărta mai mult de tribul lui Ginjerofer, cu atât vor scădea şansele copiilor voştri să-şi găsească perechi cu care să poată avea, la rândul lor, copii. N-ar conta prea mult, dacă nu v-aţi uni pe viaţă.

— Flup, şopti Tegger.

Ceva străluci în direcţia lor în clipa, când ocoliră un obstacol de roci sfărâmate.

Tegger încercase să-şi imagineze cum arăta o oglindă. Acum putea s-o vadă. Dar în faţă se zărea pe sine însuşi, alături de Warvia, de Demoni şi de Oamenii Punctului Înalt, împreună cu cerul şi Zidul de Margine. Oglinda era o fereastră plată ce arăta ce se afla în spatele privitorului. Era tot atât de înaltă cât un Păstor Roşu şi lată cât trei.

Aşezară cu grijă reţeaua în faţa oglinzii. Saron şi oamenii ei se aliniară la capetele acesteia, iar Oamenii Nopţii li se alăturară.

Harpster începu să vorbească, accentuându-şi consoanele, ca şi cum s-ar fi adresat unei mulţimi.

Bărbaţii prinseră să încline oglinda în sus şi jos. Aceasta era montată pe balamale. Jennawil stătea în spatele lui Tegger şi îi arăta ceva de-a lungul zidului.

Spre următorul Munte Răsturnat.

O luminiţă pâlpâia pe flancul muntelui, cădea şi se ridica, pe măsură ce oamenii înclinau oglinda.

— Cum funcţionează? întrebă Păstorul Roşu.

Jennawil izbucni în râs.

— Ah, Oamenii Nopţii nu v-au spus totul! Oglinzile soarelui transmit un cod pe care-l cunoaştem doar noi şi Oamenii Nopţii. Ele poartă ştirile între munţi, dar şi de la câmpie la munţi şi înapoi.

Asta explica multe. Demonii ştiuseră dintotdeauna prea multe despre vreme, despre Cuibul din Umbră, şi chiar despre plasa de păianjen din bronz.

Cei patru ridicară din nou ochiul lui Louis Wu.

— Chiar după stânca asta, spuse Saron, puţin mai sus.

* * *

— Buciuma şi cu mine am discutat problema voastră, spuse Harpster. Credem că avem un răspuns…

Şi Tegger se gândise.

— Este ca şi cum ai fi strivit între doi tauri. Dacă mergem prea departe, ne condamnăm copiii. Dacă ne aşezăm prea aproape de drumurile lui Ginjerofer, vom auzi poveşti despre noi înşine.

— Suntem prea cunoscuţi, prea uşor de recunoscut, spuse şi Warvia. Când Vizitatorii vor povesti despre Ucigaşii de Vampiri care au învăţat *rishathra*, aceia vom fi noi.

Harpster zâmbea cu toţi dinţii lui laţi.

— Să presupunem că este doar o poveste, spuse el. A fost odată o vreme în care toţi hominizii erau monogami. Niciun bărbat nu se uita la o femeie care nu era perechea sa, şi nici ea nu s-ar fi uitat în altă parte. Când hominizii se întâlneau, izbucneau războaie. Apoi, au venit doi eroi care şi-au dat seama că hominizii pot trăi şi altfel. Ei au inventat *rishathra* şi au pus capăt războiului. Au răspândit-o apoi, ca pe o îndatorire…

— Harpster, îl întrerupse Warvia, o asemenea poveste a fost adevărată?

— Nu încă.

— Oh!

— Oamenii Nopţii sunt selectivi în privinţa celor despre care vorbesc, dar să nu credeţi că noi suntem tăcuţi. Aţi văzut oglinzile soarelui. Ele sunt vocile noastre. Cunoaşteţi

faptul că orice preot trebuie să ştie cum să-şi pregătească morţii. Preoţii trebuie să vorbească cu noi.

Drumul devenise şi mai abrupt, şi acum respirau cu toţii cu dificultate.

— Noi putem răspândi povestea în mai multe direcţii, spuse Buciuma. Numai bătrânele îşi amintesc de legende, sau bătrânii. Povestea vorbeşte despre eroi ai propriilor specii care au inventat *rishathra* şi au pus capăt războiului, şi mai spune că propriile lor specii au practicat de atunci *rishathra*. Detaliile diferă de la o specie la alta. Atunci apare varianta în care eroii erau Păstori Roşii ce sfârşiseră un război pentru a câştiga aliaţi împotriva Vampirilor…

— E doar o poveste. – Tegger râdea cu poftă. Începea să creadă că ar fi putut să meargă. – Numai o poveste. Warvia, ce zici?

— S-ar putea, răspunse ea. S-ar putea. Merită încercat. Iubitule, noi putem să minţim, atâta timp cât nu trebuie să ne minţim pe noi înşine.

* * *

O stâncă de mărimea celei mai înalte clădiri din oraş era despicată vertical, iar Oamenii Punctului Înalt îi conduceau prin această spărtură. Fâşii de culoare străbăteau stânca.

— Gheaţa a făcut asta, spuse Deb. Apa îmbibă roca. Îngheaţă. Se topeşte şi îngheaţă din nou.

Un vânt glacial sufla prin spărtură, şfichiuind orice bucăţică de piele neacoperită, făcând ochii să lăcrimeze. Tegger păşea orbeşte, simţindu-şi mai mult calea, urmând-o pe Warvia, chiar dacă şi ea îşi ţinea ochii închişi.

O mână grea, aşezată brusc pe pieptul lui, îl opri. Miji puţin ochii.

În sfârşit, ajunseseră într-un loc unde puteau să se adăpostească de vânt: un tunel stâncos, săpat în munte. Dar se opriseră în despicătură, iar gura tunelului abia se zărea. Din acel loc, o pantă plină cu bolovani sfărâmaţi urca spre intrarea din stâncă.

Barraye vorbi pentru prima oară:

— Tegger, ăsta nu este un adăpost.

— De ce nu? Sunt monştri înăuntru?

— Sunt. *Vishnishtee*.

Aşezară reţeaua pe muchie, cu faţa spre deschizătură. Barraye devenise din nou tăcut. Fu rândul lui Saron să intervină.

— Louis Wu, auzi?

Reţeaua de bronz începuse să vorbească.

— Da, foarte slab. Cât de adâncă este chestia asta?

— Noi credem că este un pasaj ce trece prin vârful muntelui. Nimeni dintre noi nu a ajuns atât de departe.

— Aţi fost înăuntru?

— Majoritatea Oamenilor Punctului Înalt, precum şi aproape o sută de Vizitatori, sosiţi pe calea aerului, s-au ascuns în pasaj, când a strălucit Lumina Morţii, explică Deb. Puteam să vânăm doar în timpul nopţii. După ce Lumina Morţii a slăbit, am fost izgoniţi şi ni s-a interzis să ne întoarcem acolo.

— Descrie-i pe *vishnishtee*, ceru o voce un pic voalată.

Privirile lui Tegger şi ale Warviei se întâlniră. Acea voce din reţea trebuie să-i fi aparţinut lui *vashnesht* Bram, dar semăna foarte mult cu cea a Şoaptei.

— *Vishnishtee* ne iubesc, spuse Deb, dar niciunul dintre noi nu i-a văzut vreodată.

— Cum, niciodată?

— Uneori, unul dintre noi poate să dispară. A existat o limită până unde puteam să pătrundem în acest pasaj. Ştim că există moarte în el, dar este moarte şi în afara lui.

— Nu vă puteaţi face şi singuri propriile adăposturi? Stânca ar fi oprit radiaţia… ar fi oprit Lumina Morţii.

— Ştiam asta. Ascundeţi-vă în peşteri, spuneau *vishnishtee*. Să ne facem case din piatră? Munţii ar fi scuturat pietrele în capul nostru!

— Companionii mei mi-au arătat o fotografie luată de deasupra voastră, de la o distanţă de mai multe zile de mers, spuse vocea lui Louis Wu. Este uimitor cât de multe detalii se pot vedea când eşti foarte departe, Deb. Muntele pe care trăiţi voi este un fel de con plat, dar în jurul acelui

tunel, seamănă cu un castel de nisip sprijinit de un zid, cu o conductă ce iese din el.

Aşteptară ca Louis Wu să fie mai explicit.

— În fine, ceea ce vreau să spun este că pasajul este mai bătrân decât muntele şi un pic mai rezistent. Făcut din *scrith*, pariez. Muntele s-a tasat treptat, sub propria lui greutate, dar pasajul a rămas tot acolo unde este, iar *vishnishtee* au fost nevoiţi să sape din nou intrarea. Puteţi să mă conduceţi prin el?

— Nu! răspunseră în cor Barraye, Saron şi Jennawil.

— Am fost alungaţi! adăugă Deb. Dacă suntem văzuţi, vom muri!

— Noi am stat pe stâncă spartă, interveni şi Saron. Nu am lăsat nicio urmă, niciun miros. Dacă un *vishnishtee* află că noi am venit aici cu *asta*, vom muri cu toţii.

— Ochiul lui Louis Wu a venit atât de departe ca să vadă atât de puţin! protestă Harpster.

— Atunci, fie ce-o fi! Harreed, rămâi în spate. Dacă găseşti vreo urmă de-a noastră, fă-o să dispară. Harpster, te simţi suficient de puternic să-i iei locul lui Harreed?

— Lăsaţi reţeaua! se auzi o voce.

Cei nouă hominizi îngheţară. Tegger nu vedea nimic. Şi… asta nu era vocea Şoaptei, nici a Protectorului Bram, dar avea aceeaşi intonaţie voalată.

Oamenii Punctului Înalt făcură cale întoarsă în tăcere, prin spărtura din stâncă şi pe pantă în jos. Tegger şi Warvia îi urmau, conducându-i pe Demonii care, de acum, erau aproape orbi, în umbrele întunecate ale pălăriilor lor. Lăsaseră pânza de păianjen din bronz rezemată de spărtură şi nu se mai uitaseră înapoi.

29.
Collier

Erau patru persoane în cabina echipajului de pe *Acul Încins al Căutării*: Bram, Ultimul, Louis Wu şi Acolitul din marele coşciug negru, aşezat acolo unde fusese spaţiul destinat exerciţiilor. Cu toţii utilizau acelaşi duş şi aceeaşi consolă de bucătărie.

Aranjamentele pentru dormit nu constituiseră o problemă. Ultimul preferase discurile de dormit şi nu se împotrivise nimeni. Mutaseră platforma de transport alături de patul de apă, pentru că îl folosea Louis.

Louis stătea cu picioarele încrucişate sub el pe suprafaţa instabilă şi ciugulea ceva crocant, fără calorii. Plictiseala îl făcuse să mănânce prea mult. Trebuise, de asemenea, să ia prea multe analgezice.

Bram nu dorea să-l lase să facă exerciţii în hangarul landerului, deşi se însănătoşise suficient pentru a dori acest lucru. Se oferise să se antreneze alături de el, să-l înveţe yoga sau chiar nişte tehnici de luptă, dar Bram îl refuzase. Intenţiona să fie *exact acolo* când…

La ce naiba se aştepta Bram? se întrebă Louis. Timp de mai multe zile privise epava sondei de realimentare. Zăcea zdobită pe calea de levitaţie magnetică într-o oglindă care se suprapunea peste alte şase… cinci, acum…, iar Bram stătea în faţa ei şi o privea.

Louis devenea claustrofob.

Spre babord, în sensul de rotaţie al navei, strălucirea de cărbuni încinşi diminuase treptat, pentru a se transforma în negrul bazaltului rece. Într-un spaţiu care ar fi avut stele, un univers infinit s-ar fi întins de fiecare parte.

La naiba, *avea* stele. O reţea era întinsă pe calea de levitaţie magnetică şi privea în jos, spre univers, prin suprafaţa filigranată. Un alt decor stelar, din reţeaua pe care Louis o răspândise în vid, se înceţoşase doar cu câteva ore în urmă.

În altă fereastră, reţeaua furată se deplasa într-un tunel cu pereţi netezi – se oprise în ceea ce părea, evident, un sas, pentru câteva ore, trecuse, apoi, prin câteva uşi, pe lângă grămezi de echipament stivuit, vag zărite, şi se oprise din nou. Louis nu zărise deloc cine o purta şi nici nu mai auzise vocea aceea.

Puntea de comandă era înţesată de ferestre peste ferestre, o perspectivă ce putea să ameţească ochii şi să-i scoată din orbite. Una era un grafic, aducând cu vârfurile constant zimţate ale unui lanţ de munţi, despre care nu ştia la ce servea. Trei erau reluări: Munţii Punctul Înalt trecând pe lângă sonda de realimentare; manevrele sondei, până ce fusese zdrobită de lumina violetă; moartea unui Protector, costumul fiindu-i sfâşiat în plin vid.

Nimic nu se întâmpla acolo unde sonda distrusă zăcea pe calea de levitaţie magnetică. Fereastra îl încadra pe Bram, făcându-l să pară o siluetă întunecată de-a lui Dali – de pildă, cea din *Umbrele Nopţii care Cad*.

Louis închise ochii şi se lăsă pe spate pe patul de apă.

Îi deschise, apoi, brusc. Văzuse un flash de lumină alb-albăstrie ţâşnind din una dintre ferestre.

Acum, lumina dispăruse dar sonda strălucea într-un roşu intens. Ceva subţire venea de-a lungul căii de levitaţie magnetică, de foarte departe, şi se îndrepta direct spre fereastră.

Se apropia cu o viteză astronomică, cam la treizeci de centimetri deasupra căii: aducea cu o sanie plutitoare. Deceleră sălbatic. O formă umană sări din spatele ei şi se rostogoli, dispărând de pe ecran, în vreme ce vehiculul încetini şi se opri la câţiva centimetri de fereastră.

Ultimul se deplasă în spatele lui Bram.

Sonda se răci, modificându-şi culoarea spre un roşu vişiniu, cenuşiu, negru.

Nu era o sanie. Era un fel de cutie cu pereţi joşi. Fundul era negru precum fierul forjat. Părţile laterale erau atât de transparente încât abia se zăreau, dar Louis le remarcă după locaşurile încastrate pentru legături. Mai multe frânghii ţineau o serie de unelte legate de laturile cutiei: o baghetă cu mâner, poate o foarfecă; un obiect cu o gură imensă, puşcă sau lansator de rachetă, sau armă energetică; o rangă; cutii stivuite; schele metalice.

O fereastră din spate arăta firmamentul şi, ridicându-se în imagine, o suprafaţă plată, aproape goală. Louis clipi şi privi alături. Reţeaua furată părăsise tunelul şi intrase într-un fel de elevator deschis, exact în momentul cel mai nepotrivit.

Apoi auzi discuţia.

— Eu nu înţeleg războiul, dar simt că Louis ar putea.

— Chiar dacă este toropit de medicamente?

— Întreabă-l.

— Louis, eşti treaz?

— Desigur că sunt, Bram!

— Acesta este un duel între Protectori…

— Japonia medievală, spuse Louis în şoaptă. – În ciuda a ceea ce spusese, medicamentele îl îndemnau să aţipească. – Ascunde-te şi atacă. Învinge prin orice mijloace ai la-ndemână. Nu se duelau ca europenii.

— Într-adevăr, văd că înţelegi. Dar înţelegi şi de ce acest al doilea intrus este încă în viaţă?

— Nu… aşteaptă.

Noul venit se deplasa în salturi şi aplecat, examinând epava sondei. El se remarca prin forma umflată, proprie costumelor spaţiale de pe Lumea Inelară, amintind de cel pe care-l purta Şoapta; dar acesta se *potrivea*.

Noul venit descoperi semnele de pe sondă unde fusese ataşat discul depăşit. Îşi ridică brusc capul şi se făcu nevăzut instantaneu.

Louis îi zărise, însă, faţa.

— Protector din specia Munţilor Răsturnaţi. Şoapta trebuie să vadă şi ea asta. Este un servitor, nu-i aşa, Bram?

Trebuie să existe şi un stăpân, Protectorul însărcinat să apere calea de levitaţie magnetică. Stăpânul l-a trimis.

O fereastră se înclină brusc, apoi se rostogoli iar şi iar, arătând partea întunecată a Lumii Inelare, apoi stelele alunecând, Lumea Inelară, stelele… Protectorul servitor curăţase calea de levitaţie magnetică, răsturnând epava sondei în spaţiu.

Acum, fereastra principală se retrăgea. Protectorul din specia Munţilor Răsturnaţi porni înapoi nestingherit.

— Primul, spuse Louis, cel care a murit, a lăsat o sanie cu sustentaţie magnetică pe cale. Acolitul a împrăştiat reţeaua pe sanie. Este cea pe care o privim. Cineva trebuia să dea la o parte sania şi sonda de pe cale. Iată, deci, că un Protector din specia Munţii Răsturnaţi, a îndepărtat sonda şi a trimis prima sanie înapoi, de unde venise, spre platforma astroportului. Problema este rezolvată. Acum, el este la bordul propriei sănii… se întoarce pe aceeaşi cale în locul de unde a venit.

— Într-adevăr, înţelegi, spuse Bram.

— Şoapta a pornit ceva pe care nu-l mai poate opri.

— Ea a bănuit că eu am trimis sonda, continuă Bram. Nu dorea ca inamicii mei s-o studieze.

— Nu avea de unde să ştie câţi sunt.

— Putea să extrapoleze. Începând cu Teela Brown…

— Mda. Totul începe cu Teela.

Durerea îl părăsise. Louis simţea că pluteşte. Era mai bine să se deconecteze singur de la trusa medicală, să-şi limpezească mintea.

Fereastra-reţea se opri. Apoi, din nou, începu să alunece pe cale. Şoapta o folosea pentru a o urmări pe cealaltă.

— Teela a creat Protectori pentru a o ajuta să monteze motoarele, spuse Bram. Un Protector din Munţii Răsturnaţi putea fi de încredere, deoarece Teela le promisese izbăvirea speciei. Un Protector Demon ar fi putut să considere că specia sa stăpâneşte deja tot ce se află sub Arcadă şi ar fi acţionat numai pentru a păstra acest lucru. Un Vampir…

— Porneşte cu forţe proaspete. Un Protector născut cu o minte liberă, iar Teela sosise tocmai la timp pentru a-l învăţa. *Tu* ai spus asta.

— Într-adevăr. Să-i spunem Dracula?

— Mary Shelley.

— De ce instruiesc eu un Prăsitor ameţit de medicamente?

— Eu cred că Teela ar fi ales o femeie ca să fie Protector. Trei femei.

Bram ridică alene din umeri.

— Marcat! Nu le cunosc numele, dar s-ar putea să ai dreptate. Mary Shelley a făcut copii de sânge, Protectori din propria ei specie de Vampiri, şi i-a ascuns de Teela. Când Teela s-a întors pe Harta Marte, au urmat-o doi Protectori. Numai Demonul rămăsese pe zid.

— Mary Shelley trebuie să fi ştiut că progeniturile ei îl vor ucide şi îl vor înlocui pe Demon. Ar fi condus inelul prin intermediul lor. Protectorul din Munţii Răsturnaţi trebuie să fi ghicit că Teela plănuia să îmbăieze marginea în flamă solară. El s-a luptat să-şi protejeze specia. Dar Teela i-a ucis pe amândoi.

— Acum, nu ne mai rămâne decât să ghicim câţi urmaşi a avut Mary Shelley.

— Fabricaţie, achiziţie, transport, montaj, rezerve…, enumeră Ultimul.

— Doar trei, cred, spuse Bram. Fabricaţia ar fi putut folosi instalaţiile de reparaţie deja existente pe un astroport. Dacă venea o navă, fabricaţia devenea achiziţie. În ceea ce priveşte rezerva, niciun Protector nu ar fi permis altuia să controleze ce avea nevoie. Marcat? Trei. Lovecraft pentru construcţie, Collier pentru transport, King deasupra lor, însărcinat cu montarea motoarelor.

Louis zâmbi. *Bram îşi amintise cine fusese Mary Shelley*!

— Semenii mei, interveni Ultimul, ar fi fost de o sută de ori mai numeroşi, numai pentru o singură companie.

— Şi ai mei, preciză Bram, şi-ar fi proiectat fiecare propriul domeniu pentru a funcţiona fără ajutorul său. Existau Oamenii Munţilor Răsturnaţi la-ndemână. I-au lăsat

pe ei să construiască, să deplaseze şi să monteze, în timp ce Lovecraft şi Collier şi King pândesc şi atacă.

— Tu crezi că ei o aşteaptă pe Şoaptă? întrebă Louis.

— Pe Şoaptă sau pe altcineva, sau pe mine, sau pe invadatorii din stele. Ne crezi prea proşti pentru a extrapola existenţa unor planete din ceea ce putem vedea din Univers? Anne şi-a dat seama de existenţa Protectorilor de pe zid, fiecare pregătit s-o ucidă. Orice este acum, sau orice a făcut de atunci, a ajuns la zid fără a fi observată nici de mine, şi nici de ei. Ea l-a ucis deja pe Lovecraft.

— A devenit, însă, o ţintă destul de bună pentru Collier. Ultimule, poţi citi spatele unei videocamere de reţea?

— Louis, eu nu înţel… sticlă, a răspândit-o pe sticlă. – O orgă răsună tânguitor. – O s-o fac, dar aşteaptă unsprezece minute.

Unsprezece minute mai târziu, fereastra basculă brusc spre spate, de-a lungul căii de levitaţie magnetică, pe platforma saniei.

Louis sesiza unele forme întunecate ce sugerau unelte. Nimic suficient de masiv pentru a putea ascunde un Protector. Unde era Şoapta?

Imaginea se inversă din nou… prima sanie încetinea.

Cea de-a doua sanie începuse şi ea să încetinească.

Louis auzi o serie de vaiete instrumentale şi văzu capetele Ultimului săltând brusc în sus. Nu era cântecul Ultimului. Era Bram şi sculptura lui muzicală, pe care o pusese deja deoparte. Nodurosul se îndreptă spre discul de păşit şi dispăru.

* * *

— Ai văzut? întrebă Louis.

— A plecat, spuse Ultimul.

— Unde? De ce?

— Spune-mi tu. Louis Wu înţelege duelurile, marcat? Vrei să-ţi iei mâncarea? Păpuşarul stătea lângă el, ţinând un recipient.

Louis îl luă şi sorbi din el. Ciorbă.

— Este foarte bună.

Test de sănătate mentală: blocul de granit era din nou la locul lui, iar Ultimul era în cabina echipajului, încă blocat, ca şi Louis, de altfel.

— S-a dus într-un loc unde are nevoie de costumul spaţial, spuse pământeanul. Deocamdată, nu este nicăieri. Ultimule, dacă ai închide sistemul discurilor de păşit, unde ar rămâne Bram?

— Mă împiedică sistemele de siguranţă.

— Dar dacă, pur şi simplu, am bombarda sistemul cu o salvă laser? Tanj, nu se poate, *are* atât laserul, cât *şi* cuţitul variabil…

— Sistemul este încastrat în carcasă, Louis.

— Atunci, schimbă-i destinaţia! Fă-l să ajungă pe Mons Olimpus! Oricum, unde *crede* el că se duce? Ar putea fi deja acolo. Apelează harta.

Ultimul emise câteva note muzicale. Nu se întâmplă nimic.

— Sunt blocat, spuse Ultimul. Bram mi-a învăţat limbajul de programare. Mi-a smuls controlul discurilor de păşit.

Picioarele i se pliară sub el, iar capetele i se aplecară spre pântece.

Louis încercă să ridice marginea discului de păşit. Nu se mişca. Bram preluase controlul total. Acele afurisite de concerte nu erau pură distracţie. Se dovedeau a fi fost antrenamentul lui Bram cu instrumentele lui artizanale, pentru a reuşi să imite vorbirea muzicală a Ultimului.

Ceva se întâmpla: fereastra-reţea tremura şi continua să se clatine.

— Ultimule! strigă Louis. Întoarce imaginea invers! Nu este în direcţia corectă!

Păpuşarul nu se mişca.

Fereastra se înclină într-o parte, lovi calea şi sări cât colo, rotindu-se. Orice ar fi atacat sania, suporta acelaşi efect.

Păpuşarul începu să se descolăcească.

Sania cu sustentaţie magnetică lovi puternic celălalt perete. Imaginea tremura şi aluneca. Când, în sfârşit, se opri, arăta doar filigranul argintiu.

Păpuşarul fluieră şi imaginea se inversă. Acum, lumina stelelor scotea în evidenţă pereţii de cristal făcut ţăndări. Gloanţele transformaseră sania într-o sită, iar uneltele de pe platformă fuseseră acoperite cu bucăţi de sticlă.

Majoritatea acelor lucruri deveniseră de nerecunoscut. Acum erau gunoi, cu o singură excepţie.

„Când îi văzuse pe Acolit şi pe el teleportându-se”, gândi Louis, „Şoapta dedusese utilitatea discurilor de păşit.” Probabil smulsese discul de pe sondă şi îl aşezase pe sanie, pentru că era singurul neafectat.

Trei costume spaţiale ţâşniră pe sanie în acelaşi timp. Două trăgeau rafale de proiectile în orice obiect de dimensiuni mai mari, apoi aruncară tot ce se putea arunca, într-o căutare rapidă a vreunui Protector ascuns printre sfărâmături. Dar Şoapta nu era nicăieri.

Doi Protectori ridicară discul păşitor, ţinându-l pe muchie, pentru ca al treilea să-l poată examina pe dedesubt. Apoi, îl întoarseră cu faţa în sus. Vampirul trebuie să fi gândit că este mai mult periculos decât util, deoarece îşi pregăti arma şi slobozi o rază îngustă şi strălucitoare în el.

Raza ieşi direct din discul de păşit principal al cabinei şi începu să carbonizeze plafonul.

Deşi Louis nu-şi putea aminti să fi sărit în lături, el şi Ultimul se ascunseseră în spatele peretelui reciclatorului. Păpuşarul nu lăsa impresia că intenţiona să se încolăcească din nou.

Louis îşi scoase capul de după perete.

Vampirul Protector ridicase discul de păşit şi încerca să-l azvârle peste marginea căii.

Discul deveni brusc prea greu, – greutatea unui intrus îl făcu să-l scape din mână.

Intrusul – Bram! – lovi cu putere, în timp ce celălalt sărea înapoi.

Vampirul – Collier? – căzu, tăiat în două de aproape doi metri de sârmă în câmp de stază. Ambele jumătăţi răspândeau ceaţă. Dar bustul lui avea încă braţe, iar unul ridică arma masivă de lumină.

Cuţitul variabil al lui Bram şfichiui din nou. Arma-lumină căzu.

Nu văzuse de unde apăruse Şoapta, dar era şi ea acolo. Doi Protectori din Munţii Răsturnaţi se confruntau cu doi Protectori Vampiri.

Păpuşarul părea să se afle în continuare într-un soi de stare catatonică. Louis încerca să urmărească ce se întâmpla în fereastra-reţea. Nu era simplu.

Protectorii din Munţii Răsturnaţi nu atacaseră.

Şoapta purta unul dintre costumele lor; ar fi fost capabilă să le vorbească. Louis putea auzi respiraţia accelerată a lui Bram, provocată de eforturile recente, dar nu el vorbea. Nu ar fi avut echipamentul radio potrivit.

Clipea din lampa căştii spre Şoaptă.

Tanj, ăsta trebuie să fie limbajul heliografelor Demonilor! îşi dădu seama Louis. Acum, şi ceilalţi îşi utilizau lămpile căştilor.

Continuară, astfel, o vreme, iar în cele din urmă ajunseseră la o înţelegere.

Protectorii Munţilor Răsturnaţi ridicară cu anumită dificultate sania avariată. Bram îi dădu Şoaptei arma sa şi îi ajută s-o arunce peste margine, în spaţiu.

Încărcară, apoi, discul de păşit în sania cu sustentaţie magnetică rămasă intactă. Cei doi Protectori Vampiri urcară la bord, urmaţi de Protectorii Munţilor Răsturnaţi. Sania începu să alunece *înapoi* de-a lungul căii. După ce porniseră, Bram împrăştiase o reţea pe cale şi alta pe sanie.

Apoi, Bram imită cântecul unei orchestre doborâte de terorişti.

Păşi pe disc şi, dispăru, *aici*. În timp ce fereastra-reţea îl arăta că pleacă, Bram se dădu jos de pe discul de păşit şi îşi scoase casca. Din gură, îi ieşea ceva asemeni unui fluier noduros şi plat, sub formă de cioc.

Când un Păpuşar este supărat, îşi pierde controlul, dar nu asupra vorbirii, ci a semnalelor emoţionale. Cântecul Ultimului era la fel de pur ca nişte clopote de vânt.

— Ai învăţat limbajul meu de programare!

Bram puse fluierul alături.

— Contractul nostru nu exclude acest lucru.

— Sunt tulburat.

— Ai înţeles ce-ai văzut? Nu? Dintre copiii de sânge ai lui Mary Shelley, noi i-am ucis pe Lovecraft şi pe Collier. Servitorii lui Collier ne-au spus că servitorii lui Lovecraft sunt gata să încarce marfa. Ne aşteptăm ca ei să ne ajute. Acum, a rămas doar King. Când va fi ucis şi King, Şoapta va controla zidul, iar eu Centrul de Reparaţie, şi atunci putem realiza ceva.

Consola bucătăriei livră un bol şi Bram bău cu poftă. Louis remarcă faptul că acum purta masiva armă-lumină. Acea chestie, dacă ar fi fost folosită, probabil că i-ar fi omorât pe toţi din cabină.

Bram se întoarse spre el.

— Louis Wu, ce ai să faci tu acum?

— Păi, ea *trebuie* să-l omoare pe King. Este prea târziu pentru orice altceva. Eu? Costumul meu mă va ţine în viaţă doi *falani*, aşa că nu va trebui să mă îmbarc pe vreo sanie pe care s-o accelerez până la o mie două sute de kilometri pe secundă, pentru ca, apoi, să-l las pe King să mă împuşte. M-aş putea întoarce de partea aceasta a zidului, apoi aş urca peretele pe aici.

— Vei pierde orice element de surpriză.

— El rămâne…

Bram îl întrerupse cu o mişcare a braţului.

— Costumul lui Anne nu va dura atât de mult.

— Hmm. – *Marfă*, precizase Bram. – Ei bine, dacă aş avea ceva ce şi-ar dori King, l-aş pune lângă mine pe sanie. Desigur, el ar trebui să *ştie* că-l am. Ce îşi doreşte King?

— Las-o baltă, Louis! Am crezut că merită să caut un punct de vedere diferit.

Bram fluieră spre sistemul discurilor de păşit, apoi dispăru.

— Unde s-a mai dus *acum*! Ultimule, eşti încă blocat?

— Nu pot să utilizez discurile de păşit, dar pot să-l găsesc.

— Fă-o!

Ferestrele deveniseră înceţoşate: reţelele fuseseră afectate de luptă. Ultimul cântă pentru a le închide, apoi deschise alta în locul lor, care începu să clipească imagine după imagine. Oraşul Ţesătorilor. *Patriarhul Ascuns*: gabia de la provă.

Ultimul interpreta instrumente de suflat şi percuţie.

— Am început un program de căutate, spuse el. Dacă invadatorii sosesc cu nave familiare, o să ştim într-o clipă.

— Perfect.

Louis indică o fereastră pe jumătate astupată de prima.

— Sper că înregistrezi asta.

— Desigur.

Reţeaua furată ajunsese pe platforma astroportului. Minuscule costume spaţiale, luminate de stele, ţopăiau prin vid spre o structură prea mare pentru a-şi arăta forma. Dură o veşnicie până îi ocoliră curbura.

Existau nişte obiecte şi mai mari: o pereche de toroizi aurii, montaţi pe console înalte. Louis avu nevoie de câteva clipe pentru a vedea şi restul construcţiei.

Cablurile ce ieşeau din toroizi se răsfirau ca rădăcinile unei plante, îngustându-se spre capete, până ajungeau la dimensiunile unor sârme invizibile.

— Marcat. De fapt, construiesc noi motoare.

— Mă întreb dacă reţeaua de cabluri este o inovaţie, răspunse Ultimul. Înregistrările mele nu arată decât toroizi simpli.

— Interesantă idee – poate Constructorii Oraşului n-au luat decât toroizii. Acea reţea de cabluri ar fi fost stânjenitoare, dacă doreai să aterizezi cu o astronavă.

Fereastra cu imagini schimbătoare arăta gabia de la pupă a *Patriarhului Ascuns*; apoi bucătăria şi cei doi Constructori ai Oraşului, cei trei copii ai lor. „Unde se ascunsese copilul mai mare”, se întrebă Louis, „de nu reuşise să-l întâlnească?” Acum, ieşeau cu toţii pe uşă. Apoi, reveniră zbenguindu-se, iar Bram era în mijlocul lor.

Protectorul îşi scoase costumul şi se întinse pe o banchetă. Harkabeeparolyn şi Kawaresksenjajok începură să-l maseze.

Oase şi încheieturi umflate, niciun pic de grăsime nicăieri.

— Arată ca un afurisit de schelet *acum*, spuse Louis. Nodurosul părea să fi adormit.

— Dacă Bram crede că este timp pentru aşa ceva, înseamnă că are dreptate. Ultimule, hai să-l scoatem pe Acolit din cutia aia şi să intru eu în locul lui.

Păpuşarul fluieră o fereastră.

— Louis, dispozitivele nanometrice încă repară leziunile de la şira spinării. Ar putea fi liber în câteva ore.

— Tanj!

— Îl mai lăsăm?

— Desigur!

Louis se ghemui pe patul de apă.

— Am să încerc să dorm puţin.

30.
King

Louis se întinse încet. Durerea era un bun profesor. Totuşi, acum, se mişca cu mult mai uşor decât o făcuse în ultimele patru zile.

Trusa medicală îi oferise suplimente dietetice, dar îi şi luase durerea, picătură cu picătură. Louis se ridică şi se apropie de peretele din faţă.

Acolo: în sala de mese de pe *Patriarhul Ascuns*, Bram le vorbea Constructorilor Oraşului. Ferestrele-reţea funcţionau pe pereţi, iar una înfăţişa acelaşi lucru ca şi cea de-a doua…

Acolo: vasta lăţime a platformei astroportului. Motorul de pe Zidul de Margine dispăruse – pesemne, fusese terminat şi mutat undeva. Tot pe acolo trecu o imensă sanie plutitoare prevăzută cu schele turn şi manipulatoare stranii la colţuri. Un turn cu un decor spiralat… mai mult decât decor; se apleca în afară, asemeni unui tentacul de argint, iar vârful semăna cu o bifurcaţie infinită. Se încolăci peste carcasa unei astronave a Constructorilor Oraşului şi o ridică.

Dincolo de marginea platformei, se întindea un şir de inele verticale: calea de decelerare pentru navele ce soseau.

Acolo: imaginea difuză a căii de levitaţie magnetică şi stelele strălucind slab prin ea. „Probabil că Şoapta îşi pusese sania în mişcare,” presupuse Louis. Reuşise să atingă o viteză considerabilă, în timp ce el dormise. Trebuia să fi fost Şoapta; cine altcineva ar fi împrăştiat o reţea?

Acolo: mişcându-se lent, un firmament acoperit de stele, văzut prin reţeaua filigranată a căii de levitaţie magnetică, şi un mic cursor clipitor verde.

— Am găsit o astronavă, spuse Ultimul.

— Arată-mi-o!

Păpuşarul cântă şi fereastra oferi imaginea ceţoasă a unui obiect ce aducea mai mult a rangă decât a astronavă. Mici nave spaţiale cu aripi se înşirau de-a lungul ei, asemeni păduchilor de plante de-a lungul unei ramuri fără frunze. Către capăt, se zărea un imens colector conic şi/sau un tun cu plasmă peste el.

— O altă navă ARM, spuse Louis. Bună captură!

Bram părăsi sala de mese.

Ultimul observă mişcare de-a lungul căii de levitaţie magnetică. Lansă un tril. Fereastra îşi schimbă sensul, pentru a arăta cealaltă latură a reţelei Şoaptei.

Asta nu era sania pe care o utilizase Şoapta. Era un vast plan întunecat. Cabluri se ridicau în bucle de diverse grosimi, desfăşurându-se asemeni arterelor, ajungând pretutindeni, chiar şi în afara imaginii. Un pilon zvelt se ridica din centru.

Balustrada Şoaptei se afla în zona celor mai înguste dintre bucle. Ea plutea în planul cel mai îndepărtat, agăţată de un cablu la fel de gros cât pumnul ei.

Părea o fantasmă, asemeni unei vechi coperţi de carte. Singurul obiect pe care Louis reuşi să-l recunoască era sudat chiar în spatele Şoaptei: discul de păşit al sondei de realimentare.

Louis înţelese că mintea lui începea s-o ia razna. Avea nevoie de micul dejun.

Muşchii spatelui, cei abdominali, tendonul genunchiului drept şi câţiva muşchi transversali protestară când se deplasă până la consola bucătăriei. Ridicarea unui Kzin, chiar şi a unuia nu pe deplin dezvoltat… „Aminteşte-ţi”, murmură el, „sunt un profesionist antrenat. Nu încerca asemenea ispravă în gravitaţia terestră.” Tastă o omletă asortată, papaia, grapefrut, pâine.

— Louis?

— Nimic. Este Acolitul gata să iasă?

Ultimul privi monitorul.

— Da…

— Aşteaptă! Louis tastă un ordin. – Să-l calmăm cu o halcă de mamifer.

* * *

Acolitul se ridică rapid şi se trezi privind spre o halcă de antricoate de vită. O înşfăcă şi îl descoperi în spatele ei pe Ultimul.

— Generozitatea ta, ca gazdă, trebuie să fie legendară, spuse el şi începu să înfulece flămând.

— Tatăl tău a venit la noi ca ambasador, îi răspunse el. Te-a învăţat bine.

Acolitul îşi ciuli urechile, dar continuă să înfulece.

Păpuşarul îşi comandă un bol mare, plin cu diverse ierburi, dar folosi doar o gură pentru a mânca. Pentru informarea Acolitului, descrise morţile de pe calea de levitaţie magnetică, cântând după secvenţe vizuale pe care Louis le puncta, ici şi colo, cu comentarii. Păpuşarul nu reuşea să înţeleagă strategia. Un lucru pe care Kzinul *nu*-l auzise era faptul că Bram începuse să-şi trateze servitorii străini ca pe nişte prizonieri.

Acolitul aruncă o imitaţie albă de os în reciclator şi întrebă:

— Louis, tu eşti sănătos?

— Nu sunt pregătit să mai alerg din nou cu tine… nu încă.

— Ai făcut-o bine. Chiar dacă te-a costat… ai făcut-o bine… Cred că nervul principal al şirei spinării era rupt. Să te pun şi pe tine în autodoc?

— Nu, nu, nu, o s-o scot la capăt! Priveşte…

Şi bărbatul îşi îndreptă braţul spre fereastra-reţea, spre Şoapta ce plutea nemişcată deasupra unui câmp infinit de supraconductori. Mintea sa avusese ceva timp să digere puţin această imagine stranie, şi acum el se adresa atât Păpuşarului, cât şi Kzinului adolescent.

— Şoapta este în imponderabilitate. Asta înseamnă că privim la un vehicul ce se deplasează cu o mie două sute de kilometri pe secundă, spre sensul invers rotaţiei. Este un vehicul, chiar dacă se întinde pe toată lăţimea căii de levitaţie magnetică. Şaizeci de metri lăţime, iar lungimea poate şi mai mare… Acele bucle… Acolitule, erai în autodoc când Bram ne-a dat câteva informaţii. Ai acum în faţă o mică porţiune dintr-un colector de pe Zidul de Margine. Echipa lui Lovecraft are unul gata de plecare. Şoapta îl ţine drept garanţie.

Şoapta privi înapoi, direct în reţea. Bram trebuie să-i fi spus ce era.

Protectorul se materializă în cabină. Purta costumul presurizat al lui Louis, dar avea casca scoasă. Se uită la aliaţii săi, apoi la ferestre, pentru ca în cele din urmă să se îndrepte spre bucătărie.

— Louis, Acolitule, Ultimule, ce este nou?

— Precum vezi, răspunse Ultimul, o navă ARM purtătoare orbitează la peste o sută de milioane de kilometri în spatele Lumii Inelare. Cum ai să procedezi cu ea?

— Încă nu e momentul.

Bram se întoarse cu spatele la fereastră. Acum, Şoapta rezista, agăţată de bucla de supraconductor, ca o maimuţă înspăimântată.

— A declanşat deceleraţia, Acolitule, înţelegi? Sperăm ca King să considere colectorul şi uriaşa sanie prea valoroase pentru a le distruge.

— Louis, explică-mi!

— Şoapta mă aşteaptă, spuse Bram. Vă pot ajuta cu ceva înainte de a pleca?

— Dă-mi accesul la discurile de păşit! behăi Păpuşarul.

— Nu încă, Ultimule.

— Ce fel de opoziţie…? întrebă Louis.

— King are o lungă linie de aprovizionare. Va avea la dispoziţie şi câţiva Protectori din Munţii Răsturnaţi. El îi va roti frecvent, dacă nu vrea să-i vadă murind. Ei trebuie să-şi adulmece semenii, pentru a şti pe cine protejează, sau,

altfel, protejează totul de sub Arcadă. King îşi rezervă asta pentru sine.

— Atunci, nu sunt prea mulţi.

— Şi nici nu vor fi. Numai mâinile lui King îl vor mai servi. Motoarele de orientare de pe Zidul de Margine nu pot fi mişcate doar de forţa muşchilor. În orice caz, nu mă tem de Protectorii Punctului Înalt. Dacă ei prevăd o victorie clară, îl vor termina pe cel care pierde. Victoria este preţul care îi ţine pe oamenii lor uniţi.

— Dă-ne un indiciu, interveni Louis. Dacă tu şi Şoapta sunteţi ucişi, ce să facem noi?

— Respectaţi Contractul. Protejaţi tot ce este sub Arcadă.

Bram îşi lăsă vizorul în jos şi îl fixă la locul lui. Apoi, dispăru. Era doar o particulă virtuală în mişcare, iar pereţii de la babord şi tribord străluciră în nuanţe de portocaliu-aprins, datorită căldurii rezultate în urma transformării.

* * *

Sticluţe subţiri apărură din consola bucătăriei. Ultimul le fixă, una câte una, în trusa medicală portabilă de pe platforma de transport.

— Antibiotice, spuse el.

— Mulţumesc, Ultimule. Trebuie să se fi terminat. Alte sticluţe.

— Analgezice.

Şoapta nu se mai zărea pe barjă. Se lăsase văzută tot timpul până atunci. Se arătase şi în faţa telescopului lui King, împreună cu comoara acestuia, bine etalată în spatele ei. Ce joc mai juca acum?

Era cumva sus, în acel con de cablu supraconductor? Cât de bine se poate căţăra un Vampir? Sau *sub* barja de pe calea de levitaţie magnetică?

Imaginea din faţă nu se schimbase. Calea continua la nesfârşit.

Barja şi încărcătura sa masivă trebuie să fi decelerat, dar, chiar şi la un g foarte mare, ar fi durat destul. Louis se

întreba dacă Şoapta plănuise să se izbească de terminal. King s-ar fi putut întreba acelaşi lucru.

Nuu. În zece ore, la 1200 Kilometri/secundă, ea acoperise în jur de patruzeci de milioane de kilometri. Dar calea avea mai mult de trei sute de milioane de kilometri – unde, pe această lungime, se afla ţinta sa? Nu i-ar fi oferit lui King atâta timp pentru a o doborî.

În acelaşi timp, unde se afla King? Protectorul Vampir putea fi oriunde, dacă îi instruise pe Protectorii din Punctul Înalt să încarce colectorul pentru el. *Ce fusese asta*?

O sanie cu sustentaţie magnetică, din categoria celor mici, abia se distingea în imensitatea căii. Venea direct spre fereastră. Se rotise cu spatele înainte şi încetinea… Îşi potrivea viteza după cea a barjei… *contact*, şi cinci costume presurizate egale trecură de reţea, înainte ca Louis să poată clipi. Ultimul fluieră, imaginea se inversă şi… nimic. Cei cinci dispăruseră deja în labirintul de cabluri.

Cinci costume presurizate egale puteau fi cinci Protectori din Munţii Răsturnaţi, nu-i aşa? Ei trebuiau să păzească colectorul, să-l protejeze de efectele nedorite ale unei bătălii, servind astfel ambelor părţi. Pentru King, ar fi servit, de asemenea, ca o diversiune.

Şi oricine văzuse vreodată un act de magie, putea ghici că unul dintre cei cinci era însuşi King, costumul său fiind adus la dimensiuni normale printr-un surplus de arme sau armuri.

Unde erau acum?

Acţiune departe în spate. Louis nu-şi putea da seama. „Era destul de frustrant”, gândi el. Îşi întoarse privirile spre Kzin: îl excitase cumva? El privea, însă, cu răbdarea unei pisici ce aşteaptă în dreptul unei găuri de şoarece.

Urme de mişcare, flashuri de lumină îndepărtate… două sănii cu sustentaţie magnetică zburau printre inelele căii, urmate de flashuri sporadice. Coborâră sub unghiul de vedere, apoi se ridicară din nou. Una lovi un inel şi se răsturnă într-o lumină orbitoare, se izbi de inelul următor, căzu peste marginea căii şi dispăru. Cealaltă…

— Isteaţă treabă, şopti Louis şi îşi coborî privirea spre podeaua barjei. Dar nu era nimic de văzut acolo.

— Louis, ce se întâmplă? izbucni Ultimul.

— Şoapta a ţinut săniile mici, care urmau barja, chiar în spatele ei, acolo unde King n-a reuşit să le vadă. Eu am văzut doar două, dar probabil că sunt mai multe, toate conduse de pe cea pe care se află ea, dar care este aceea? Acum le-a despărţit, înaintează independent şi le expune din nou atacului. Chiar dacă King şi-a dat seama de stratagemă, ea se poate afla în două locuri, iar Şoapta ştie unde se află *el*. S-ar putea să greşesc în totalitate.

— Barja va opri curând. Atunci, câmpul de duelare se va extinde, nu-i aşa?

— Bun, aşa e. Dacă… Bram se materializă acolo.

Lumina lovi locul unde fusese, dar nodurosul se pierduse deja printre buclele supraconductoare şi răspundea cu laserul lui Louis. Lumina declanşă în zonă o furtună de raze energetice. Bram se ridică, ţinându-şi strâns cu o mână costumul.

Prima rază nu-l ocolise. Fusese îngrozitor de intensă, penetrase prin scutul laser şi costumul lui Louis.

Acum, două forme umane minuscule, trăgeau printre bucle, săreau şi trăgeau din nou, urcându-se pe colector.

— Eu tocmai… începu Louis, dar se opri brusc.

— Continuă! mârâi Acolitul.

— Lumina nu afectează un supraconductor. Toţi *trei* utilizează arme de lumină. Dacă King ar fi ştiut…

Bram avea să moară, dacă nu ajungea curând într-un loc sigur. Se adăpostise în spatele unei bucle imense a colectorului şi supraveghea, doar supraveghea. „Se părea că nici nodurosul nu ştia mai bine decât el,” gândi Louis, care dintre formele umane era Şoapta şi care King. Făcuse tot ce putuse.

Unul dintre combatanţi se aprinse ca un soare şi se dizolvă.

Celălalt străluci şi mai mult şi dispăru şi mai repede. Patru forme ţâşniră ca nişte purici, încolţindu-l pe Bram.

Louis izbucni în râs.

Bram alerga spre discul de păşit. Se aprinse ca un soare şi dispăru acolo/apăru *aici*, sări de pe disc, îşi dădu pe spate casca şi inspiră cu putere. Pe anumite porţiuni, costumul său presurizat strălucea într-o nuanţă de roşu stins. Îl dezbrăcă, păstrându-şi mănuşile până în ultima clipă, îl îngrămădi sub duş şi porni apa.

Louis continua să râdă.

Şi Acolitul părea să zâmbească larg, dar pentru un Kzin asta nu însemna zâmbet.

— Unul dintre voi trebuie să-mi spună ce s-a întâmplat, mârâi el din nou.

— Şoapta este moartă şi eu am rămas singur, spuse Bram. Vrei să ştii mai mult? Protectorii servitori ai lui King păzeau colectorul şi barja, în timp ce noi ne luptam. Dar noi trei am început să ne luptăm într-un câmp de supraconductori, printre bucle supraconductoare. Am ales cu toţii arme energetice. Ai marcat, Acolitule? Arcada trăieşte datorită colectoarelor montate pe margine! Iar noi suntem Protectori!

— Marcat, răspunse Kzinul.

— Patru Protectori servitori au văzut că niciunul dintre noi nu putea să avarieze transportorul sau colectorul. Şoapta şi cu mine am crezut că ei îl vor ucide pe cel care pierde. Dar ei au văzut doi murind şi unul neatent şi s-au hotărât să se elibereze complet de noi! Pesemne că eu le-am părut o pradă uşoară, continuă Bram. Fără minte! Dacă mă văzuseră materializându-mă acolo, n-ar fi trebuit să ghicească şi că aş fi putut dispărea de acolo?

Bram privi spre fereastra-reţea ce strălucea în cabina Ultimului. Patru Protectori în costume de presiune specifice Punctului Înalt se adunaseră în jurul discului de păşit. Luminile căştilor lor clipeau după modelul heliografelor. Unul ridică ochii spre fereastră. Apoi, toţi patru dispărură din cadrul ei.

Fereastra începu să se înceţoşeze.

— Asta n-o să-i salveze, spuse Bram şi se întoarse. Ultimule, de ce exista o legătură între Oraşul Ţesătorilor şi încăperea Apărării Antimeteoritice?

— Întreabă-l pe Louis Wu, răspunse Păpuşarul.

— Louis?

Unui Păpuşar Pierson nu puteai să-i reproşezi laşitatea. Louis abia privi spre Ultimul.

— Este o clauză morală Bram. Te-am considerat nepotrivit să conduci Lumea Inelară.

Mâna Protectorului îi prinse umărul drept ca într-o menghină, ridicându-l. Louis îl vedea pe Kzin nehotărât, încercând să se decidă dacă era cazul să intervină sau nu. Protectorul izbucni.

— Prin ce aroganţă nejustificată poate un Prăsitor… izbucni Bram. Este Teela, nu-i aşa?

— Ce?

— Ea te-a forţat să o ucizi. Ea te-a forţat să ucizi sute de milioane din specia Oamenii Munţilor Răsturnaţi, pentru a reuşi să împingi Arcada la loc. Desigur, trebuia să moară, pentru a salva ostatecii pe care mi i-a oferit. Desigur, Arcada s-ar fi izbit de soare, fără jetul de plasmă care a alimentat colectoarele de pe ziduri. Dar de ce ţi-a impus ea *ţie* aceste îndatoriri?

— Ai dreptate. De ce?

Bram îl lăsă pe Louis din nou pe podea, dar nu-şi slăbise strânsoarea.

— Am citit caracterizarea ta din computerul navei. Tu doar deschizi uşa în faţa problemelor, apoi le abandonezi…

Louis crezuse că trebuia să se pregătească să moară, dar acum totul luase o turnură ciudată.

— Ce probleme, Bram?

— Ai găsit o specie străină, periculoasă, în spaţiul interstelar. Ai deschis negocierile, le-ai arătat drumul către lumea ta, apoi i-ai lăsat pe ambasadorii profesionişti să încerce să trateze cu ei. Pe Teela Brown, pe care ai cărat-o pe Lumea Inelară, ai lăsat-o în grija altuia…

— Tanj, la naiba, Bram, a fost alegerea ei!

— Pe Halrloprillalar ai adus-o pe Pământ, apoi le-ai permis celor de la ARM s-o sechestreze. A murit.

Louis păstră tăcerea.

— În ciuda Teelei, totuşi, ţi-ai ignorat responsabilităţile timp de patruzeci şi trei de *falani*. Numai teama de moarte te-a adus din nou aici. Dar tu i-ai înţeles mesajul, nu-i aşa, Louis?

— Asta este *complet*…

— Trebuie să judeci siguranţa Lumii Inelare. Ea a avut încredere în înţelepciunea ta, Louis, nu în a ei. Pe jumătate avea dreptate, pe jumătate era o chestie de intuiţie.

Păpuşarul îndrăzni să vorbească din adăpostul oferit de consola bucătăriei:

— Teela nu era înţeleaptă. Protectorii nu sunt înţelepţi. Motivaţiile lor nu vin din creierul suplimentar, Louis. S-ar putea să fi avut puţină înţelepciune.

— Ultimule, dar este ridicol! protestă Louis. Bram, eu sunt arogant pentru că aşa e firea mea. Tu ai devenit prea inteligent. Oamenilor inteligenţi li se întâmplă adesea acest lucru.

— Ce-ar trebui să fac cu Protectorii care mi-au ucis perechea?

— Le vom comunica Oamenilor Punctului Înalt că dorim să vorbim cu un Protector. O să le spunem că lor le revine sarcina de a avea grijă de Zidul de Margine. Bram, Protectorii din Munţii Răsturnaţi au tot interesul să protejeze Lumea Inelară de orice pericol. Orice se întâmplă, afectează în primul rând Zidul de Margine, şi cine ştie mai bine acest lucru decât ei?

Bram clipi.

— Într-adevăr, spuse el. Mai departe. Eu am condus din Centrul de Reparaţie mai mult de şapte mii de *falani*. Cum mă poţi judeca pe mine…

— Ştiu ce ai făcut. Datele, Bram, datele! Nici măcar n-ai încercat să le ascunzi!

— Vorbeşti în numele multora. Ai călătorit prea departe. Cum aş putea eu să mint? Tu ai putut să înveţi.

— Eu nu mai înţeleg nimic, interveni Acolitul.

Louis aproape că îl uitase pe Kzin.

— El şi Şoapta, începu pământeanul, l-au căutat pe misteriosul Protector şef timp de… cât timp, Bram? Sute de

falani? Dar nu era suficient, chiar şi folosind telescopul din Centrul de Reparaţie. Lumea Inelară este prea mare. Dar dacă ştii unde ar putea fi un Protector, ai putea ajunge acolo primul. Un dezastru îi atrage pe Protectori. Ca şi pe Bram, de altfel. Voi toţi trebuia să faceţi ceva împotriva acelei nave purtătoare ARM, nu-i aşa?

— Aşa este.

— Şoapta şi Bram au descoperit un obiect imens ce cădea spre Lumea Inelară. Era cea mai bună ocazie. Cronos trebuia să facă ceva în privinţa ei. El a venit la Centrul de Reparaţie. Şoapta şi Bram erau pregătiţi. Marcat, Bram?

Tăcere.

— Poate Cronos ştia cum să oprească impactul. Bram şi Şoapta ar fi trebuit să aştepte, corect? Să vadă dacă poate să facă ceva. Dar Bram ştia că ceva era greşit…

— Louis, noi am crezut că este treaba lui obişnuită. Prima lui mişcare a fost să seteze apărarea. Noi… Noi n-am fi reuşit. N-am fi reuşit.

Degetele lui Bram se afundaseră în umărul lui Louis, rănindu-l.

— L-aţi ucis, continuă Louis, înainte să poată termina.

— Ne-am mişcat aproape prea târziu! El şi noi ne urmăream reciproc. Şi el, şi noi am făcut hărţi ale acestui obiect uriaş şi am pus curse.

Bram îi vorbea acum Acolitului, povestind despre dueluri unuia care aprecia asemenea lucruri.

— Anne fusese schilodită pe viaţă. Încă nu ştiu cum a putut să-mi zdrobească piciorul şi şoldul în întunericul acela. Am reuşit să-l ucidem.

— Şi apoi? întrebă pământeanul.

— Nici el nu ştia. Louis, i-am căutat uneltele, nu adusese *nimic*.

— Orice ar fi avut, nu le-a mai putut folosi. Tu şi Şoapta nu aveaţi nici cea mai vagă idee.

— Acolitule… interveni Bram.

— Aţi lăsat ca Pumnul-lui-Dumnezeu să lovească Lumea Inelară!

— Acolitule! Mă aşteaptă un inamic în încăperea Apărării Antimeteoritice. Iată *wtsaiul* tău. Du-te şi ucide-l!

— Mă duc, spuse Acolitul.

Bram suflă în fluierul său excentric. Kzinul păşi înainte şi dispăru. Louis încercă să-l urmeze, dar degetele Protectorului erau prea adânc înfipte în umărul său.

— Băutor de sânge nenorocit ce eşti! strigă el.

— Tu ştii unde ar trebui să mă aflu, dar eu decid restul. Vino!

Bram şi Louis ajunseră deasupra discului de păşit şi dispărură.

31.
Tronul Lumii Inelare

Se materializară în semiobscuritatea Apărării Antimeteoritice, iar Louis zbură, azvârlit cât colo.

Încercă să aterizeze, rostogolindu-se. Îl zări pe Bram dispărând într-o izbucnire nebunească de flaut-oboi. Ceva monstruos şi întunecat se repezi la Louis, iar altceva se îndrepta şi mai rapid spre amândoi.

Louis ateriză pe umărul drept, cel în care un Protector Vampir îşi înfipsese ghearele murdare, sfâşiindu-i tendoanele şi muşchii. Bărbatul ţipă de durere şi continuă să se rostogolească, iar primul atacator ateriză aproape deasupra lui. Al doilea fandă o lovitură reflexă venind de la un picior acoperit cu blană portocalie şi ajunse la discul de păşit. Cântă o frântură de muzică de flaut-oboi şi dispăru.

Primul atacator îl atinse şi continuă să se rostogolească câţiva metri în întuneric.

— Louis?

Umărul îl durea îngrozitor. Respiră adânc. Nasul i se umpluse de miros de Kzin.

— Acolitule! strigă el.

— Am intenţionat să-l ucid pe Bram, spuse Kzinul.

— S-ar putea să fie deja mort.

Miros de Kzin şi de altceva, în plus. Ce?

— A încercat celălalt să te ucidă? Erai destinat să mori pentru a-l distrage. Şi eu la fel, cred.

— Nu l-am mirosit până ce n-a sărit. Pesemne că m-a considerat inofensiv.

— Eşti ofensat?

— Louis, unde este Bram?

— Oriunde. Bram controlează discurile de păşit. Trebuie să fie aproape douăzeci, răspândite prin Centrul de Reparaţie.

— Aşa este, le-a fluierat deschiderea, dar celălalt a trecut şi el, înainte de a schimba direcţia, nu crezi?

— Ceea ce cred, spuse Louis, este că Bram a venit şi apoi a schimbat direcţia spre Mons Olimpus, sau spre Zidul de Margine, sau spre Iad. Apoi, celălalt a copiat comanda lui Bram şi a schimbat-o la loc.

— Deci, am pierdut bătălia finală!

Ce mirosea? Flori, un parfum de flori îi atrase atenţia, punându-l pe gânduri. Simţul mirosului era mult mai puternic la Kzin… iar blana lui s-ar fi zburlit. Să mai aştept. Acum, lângă el era un cuţit ce putea fi azvârlit, iar ceva mai încolo, o bară lungă din metal cu capete ascuţite.

— Probabil că tu n-ai fi reuşit să-l omori pe Bram, spuse Louis. Nu te-a învăţat acest lucru?

— Louis, oare ar trebui să-mi ucid profesorul?

— Oh? Am să ţin minte – Bărbatul se ridică.

— Nu, nu este cazul tău, Louis! Eu am venit la tine pentru înţelepciune, dar Bram m-a făcut servitorul lui. Am învăţat de la el, ascultându-l, până ce am fost pregătit să mă eliberez. Vezi, am astea.

Armele lui Cronos.

— Sunt destul de bune, spuse Louis, dar Bram…

Bram căzu din plafon. Erau zece metri până la podea, aşa că ateriză dur, rostogolindu-se şi ridicându-se cu o sabie de o jumătate de metru în mână. Încerca să o prindă cât mai bine de mâner, când altă formă umană se prăvăli după el.

Braţele acestuia ţâşniră înainte. Bram sări în lături, în timp ce obiecte ascuţite izbeau sacadat de-a lungul podelei. *Shuriken*? Spada îi căzuse alături. Duşmanul lui Bram ajunse jos cu o bufnitură, se rostogoli şi sări în picioare. Părea şi el făcut din noduri, era mai înalt decât Bram, ţinea un braţ arcuit spre piept şi metalul ascuţit în celălalt.

Mintea lui Louis se străduia din răsputeri să înţeleagă.

Probabil că Bram întorsese o a doua pereche de discuri de păşit cu susul în jos şi o fixase de plafon. Îi copiase pe marţieni? Acum, Protectorul Vampir aproape atinsese primul disc, atacatorul său masiv fiind la un salt mai mare în spatele lui, când Acolitul ţâşni din ascunzătoare. Kzinul înfipse cu putere bara de metal între coastele Vampirului. Bram nu se întoarse. Încetini doar pentru o clipă. Bara îi pătrunsese pe deasupra buricului şi Bram o apucase de capăt. O trase şi o răsuci, bara cedă şi celălalt capăt îl izbi pe Acolit peste frunte.

Îl încetinise, însă, suficient. Celălalt sări pe el. Îi ciopârţi pe rând încheietura, piciorul care-l lovise în faţă, umărul, celălalt picior, celălalt braţ.

Bram se prăbuşi cu zgomot, având oasele şi tendoanele tăiate la toate patru membrele.

Atacatorul său nu se mai vedea. Se auzi doar vocea lui vorbind în limbajul comercial folosit în jurul Oraşului Ţesătorilor, distorsionată de obişnuitul defect de vocalizare al Protectorilor. Translatorul lui Louis era decalat doar cu o clipă.

— Blănosule, acum va trebui să stai deoparte. Ai să fii satisfăcut, dar acum pare a fi sosit vremea să stăm de vorbă.

Acolitul era în picioare, uluit.

— Louis?

Dacă celălalt Protector era încă speriat de Bram, la fel era şi Louis. Nu exista nicio modalitate de a-l trage pe Acolit spre vreo ascunzătoare. Cea pe care o găsise el nu era potrivită, dar rămase acolo lungit şi strigă:

— Dă-te la o parte, Acolitule! Eu l-am adus aici.

— Aşa e, spuse atacatorul lui Bram.

Pereţii îi reflectau vocea şi îi mascau originea.

— Louis Wu, de ce ai făcut asta? adăugă el.

Bram zăcea într-o baltă de sânge care se tot lăţea. Ar fi putut să încerce să-şi lege garouri, dar n-o făcuse. Îşi lăsase armele alături. Louis îşi aminti că, indiferent ce ar fi făcut pentru el, Bram ar fi încetat să mănânce şi ar fi murit la

puţin timp după aceea. Protectorii procedau astfel atunci când îşi pierdeau raţiunea de a trăi.

— Tu trebuie să fii Tonfierar…, strigă pământeanul prin întuneric.

— Iar tu, Louis Wu, cel care a fiert un ocean, dar de ce ai făcut *asta* pentru Tonfierar?

— Timpul meu este pe sfârşite, interveni Bram pe neaşteptate. Pot să împrumut de la voi? Vino, îţi jur că eşti în siguranţă. Louis, Tonfierar a pus întrebarea *mea*. De ce ai deschis un disc de păşit pentru un Demon pe care nu l-ai văzut niciodată?

— Iartă-mă! spuse Louis Wu.

Îi venea greu să se concentreze. Acel miros de flori! Rămase unde era, întins pe o parte, oblojindu-şi umărul rănit.

— Bram, continuă el, tu ştii de ce am considerat că tu şi Anne nu sunteţi potriviţi să stăpâniţi Centrul de Reparaţie. N-am auzit să fi spus că mă înşel. Putem argumenta în faţa lui Tonfierar, lăsându-l pe el să judece. Bram?

Linişte.

— Tonfierar, ai examinat scheletul?

— Bineînţeles.

— Eu l-am numit Cronos. Cronos a fost strămoşul tău. Cred că până şi Bram a văzut implicaţiile. Cronos a avut optzeci de mii de *falani* la dispoziţie să-şi prăsească linia genetică pentru a obţine trăsăturile pe care le dorea. El a pus bazele unui imperiu bazat pe comunicaţii, imperiu care se întinde pretutindeni sub Arcadă…

— Inel. Este un inel, spuse Tonfierar.

— Cronos îşi extinsese programul său de prăsire pe o arie prea vastă pentru a o descrie. Oamenii Nopţii trebuie să se numere cu zecile de miliarde. Ei reprezintă, cu toţii, o singură specie, spre deosebire de Vampiri. El v-a conceput pe voi să fiţi Protectorii ideali.

— Eu văd şi îmbunătăţiri posibile, spuse Tonfierar.

— Aşadar, Bram, aici de faţă, este un Protector Vampir. Avem înregistrări cu el în condiţii fizice mai bune şi ai să le

vezi. Îi eşti clar superior. Ai creier mai mare. Eşti mai versatil. Mai puţin reflex şi mai multe opţiuni. Bram?

— El m-a învins, spuse acesta. Creier mai mare? El era inteligent ca Prăsitor, deci evident că este mai mare acum. Louis, el nu ştie nimic. Invadatorii ameninţă. Tu eşti obligat să-l instruieşti!

— Ştiu, Bram…

— Fie că este sau nu o violare a contractului, tu va trebui să-l instruieşti. Tonfierar, ai încredere în intenţiile lui, dar pune-i la îndoială raţionamentul. Învaţă de la Locuitorul Reţelei, dar nu te încrede în el, până nu ai un contract.

— Îmi dai voie? interveni Louis.

— Vorbeşte!

— Tonfierar, Protectorii provoacă imense daune atunci când se luptă. Bram şi perechea lui au rezolvat o problemă: Protectorii ce au în grijă Zidul de Margine sunt acum din specia Munţilor Răsturnaţi. Noi avem nevoie de ei acolo. Am să-ţi arăt de ce, când vom ajunge…

Mirosul.

— … când vom ajunge înapoi pe navă.

Era arborele vieţii.

— Scoate-mă de aici, Tonfierar. Eu nu pot sta aici!

— Louis Wu, tu eşti mult prea *tânăr* pentru a fi sensibil la mirosul rădăcinilor. În plus, aici este foarte slab.

— Din contră, sunt mult prea bătrân! Rădăcina mă va ucide! – Louis se rostogoli în genunchi. Nu putea să-şi folosească braţul drept. – Ultima oară când am mirosit aşa ceva, abia am scăpat.

Cu ajutorul Acolitului, se ridică în picioare şi se îndreptă cu greu spre discul de păşit.

Învinsese o dată dependenţa de curent. Miasma arborelui vieţii îi afectase altă dată mintea, dar reuşise, de asemenea, s-o învingă. Cu unsprezece ani în urmă, fusese mult mai puternic. Numai un dependent de curent reformat putuse să scape de aşa ceva.

O mână amintind de nişte şiraguri de castane îl prinse de încheietură.

— Louis Wu, l-am auzit folosind trei coarde şi l-am urmat prin fiecare. Una duce la o cursă şi o ascunzătoare de arme, una la o cădere din tavan, iar ultima ne-a adus unde am luptat. Întregi câmpuri de arborele vieţii cresc acolo, iar un soare artificial…

Louis începu să râdă. Mirosul arborelui vieţii îi pătrunsese în creier, iar calea de ieşire ducea acolo unde el luptase cu Teela Brown!

Tonfierar îl examina atent.

— Prea bătrân, dar ţi s-a întâmplat ceva.

Bram încerca să râdă şl el. Suna îngrozitor.

— Am văzut înregistrări. Nanotehnologie. Experimente furate de pe Pământ, furate din nou, achiziţionate de trustul Produse Generale de la un hoţ de pe Fafnir. Este autodocul Păpuşarului, Louis!

Vocea lui nu i se mai potrivea, plămânii nu-l mai ajutau, dar încercă să râdă.

— Optzeci de *falani*, Louis. Nouăzeci. Nu mai mult. Adu-ţi aminte de mine!

Tonfierar şi Acolitul îl priveau amândoi pe Louis Wu. Mirosul era în nările lui, dar nu-l mai deranja. Mintea îi rămăsese intactă. Dar asta însemna…

— Eram foarte bolnav, le povesti el. Autodocul trebuie să mă fi vindecat în întregime. A schimbat totul. Fiecare celulă…

Bram avea dreptate. Douăzeci de ani, cel mult douăzeci şi cinci.

— Ai putea deveni un Protector, spuse Tonfierar.

— Este doar o opţiune.

Bram murise. Poate că un Protector era în stare să-şi oprească inima la comandă. Ultimele lui cuvinte fuseseră suspect de potrivite.

— Este o *opţiune*, repetă Louis.

Energia se scursese din el aproape complet.

— Eşti bolnav, spuse Tonfierar.

Kzinul îl ajută să se întindă. Mâinile noduroase ale lui Tonfierar îl consultau. Trusa medicală portabilă nu vindecase nimic în mod miraculos. Rămăseseră aceleaşi

probleme la tendoane, la mezenter, la un popliteu. Umărul i se umflase în jurul a patru răni destul de adânci. Braţul lui Tonfierar era într-o stare şi mai rea, umflat şi imobilizat într-o atelă, dar Protectorul îl ignora.

— Nu îţi cunosc specia. Dar nu cred că vei putea merge şi curând vei avea febră mare. Louis, ce-ai face tu, în mod normal, pentru a te trata?

— Aş reveni la navă. Aş intra în autodoc. Vindecă orice.

Tonfierar se îndepărtă, luându-l pe Kzin cu el. Reveniră curând. Îl ridicară pe Louis şi-l aşezară din nou. Rămase lungit, dar puţin ridicat în aer.

— Asta o să te transporte. Semnalează uşa magică. Protectorul Demon inventase targa? Nu, ei plecaseră după o platformă de transport şi după frânghii, ca s-o tragă.

— Nu pot cânta limbajul de programare al Ultimului, spuse Louis.

— Suntem prizonieri?

— Nu chiar.

Îl lăsară jos.

— Louis, ce trebuie să fac pentru a-mi găsi fiul? întrebă Tonfierar.

— Oh… tanj! Am uitat complet de Kazarp. O mai fi rămas prin preajma Ţesătorilor? Mai avea rude în zonă?

— Eram împreună cu Oamenii Nopţii când am fost adus aici. Ei pot să-l înapoieze mamei sale. Teama mea este că s-ar putea să mă fi urmat.

— Ah, la naiba! Nu, aşteaptă, ar fi trebuit ca tu să-l fi mirosit. Cunoaşterea semenilor este implantată în creierele voastre. Tonfierar, el mă va recunoaşte. Mai bine trimite-mă pe mine. Nu te duce tu singur.

— Îmi dau seama că l-aş înspăimânta. Louis, să încerc să cânt secvenţe la-ntâmplare?

— Şi cum să le testezi? Bram a pus capcane. Tonfierar, nu avem *nevoie* de discurile de păşit. Am mai ajuns odată la *Ac*, mergând pe jos, fără ajutorul Ultimului. Am săpat un tunel. *Acesta* este încă la locul lui.

— Cât durează?

— Câteva zile. Tu va trebui să mă cari. Avem nevoie de apă şi alimente.

— Există apă la ferma arborelui vieţii, spuse Tonfierar. Alimente… El şi Acolitul porniră spre corpul lui Bram, dar după câţiva paşi se opriră.

— Am fost învăţat că alţii nu trebuie să mă vadă mâncând, spuse Protectorul.

— Nu este încă un cadavru, observă Acolitul.

— Prieten al învăţătorului meu, puţini sunt cei care vor să discute probleme de bucătărie cu Oamenii Nopţii, dar văd că tu ai un interes. Noi putem mânca şi morţii proaspeţi. Adesea, preferăm asta, dar unii sunt prea tari la început, iar acesta a fost şi Protector. Aş putea să-l pun pe o a doua platformă de transport şi să-l trag cu o frânghie mai lungă…

— Mi-este foame acum, Tonfierar. N-am să te ofensez dacă am să mănânc în prezenţa ta.

— Ia tot ce ai nevoie.

Louis se întoarse cu spatele, pentru a nu fi martor la ceea ce avea să urmeze, dar nu se abţinu să nu zâmbească. Sunetele spuneau toată povestea. Un pui de Kzin trebuia să lupte pentru hrana sa. Acum, Acolitul încerca să-şi smulgă porţia greu câştigată din corpul lui Bram.

Acum, îşi utiliza *wtsaiul* său, sau *thukul*!, şi avea să se retragă cu ceea ce obţinuse.

Tonfierar se apropie şi se aşeză cu picioarele încrucişate sub el.

— Obiceiurile unui copil nu pot fi uşor înfrânte. Mă va asculta Acolitul, după asta?

— Este un start bun.

— Am hrană şi pentru tine, Louis Wu. Nu văd niciun risc pentru tine să mănânci rădăcini fierte de arborele vieţii.

— Cartofii obişnuiţi şi cartofii dulci fac parte dintr-o specie asemănătoare, răspunse bărbatul, deşi gândul respectiv îl făcuse să tresară. Îi mănânc copţi.

— Asta ce înseamnă?

— Aprinzi un foc. Pui rădăcinile în cărbuni, acolo unde nu este cel mai cald.

— Vom găsi şi ceva de ars la ferma arborelui vieţii.

Tonfierar strigă spre scrâşniturile de dinţi şi mormăiturile furioase. Kzinul se străduia cu încăpăţânare să sfâşie ciozvârtele din cadavrul unui Protector.

— Acolitule, există pradă la ferma arborelui vieţii. Animale mici şi iuţi. Nu cred că altcineva, în afara unui Protector provenit din specia Oamenilor Nopţii, îl va mânca vreodată pe Bram. Oricum, nu astăzi.

— Atunci, lasă-mă să vânez!

— Vei avea nevoie de mine să te întorci. Tonfierar fluieră, şi amândoi dispărură.

* * *

Tonfierar se întoarse, aducând cu un braţ de rădăcini galbene.

— Acolitul vânează singur. Am fluierat întoarcerea şi poate s-o folosească oricând doreşte.

Aşeză rădăcinile în foc.

— Cum îţi place apa?

— Curată.

— Şi rece?

— Evident.

Tonfierar dispăru din nou şi reveni cu o bucată de gheaţă.

— Aşa mi-a fost mai uşor, decât să fi găsit un recipient potrivit.

— De unde ai luat-o?

— Dintr-un loc unde aerul este rarefiat şi rece, ce se află la kilometri deasupra noastră.

Înmuie o bucată de pânză în picăturile de apă topită şi o înfăşură în jurul gâtului lui Louis.

— Cât timp să-ţi coc arborele vieţii?

— O oră, spuse Louis şi îi arătă lui Tonfierar maşina de timp de pe pielea mâinii sale.

— Asta indică şi anotimpurile. Aici, nu este de folos. Este, de fapt, un calculator. Ăsta este un joc, poţi muta numerele în jur precum… tanj, eşti extrem de rapid.

Acolitul se materializă şi el înăuntru – avea gura plină de sânge iar din mână îi alunecase ceva. Se pusese pe treabă, ajutat de *wtsaiul* său.

— Am căutat ceva de pe Harta Pământ. Nimic nu se potrivea, dar ăsta seamănă mult cu un iepure, nu credeţi?

Curăţă animalul, îl jupui şi îl despică după modelul fluture, apoi îl întinse peste cărbuni, să se frigă.

— Te-ai şi distrat? îl întrebă Louis.

Acolitul se gândi o clipă, înainte de a răspunde.

— Da. Dar nu sunt rănit.

Fruntea Kzinului era umflată, iar blana galbenă era îmbibată cu sânge.

— Suntem cu toţii răniţi, remarcă Louis. Victorioşii nu dau atenţie acestor amănunte. Acolitule, spune-ne o poveste!

— Tu, mai întâi! Tu ai luptat cu Protectorul norocos, Teela Brown!

— Nu sunt prea mândru de asta. Am să-ţi spun cum am fiert marea. Şi le istorisi întâmplarea. Apoi, Acolitul îi povesti istoria tatălui său: sosirea lui pe Harta Pământ, cu o navă de asalt Kzinti şi cu uneltele Păpuşarului. Războiul. Prietenii şi duşmanii, morţile, împerecherile aranjate pentru a lega alianţe. Cum învăţase să le vorbească femeilor.

Chmeee devenise tatăl a trei copii, în cele câteva săptămâni petrecute pe Harta Kzin. Un lord local se angajase, prin contract, să-i crească. Când a putut, Chmeee şi-a răscumpărat – amical – fiul cel mare de la Kathakt şi l-a adus pe Harta Pământ. Acolitul văzuse prima fiinţă umană la doisprezece *falani*.

Cel mai mare fiu al unui stăpân se antrenează greu. Inamici şi prieteni, cum să-i observi, în cine să ai puţină încredere, cum să vorbeşti cu o posibilă pereche? *Nu* le vorbi femeilor cu diplomaţie, căci ele vor ascunde totul…

— Povestea asta devine prea plicticoasă, interveni Tonfierar.

— Aşa e, încuviinţă Acolitul. A devenit din ce în ce mai plicticoasă, până când am dorit să ţip. Într-o zi, am provocat o întrecere la ţipat şi am câştigat în faţa tatălui meu. El m-a lăsat să plec. Am fost rănit şi am flămânzit, am fost servitorul unui Protector Vampir, dar acest flup diplomatic a ieşit din viaţa mea. Tonfierar, spune-ne şi tu o poveste.

— Eu am s-o cânt. Apoi, va trebui să dormim, iar după aceea, Louis ne poate conduce spre un loc sigur.

Tonfierar cântă despre un lucru de magie fierbinte, abandonat de Louis Wu, care a fiert o mare. Cinci Oameni ai Nopţii, extrem de îndrăzneţi, au demontat o uşă magică. Ei nu ştiau unde ducea aceasta, şi nu puteau s-o pună în funcţiune.

Într-o noapte, Chime dispăruse.

Ceilalţi promiseseră să-l reţină pe fiul său, iar Tonfierar a trecut singur prin uşă. Un miros îl trăgea spre ceea ce doar putea percepe ca pe o promisiune a paradisului. Se trezise în grădina arborelui vieţii. Femeia, care trecuse prin uşă înaintea lui, zăcea moartă şi întinsă alături de el. Chime fusese prea bătrână.

Plecase în explorare. Găsise Apărarea Antimeteoritică şi telescopul. Crease o fizică în stare să explice ceea ce vedea. El şi Louis discutaseră despre acele lucruri, iar Acolitul îi ascultase. Tonfierar dedusese, nu numai existenţa altor lumi, dar chiar şi a găurilor negre. Ghicise existenţa şi natura celorlalţi Protectori.

— Ce ai mâncat? Iepuri morţi?

— Evident, pe Chime, dar nu mă trezisem de prea multă vreme pentru a-mi fi fost foarte foame.

Louis încercă să vorbească despre ce ar fi avut nevoie să ştie imediat un Protector. Navele invadatoare: era timpul să ia câţiva prizonieri, să vadă care era, de fapt, politica lor. *Patriarhul Ascuns* şi echipajul său: existau Constructori ai Oraşului pretutindeni, uşor de găsit. Copiii ar fi avut nevoie de perechi, nu peste mulţi ani. Locuitorul Reţelei…

— Un contract este o promisiune fără ambiguităţi, marcat, Louis! Dar de ce mi-ar oferi Locuitorul Reţelei aşa ceva mie?

— De teamă, deşi, adeseori, el acţionează imprevizibil chiar din pricina ei, răspunse Acolitul.

— Cel mai bine ar fi dacă ai avea ceva ce doreşte, adăugă Louis. Dacă i l-ai oferi, de pildă, pe cel de-al 401-lea colector de pe Zidul de Margine…

Masa lui era gata, de acum. Explică, în timp ce mânca.

… Despre colectoarele Bussard, despre jeturile de orientare, despre fuziunea hidrogenului. Tonfierar înţelesese deja legile reacţiunii şi instabilitatea Lumii Inelare.

— Există doar patru sute de suporturi. Când vei construi motorul cu numărul 401, îl vom monta pe axa *Acului Încins al Căutării*. Este o carcasă Produs General; radiaţia n-o poate atinge. La o viteză subluminică, Ultimul va avea nevoie de aproximativ o mie de ani ca să ajungă din urmă Flota Lumilor…

Acolitul se depărtă de acest miros de politică.

— Nu mă aştept ca acest lucru să-l deranjeze, continuă Louis. Conservatorii sunt la putere pe Flota Lumilor. Nimic nu se va schimba. S-ar putea chiar ca ei să-l vrea înapoi. Oricum, noi îi putem face oferta.

— Îi plac jocurile puterii, nu-i aşa?

— Marcat.

— Să-l lăsăm să le joace. Dacă va câştiga o putere prea mare, îi vom oferi pe cel de-al două sutelea colector. Este clar că nu avem nevoie de toate. Acolitule, tu te întrebi cum vei trăi?

Acolitul reveni lângă ei. Tonfierar cânta despre găsirea scheletului şi a armelor lui Cronos. Un mic indiciu îi spunea că fusese provocat. Hotărî să rămână în alertă şi să aştepte.

O formă monstruoasă de păr portocaliu pâlpâi înăuntru şi dispăru în clipa următoare. Tonfierar se apropie ameninţător, dar nu simţise vreo ameninţare în asta.

— Poate că semenii mei nu s-au obişnuit să se înspăimânte de mirosul semenilor tăi spuse el.

Acolitul căzuse pe gânduri.

— Dar acum ştiu că inamicii mei îi vor utiliza pe alţii ca momeală, continuă Protectorul. Când au apărut doi hominizi, iar unul îl aruncă pe celălalt…

Ultimul se materializă şi el înăuntru.

Păpuşarul ţipă ca un pian dezacordat şi dispăru instantaneu, dar Tonfierar fu şi mai rapid. Se aruncă după el, urmat imediat de Kzin, părăsindu-l pe Louis.

— Aşteptaţi! strigă acesta după ei. Dacă este Mons Olimpus?

Se ridică în picioare, dar ceilalţi dispăruseră.

— Idioţilor! izbucni bărbatul şi se târî şchiopătând spre discul de păşit.

Ajunse deasupra lui şi dispăru şi el instantaneu.

* * *

Tonfierar se găsea într-un fel de poziţie ciudată de apărare. Acolitul nu se afla la o distanţă prea sigură şi încerca să-i vorbească. Protectorul îl ignoră pe Kzin.

— Vreau să vorbesc cu şeful vostru, spuse el ferm.

Mii de creaturi, cu trei-picioare şi două-capete, îl priveau prin peretele frontal.

— Noi îl numim Ultimul, spuse una dintre ele.

— Eu sunt Ultimul. Spune ce doreşti.

— Să mă înveţi.

Blocul de granit fu dat la o parte.

Louis apăru şchiopătând printre Kzin şi Protector. Durerea din umăr reprezenta doar o parte din furia sa.

— Cum ai reuşit să faci asta? îl întrebă pe Păpuşar.

— Mi-am sprijinit picioarele din faţă de zid şi am împins cu cel din spate. Bram a simţit puterea din piciorul meu. Trebuie să fi ştiut.

— Am avut noroc…

— Unde este Bram?

— Noi l-am omorât. Tonfierar, mijloacele de instruire sunt toate aici, la bordul *Acului Încins al Căutării*. Aceste

imagini-fereastră, mai ales. Ele sunt făcute cu ajutorul unor reţele de bronz, asemănătoare cu cea de pe stânca din Oraşul Ţesătorilor.

— Am urmat sfatul lui Bram, spuse Tonfierar. Locuitor al Reţelei, învaţă-mă! Dar n-am să mă încred în tine până ce nu o să avem un contract.

— Am tipărit deja contractul standard pentru servicii al semenilor mei.

— Numai pentru plăcerea mea, sper. Louis, fiul meu are nevoie… Brusc, Protectorul îl privi cu atenţie.

— Nu, acum intră în autodoc. Ăsta este, nu-i aşa?

Acolitul îl şi ridicase.

Se afla în marea cutie şi Tonfierar examina încurcat consola.

— Cât durează? întrebă el.

— Trei zile, poate mai puţin, răspunse Păpuşarul.

— Să nu semneze nimeni, nimic! interveni Louis. Ultimule, nu ştiu cum să hrănim un Demon. Încearcă să comanzi carne veche. Încearcă şi brânză. Tonfierar, sper să nu distrugi această ultimă astronavă ARM… fireşte, exceptând cazul când ar întreprinde ceva îngrozitor…

— Unde ar putea fi cea mai apropiată pereche din acest Univers?

— Păi… se rezolvă şi asta. Acum, Protectorii din Punctul Înalt stăpânesc Zidul de Margine, şi trebuie să fie extrem de speriaţi. N-ar fi bine să le vorbim prin intermediul acelei ferestre ce prezintă cerul negru şi formele acelea mari şi stranii? Oamenii Nopţii au furat acea reţea dintr-un cuib de Vampiri, au transportat-o poate mai mult de trei sute de mii de kilometri, plus vreo doi pe verticală…

— Reţeaua noastră solară ne-a povestit despre asta.

— Spuneţi-le Protectorilor din Munţii Răsturnaţi că ei vor trebui să aibă grijă de zid. Să *pătrundă* înţelesul acestei responsabilităţi.

Acolitul cobora capacul cutiei imense. Louis izbucni brusc în hohote de râs.

— Hei, vă amintiţi de ceva?

Auzi vocea lui Louis Wu vorbind unei figuri fără păr şi cu pielea roşie: „Am dori să vorbim cu un Protector, vă rugăm. Noi vrem să-i propunem un contract.”

Capacul se închisese. Acum se putea odihni.

Glosar

ARM: Pe vremuri, *Amalgamated Regional Militia*, acum forţele armate ale Naţiunilor Unite.

Caroserie: Încăperea închisă, confecţionată din fier, de pe un vehicul al Oamenilor-Maşină.

Centrul de reparaţie: Vechi centru de întreţinere şi control al Lumii Inelare, localizat sub Harta Marte.

Cziltang brone: Un dispozitiv al Constructorilor Oraşului, care permitea obiectelor solide să penetreze *scrith*-ul.

Flota Lumilor: Cele cinci planete ale Păpuşarilor Pierson, una fiind planeta de baştină, iar celelalte patru fiind sechestrate pentru agricultură.

Flup: Sediment de pe fundul oceanelor.

Hidropropulsorul Outsiderilor sau *Hiperpropulsor*: Un mijloc de transport cu viteză superluminică, utilizat frecvent în Spaţiul Cunoscut.

Marcat: Lasă-l în pace!; nicio schimbare; exact aşa.

Munţii Răsturnaţi: Munţi care se ridică pe lângă Zidurile de Margine, în zona de descărcare a conductelor ce deversează peste ele. Reprezintă o etapă în circulaţia *flup*-ului. Munţii Răsturnaţi posedă propriul lor sistem ecologic.

Patriarhie: Imperiul Kzinti.

Planta Weenie: Plantă comestibilă, omniprezentă pe Lumea Inelară. Creşte mai ales în zonele umede.

Propulsor: Motor fără inerţie. În Spaţiul Cunoscut, propulsoarele au înlocuit, aproape în întregime, rachetele de fuziune de pe toate astronavele, cu excepţia celor de război.

Rădăcina Cot: O plantă omniprezentă pe Lumea Inelară, un fel de gard natural.

Reţea: Tehnologie aparţinând Păpuşarilor, un fel de sondă multisenzorială.

Rishathra (Reshtra): Practicarea unor relaţii sexuale cu persoane din afara propriei specii, dar numai de tip hominid. Un termen lipsit de semnificaţie în afara Lumii Inelare.

Scrith: Materialul din structura Lumii Inelare. *Scrith*-ul se află la baza conturului interior, terraformat, al Lumii Inelare. Zidurile de Margine sunt, de asemenea, construite din *scrith*, un material extrem de dens, a cărui rezistenţă la rupere este de ordinul forţelor nucleare.

Tanj: Înjurătură. Iniţial, forma slang pentru „nu există dreptate pe lumea asta”.

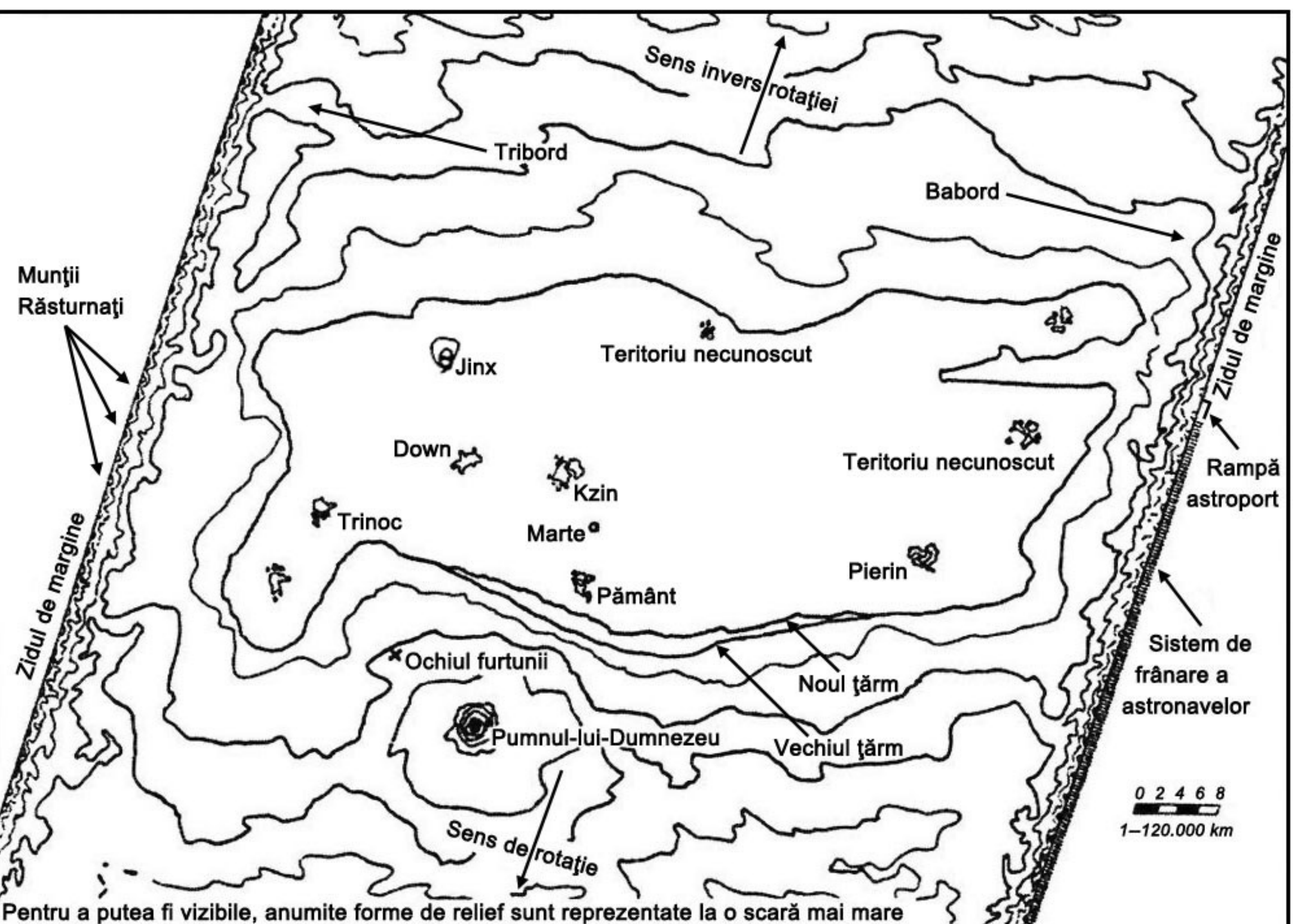
Tribord: Partea dreaptă atunci când se priveşte în sensul rotaţiei Lumii Inelare.

Vishnishtee/Vashnesht: Vrăjitor sau Protector.

Zi de mers: Variază în funcţie de specie, dar în mod uzual înseamnă un efort serios, care implică o hrănire consistentă şi menţinerea sănătăţii. O zi de mers, pentru Oamenii Maşină, reprezintă aproape şaisprezece kilometri; pentru Giganţii Ierbii, mai puţin, dar aceştia din urmă pot menţine acest ritm toată viaţa. Curăţătorii pot parcurge o zi şi jumătate de mers de-a Oamenilor Maşină în câteva ore.

Parametrii Lumii Inelare

30 ore = o zi pe Lumea Inelară
7,5 zile = o rotaţie completă a Lumii Inelare
1 *falan* = 10 rotaţii = 75 zile
Masă = 2 x 10^{30} grame
Rază = 152.000.000 kilometri
Circumferinţă = 955.200.000 kilometri
Lăţime = 1.595.200 kilometri
Suprafaţă = 15,54 x 10^{14} kilometri pătraţi (aproximativ 3.000.000 de suprafeţe terestre)
Gravitaţia la sol = 9,455 m/s^2 = 0,992 g
Zidurile de Margine se ridică la 1.600 kilometri spre interiorul Lumii Inelare
Centrul de Reparaţie = 64 kilometri înălţime, pe o suprafaţă de 89.600.000 kilometri pătraţi = 5,7 miliarde kilometri cubi.
Marele Ocean apropiat = 600 suprafeţe terestre.
Steaua centrală: tip G1 sau G2, puţin mai mică şi mai rece decât Sol.

Sens invers rotaţiei
Tribord
Babord
Munţii Răsturnaţi
Zidul de margine
Jinx
Teritoriu necunoscut
Down
Kzin
Teritoriu necunoscut
Rampă astroport
Trinoc
Marte
Pierin
Pământ
Zidul de margine
Sistem de frânare a astronavelor
Ochiul furtunii
Noul ţărm
Pumnul-lui-Dumnezeu
Vechiul ţărm
0 2 4 6 8
1–120.000 km
Sens de rotaţie
Pentru a putea fi vizibile, anumite forme de relief sunt reprezentate la o scară mai mare

Distribuţia

Oamenii Maşină

Valavirgillin (Vala, „Şefa”) – Cea care a închiriat caravana. Reprezentanta Comerţului de Perspectivă.

Foranayeedli (Forn) – fiica lui Barok. Membru în echipajul lui Kaywerbrimmis.

Sabarokaresh (Barok) – cel mai masiv dintre bărbaţi. Membru în echipajul lui Kaywerbrimmis.

Kaywerbrimmis (Kay) – conducătorul vehiculului lui Valavirgillin

Anthrantillin (Anth) – conducător de vehicul

Taratarafasht (Tarfa) – femeie din echipajul lui Anth

Whandernothtee (Whand) – conducător de vehicul

Chitakumishad (Chit) – membru în echipajul lui Whandernothtee

Sopashintay (Spash) – membru în echipajul lui Whand

Himapertharee (Himp) – membru în echipajul lui Anthrantillin

Grupul Mobil al Comercianţilor – cu excepţia lui Valavirgillin, membrii lui au murit în urmă cu patruzeci şi trei de *falani*.

Tarablilliast (Tarb) – perechea lui Valavirgillin, care are grijă de copiii lor, departe, spre tribord.

Giganţii Ierbii

Paroom – sentinelă bărbat

Thurl – bărbat alfa, Taurul

Moonwa – femeie, soţia principală a lui Thurl

Beedj – bărbat, urmaşul probabil al lui Thurl

Tarun – bărbat

Wemb – femeie
Makee – bărbat, fiul lui Wemb
Heerst – bărbat
Twuk – femeie minionă printre Giganţii Ierbii

Curăţătorii

Perilack – femeie
Silack – bărbat beta
Manack – bărbat alfa, păros
Coriack – femeie

Roşii

Tegger hooki-Thandarthal – ambasador
Warvia hooki-Murf Thandarthal – ambasadoare
Anakrin hooki-Whanhurhur – mesager
Chaychind hooki-Karashk – mesager

Oamenii Fluviului

Wurblychoog – femeie
Borubble – bărbat
Rooballabl – vorbeşte limbajul comercial
Fudghabladl – bătrân, îşi aminteşte multe

Oamenii Sferei

Louis Wu
Ultimul (Locuitorul Reţelei)
Chmeee

Oamenii Ţesători

Parald
Strill
Sawur
Kidada

Pescarii

Shans Serpentstrangler
Hishthare Rockdiver

Marinarul

Wheek

Oamenii Nopţii

Kazarp
Tonfierar
Harpster
Buciuma

Kzinii

Acolitul – fiul cel mai mare al lui Chmeee
Kathakt – un lord de pe Harta Kzin

Oamenii Munţilor Răsturnaţi

Saron – femeie în vârstă
Deb – femeie de vârstă mijlocie
Skreepu – pasăre, aparţine lui Deb
Harreed – fiul mai mic al lui Deb
Barraye – fiul mai mare al lui Deb
Jennawil – femeie tânără, împerecheată cu Barraye

Protectorii

Cronos
Bram
Anne
Lovecraft
Collier
King

… şi mulţi alţii fără nume.

Cuprins